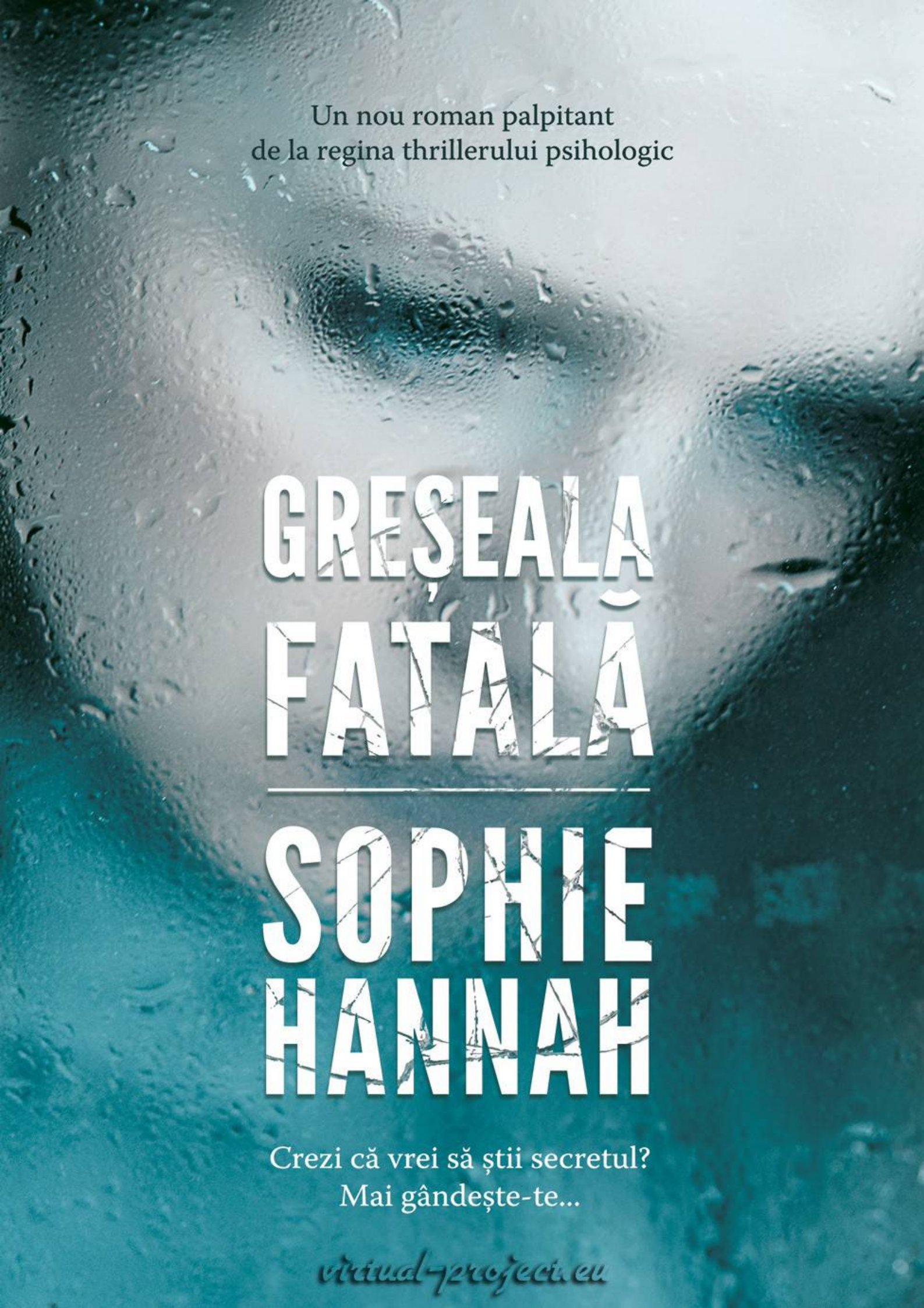
Un nou roman palpitant
de la regina thrillerului psihologic
GREȘEALĂ
FATALĂ
SOPHIE
HANNAH
Crezi că vrei să știi secretul?
Mai gândește-te...
virtual-project.eu

SOPHIE HANNAH

GREȘEALA FATALĂ

Original: *The Telling Error*
[*Woman with a Secret*] (2014)

Traducere din limba engleză
IOANA VĂCĂRESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

2017

Sophie Hannah s-a născut în 1971 la Manchester. Între 1997 și 1999 a studiat la Trinity College, Cambridge, iar în perioada 1999-2000, la Wolfson College, Oxford. Este autoarea mai multor thrillere psihologice – *Little Face (O păpușă sau alta), Hurting Distance, The Point of Rescue, The Other Half Lives* și *A Room Swept White* – devenite aproape imediat după publicare bestselleruri internaționale. *Little Face* și *Hurting Distance* au fost nominalizate pentru Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award. O *păpușă sau alta* (Nemira, 2011) a fost, de asemenea, nominalizat pentru IMPAC Award. În anul 2004, i-a fost decernat marele premiu în cadrul festivalului de proză scurtă Daphne du Maurier, pentru povestirea „The Octopus Nest". Sophie Hannah a publicat și cinci volume de poezie, studiate în prezent în învățământul superior din Marea Britanie. În 1997, volumul de poeme *Pessimism for Beginners* a fost nominalizat pe lista scurtă a prestigiosului T.S. Eliot Award. În 2016 i-a apărut romanul *The Narrow Bed.*

BĂRBAȚI ÎN CĂUTARE DE FEMEI

IntimateLinks>uk>toate anunțurile
Răspuns: 22547652@indiv.legăturiintimeUK.org
Postat: 2013–07–04, 16:17 PM GMT

Caut o femeie care are un secret

LOC: ORIUNDE TE-AI AFLA

Salut, fetelor!

Ați ajuns aici pentru că sperați să găsiți ceva care să iasă din șablonul plictisitor Vreau-să-mi-o-sugi-în-camera-mea-de-hotel al anunțurilor? Ați ajuns unde trebuie, căutarea voastră a luat sfârșit. Eu sunt altfel, anunțul meu e altfel.

Nu vreau sex de ocazie și nicio relație serioasă. Am avut destule aventuri la viața mea, iar o relație serioasă am deja și sunt chiar fericit. De fapt, nu caut nimic sexual sau romantic. Ce caut, în cazul ăsta, pe Intimate Links? Ei bine, după cum sunt sigur că știți, dacă sunteți inteligente (și adevărul e că femeia pe care o caut este deosebit de inteligentă), există trei feluri de intimitate. Atunci când vă dezbrăcați și faceți tot felul de nebunii cu un străin agățat în mod clandestin, când faceți dragoste cu sufletul-pereche, un gest profund și semnificativ… și atunci când împărtășiți un secret cu cineva. Un secret important, de o însemnătate aparte pentru amândoi.

Poate că acești doi oameni nu s-au întâlnit niciodată față în față sau poate că se cunosc, însă nu foarte bine. În orice caz, pot stabili o legătură solidă doar după ce acela dintre ei care deține informația i-o comunică celui care are nevoie de ea. Gândiți-vă ce sentiment minunat de ușurare ați avea dacă ați împărți povara cu cineva, după chinul oribil al unei lungi tăceri, în timp ce secretul vă macină… Dacă ești persoana pe care o caut înseamnă că îți dorești cu disperare să te poți destăinui cuiva.

Aici intru eu în scenă. Eu sunt confidentul tău, dispus și chiar nerăbdător să te ascult. Ești tu, oare, deținătoarea secretului pe care aștept să-l aflu?

Hai să vedem: am să pun o întrebare al cărei răspuns îl cunoaște doar persoana pe care o caut. Oricui altcuiva îi va părea fără sens. Însă trebuie să ai un pic de răbdare. Înainte să ajung la întrebare, trebuie să creez atmosfera potrivită.

Imaginează-ți o încăpere dintr-o casă uriașă, în stil victorian – un dormitor cu tavanul înalt, aflat la primul etaj, folosit ca birou. De-a lungul pereților sunt rafturi care dau pe dinafară de cărți, un tonomat muzical bleu-maroniu, cu colțurile rotunjite și cu un aer retro – e mult mai frumos decât tonomatele de prin baruri –, un fotoliu, un fișet pentru dosare, un birou lung, cu picioare pătrățoase, din lemn, și un blat de sticlă, în mijlocul căruia se află un laptop. Acesta nu este nici deschis, nici închis. Capacul lui stă înclinat la patruzeci și cinci de grade, ca și cum cineva ar fi încercat să-l închidă, însă fără prea mare tragere de inimă, și nu l-a coborât de tot. În jurul laptopului sunt nenumărate pixuri ce par de duzină, căni de cafea goale sau pe jumătate goale și hârtii împrăștiate: bilețele scrise de mână, tot felul de idei mâzgălite pe câte o bucată de hârtie.

Un pic mai departe de birou, împins la o parte, se află un scaun pivotant negru, clasic pentru birouri, iar pe scaun, cu capul atârnându-i în partea stângă, stă un bărbat mort. A fost faimos în timpul vieții și – deși e posibil ca asta să nu fie deloc relevant – deosebit de atrăgător și viril, un fel de cowboy căruia nu-i lipsea decât calul. Dacă i-aș pomeni aici numele, sunt sigur că multă lume ar ști despre cine este vorba. Ba chiar s-ar cutremura, exclamând: „Ah, nu bigotul ăla nenorocit!” sau „mai puțin aspru, „Nu caraghiosul ăla disperat după atenție!” Alții ar spune: „Vai, mi-a plăcut mult de el – dădea glas lucrurilor pe care mie mi-e teamă să le spun”. Vezi tu, cadavrul nostru este (în fine, a fost) un individ care a trezit sentimente

puternice. Atât de puternice, încât până la urmă a reușit să fie ucis.

Cum a fost ucis? Ei bine, asta e partea interesantă. Au fost mai multe etape. În primul rând, a fost imobilizat. Brațele i-au fost trase în spatele scaunului, iar încheieturile i-au fost legate cu bandă adezivă. Același lucru s-a întâmplat și cu gleznele, care au fost prinse cu bandă adezivă de piciorul scaunului. Apoi criminalul, stând în spatele lui, l-a lovit în cap cu un obiect greu, făcându-l să-și piardă conștiența. Poliția a găsit obiectul respectiv pe podea, lângă birou: era o pilă din metal, pentru ascuțirea cuțitelor de bucătărie. Nu aceasta l-a ucis pe bărbatul cel faimos (conform verdictului comunicat poliției de către medicul legist), cu toate că ar fi putut fi o armă a crimei excelentă, la cât era de grea. Cu toate acestea, se pare că, deși criminalul a folosit-o pentru a-și adormi victima, nu a vrut să o și omoare cu ea.

În încăpere este și un cuțit, însă bărbatul nu a fost înjunghiat cu el. I-a fost lipit de față, cu scotch. Mai precis, i-a fost lipit în dreptul gurii închise, acoperind-o complet. Scotch-ul, folosit cu mare generozitate, îi acoperă cu totul și partea din jos a feței, inclusiv nasul. L-a sufocat. Lama cuțitului, lipită de buzele cadavrului, era ascuțită. Medicul legist a găsit dovezi care susțin ipoteza că a fost ascuțită chiar în camera aceea, iar detectivii presupun că acest lucru s-a întâmplat după ce victima a fost legată de scaun și a leșinat în urma loviturii.

Deasupra șemineului, pe peretele dintre două alcovuri pline cu rafturi cu cărți, cineva a scris cu litere mari, roșii: „Nu este mai puțin mort”. Presupun că primii polițiști care au ajuns la fața locului au citit acele cuvinte și s-au grăbit să tragă o concluzie greșită: că fuseseră scrise cu sângele victimei. Câteva clipe mai târziu, vor fi observat pe jos o cutie cu vopsea și o pensulă cu vârful înroșit, deducând – și având dreptate, de data aceasta – că pe perete fusese scris cu vopsea. Ruby Fountain 2 de la Dulux, pentru cine e interesat de detalii și nu le cunoaște încă.

Bănuiesc că detectivii au analizat laptopul mortului. Trebuie să fi fost cât se poate de ușor, fiindcă ucigașul a scris, tot cu vopsea roșie, „Riddy111111” pe o foaie A4, pe care a lăsat-o pe birou. Aceasta era parola și i-a condus pe polițiști direct la inbox-ul căsuței de e-mail a victimei noastre faimoase. Au găsit un e-mail necitit, trimis de o persoană cu numele (și adresa de e-mail aferentă) Nu Mai Puțin Mort. În mesaj nu era scris nimic, însă era atașată o fotografie. Înfățișa o persoană stând în picioare chiar în încăperea aceea, lângă victima leșinată și încă ne-ucisă; persoana respectivă purta un costum de protecție asemănător celor din filmele în care are loc o epidemie, care acoperă corpul din cap până în picioare. Ochii ucigașului nu se vedeau, întrucât nu avea privirea îndreptată spre cameră; astfel, în fotografie apărea o persoană imposibil de identificat, ce ținea un braț întins (pentru a face poza), iar în celălalt ținea un cuțit ridicat deasupra pieptului bărbatului leșinat, într-o poziție ce sugera că acesta avea să fie înjunghiat dintr-o clipă în alta. Cuțitul din fotografie era același (sau identic cu cel) care fusese, în cele din urmă, lipit peste gura bărbatului, sufocându-l, în loc de a-i vărsa sângele.

Acum urmează întrebarea, așa că fiți atente, doamnelor! (Urmează întrebările, de fapt.)

Crima a fost plănuită din timp, deci a fost cât se poate de premeditată. A presupus ca ucigașul să aducă la fața locului un cuțit, o pilă pentru ascuțit, bandă adezivă, vopsea roșie, o pensulă și un costum de protecție. Nu încape îndoială că știa parola de la calculatorul victimei. Cum? Nu există niciun semn că ar fi intrat în casă prin efracție. Oare mortul a lăsat-o de bunăvoie să intre? (Folosesc femininul pentru că asta e bănuiala mea: că ucigașul a fost o femeie. Poate ai fost chiar tu?) Oare bărbatul faimos i-a spus „Hai, leagă-mă de scaun, lasă-mă inconștient și ucide-mă”? Pare puțin probabil. Poate ucigașa s-a prefăcut că e vreun joc erotic sau poate lansez ipoteza asta doar pentru că Intimate Links e cadrul perfect pentru așa

ceva – locul preferat de întâlnire al adepților jocurilor sexuale de orice fel.

Cea mai stranie întrebare e aceasta: de ce ai venit acasă la victimă cu un cuțit și cu o pilă pentru ascuțit, dacă nu aveai de gând să-l înjunghii? De ce ai ascuțit cuțitul chiar la locul crimei, dacă tot ce voiai să faci era să i-l lipești de față? Pentru așa ceva ar fi fost la fel de eficientă și o lamă boantă.

Sau, dacă ar fi să privim lucrurile din alt punct de vedere… Dacă ai un cuțit proaspăt ascuțit și te-ai îmbrăcat cu un costum de protecție, pentru ca hainele să nu-ți fie stropite cu sânge și, în același timp, vrei să scrii un mesaj ciudat cu litere mari, pe perete, de ce nu-l înjunghii pe om, ca să poți scrie cu sângele lui? Pentru că ții neapărat să-l sufoci? Atunci, de ce nu o faci mai direct – știu eu, poate punându-i o pungă de plastic pe cap și legându-i-o în jurul gâtului, ca să nu intre aer? De ce ai folosit cuțitul?

Dintr-un motiv sau altul, ai vrut să-l ucizi cu un cuțit, dar nu ai vrut să-l înjunghii. De ce nu? Iar fotografia pe care ai trimis-o – ce rost a avut? Ce încerci să transmiți? E un mesaj de genul „Aș fi putut să-l înjunghii, dar n-am făcut-o”?

Îmi dau seama că am început să folosesc „tu” când vorbesc despre criminal, în loc să spun „ea” ori „el sau ea”. Îmi pare rău. Nu te acuz că ai omorât pe cineva. Poate că nu ești tu ucigașa bărbatului faimos. Poți fi cineva care își dorește ca el să mai fie în viață, cineva care îl iubește sau care l-a iubit odinioară – o iubită, un prieten bun. Nu știu, nu sunt sigur. Tot ce știu este că citești anunțul ăsta și cunoști răspunsurile la întrebările mele. Îți dorești cu disperare să spui cuiva ceea ce știi.

Eu sunt persoana în care te poți încrede. Mi-am asumat un risc enorm, împărtășind atâtea secrete, în speranța că te voi convinge să-mi răspunzi.

Așa că te rog să mă contactezi. Aștept și promit că nu te voi judeca. Orice ai făcut, sunt sigur că ai avut motivele tale. Sunt gata să te ascult și să te înțeleg.

Aștept cu nerăbdare și cu mare interes răspunsul tău,

C (de la Confident) x

Loc: Oriunde te-ai afla

Acest utilizator NU dorește să fie contactat pentru oferirea de servicii sau în alte scopuri comerciale.

Postat: 2013–07–04, 16:17 PM GMT

Capitolul 1

LUNI, 1 IULIE 2013

N-are cum să fie el. În ziua de azi toți polițiștii poartă veste reflectorizante. Mulți dintre ei pot avea părul de culoarea nisipului, un pic ondulat. Într-o clipă am să mă întorc, am să-i văd fața și o să râd de mine însămi că am intrat în panică așa repede.

Nu te întoarce, dacă nu ești altcineva. Fii altcineva! Te rog.

Stau complet nemișcată, încerc să nu observ cum bătăile inimii îmi reverberează în tot corpul. E o distanță prea mare între mine și mine, prea mult spațiu închis în ființa mea. Kilometri întregi. Nu pot să ajung la mine însămi. Mă frământă o iluzie stranie: că eu sunt, de fapt, inima mea și mașina este pieptul meu, iar eu tremur înăuntru.

Probabil că secundele trec, însă prea încet. Timpul a stat în loc. Mă tot uit la ceasul de pe bord și aștept să se schimbe minutul. În sfârșit, 10:52 devine 10:53 și mă simt ușurată, ca și cum timpul ar fi putut la fel de bine să o ia înapoi, spre 10:51.

Nebună.

Stă tot cu spatele la mine. Atâtea detalii îl fac să semene perfect: părul, înălțimea, constituția, jacheta galbenă pe care scrie „POLIȚIA”…

Dacă este, într-adevăr, el înseamnă că fac ceva greșit. Sau nu. Cu siguranță, nu. Chiar nu există niciun motiv ca el să apară din nou în viața mea; nu ar fi corect, când mă străduiesc atât de tare. Dintre toți oamenii care stau acum blocați în trafic, cred că eu mă număr printre cei mai nevinovați, dacă ar fi să ne luăm numai după ceea ce am făcut azi: sunt o mamă care se îndreaptă spre școala fiului ei, pentru a-i duce acestuia echipamentul de sport uitat acasă. Aș fi putut spune: „Asta e, nu mai face ora de sport, sau stă îmbrăcat cu uniforma și gata”, însă

nu am făcut-o. Știam că lui Ethan nu i-ar conveni nicio variantă, așa că mi-am anulat programarea la coafor și am pornit din nou spre școală, la nicio oră după ce am dus copiii acolo. De bunăvoie, pentru că îmi doresc ca băiatul meu să fie fericit.

Ceea ce înseamnă că acesta trebuie să fie alt polițist. Nu poate să fie el. Ultima oară l-am atras eu singură, cu sentimentul meu de vinovăție. Astăzi sunt complet nevinovată. Sunt nevinovată de mai bine de trei săptămâni.

L-ai atras tu?

Bine, bine, mă fac vinovată de faptul că sunt o idioată superstițioasă, însă atât! Dacă e el, se află aici, pe Elmhirst Road, din întâmplare. E o pură coincidență, ca și data trecută când ne-am întâlnit. Lucrează ca polițist în Spilling; Elmhirst Road se află în Spilling; este perfect normal și plauzibil să fie aici, din motive care nu au legătură cu mine.

Rațional vorbind, argumentul ăsta e logic, însă nu sunt convinsă.

Asta pentru că ești o caraghioasă superstițioasă.

Dacă este el înseamnă că încă sunt vinovată, în adâncul sufletului. Și dacă mă vede…

Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Dacă privirea lui ar poposi asupra mea chiar și pentru o clipă, ar fi un fel de magnet, scoțând la suprafață tot răul care zace în mine, făcându-l să se reverse în jur. M-ar arunca înapoi unde mă aflam atunci când m-a găsit: pe tărâmul sufletelor aflate în pericol.

Nu merit una ca asta. Am fost cuminte timp de trei săptămâni și patru zile. Nici măcar în sinea mea, unde nu poate fi dovedit dacă se întâmplă să calc strâmb, nu am cedat tentației. Poate că o dată sau de două ori aproape că mi-au scăpat gândurile de sub control, dar am fost disciplinată și am ridicat barierele necesare.

Întoarce-te! Repede, până nu se întoarce el și te vede.

Să risc? Adineaori erau cel puțin cincisprezece mașini între mine și locul de pe trotuar unde se află el, câteva sute de metri mai în față. Acum mai sunt vreo zece mașini, cam așa. Dacă vreunul dintre șoferii din fața mea ar întoarce și ar lua-o pe unde a venit, aș putea face și eu la fel, însă dacă sunt prima care pornește, sunt mai multe șanse să mă observe. Îmi poate recunoaște mașina, marca și modelul, poate chiar și numărul. Încă nu s-a întors spre mine, dar poate s-o facă oricând. Din clipă în clipă…

O să se întrebe de ce mă întorc din drum, când traficul nu e cu totul blocat. E adevărat că de abia ne mișcăm, dar nu are cum să-mi ia mai mult de zece minute să trec de segmentul de drum aglomerat. Acum nu văd decât polițista care stă în mijlocul drumului, dreaptă, iar din când în când se apleacă; iar se îndreaptă, iar se apleacă. Cred că spune câte ceva fiecărui șofer care trece prin dreptul ei. Mai este un alt polițist, pe trotuar, care stă de vorbă cu…

Nu cu el. Stă de vorbă cu un bărbat care… Te rog, Doamne, să nu fie el!

Trage aer în piept. Adânc, încet.

Nu pot. Faptul că am găsit cuvintele potrivite pentru a mă îmbărbăta nu e suficient pentru a izgoni panica, mai ales când respir atât de sacadat.

Tare aș vrea să îmi dau seama exact ce se întâmplă acolo. Probabil ceva plictisitor, vreo aiureală birocratică. Am mai fost oprită odată de un echipaj de poliție în veste reflectorizante – erau tot trei polițiști, ca și astăzi –, care îngreuna traficul pe Rawndesley Road, pentru că se făcea un sondaj privitor la comportamentul șoferilor. Nu mai știu ce m-au întrebat. Cert e că au fost plictisitori și țin minte că mi s-a părut o chestie inutilă. M-am gândit că răspunsurile mele nu au să fie de folos nimănui, dar tot am răspuns politicos.

Mașina din fața mea se pune în mișcare exact în clipa în care întoarce capul polițistul care stătea cu

spatele spre mine. Îi zăresc, pentru o clipă, profilul. E suficient. Simt că mă sufoc și scot un sunet ciudat, pe care îl aud doar eu, însă tot mă simt jenată.

El este.

Atunci, există o singură variantă. E clar că nu pot trece pe lângă el – e imposibil să nu mă vadă, atunci când colegul lui mă va opri și îmi va vorbi –, așa că trebuie să mă întorc. Mă desprind încet din coloana de mașini și cârmesc ușor spre dreapta, așteptând să apară un spațiu în traficul de pe partea cealaltă a drumului, ca să pot evada. *Te rog!* O să fiu în regulă când o să mă îndepărtez de el.

Ies și mai mult din coloana de mașini. Prea mult – am depășit marcajul alb, nu am destul loc. Mă claxonează o Toyota albastră, trecând pe lângă mine fulgerător, și apuc să văd gura deschisă a șoferului furios. Sunetul claxonului pare să dureze la infinit, ca o declarație de ranchiună statornică, nu de enervare trecătoare. Nu îmi dau seama dacă încă îl aud sau răsună doar în amintire. Panica face să îmi reverbereze prin trup niște unde de șoc: se ridică dinspre piept către gât și ceafă, coboară spre stomac. Îmi bubuie în urechi, le simt în obraji, le simt chiar și în păr.

E imposibil ca un asemenea zgomot mânios de claxon să nu atragă atenția unui polițist; acum sigur o să se întoarcă spre mine, să vadă ce se întâmplă.

E OK. E bine. N-am de ce să-mi fac griji. Ce șanse sunt să-și mai aducă aminte numărul mașinii mele? O să vadă un Audi argintiu și cu asta, basta. Mașini ca a mea sunt pe toate drumurile.

Stau cu fața întoarsă de la el, cu ochii ațintiți pe partea cealaltă a drumului, dorindu-mi din tot sufletul să apară o prăpastie care să mă înghită. O secundă, două secunde, trei…

Nu te uita. Probabil că acum se uită spre tine. Nu îl privi în ochi, asta e important. Câtă vreme nu vezi că te vede…

Măcar acum am suficient loc, pot să plec. Întorc mașina și pornesc înapoi pe Elmhirst Road spre centrul Spillingului, trecând pe lângă aceleași lucruri pe care le-am văzut acum câteva minute, însă în ordine inversă: centrul pentru grădinărit, magazinul cu ustensile pentru artă, casa cu o rulotă verde-mentă parcată în față, care seamănă cu un frigider răsturnat pe o parte și cu roți lipite. Toate locurile și clădirile astea familiare mi-au părut obișnuite și deloc amenințătoare cu doar câteva minute mai devreme. Acum au un aer ireal. Am impresia că sunt așezate ca un decor de teatru. Parcă ar ascunde ceva, parcă mi-ar pregăti o festă sinistră, parcă am juca un joc pe care știu că am să-l pierd.

Mă simt transpirată și ametită, așa că fac stânga, intru în parcarea bibliotecii și mă duc pe primul loc liber pe care îl văd: cel pe care eu și Adam l-am numit întotdeauna „loc rezervat jucătorilor de golf”, fiindcă simbolul desenat cu alb pe beton seamănă mai curând cu un set de crose de golf decât cu un cărucior pentru copii.

Deschid portiera cu degetele amorțite, care parcă sunt doar pe jumătate atașate corpului meu, și mă chinui să trag aer în piept. Sunt fierbinte de parcă am febră și-s leoarcă de sudoare, dar nu are nimic de-a face cu vremea.

De ce mă simt încă atât de oribil? Ar fi trebuit să pot lăsa în urmă panica, pe Elmhirst Road, când l-am lăsat și pe el în urmă.

Vino-ți în fire. Nu s-a întâmplat nimic rău, de fapt. Nu s-a întâmplat absolut nimic.

— Nu parchezi aici, nu? Sper că muți mașina.

Ridic privirea. O tipă cu părul roșcat-castaniu și cu cel mai scurt breton pe care l-am văzut în viața mea se holbează la mine. Presupun că ea mi-a adresat întrebarea, având în vedere că nu mai e nimeni prin preajmă. Nu mă simt în stare să-i explic de ce am parcat acolo. Aș putea să alcătuiesc propozițiile în minte, dar nu le-aș putea rosti. *N-am*

parcat propriu-zis. Am doar nevoie să stau un pic aici, până reușesc să mă urc înapoi la volan. Pe urmă plec.

Sunt atât de prinsă de nimicul traumatizant care *nu* mi s-a întâmplat pe Elmhirst Road, încât îmi dau seama că femeia e încă aici abia atunci când își continuă admonestarea:

— Locul ăsta e rezervat pentru mămici cu bebeluși. Nu văd să ai un bebeluș cu tine. Parchează în altă parte!

— Îmi pare rău. O să… Așa o să fac. Într-un minut mut mașina. Mulțumesc.

Îi zâmbesc, recunoscătoare că mi-a distras atenția, recunoscătoare că mi-a adus aminte că asta e lumea mea și că încă trăiesc în ea: lumea problemelor reale, sâcâitoare, pe care trebuie să le rezolv în clipa de față.

— De ce nu o muți chiar acum?

— Mă simt… Nu mă simt prea bine…

— Ai parcat pe un loc pentru mame cu bebeluși! Ce, ești prea proastă ca să vezi semnul?

Este foarte agresivă, chiar ciudat de agresivă.

— Mută-te! mai sunt cel puțin 50 de locuri libere.

— Și dintre alea, măcar 25 sunt rezervate pentru mame cu copii, îi răspund eu, privind la multitudinea de linii galbene, drepte, desenate pe beton, în paralel cu mașina mea; toate locurile sunt goale. Nu văduvesc pe nimeni de un loc de parcare, dacă mai stau aici trei minute. Îmi pare rău, dar nu mă simt deloc bine.

— N-ai de unde să știi cine apare într-un minut, continuă persecutoarea mea. E posibil să se umple toate locurile.

Își împinge în sus bretonul scurt ca firele unei periuțe de dinți. Pare să vrea să-l dea la o parte, fără să realizeze că e prea scurt ca să poată fi modelat; tot ce poate face este să stea zburlit pe fruntea ei.

— Lucrezi la bibliotecă? o întreb.

N-am mai văzut niciodată o bibliotecară din Spilling care să poarte botine din piele de crocodil, cu tocuri cui, dar presupun că e posibil.

— Nu, dar dacă nu muți mașina o să chem pe cineva care lucrează aici.

În cazul ăsta, ce este? O tipă care face pe protestatara în timpul liber și a ales cauza apărării locurilor de parcare pentru mame și bebeluși? N-are vreun copil cu ea, așa cum n-are nici cărți sau o geantă suficient de mare încât să încapă în ea cărți. Ce caută aici, în parcarea unei biblioteci?

Ia atac-o pe nenorocită! șoptește o voce din capul meu, pe care nu trebuie cu niciun chip să o ascult. *Fă-o praf.*

— Am două întrebări pentru tine, rostesc eu calmă. Cine dracu' crezi că ești și… cine dracu' ești?

— Nu contează! Ce contează este că n-ai voie să parchezi aici!

— Ia citește ca lumea semnul, îi spun eu.

Ca să o scutesc de efortul de a se întoarce să citească, citesc eu cu voce tare:

— „Spațiile acestea de parcare sunt rezervate pentru persoane care au copii". Asta mă include și pe mine. Am doi copii. Pot să-ți arăt poze. Sau preferi să vezi cicatricea de la cezariană?

— Se referă la oameni care au copiii cu ei în mașină, după cum sigur știi foarte bine! Vrei să mă duc să aduc directorul bibliotecii?

— N-ai decât.

Încep să mă simt mai bine, mulțumită acestei femei. Mă distrez.

— Ne poate spune chiar directoarea ce crede că înseamnă semnul ăsta, o să-i spun și eu ce cred că înseamnă și o să-i explic diferența. „Persoane care au copii" înseamnă „părinți". Cei care au urmași, progenituri, descendenți: cei care nu sunt *fără copii.* Nimic din exprimarea pe de semnul ăsta nu menționează unde anume trebuie să fie copiii, din punct de vedere geografic, în momentul acesta.

Dacă ar fi scris „Locul ăsta este rezervat persoanelor care au copiii cu ele chiar în clipa asta, în parcarea asta”, aș găsi că se justifică mutarea mașinii mele. Însă din moment ce nu asta scrie pe semn…

— Foarte bine, se răstește Bretonaș. Ia așteaptă tu aici!

— Cum adică, în locul de parcare de pe care m-ai tot gonit? strig după ea în timp ce se îndreaptă spre intrarea în bibliotecă. Acuma vrei să rămân aici?

Îmi face peste umăr, din mers, un semn obscen cu degetul din mijloc.

Mi-ar plăcea să aștept să mă iau la harță cu bibliotecara – cu toate bibliotecarele, dacă se poate –, dar întoarcerea la normalitate mi-a reamintit motivul pentru care am plecat de acasă: să-i duc lui Ethan echipamentul de sport. Ar trebui să-mi văd de drum; știu c-o să-și facă griji până în clipa în care o să-l aibă.

Fără prea mare tragere de inimă, trântesc portiera după mine, ies din parcarea bibliotecii și mă îndrept spre Silsford Road. Pot să ajung la școală dacă o iau spre Upper Heckencott, cred. E un ocoliș ridicol de lung, care presupune să o iau pe străzi înguste, șerpuite, pe unde trebuie să merg în marșarier aproape un kilometru, dacă mă întâlnesc cu o mașină care vine din direcția opusă. Însă de cele mai multe ori nu te prea întâlnești cu nimeni pe-acolo. Și este singurul drum la care mă pot gândi și care nu presupune s-o iau pe Elmhirst Road.

Mă uit la ceas – 11:10 a.m. Scot telefonul din geantă și sun la școală, rugându-i să-i transmită lui Ethan să nu-și facă griji, că sunt pe drum. Toate astea le fac în timp ce conduc, știind că nu e bine și sperând să scap neprinsă. Mă întreb dacă e posibil să fiu în același timp o mamă bună și un om rău – un om căruia îi face plăcere să se ia la ceartă cu străini în parcări, care minte, care dă de necazuri cu

poliția și care aproape că-și distruge viața, dar și viața familiei sale, un om care gândește „ia mai du-te dracului” de câte ori cineva îi spune care sunt regulile și că a început să le încalce.

Pufăi un oftat lung spre geamul lăsat în jos, ca și cum aș sufla un vălătuc de fum. Ethan merită o mamă fără secrete, o mamă care poate merge până la școală fără să trebuiască să se ascundă de cineva. Însă mă are pe mine. În curând o să-și aibă și echipamentul de sport.

Până la urmă, se putea și mai rău. Sunt hotărâtă să mă străduiesc mai mult, să devin o persoană mai bună.

Trei săptămâni și patru zile. O altercație verbală cu o idioată atotștiutoare nu se pune la socoteală ca încălcare a hotărârii mele – stabilesc eu pe loc, în timp ce-mi spun că nu trebuie să mai las să se întâmple așa ceva, că trebuie să fiu mai umilă pe viitor, chiar dacă sunt provocată. Mai puțin belicoasă, mai… normală. Ca celelalte mame de la școală. Însă mai puțin plictisitoare decât ele, sper. Nu vreau să ajung niciodată genul de persoană care să spună chestii precum „o casă nu e acasă până n-ai un câine” sau „nici nu știu de ce mă mai chinui să merg la sală – 40 de minute pe banda de alergat și ce fac în clipa în care ajung acasă? Dau iama în punga cu biscuiți!”

Aș vrea să fiu la fel de cuminte și de onorabilă ca femeile alea, dar să fiu mai interesantă și să duc o viață mai palpitantă. Oare se poate?

Vreau și așa, și așa. De fapt, asta rezumă perfect problema pe care am avut-o toată viața.

•

Imediat ce ajung la școală, am ocazia de a-mi testa noul comportament, de evitare a conflictelor.

— Nu încurajăm părinții să intre în sălile de clasă, îmi spune o administratoare pe care n-o mai văzusem niciodată, așezându-se în fața mea în așa fel încât să nu mă lase să trec.

De când? Am intrat de atâtea ori la Ethan și la Sophie în clasă. Nu s-a plâns nimeni niciodată.

— Îi perturbă pe copii, din punct de vedere emoțional, ca un părinte să apară brusc în timpul lecției, îmi explică ea. Unii dintre ei își spun „Ah, uite, a venit mama sau tata – pot să mă duc acasă cu ei” și se supără când părintele dispare din nou, lăsându-i la școală.

— Vă promit că Ethan n-o să se supere, îi răspund zâmbindu-i plină de speranță. O să fie mulțumit și ușurat că-și primește echipamentul de sport.

Și, evident, din moment ce îl vrea ca să poată participa la meciul din după-amiaza asta, după ce i-l dau n-o să aibă chef să plece de la școală și să piardă ora de sport, pentru care îi trebuie echipamentul, vacă proastă ce ești!

— Zău că nu se-ntâmplă nimic dacă mă lăsați să i-l duc, sincer, adaug eu, pe un ton care sper că este deosebit de prietenos. Vă scutesc și pe dumneavoastră de un drum.

— Nicki! exclamă o voce feminină ascuțită, potrivită mai curând unei majorete decât unei administratoare – pardon, unei directoare de școală.

Mă relaxez, ușurată, știind că acum totul o să fie în regulă. Este Kate Zilber: înaltă de un metru și jumătate, firavă ca un puști de zece ani, cea mai indiscretă persoană aflată într-o funcție publică pe care am cunoscut-o vreodată. Kate refuză să i se spună „directa” sau „administratoare”; „Director” este titlul ei, gravat adânc în semnul de pe ușa biroului, iar ea insistă ca oamenii să-l folosească. Mi-a spus la un moment dat despre ea însăși că este megalomană; am ajuns să descopăr că nu a exagerat.

— Ăla e echipamentul lui Ethan? întreabă ea. E OK, Izzie, putem să încălcăm regula de data asta. De fapt, eu pot să încalc regulile oricând am chef, din moment ce sunt șefa – e unul dintre avantaje.

Nu am vrea ca Nicki să-și facă griji dacă echipamentul a ajuns cu bine, nu?

Izzie ridică din umeri nemulțumită și se întoarce la biroul ei.

Kate mă scoate din birou, ieșind amândouă pe coridor. Odată ce rămânem singure, îmi spune:

— Iar șansele ca el să ajungă în siguranță, dacă este dus de Izzie, sunt aproape nule. E o lobotomie ambulantă.

— Serios?

Trebuie să încetez să mai pun la îndoială tot ce spune. Eu presupun întruna că glumește, însă nu e așa. Nu sunt obișnuită ca oamenii care lucrează în școlile generale să se exprime atât de sincer și cu limbajul pe care îl folosește Kate Zilber. Însă Freeth Lane este cunoscută drept cea mai bună școală particulară din Culver Valley, iar meritul îi aparține lui Kate. Cred că ar putea să arunce în părinți și în membrii consiliului școlii cu ouă stricate și n-ar îndrăzni nimeni să-i reproșeze nimic.

— Numai o vorbă am să-ți spun, rostește ea, cu o privire aspră. Dacă vrei să îi duci chiar tu echipamentul lui Ethan, fiindcă n-ai încredere în nimeni altcineva că o poate face la fel de bine, OK. Însă, dacă vrei să poți arunca o privire, ca să te asiguri că e în regulă… nu mai e OK.

— De ce nu?

— Dacă te lași pradă propriei anxietăți, o agravezi pe a lui Ethan. Are nevoie de echipamentul de sport, tu i l-ai adus – s-a rezolvat problema.

Mă strânge ușor de braț.

— Nu ai de ce să îl vezi, Nicki. Nu ai face decât să-i citești nefericirea din privire, chit că ea e acolo sau doar ți se pare ție, și să-ți induci o stare proastă. Dacă îți zâmbește, ai să-ți faci griji că se străduiește să pară curajos în fața noilor colegi. Dacă nu zâmbește, ai să-ți imaginezi că suferă cine

știe ce tulburare sufletească în clipa asta. Am dreptate?

Oftez.

— Probabil.

— Ce-ar fi să-i duc eu echipamentul? propune ea. Sunt cel mai de încredere om de pe planeta asta. Ești de acord, da? Sunt mai eficientă și decât tine!

— Bine.

Zâmbesc și îi întind geanta. Cumva, femeia aceasta micuță și vicleană, cu voce de fetiță, pe care de-abia o cunosc, are un talent deosebit de a mă face imediat să mă simt de zece ori mai bine. Și ori de câte ori o face, nu pot să nu mă gândesc la Melissa, care îmi este cea mai bună prietenă și are asupra mea efectul opus.

— Mulțumesc, îmi spune Kate întorcându-se să plece, însă apoi se întoarce. Ethan chiar o să fie în regulă, să știi. O să fie la fel de fericit aici cum este Sophie, ai să vezi. Unora dintre copii le ia mai mult timp decât altora să se atașeze din punct de vedere emoțional și să se adapteze la un mediu nou, asta e tot. Ceilalți copii s-au mobilizat, chiar au grijă de el – în semestrul acesta și mai mult decât în cel trecut. E tare dulce. Și-a făcut mulți prieteni.

— Ethan a fost întotdeauna mai sensibil decât Sophie. Nu se descurcă foarte bine când vine vorba de schimbări.

Și, știind asta, mama lui l-a luat din școala unde era fericit. Două. semestre mai târziu, încă îmi spune cel puțin o dată pe săptămână că aici n-o să-i placă niciodată la fel de mult ca în fosta școală – că, oricât de mulți prieteni și-ar face, Oliver-pe-care-l-a-lăsat-în-urmă-în-Londra îi va fi întotdeauna cel mai bun prieten din lume, chiar dacă n-o să-l mai vadă niciodată.

— Nicki, îmi spune ea, cu aceeași privire neclintită, Ethan e chiar în regulă. Din când în când își face griji în legătură cu câte ceva. Mulți copii o fac. Nu e nimic grav. Anxietatea ta, pe de altă

parte… Ar trebui să mergi la un doctor de cap, doamnă! încheie ea afectuoasă.

— Kate, eu…

Mă opresc. Ce-o fi în capul meu? Nu pot să-i spun nimic. Nu pot să spun nimănui, niciodată.

— Ce e?

— Nimic.

— „Nimic” pe naiba! Nu poți să începi să-mi spui și pe urmă să te oprești așa. Dacă nu-mi zici, îți exmatriculez copiii.

— Am… am trăit sub presiune în ultima vreme, asta e tot. În mod normal nu sunt atât de nevricoasă.

Kate a ridicat ușor dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Nu mă lua pe mine cu vrăjeli din astea, Nicki! Nu asta voiai să zici.

Dorința de a-i spune – ceva, orice – este copleșitoare.

— Te-am mințit.

— Oho, sună promițător.

Se trage mai aproape de mine, frecându-și palmele încântată. Niciun alt om pe care îl cunosc nu ar reacționa cu atâta entuziasm la aflarea faptului că a fost înșelat. *Tare bine ar fi dacă s-ar bucura toți că sunt mințiți.*

— În legătură cu ce m-ai mințit?

— Prima oară când am venit, ca să văd cum e școala, m-ai întrebat de ce voiam să plecăm din Londra și să ne mutăm în Spilling.

— Și tu mi-ai spus ceea ce aud de la toți oamenii care se mută din Londra: școli mai bune, grădină mai mare, aer mai curat, copilăria rurală perfectă, bla bla bla. De câte ori îmi spune asta vreun părinte, eu mă gândesc: „Ha, așteaptă numai până când puștiul tău de paișpe ani începe să cutreiere pe dealurile alea înverzite pe care le prețuiești atât de tare, scos din minți de substanțele ilegale pe care le folosește zilnic, fiindcă aici nu e metrou,

care să-l ducă în vreun loc interesant și fiindcă în locul ăsta idilic nu este absolut nimic de făcut”.

Izbucnesc în râs.

— Ești la fel de sinceră cu toți părinții?

— Pentru ăia mai delicați temperez un pic tonul. Acum haide, spune-mi – care a fost minciuna?

— Adevăratul motiv pentru a mă muta aici a fost cu totul egoist, n-a avut nimic de-a face cu aerul mai proaspăt și cu grădinile mai mari. Nu m-am gândit la copiii mei și nici la soțul meu. M-am gândit doar la mine însămi.

— Păi… foarte bine, îmi răspunde Kate.

— Foarte bine?

— Absolut. Cele mai mari greșeli le facem tocmai atunci când ne imaginăm că știm ce simt alții și când presupunem că facem ce-i mai bine pentru ei. În vreme ce nimeni nu ne cunoaște propriile nevoi mai bine decât noi înșine.

Se uită la ceas.

— Să ai grijă de tine însăți nu este un lucru atât de rău pe cât sună: în felul ăsta faci fericită singura persoană pe care chiar o poți face fericită, iar pe ceilalți îi lași să facă același lucru, să aibă grijă de ei înșiși. Deci de ce ai vrut tu să vă mutați în Spilling?

Clatin din cap și îmi îndepărtez privirea.

— Nu contează. Nu a mai contat încă de la scurtă vreme după ce ne-am mutat aici: Deh, legile lui Murphy – ne-am mutat și nu a mai fost nevoie de mutare. Voiam doar să știi că ăsta e motivul pentru care sunt atât de îngrijorată în legătură cu Ethan.

— Înțeleg. Suferința lui este pedeapsa ta. Nu crezi că poți să eludezi „răsplata” pentru că ai fost atât de egoistă, prin urmare înseamnă că Ethan suferă înfiorător?

— Ceva de genul ăsta, mormăi eu.

— Dacă aș fi în locul tău, nu aș gândi așa. Femeile trebuie să fie cât de egoiste pot. Știi de ce? Pentru că așa sunt bărbații, la fel sunt și copiii. Și

te vor transforma în servitoarea lor dacă nu le ții piept cum trebuie pe câmpul de luptă al egoismului.

Mă trezesc uitându-mă la mâna ei stângă, ca să văd dacă are verighetă; n-am remarcat niciodată, iar din apelativul preferat nu îți poți da seama: este dr. Zilber, nu doamna sau domnișoara.

Are verighetă la mână. Una subțire – din aur alb sau platină. Pielea din jur este rozalie, uscată și iritată, ca și cum ar fi alergică la ea.

— Uite ce e, Nicki, oricât mi-ar plăcea să-mi mai bag nasul în motivul secret al mutării tale aici, trebuie să-mi văd de treabă. Încă am oameni pe statul de plată care ar trebui să fie șomeri și trebuie să mă ocup de asta.

Face un semn din cap spre Izzie.

— Nu-mi pot găsi liniștea până nu mă ocup de asta. Dar mai întâi echipamentul de sport al lui Ethan.

Îi mulțumesc și mă întorc la mașină, simțindu-mă mai optimistă decât am fost de foarte mult timp.

Poate că de fapt nu mi s-a întâmplat nimic atât de oribil. Poate că nu sunt cea mai vinovată femeie din lume. Dacă îi povestesc lui Kate, e posibil ca ea să râdă și să exclame: „Doamne, ce poveste!” pe un ton admirativ. Sunt atât de obișnuită cu privirea dojenitoare a Melissei, cu buzele țuguiate și, mai recent, cu refuzul ei de a mă asculta – însă ea e o singură persoană. O *persoană nepotrivită, căreia încerc să-i împărtășesc un secret, dacă acest secret este mai controversat decât „asta am luat nu-știu-cui pentru ziua lui de naștere, să nu cumva să-i spui*”.

Concluzia la care am evitat cu atâta efort să ajung strălucește acum în mintea mea de parcă ar fi scrisă în lumini de neon: trebuie să renunț la Melissa și să-mi găsesc o altă cea mai bună prietenă. Nu pot scăpa de ea cu totul – a reușit să ne lege pentru totdeauna, chiar dacă nu asta a fost

intenția ei –, însă o pot retrograda până la gradul de „cunoștință”; nu are să știe că am făcut lucrul ăsta, câtă vreme sunt încă prietenoasă la suprafață.

Mă întreb dacă există un site de anunțuri, ceva de genul unnoucelmaibunprieten.com? Dacă există, este probabil plin de oameni care încearcă să îl transforme în ceva non-platonic, căutând „parteneri de futai” sau „prieteni cu beneficii”.

Kate Zilber nu ar fi lăsat întâlnirea cu un polițist să o oprească din a face ceea ce avea de făcut. Ea nu ar fi făcut greșeala cea mare de la bun început, dacă n-ar fi decis întâi că era în regulă, apoi nu ar fi fost înspăimântată și stânjenită dacă era prinsă asupra faptului. Mă îndoiesc că ea ar fi dispărut din viața lui Gavin fără un cuvânt sau o explicație, așa cum am făcut eu.

A fost gestul cel mai corect, pentru binele lui și al familiei mele – asta mi-am spus atunci.

Mincinoasă. Lașă.

Îi datorez o explicație. Dintr-un motiv sau altul, oricât de prostească și de nebunească a fost situația, bărbatul acela a fost important pentru mine. A contat. Cred că și eu am fost importantă pentru el.

Conduc de-a lungul Silsford Road cu geamul coborât, gândindu-mă la posibilitatea de a intra din nou în legătură cu el. Mi-aș putea extinde definiția cumințeniei în așa fel încât să includă și gestul de a-i mai scrie o dată, doar o dată, pentru a-i spune că n-am dispărut din cauza lui, că el nu a făcut nimic greșit?

Nu. Nu ar fi o singură dată. Te-ar atrage iarăși.

A fost nevoie de toată puterea voinței mele pentru a rupe legătura cu Gavin; e posibil să nu mai am puterea de a o face și a doua oară.

Hotărăsc să-mi permit luxul de a nu lua această decizie imediat. Vreau să mă mai agăț de posibilitatea asta o vreme – de ideea că nu am să mă întorc la felul în care stăteau lucrurile, dar am să comunic cu el pentru ultima oară, ca să închei

lucrurile așa cum se cuvine. Știu mai bine decât oricine că uneori o simplă posibilitate este suficientă pentru a menține un om pe linia de plutire, chiar dacă acea posibilitate nu se transformă niciodată în realitate.

Oare Gavin își va mai verifica e-mailul, la trei săptămâni și patru zile de la ultimul meu mesaj, sau a renunțat deja? Dacă situația ar fi fost inversă și el s-ar fi oprit brusc din a-mi scrie, la câtă vreme m-aș fi oprit din a verifica dacă mi-a mai răspuns?

În timp ce parchez în fața casei, aud telefonul sunând înăuntru, îmi înșfac geanta, încui portiera și bâjbâi cu cheia de la intrare, dându-mi seama că telefonul trebuie să aibă legătură cu Ethan. S-a întâmplat ceva: plânge în hohote, închis într-o cabină de toaletă. Sau e o problemă cu echipamentul lui de sport – lipsește vreo bucată din el. Cât de sigură sunt că am pus în geantă absolut tot ce-i trebuia?

Dă, Doamne, să fie bine şi jur că nu am să-i mai scriu lui Gavin, că nici n-o să mă mai gândesc la el.

Intru în salon și apuc repede telefonul, întrebându-mă de ce mă încăpățânez să îi ofer lui Dumnezeu toate „înțelegerile” astea false. Dacă există, probabil că este destul de inteligent – poate nu chiar ca un profesor universitar de fizică nucleară, însă cu o puternică inteligență intuitivă, cu o profundă înțelegere a oamenilor. Trebuie să fi depistat deja șablonul: nu respect niciodată partea mea din înțelegerile pe care le fac cu El. De atâtea și atâtea ori e indulgent cu mine, eu sunt ușurată și apoi uit ce promisesem să fac la schimb, ori inventez vreo chichiță care să-mi permită să nu mă țin de cuvânt.

Răspund.

— Alo?

— Doamna Clements?

— Da, la telefon.

— Sunt Izzie, de la Freeth Lane. Tocmai ne-am cunoscut, când ați venit un pic mai devreme.

— Ethan e în regulă?

Urăsc cât timp durează să întreb: secunde întinse la nesfârșit, în care nu știu ce face băiatul.

— Ah, îmi răspunde Izzie surprinsă. Nu știu.

— Cum adică nu știți? mă răstesc eu.

— Presupun că e în regulă. N-am auzit cum că n-ar fi.

— Deci n-ați telefonat în legătură cu Ethan?

— Nu.

Răsuflu încet, prăbușindu-mă pe un scaun.

— Bine. Atunci, cu ce vă pot ajuta?

— E vorba de Sophie.

Sophie, care nu reprezintă niciodată o problemă, în legătură cu care nu trebuie să-mi fac griji. Bunăstarea ei o consider de la sine înțeleasă. Mă simt ca și cum inima mi-a fost lovită de peretele stomacului, o simt alunecând ușor în jos, storcită de spaimă.

Copiii mamelor vinovate, ostatici ai karmei, aflați întotdeauna într-un pericol imaginar care pare atât de real, atât de justificat…

— S-a simțit rău, îmi spune Izzie. Acum pare să fie mai bine și zice că vrea să rămână la ore, dar politica școlii este să anunțăm părinții.

— Vin acum să o văd. Spuneți-i că sunt pe drum.

N-o s-o cred pe cuvânt pe Izzie Lobotomie în ceea ce privește sănătatea fiicei mele; vreau să verific chiar eu dacă Sophie se simte suficient de bine încât să rămână la școală. Ceea ce înseamnă că trebuie să conduc iarăși tot drumul înapoi. Și apoi încă o dată la sfârșitul orelor, fie ca să-i iau pe amândoi copiii, fie, dacă pe Sophie o aduc acasă mai devreme, ca să-l iau pe Ethan. O clipă, mă gândesc la posibilitatea de a-i lua acum pe amândoi, ca să mă scutesc de a mai face drumul acela pentru a patra oară într-o zi, însă apoi îmi dau seama că nu pot să-l iau pe Ethan înainte de meci, după ce tocmai i-am dus echipamentul; probabil că

de-abia așteaptă să joace fotbal sau crichet sau ce o fi, așteptându-se ca restul zilei lui să se desfășoare în mod previzibil și fără niciun incident ieșit din comun.

Decid că am să fiu curajoasă și am să încerc să o iau pe Elmhirst Road din nou. Să ajung la Sophie cât mai repede e un lucru mult mai important decât teama mea. Dacă polițistul cu părul nisipiu e încă acolo, am să-mi păstrez calmul și am să mă prefac că nu-l recunosc. Sau poate că o să-i fac cu ochiul. Mi-o imaginez pe Kate Zilber făcând asta. Făcutul cu ochiul nu e ilegal. Nu-mi poate da vreun avertisment, nu mă poate amenința cu nimic. Faptul că i-aș face cu ochiul nu ar demonstra nimic și, în orice caz, nu ar fi nimic de demonstrat, având în vedere că acum sunt cuminte.

Rutina pe care o avem atunci când se întorc de la școală Sophie și Ethan este întotdeauna aceeași. Gâfâind și mormăind, se viermuiesc și se scutură până reușesc să se dezbrace, lăsându-și gecile și pantofii pe hol, ca și cum s-ar elibera din lanțurile care i-au ținut prizonieri decenii întregi, înainte de a se repezi în salon și de a trânti ușa. Au o întâlnire urgentă cu televizorul și nimic nu i-ar putea convinge să o rateze.

Eu rămân în urmă, strângând ce au aruncat ei pe jos și aruncând în garderobă toate lucrurile, lipite unele de altele din cauza noroiului ud de pe tălpile adidașilor de fotbal, într-un morman uriaș și dezordonat. E mai curând o mutare a haosului decât o soluționare a lui. Adam e răbdător și așteaptă întotdeauna ca interiorul garderobei să semene cu un morman de gunoi înainte de a se plânge. Atunci când o face, în cele din urmă, eu răspund fie „Știu. Îmi pare rău… O să fac ordine mâine”, fie mă răstesc „Dacă nu-ți convine, n-ai decât să strângi tu”, în funcție de dispoziția în care mă aflu.

Televizorul pornește pe CBBC direct în mijlocul unei propoziții. Acesta e semnalul că trebuie să le

torn sucul și să pregătesc pâinea prăjită. Odată ce acestea sunt pe masa din bucătărie, îi strig:

— Gustarea-i gata!

— Adu-o aici! strigă Sophie.

Este mult mai vocală decât fratele ei, care e bucuros să fie reprezentat de sora lui în toate disputele părinte-copil.

— Nu! îi răspund eu.

— Ba da! Ai uitat că mi-a fost rău? Mă simt un pic slăbită!

— Ți-a fost rău – acum nu-ți mai este!

Nu-i mai era rău nici când am ajuns eu la școală, ca să văd cum se simte; m-a privit de parcă eram nebună, mi-a spus că n-are de gând să vină acasă cu mine și s-a întors la prietenele ei. Am plecat cu mâna goală: o persoană care are copii, aflată temporar fără aceștia, exact cum fusesem și dimineața, în parcarea bibliotecii. Abia în cel de-al patrulea și ultimul drum până la școală am reușit să obțin ce voiam: Sophie și Ethan ședeau pe bancheta din spate, iar eu eram copleșită de un sentiment de ușurare. Nu mă pot relaxa întru totul până când ei nu se află sub același acoperiș cu mine. Așa mă simt încă de când ne-am mutat din Londra.

Kate Zilber are dreptate: probabil că ar trebui să merg la ceva terapie. Sunt prea anxioasă, prea îngrijorată. Odată, când așteptam să iau copiii de la școală, am început să am palpitații fiindcă un tip s-a uitat la mine într-un fel care m-a făcut să mă simt stânjenită: o privire lungă, însoțită de un zâmbet superior. Este unul dintre cei mai îngâmfați Părinți-Vedetă din școală. Îl văd adesea, sprijinit de BMW-ul lui albastru, ce pare teribil de scump și este mereu parcat în zona în care așteaptă părinții bogați. Are câteva șuvițe de păr decolorate, aspect care pare intenționat și pe care știu că nu ar trebui să-l privesc dezaprobator, dar tot o fac. Sunt unele lucruri pe care bărbații n-ar trebui să le facă, pur și simplu, iar șuvițele vopsite se află pe această listă,

alături de epilarea părului din zona inghinală. Cu toate că nu i-am văzut niciodată copiii sau copilul, îmi place să-mi imaginez că sunt niște adolescenți puși pe rele, rebeli, acoperiți cu tatuaje și piercinguri care conturează literele „Tata e un lăbar idiot”.

— Te rog, mamă! strigă Sophie din salon.

Aș putea să o refuz din nou, dar la ce bun? În cele din urmă tot o să cedez; întotdeauna cedez. Nici nu știu de ce-i mai dau înainte cu ritualul zilnic al așezării farfuriilor și al paharelor pe masă, în fața celor două scaune ale copiilor. Cred că este pentru că îmi place ideea ca ei să vină în bucătărie și să stea de vorbă cu mine, așa că mă apuc să creez condițiile necesare. Când văd pâinea prăjită și paharele cu suc așezate ordonat pe masă mă simt ca o mamă bună.

Nu avem prea multe reguli în casă. Iar pe cele pe care le avem – cum ar fi că nu se mănâncă în salon – le încălcăm în fiecare zi. Adam crede că e stupid și inconsecvent să interzicem lucruri cu care nu suntem de acord, pentru ca apoi să permitem ca ele să se întâmple oricum. Eu sunt nehotărâtă. Admir oamenii care nu se lasă constrânși de reguli și mă bucur în sinea mea ori de câte ori copiii îmi demonstrează că nu au de gând să mă asculte.

Dacă m-aș fi considerat un stâlp trainic, solid al comunității, cu niște principii morale de nezdruncinat, poate că aș vedea altfel lucrurile. Dar cine sunt eu ca să le spun altora cum să trăiască?

Duc pâinea prăjită și sucul în salon. Sophie îmi spune „Șșșștt” înainte de a apuca să scot o vorbă. Ca și Ethan, are ochii lipiți de ecranul televizorului. Înainte de a ieși din încăpere, trântesc cu voce tare, ostentativ:

— Mulțumim, mamă dragă!

— Da, mersi, mama, spune Ethan.

Trei cuvinte *întregi.* Fenomenal. El și Sophie par să piardă darul vorbirii vreo oră și jumătate după ce vin de la școală. Își regăsesc vocile la ora cinei,

după care de cele mai multe ori nu-i mai putem face să tacă până la culcare.

După ce livrez gustarea, închid ușa salonului în urma mea și rămân o clipă în hol, neștiind ce să fac în continuare. Am o bănuială, dar nu e același lucru cu a ști cu certitudine.

Ar trebui să mă pun pe treabă în bucătărie. Trebuie descărcată mașina de spălat vasele și trebuie reumplută înainte să mă apuc de pregătit cina.

Și nu ar trebui, chiar nu ar trebui, să-i scriu lui Gavin.

Dar ai s-o faci. Tocmai te pregătești să-i scrii.

Poate că încălcarea regulilor impuse de alți oameni este considerată o dovadă a unei gândiri independente, dar cum să îți încâlci propriile reguli, pe care le-ai instituit de bunăvoie, pentru a te proteja pe tine și familia ta? Ce fel de idioată ar face așa ceva?

Mi-ar plăcea să pot continua să cred în fantezia că am de ales, însă nu pare deloc adevărat. Decizia a fost deja luată, în acel cotlon al minții mele în care logica nu pătrunde niciodată, unde se află la putere o forță mult mai mare decât cea a voinței.

Mă uit la ceas. Adam o să ajungă acasă cam într-o jumătate de oră. Dacă n-o fac acum, n-o să mai am altă ocazie până mâine.

Asta ar însemna să aștept prea mult.

În timp ce fug sus, în debara, unde e instalat calculatorul nostru, mă întreb cum am reușit să mă abțin atât de multă vreme. Trei săptămâni și patru zile. Până când l-am văzut astăzi pe polițistul ăla, mi s-a părut chiar ușor să fiu cuminte. Șocul primei mele întâlniri cu el a fost toată motivația de care am avut nevoie. Nu înțeleg de ce o a doua aproape-întâlnire cu el m-a împins în direcția opusă.

Încă poți face lucrul corect. Să trimiți un singur e-mail explicativ, de dragul politeții, nu-i același lucru cu a o lua de la capăt cu toată tărășenia.

Asta ar fi trebuit să fac de la bun început, în loc să dispar în ceață ca o lașă.

Trag după mine ușa debaralei, asigurându-mă că am închis-o bine în clanță și că nu am împins-o doar, iar apoi mă așez la birou. Asta va fi prima oară când intru în căsuța secretă de e-mail de la Hushmail de la prima întâlnire cu polițistul. Mi-a fost teamă c-am să descopăr că mi-a scris Gavin, teamă că nu aș avea puterea de a șterge mesajul de la el fără să-l citesc.

Tastez parola auzind în urechi și în gât bătăile inimii ce se zbate ca aripile unei păsări prinse într-o colivie. Mă pregătesc să-mi înfrunt cea mai mare temere: un inbox gol. Dacă nici el nu mi-a scris în aceste trei săptămâni și patru zile în care nu i-am scris eu? Asta ar însemna că nu i-am plăcut niciodată atât de mult pe cât am crezut.

Bine. E bine dacă nu mă place. E bine fiindcă oricum am încheiat totul.

Cu toate că nu am stabilit nimic în termeni concreți, de-a lungul corespondenței am urmat cu destulă strictețe un sistem al „scrisului pe rând”, fiecare așteptând răspunsul celuilalt înainte de a-i scrie din nou. Fără excepție. Oare Gavin a respectat sistemul, luându-mi tăcerea drept un semn că nu mai sunt interesată? Ar renunța atât de ușor la mine? Fără îndoială că trebuie să se fi întrebat, după ce nu i-am răspuns deloc o zi întreagă – apoi încă una și încă una – dacă ultimul lui e-mail a ajuns la mine. Eu m-aș fi întrebat, dacă aș fi fost în locul lui.

Degetele îmi zăbovesc deasupra tastei „Enter”. Dacă apăs, am să aflu în doar câteva secunde.

Nu pot s-o fac.

Îndepărtez scaunul de birou, temându-mă că aș putea apăsa din greșeală pe tastă, înainte de a fi sigură că vreau să o fac.

Nu trebuie să te uiți. Niciodată. Închide calculatorul, du-te jos.

Uită-l.

Nu. Nu am să aleg scăparea lașității, nu și de data aceasta. Am mai făcut-o o dată azi, ba chiar de mai multe ori. Cu toate că mi-am jurat că nu aveam s-o fac, am ocolit Elmhirst Road când m-am întors la școală ca să văd cum se simte Sophie. Am luat-o iar prin Upper Heckencott, și la dus și la întors. Tot pe acolo am luat-o și când am fost după Ethan și Sophie la sfârșitul orelor, cu toate că la fiecare dintre cele patru drumuri m-am mințit singură în legătură cu traseul pe care aveam să-l urmez chiar până în ultima clipă înainte de a alege varianta lașă.

Trag roțile scaunului de birou mai aproape de computer. Cele opt steluțe care ascund literele parolei mele sunt tot acolo, așteaptă liniștite în chenarul lor. Parola mea este „8 steluțe”. Încă sunt foarte mândră de mine că m-am gândit la asta: o parolă care, în încercarea de a se ascunde, nu face decât opusul – se dezvăluie cu atâta sfidare, încât nimeni nu ar bănui vreodată.

Tresărind, apăs tasta „Enter” înainte de a apuca să mă răzgândesc.

Mi se taie răsuflarea când văd inbox-ul. Sunt șapte mesaje necitite de la Gavin. Șapte.

Mulțumesc, mulțumesc!

Nu are niciun rost să mă prefac că valul ăsta de entuziasm e altceva decât ceea ce e. Nici măcar o persoană cu experiența mea într-ale minciunii de sine nu ar înghiți o asemenea gogoașă.

Eu aș fi renunțat înainte de a scrie cel de-al șaptea e-mail, oricât de supărată aș fi fost. Gavin nu a renunțat.

De-asta o fac: de asta mint, țin secrete și îmi asum tot felul de riscuri nebunești – pentru sentimentul ăsta. Nicio substanță chimică de pe lumea asta nu mi-ar putea oferi o asemenea senzație: fiorul, euforia de a fi atât de dorită, atât de căutată.

Încep să deschid mesajele, unul câte unul. Toate au fost trimise în primele patru zile de la decizia

mea de a rupe orice legătură cu Gavin: patru au sosit în prima zi de tăcere, iar următoarele au fost trimise câte unul pe zi.

> Bună, Nicki, îți scriu ca să mă asigur că ultimul meu e-mail n-a rămas blocat prin eter. Dă-mi de știre. G.
>
> E jalnic, nu, că-mi fac griji fiindcă nu mi-ai mai scris de câteva ore? Nu vreau să crezi că nu rezist o zi sau chiar mai multe fără să am vești de la tine, dar știi și tu cum e: odată ce s-a creat o obișnuință, orice întrerupere a ritmului stabilit poate stârni îngrijorări. Și îți dai seama că, de când am început, ne-am trimis câte **cel puțin** douăzeci de e-mailuri pe zi? G.
>
> P.S. în caz că ai uitat când a început conversația noastră, a fost pe 24 februarie. Ai pomenit la un moment dat ceva despre a șterge toate e-mailurile de la mine, de dragul prudenței. Eu le-am păstrat intenționat (n-am vrut să crezi că nu sunt prudent, fiindcă sunt) și nu știu dacă tu ai presupus că și eu șterg e-mailurile de la tine după ce le citesc, dar să știi că n-o fac. Le păstrez. Le recitesc. Înseamnă mult pentru mine. Sper că e OK din partea ta. De asta nu m-a deranjat ideea că tu aveai să ștergi partea ta din conversație, pentru că o păstrez eu în siguranță, pe partea mea. Nu-ți face griji. Îți promit că n-o va vedea niciodată nimeni în afară de mine. G.
>
> P.P.S. Ce ți-e și cu sentimentele astea?! Complică mult lucrurile, nu? Sper că nu te-am panicat scriindu-ți despre lucrurile astea, care nu țin de partea carnală. N-o să fac un obicei din asta, îți promit. Dă-mi de știre că ești OK și că nu te-ai săturat deja de mine, apoi am să mă întorc la a vorbi aproape numai despre sfârcurile tale, promit. (În fine, aș putea aborda și câteva alte părți ale corpului tău, ca să fiu sincer. În e-mailuri și, la momentul potrivit, cu trupul meu – sper.) G.

Nu, nu, nu. Nu e bine deloc.

Mă simt amețită, dezorientată. Vreau, am nevoie de cuvinte de la Gavin, dar nu de cuvintele astea. Nu sună a ceva ce-ar spune el. Sună mai curând ca o persoană reală, ca un om pe care l-aș putea cunoaște în viața de zi cu zi, cu care aș putea fi prietenă. Gavin a sunat întotdeauna ca…

Ca ce?

Ca ceva automat. Propoziții scurte și lipsite de ton, paragrafe scurte. Ca un robot care dă instrucțiuni erotice. Ca o voce scrisă, care dematerializează cuvintele de pe un ecran – dacă ar fi avut voce.

Și asta a fost exact ce ți-ai dorit, nu? Ce spune asta despre tine?

La momentul potrivit cu trupul lui? Vorbește serios? Îmi doresc să vorbească serios?

Eu și Gavin am aranjat la un moment dat să ne întâlnim, în mai, după ce am căzut de acord că eram gata să trecem la pasul următor. Apoi el a fost nevoit să contramandeze; nu mi-a spus de ce. Iar după aceea, niciunul dintre noi nu a pomenit ideea de a reprograma întâlnirea. Nu m-a deranjat. În secret, chiar m-am simțit ușurată. Dacă nu ne întâlneam însemna că ce făceam eu nu era chiar așa de rău. Dacă mă gândeam la el ca la ceva ireal, unidimensional, ca la un program de calculator care genera cuvinte menite să stârnească o anume reacție fizică, atunci aproape că m-aș fi putut convinge singură că nu exista un alt bărbat în viața mea, un bărbat care nu era soțul meu.

Tot era un lucru rău.

Nu la fel de teribil de rău ca o aventură fizică, însă, iar e-mailurile erau suficiente. Doamne, erau mai mult decât suficiente: ordine detaliate la nesfârșit, cât se poate de concrete, ce veneau din partea unui bărbat pe care nu-l cunoșteam, a cărui figură nu o văzusem nici măcar în vreo fotografie. Niciunul dintre iubiții mei din viața reală nu fusese atât de lipsit de inhibiții în ceea ce privește cuvintele pe care le folosise sau lucrurile pe care

îmi ceruse să le fac. Iar eu nu am fost niciodată atât de… pornografică, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, cu niciunul dintre ei. Gavin mi-a înlăturat toate inhibițiile, ignorându-le cu totul, refuzând să le recunoască existența și repetând, pur și simplu, poruncile. În cele din urmă, am încetat să mă mai obosesc, spunându-i că sunt prea timidă și am făcut ce mi-a cerut.

Și ți-a plăcut. Ai jinduit să primești tot mai mult.

Tot ce știu despre Gavin este că e englez, are în jur de 45 de ani, e căsătorit, nu are copii și lucrează de-acasă. Asta mi-a spus el, cel puțin. Presupun că e posibil ca absolut nimic să nu fie adevărat. Nu mi-a păsat și încă nu-mi pasă. Tot ce m-a interesat a fost felul în care mă făcea să mă simt. De două ori, doar cuvintele lui insistente și explicite au reușit să mă ducă până la final – doar cuvintele lui și imaginația mea, nu a fost nevoie nici măcar de o atingere. Niciun alt bărbat nu a mai avut efectul acesta asupra mea.

Nici măcar Regele Eduard.

La care mi-am jurat că nu am să mă mai gândesc. De asta l-am ales pe Gavin: ca să nu-i mai permit Regelui Eduard să se strecoare în gândurile mele. E chiar uluitor cât de bine a funcționat.

Până acum.

Mă chinui să trag aer în piept, răsuflu foarte greu, de parcă am făcut un efort fizic imens. Apuc marginea biroului, ca să-mi vin în fire. Gândește-te la Gavin. Nu la… Nu… la altcineva. La Gavin.

Lipsa de ton, asprimea cuvintelor lui erau parte din ceea ce mă atrăgea. Erau atât de diferite. Însă aceste mesaje noi din partea lui, pe care tocmai le-am citit – cu excepția primului –, nu sună ca și cum ar fi fost scrise de el. Oare faptul că am dispărut l-a făcut să intre într-o asemenea panică, încât a renunțat la acoperirea personajului creat?

„Îți promit că nu o să le vadă niciodată nimeni în afară de mine…”

„Nu am să fac un obicei din asta, îți promit…”

„Am să mă întorc la a vorbi aproape numai despre sfârcurile tale, promit…”

„Ce ți-e și cu sentimentele astea?!”

Mă zguduie un fior. Nu vreau sentimentele lui Gavin sau promisiunile lui. Regele Eduard mi-a oferit sentimente și promisiuni, iar în cele din urmă s-au dovedit a fi egale cu zero. Iar din partea lui Gavin nu vreau nici glumițe simpatice și nici jocuri de cuvinte. Adam face destule glume. La fel făcea și regele Eduard. În mod normal îmi plac bărbații spirituali. Mi-au plăcut, vreau să spun. *Încă îl mai iubești pe Adam. Să nu uiți asta niciodată.*

Gavin nu a mai fost niciodată amuzant, cald sau afectuos. De asta mă simt în siguranță în ceea ce privește conversațiile cu el. Am vrut, am avut nevoie ca el să fie lacom, însă nu grijuliu, niciodată sentimental. Nu suport să mă gândesc la el ca la un bărbat vulnerabil, a cărui inimă e posibil să o fi frânt.

Nu mai vreau să mă gândesc la el astăzi. E deja prea mult – dar nu pot ieși din căsuța de e-mail, nu fără a citi tot. Deschid al cincilea mesaj:

> Nicki, serios acum, ești OK? încep să dau frâu liber scenariilor paranoice despre tot felul de nenorociri. A aflat soțul tău despre noi? Ai aflat tu ceva despre mine? Ești în spital, fără să ai acces la e-mail? G.
>
> Nicki? Unde ești? G.
>
> Vrei să știi cea mai recentă teorie a mea? Tu îți semnezi întotdeauna e-mailurile „Nx”. Eu le semnez mereu pe ale mele „G”. Așa că ai ajuns la concluzia că sunt o cochilie goală, că sunt lipsit de sentimente pentru că nu închei cu un sărut. De asta ai dispărut din viața mea virtuală. Așa e? Ca să știi, nu am semnat niciodată e-mailurile cu „x” și nici nu cred că am s-o fac vreodată, indiferent de sentimentele pe care le-aș avea față de persoana căreia îi scriu. E în regulă când semnează așa femeile, însă mi se pare cumva efeminat să o fac eu, bărbat fiind. Totodată, nu-mi vine să cred

că treaba asta te-ar deranja brusc, dacă nu a făcut-o până acum. Sau poate că te-a deranjat, dar nu ai spus nimic, ai așteptat și ai sperat. Uite ce e, sunt băiat mare. Pot să fac față sincerității. Nu vrei să-mi spui cu ce-am greșit? G x (doar de data asta, pentru un efect strategic, fiindcă… Ei bine, fiindcă țin la tine, Nicki. Poate că ar fi trebuit să o spun mai devreme.)

Nu. Nu. E insuportabil.

Cuvinte blânde, sincere, afectuoase. Tocmai față de astea să dezvolt o fobie! *Ia mai du-te dracului, Rege Eduard! Tu ești de vină.*

Mă bucur că în încăpere nu sunt oglinzi. N-aș vrea să văd cum arăt în clipa asta.

O *zonă calamitată. Nu există persoană pe planeta asta căreia să nu-i fi mers mai bine dacă n-ai fi tu prin preajmă. Nici măcar copiii tăi.*

În loc să închid calculatorul și să fug unde văd cu ochii, mă forțez să recitesc toate cele șapte e-mailuri de la Gavin – nu o dată, ci de mai multe ori. Când termin, cuvintele îmi par deja mai puțin amenințătoare și nu-mi mai tremură mâinile.

Cum poate să țină atât de mult la mine? Mă cunoaște atât de puțin. Ba nu: nu mă cunoaște deloc.

Și totuși, tot fără să-l cunosc, și eu țin la el. Felul în care m-a salvat de pe marginea prăpastiei…

Nici gând să mă indigneze, îmi place punctul pe care îl pune întotdeauna după inițială lui. Îmi place adresa lui de e-mail vulgară, dl_balcoane@hushmail.com, și obiceiul lui de a pune câte două steluțe de o parte și de alta a fiecărui cuvânt sau grup de cuvinte pe care vrea să îl evidențieze.

„Ai aflat ceva despre mine?” Ce vrea să spună cu asta?

Ce să fac acum?

N-am pe cine să întreb, n-are cine să-mi răspundă, în afară de mine însămi. A fost o vreme în care i-aș fi spus Melissei. Ei îi spuneam totul,

înainte de a demisiona din funcția de confidentă a mea.

Nu mă pot gândi la nimeni – absolut nimeni din viața mea care să fie interesat să dezbată schimbarea stilului de a scrie al unui bărbat care are pseudonimul „Dl. Balcoane” cu scopul de a obține satisfacții fizice anonime online.

Dacă aș reuși vreodată să găsesc curajul de a povesti cuiva, nu aș primi niciun fel de analiză pertinentă, ci valuri de condamnări ce mi-ar distruge sufletul: de la prietenele mele, de la fratele meu, de la părinți; de la Adam, presupunând că mi-ar mai vorbi vreodată dacă ar ști adevărul, că nu m-ar arunca direct în stradă, oripilat. Și – cu toate că nu suport să mă gândesc la asta – tot o reacție de șoc și dezgust aș primi și din partea lui Sophie și a lui Ethan. Poate că au ei doar zece și opt ani, însă înțeleg foarte bine ce este trădarea, chiar dacă nu folosesc cuvântul ăsta.

Copiii mei. Care sunt jos. Care cred că în clipa asta am grijă de ei, pentru că ne aflăm toți trei în casă și pentru că eu sunt adultul.

Mi se umplu ochii de lacrimi, în vreme ce un val de groază violentă îmi taie răsuflarea. Aveam des senzația asta când încă îi mai scriam lui Gavin, adesea chiar stând aici, în fața monitorului: conștientizarea bruscă a faptului că se întâmplă ceva oribil – că un lucru prețios este distrus în mod irevocabil – și că, deși este din vina mea, nu pot face nimic pentru a-l opri. Nu am niciun fel de control.

Câteva secunde mai târziu, ochii mi s-au uscat și respir mai bine. Nu aș putea recrea sentimentul acela de tragedie inevitabilă nici dacă aș încerca; e ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Închid ochii și mi-i acopăr cu palmele, ca să nu văd calculatorul din fața mea, și îmi doresc ca internetul să nu fi fost niciodată inventat. Îmi spun că nu trebuie sub nicio formă să-i scriu lui Gavin, pentru binele familiei mele; însă în loc de a-mi auzi

propria voce, o aud pe a Melissei, care se combină cu cea a polițistului cu părul nisipiu, cu toate că niciunul dintre ei nu mi-a spus vreodată acele cuvinte.

Judecata lor, deși am invocat-o din neant, este o povară prea grea. Pot scăpa de ea doar dacă o sfidez cu totul.

Ar trebui să recitesc încă o dată mesajele lui Gavin înainte de a-i scrie – ca să pătrund complet semnificația lor. Poate că mi-a scăpat ceva…

Nu. Nu e timp. Adam o să ajungă acasă din clipă în clipă. Iar Gavin a așteptat destul un răspuns de la mine. Poate că acum încă mai contez pentru el la fel de mult ca în clipa în care a scris e-mailurile; până mâine însă e posibil să nu-i mai pese. Nu vreau să amân până când e prea târziu.

Deschid cel mai recent mesaj și apăs pe „Reply”. Am degetele amorțite, ezitante. Abia după trei încercări reușesc să scriu „Bună, Gavin” fără greșeli. Apoi șterg și scriu „Dragă Gavin”. „Bună” e prea familiar.

> Îmi pare tare rău că nu ți-am răspuns până acum. Nu mi-am mai deschis căsuța de Hushmail[1] de mai bine de trei săptămâni. Am hotărât că nu mai pot face ce-am făcut până acum. Nu mă refer la vreo greșeală de-a ta, așa că te rog să nu-ți faci griji în legătură cu asta. Nu vreau să intru în detalii, dar am avut o mică altercație cu poliția, care a fost, cumva, legată de relația cu tine. M-a tulburat și am pierdut și bruma de curaj pe care o aveam. Am hotărât că trebuie să ne oprim înainte să se întâmple ceva ireversibil. Într-o lume ideală, mi-ar plăcea să putem sta din nou de vorbă. Mi-ai salvat sănătatea mentală și mi-ai adus o neașteptată plăcere în perioada cea mai sumbră din viața mea. Dar nu se mai poate. Din nou, îmi pare tare rău. Îți doresc tot binele din lume. Nx

Apăs pe „Trimite”, ștergându-mi cu cealaltă mână lacrimile. Gata. Măcar de data asta am făcut

ce trebuia. Mă bucur că nu simt prea des nevoia de-a mă purta onorabil, dacă acesta e sentimentul căruia îi dă naștere: că inima îmi e golită de orice plăcere și umplută cu plumb.

„Cea mai sumbră perioadă din viața mea”. Oare m-am exprimat prea dramatic?

În februarie, mulțumită Regelui Eduard – Regele Eduard al VII-lea, ca să-i spunem pe numele complet m-am gândit la sinucidere. Vreme de câteva zile, nu am fost sigură nici că gândul la Sophie și la Ethan, rămași fără mamă, avea să mă poată convinge să rămân în lumea aceasta.

Mă pregăteam să ies din contul de Hushmail când în inbox îmi apare un mesaj nou.

Gavin. Oh, Doamne! Doamne Dumnezeule! Normal că e el: nimeni altcineva nu-mi știe adresa asta de e-mail. Regelui Eduard îi scriam dintr-un cont de Gmail. Nici nu știam că Hushmail există până nu am răspuns anunțului lui Gavin, iar el mi-a scris dintr-un asemenea cont.

Cum de a reușit să răspundă atât de repede? O fi stat în fața calculatorului vreme de trei săptămâni și patru zile, așteptând? Sper că nu. Aproape la fel de mult cum sper că da. Încerc să apuc mouse-ul, fac un gest greșit și-l dărâm de pe masă. După ce-l așez la loc și trag adânc aer în piept, deschid mesajul. Este doar un rând:

> Mai multe detalii despre întâlnirea cu poliția, te rog.
>
> G.

Îi trimit un răspuns la fel de scurt:

> Nu. A fost oribil. Vreau să uit.

Nu semnez cu obișnuitul „Nx”. Sper că asta e o modalitate plină de tact de a-i arăta că nu mai suntem într-o relație, în măsura în care am fost până acum. Faptul că îi răspund nu înseamnă că am reînceput corespondența cu el, iar răspunsurile astea nu au nimic de-a face cu sexul. Acum e

băgăcios, dar imediat ce o să-și dea seama că nu merge, o să renunțe.

Apare un alt e-mail în inbox. Îl deschid.

> Bine, deci ai avut o mică problemă cu poliția și ai hotărât că nu-mi mai poți scrie – corect (sau cel puțin sunt sigur că mi-aș da seama că e corect, dacă aș înțelege de ce). Deci ce s-a schimbat astăzi? De-abia ți-au dat drumul din închisoare sau cum? G.

Iată că Gavin are simțul umorului. Să fie un lucru rău? Nu toți bărbații fermecători și amuzanți sunt malefici. Adam, de exemplu, nu este.

Degetele îmi ezită deasupra tastelor. Vreau să răspund, dar cum aș putea justifica încă un e-mail, dacă vreau să rup relația?

Oare Gavin crede că, dacă nu include nimic sexual în mesajele lui, am să decid că e OK să îi scriu?

Dacă nu o să facem chestia cu sexul virtual, ce are de câștigat? Și ce am eu de câștigat?

Nu îl vreau ca prieten platonic. Ar fi groaznic. Dacă trebuie să aleg între mai multe feluri de pierdere – și se pare că trebuie – prefer să fie o despărțire rapidă și amețitoare decât o tărăgănare prelungită, istovitoare.

Îi scriu:

> N-am fost în închisoare. Astăzi l-am văzut din nou pe polițistul de atunci și mi-am amintit că el a fost motivul pentru care nu ți-am mai scris. Am hotărât că-ți datorez o explicație. Atâta tot. Te rog să nu-mi mai scrii. Nu vreau să-ți fiu corespondentă. Pentru mine e întotdeauna „totul sau nimic”, iar de data asta trebuie să fie nimic. Din nou, îmi pare tare rău. Nx

Apăs pe „Send”.

Gata.

Ieși din cont, Nicki. De ce stai tot aici, de ce te holbezi aiurea la inbox? Cât ai să suferi dacă nu-ți răspunde imediat?

Și atunci, de ce i-ai cerut să nu-ți mai scrie?

Răspunsul lui sosește în câteva secunde.

> Sunt de acord: îmi datorezi o explicație. Ce s-a întâmplat cu polițistul? Și prima, și a doua oară. „Totul sau nimic” e un principiu înțelept – și pentru că mi-ai oferit deja o frântură din poveste, acum trebuie să-mi spui și restul. G.

Asta sună mai curând a acel Gavin cu care sunt obișnuită: concis. Îmi dă ordine. Simt că răscolește dorința în mine. Mă foiesc pe scaun.

Să-i povestesc? Dacă nu-i spun, n-o să înțeleagă niciodată, nu are cum. Oare am să reușesc să scriu într-un e-mail ce mi s-a întâmplat? Numai gândul la asta îmi face pielea de găină.

Apăs pe „Reply”. Se aude de jos o ușă trântită, făcându-mă să tresar.

— Copii! Nu trântiți ușa!

— Nu sunt copiii. Sunt eu. Scuze.

Adam. *Căcat!*

Trupul îmi e străbătut de fiori de spaimă. Rămân împietrită. Trec câteva secunde bune până reușesc să mă mișc din nou. Înșfac mouse-ul.

— Cobor într-o clipă, strig eu.

Te rog, nu urca tu aici.

Ce va face acum Adam? Ascult, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă, în vreme ce cursorul plutește deasupra butonului „Ieși din cont” din colțul din dreapta sus al ecranului. *Te rog, Adam, mergi în bucătărie. Mai am nevoie doar de câteva secunde…*

Aud scârțâitul unei uși – cea de la salon, cred –, apoi Adam încearcă fără mare succes să stea de vorbă cu copiii. Renunță după un minut sau două. Îmi țin respirația, încercând să-mi dau seama dacă se aud pași pe scară.

Nimic. Probabil a intrat în bucătărie sau s-a dus la baie.

N-ai de unde să știi. Ieși din cont. Nu risca.

Scriu:

Acum trebuie să plec. Poate îți explic mai târziu. Dar nu promit. Pa. Nx

Apăs pe „Send” și ies din cont. Apoi merg în „History”, apăs pe „Show all history” și șterg toată activitatea de pe Hushmail. Sunt tare recunoscătoare că pot să fac asta. Este echivalentul Online al gestului de a spune câteva rugăciuni și de a-mi fi iertate păcatele. *Îți mulțumesc, tehnologie.*

Acum ce să mai fac? Nici nu sunt în stare să gândesc. Ah, da, știu: Yahoo Mail, adresa mea de e-mail respectabilă.

Adam deschide ușa chiar în clipa în care apăs pe un mesaj primit de la mama.

— Bună, iubito. Ai avut o zi bună?

— Super bună, mersi. Tu?

— De ce super bună?

— Ei, de fapt, n-a fost chiar așa de super.

Haide, creier, începe naibii să funcționezi! Nu am niciun motiv să fiu entuziasmată, nu ceva evident. Trebuie să țin minte asta – eventual pentru tot restul vieții.

E un semn bun că, după doar trei săptămâni și patru zile de cumințenie, deja nu mă mai pricep la fel de bine să mint.

N-am să încep *să-l mint iar pe Adam. Nu pot.*

— A trebuit să merg până la școală și înapoi de patru ori, continui eu.

E-mailul de la mama, despre următoarea reuniune de familie, e încă pe ecran. Nu e un secret față de soțul meu, și cu toate astea… Ar trebui să mă simt mai vinovată în legătură cu această corespondență decât în legătură cu cea purtată de Gavin.

Dacă ar fi să fac o listă a oamenilor cu care vreau să rup legătura, părinții mei și-au câștigat cu siguranță locul din fruntea listei.

Dar, de fapt, nu rupi legătura cu nimeni, nu? N-ai s-o faci niciodată.

Cum de nu l-am auzit pe Adam urcând scările? M-ar fi putut prinde cu mare ușurință.

Dar nu m-a prins.

Să fiu rea și să scap nepedepsită: nimic nu se compară cu sentimentul ăsta.

Cine e un tip naşpa, Keiran?

Damon Blundy, 6 septembrie 2011, Daily Herald Online

În *The Times* de ieri, Keiran Holland a explicat de ce este de părere că atletul Bryn Gilligan, căzut în dizgrație, nu merită o a doua șansă – nici acum, nici altă dată. După ce am citit predica lui Holland și am găsit-o imposibil de digerat, atât din punct de vedere conceptual, cât și digestiv, aș vrea să-i ofer lui Holland unul dintre cele mai importante daruri pe care un om i-l poate da unei alte ființe umane. Printr-o coincidență, este chiar lucrul pe care el încearcă să i-l refuze lui Gilligan: darul celei de-a doua șanse. Keiran, trebuie să fii tare jenat în legătură cu ceea ce-ai scris, așa că eu o să-mi iau o săptămână liberă, să recitesc Jeeves și Woosters[2], iar tu îmi poți lua următorul editorial, având binecuvântarea mea. Folosește-l cu înțelepciune. Prin asta vreau să spun: folosește-l pentru a deplânge ditamai cataracta etică ce ți s-a așternut pe ochi și te-a împiedicat să vezi cu claritate cum stăteau lucrurile în vremurile grele de demult (ieri, azi-dimineață), când erai un amărât care regurgita opiniile altora.

Cititorii mei fideli știu foarte bine ce este cu Bryn Gilligan, întrucât am scris despre el de mai multe ori. Gilligan a fost găsit vinovat de dopaj și, după ce inițial și-a susținut nevinovăția, în cele din urmă a făcut o mărturisire completă și și-a prezentat scuzele. Ulterior, a prezentat niște scuze și mai emoționate, însă fără mare folos. Ieri, apelul făcut de el în scopul de a anula interdicția pe viață de a mai participa la Jocurile Olimpice a fost respinsă de Curtea pentru Arbitraj Sportiv. Keiran Holland este de părere că sentința pe viață a lui Gilligan trebuie să rămână valabilă, întrucât „căința lui nu este sinceră, pur și simplu”. „Iar dacă asta vi se pare că sună aspru, vă înșelați, ne asigură Holland. Bryn Gilligan este un mincinos și un trișor, iar lucrul ăsta l-a recunoscut și el”.

În argumentarea asta există o problemă pe care sper că cei care dețin mai mult de jumătate de neuron vor reuși să o identifice imediat. Faptul că a mințit și a trișat este ceea ce l-a determinat apoi pe Gilligan să își prezinte scuzele. Oamenii care își cer scuze sunt, în general, cei care au făcut greșeli, adeseori grave. Dacă faptul că au făcut ceva greșit presupune ca noi să nu le acceptăm scuzele, atunci nu înseamnă că nu are rost ca nimeni să mai ceară vreodată scuze pentru ceva? În cazul ăsta, nu ar trebui desființată cu totul căința?

Keiran Holland nu e de acord cu acest raționament. Dacă ar fi fost, l-aș fi respectat mai mult. Personal, sunt fanul tradiției vechi de secole de a recunoaște când faci o greșeală și de a promite că pe viitor ai să te porți mai bine. Însă pot respecta fără nicio problemă un om care are o viziune consecventă în legătură cu ceva anume, oricât de bizară ar fi aceasta. Keiran Holland, însă, nu este un asemenea om. Ca de obicei, el pur și simplu nu a gândit treaba asta până la capăt. Ceea ce susține că ar fi dorit de la Gilligan este o părere de rău mai cu sentiment, una care să pară mai puțin „prefăcută". Holland voia marfă de calitate, cea mai pură: căință de cea mai înaltă sinceritate.

Oare l-ar fi iertat pe Gilligan și ar fi susținut ridicarea interdicției dacă ar fi primit acea scuză de o umilință abjectă, pe care și-o dorea atât de mult? Nu – după cum a dovedit-o răspunsul său la următoarea scuză, mai pe larg, a lui Gilligan, care poate fi rezumat ca „acum se umilește doar pentru că și-a dat seama că prima lui scuză, de tot rahatul, n-a avut niciun rezultat, așa că trebuie să-l bălăcărim și să-l pedepsim la infinit". Uitând că Inspectorul Javert din *Les Miserables* nu e personajul preferat al nimănui, Holland omite să explice de ce este inacceptabilă o scuză perfect formulată, care vine după o situație în care vinovatul a trișat în lumea sportivă și după o scuză mai puțin potrivită; în același timp, este de părere că aceeași scuză perfectă ar fi funcționat de minune dacă ar fi fost prezentată imediat după situația în care s-a trișat. Din punct de vedere logic, lucrurile nu se leagă.

Cu toate că sunt de acord că folosirea expresiei „a fost doar o scăpare” în declarația sa inițială și în legătură cu faptul că s-a umflat de substanțe interzise înaintea fiecărei curse a fost o eschivare, în cel mai bun caz – mai mult, am și scris lucrul ăsta, aici –, ceea ce găsesc cu adevărat remarcabil este faptul că Holland pare să nu aibă idee de ce prima reacție a lui Gilligan după ce a fost depistat a fost atât de inadecvată. Scuzele prezentate de vedetele căzute în dizgrație tind să fie așa, nu? „Îmi pare rău, dar…”, acolo unde este imposibil să existe un „dar”. „Îmi pare rău pentru rolul pe care l-am jucat eu”, când nimeni altcineva nu a mai jucat vreun rol. „Îmi pare rău dacă unele persoane s-au simțit jignite”, când gestul făcut era atât de abject, încât numai un om aflat în comă ar fi putut să nu se simtă jignit. Sper că nu sunt singurul care a observat că scuzele cu jumătate de gură par să fie îngrijorător de în vogă. Există un motiv evident – atât de evident, încât nu am de gând să-mi pierd timpul explicându-l.

Aș vrea să știu cum se face că Holland este atât de lipsit de compasiune în ceea ce-l privește pe Bryn Gilligan. Ce anume din combinația de droguri și minciună îl indignează atât de tare, în condițiile în care nu are nicio problemă cu ele două, luate separat. Și-a înșelat soția vreme de cel puțin șase luni cu Paula Riddiough, fostă parlamentară și sabotoare a educației unicului ei fiu (deși, ca să fim sinceri, orice bărbat cu sânge în vene ar fi tentat de apetisanta Paula), deci nu poate fi îndelunga lipsă de onestitate a lui Gilligan cea care îl supără pe Holland. El însuși un mincinos și un trișor, ar fi putut da dovadă de oarecare îngăduință față de tovarășii săi într-ale înșelătoriei. Am avut ghinionul de a fi căsătorit de două ori – cu Prințesa Preș și cu Dr. Despot – și le-am înșelat pe amândouă cu mare aplomb și plăcere. Este trist, dar adevărat că, oricât de frumoasă este femeia cu care te căsătorești, ai să întâlnești întotdeauna una care este la fel de frumoasă sau chiar și mai și dornică să te prindă în îmbrățișarea ei și care are și esențială calitate de a nu-ți fi consoartă. Așadar… ținând cont de toate astea, sunt profund șocat

că Bryn Gilligan a încălcat regulile pentru a câștiga niște curse? Nu. Cum ar putea să mă surprindă lucrul ăsta, când eu însumi am încălcat și încă încalc atâtea și atâtea reguli? Ca să parafrazez faimosul proverb, citesc povești despre comportamentul respingător al atâtor vedete, doar ca să mi se confirme faptul că nu sunt singurul imoral.

Să fie consumul de droguri, deci, ceea ce nu poate ierta Keiran Holland? Nu, și pot demonstra asta. Holland a fost unul dintre jurații de la categoria supranatural-horror a ediției din anul acesta a Premiului Cărțile Îmbogățesc Viața. Câștigătorul ales în unanimitate la acea categorie a fost Reuben Tasker, pentru romanul *Dorință și repulsie,* care începe cu fraza: „Orice iubire translucidă conține particule de ură, verzi ca o putreziciune". Mă tem că treaba asta nu merge decât dacă ești drogat zdravăn, Reuben.

Devotamentul lui Tasker față de uzul canabisului este un secret bine-cunoscut în lumea literară, ca și vechea lui convingere că drogul are darul de a-i potența imaginația. A declarat chiar că fără canabis nu crede că ar fi în stare să scrie o carte demnă de atenția cititorului. Presupunând că unii sau toți competitorii săi de anul acesta din categoria supranatural-horror sunt plictisitor de abstinenți pe frontul narcoticelor, asta nu înseamnă că obiceiul lui Tasker de a consuma droguri a constituit un avantaj incorect în competiție? Nu ar fi trebuit ca el să returneze banii primiți ca premiu, să aranjeze o ședință foto în care să stea cu capul plecat umil și să plângă în hohote, la o distanță numai bună pentru ca lacrimile sale să-l umezească zdravăn pe Piers Morgan[3]?

Oare întrebările astea au trecut măcar vreo clipă prin mintea lui Keiran Holland? I-ar fi dat prin gând, retrospectiv, în timp ce acuzațiile și condamnările la adresa lui Bryn Gilligan curgeau în valuri din tastatura sa, că a făcut parte dintr-un juriu care a oferit un premiu prestigios unui drogat care încalcă legea în mod consecvent, prin consumul de substanțe interzise?

Înainte să-mi sară toată lumea în cap: da, bineînțeles că îmi dau seama cât de diferite sunt cele două situații, canabisul nu este un stimulent de performanță, așa cum este ceea ce o fi luat Gilligan. Scriitura unui prozator poate fi îmbunătățită de droguri ilegale, în vreme ce a altuia poate fi influențată pozitiv de ness sau de valul de glucide dintr-o cutie cu bomboane. Propria-mi reacție la canabis este să adorm la cel mult zece secunde după ce îl consum, așa că nu m-ar putea ajuta cu nimic în ceea ce privește stilul literar, în vreme ce o cană zdravănă de ceai de culoarea cărămizii este tot ce-mi trebuie pentru a produce mostra de geniu pe care o citiți în clipa aceasta.

Deci da, e cu totul altceva. Dar diferența asta contează cu adevărat, presupunând că nu considerăm că regulile trebuie respectate pentru simplul fapt că există? Eu nu cred. Cred că este o nebunie că sportivii sunt supuși atâtor restricții și presiuni, diferite față de cele impuse scriitorilor și artiștilor când vine vorba de competiții profesioniste. Cum poate fi justificată discrepanța? Și mai interesant, cum poate fi justificată ipocrizia lui Keiran Holland?

„E un mincinos și un trișor”. Da, Keiran, chiar ești un mincinos și un trișor.

Capitolul 2

LUNI, 1 IULIE 2013

— Decât, a spus detectivul Simon Waterhouse.

S-a întors cu spatele spre literele roșii de pe peretele biroului lui Damon Blundy. Nu mai suporta să le privească, probabil citise acele cuvinte de cel puțin o sută de ori de când sosise la numărul 27 pe Elmhirst Road: „NU ESTE MAI PUȚIN MORT”.

— Decât? a repetat Sam Kombothekra.

— Da. Ăsta e cel mai important cuvânt. Un „decât” absent. Nu-l vezi.

— Adică… a rostit Sam, apropiindu-se de perete, ca să-l inspecteze mai bine. Tu îl vezi?

— Nu, a zâmbit Simon observându-i nedumerirea. Pentru că nu-i acolo.

Nici cadavrul lui Damon Blundy nu mai era în încăpere, fusese luat. Fusese fotografiat, examinat și mutat. Cu toate acestea, scaunul de la birou nu părea gol; încă mai persista acolo ideea aproape concretă a unui om mort. Era ilustrarea perfectă a crimei, și-a spus Simon: cineva odată prezent, care acum este absent. Un spațiu în care ar fi trebuit să fie o persoană, o lipsă perceptibilă. Simon îl vedea pe decedatul Blundy la fel de clar în mintea sa, ca și cum s-ar fi aflat încă acolo, întins șleampăt pe scaun. Cu banda adezivă pe față, cu un cuțit lipit de gură… Imaginea era la fel de grăitoare pentru Simon cum era și acel „decât” care lipsea de pe perete.

Ca întotdeauna, era mai interesat de ceea ce își imagina, decât de ceea ce vedea. Obiectele rămase în încăpere – pila pentru cuțite, cutia de vopsea roșie, pensula – nu îl mai interesau. Nici măcar fotografia pe care i-o trimisese criminalul lui Damon Blundy, parola desenată pe o foaie de hârtie A4 și lăsată lângă laptopul lui Blundy, pentru

a se asigura că poliția avea să găsească e-mailul cu fotografia… Simon ar fi fost încântat să poată petrece zile întregi cumpănind înțelesul acestor două elemente combinate, însă nu simțea nevoia de a le mai privi. De ce să-și piardă timpul? Sam și restul echipei puteau să analizeze tot ce se vedea, în timp ce el privea în spatele și dincolo de lucrurile văzute, încercând să desprindă din umbre motivele ascunse, înverșunarea și ura.

— Înțeleg ce vrei să spui. Un „mai puțin" presupune un termen de comparație.

Sam părea ușurat că-i dăduse, în sfârșit, de capăt.

— Însă nu e mai puțin mort decât… ce? a rostit Simon. Persoana care a scris cuvintele astea știe răspunsul și a preferat să se exprime criptic, în loc să ne spună și nouă secretul. Ceea ce înseamnă fie că vrea ca noi să ne dăm seama singuri, fie că vrea să dăm greș. Iar dacă dăm greș, el scapă nepedepsit și demonstrează că e mai inteligent decât noi.

— Și dacă reușim?

— Atunci o să intre la închisoare pentru crimă.

— Poate, a răspuns Sam. Toate… elementele astea stranii pot fi indicii legate de ceva – de motivul crimei, eventual, sau poate de Damon Blundy –, însă nu neapărat de identitatea criminalului.

— Glumești, nu? Cu o scenă a crimei ca asta – Simon a făcut un gest prin care a cuprins toată încăperea –, motivul crimei are să fie la fel de unic precum o amprentă. Imediat ce o să ne dăm seama de ce, o să știm și cine.

Dar când? Simon simțea cum începea să-l înfierbânte nerăbdarea și era de-abia prima zi a investigației.

Faptul că nu știa rezolvarea îi dădea întotdeauna o stare și o dispoziție groaznice, în special imediat după comiterea crimei. Dezamăgirea din momentul în care ajungea la locul faptei și nu reușea să rezolve pe loc enigma, sentimentul de eșec, teama

că nu avea să descopere niciodată adevărul dacă nu-l găsea în următoarele cinci minute… Se agăța de speranța că într-o bună zi avea să i se întâmple, că avea să se transforme în realitate acel scenariu la care visase dintotdeauna: că avea să aibă o revelație în acele câteva minute prețioase de dinainte ca actorii, mai mici sau mai mari, implicați în situație, să înceapă să-și croncănească minciunile.

S-a dus lângă una dintre bibliotecile supraaglomerate ale lui Damon Blundy, a scos pe jumătate o carte necartonată, cu cotorul albastru – P.G. Wodehouse – și apoi a împins-o la loc. Vederea atâtor cărți îl făcea pe Simon să se gândească la ceea ce însemna statutul de autor.

— Criminalul ăsta a investit o groază de timp și de efort în planificarea și punerea în practică a planului său. E mândru de ce a făcut. Nu ar vrea ca noi să ne dăm seama de ce, fără a afla și cine – ar simți că altcineva, un necunoscut fără niciun merit, și-ar asuma opera lui.

— Deci vrea să fie prins?

— Nu aș spune chiar asta.

Îl deranja că Sam îi trata toate teoriile aiuristice ca pe niște fapte cât se poate de reale. Era prea orgolios ca să spună „habar n-am dacă am dreptate, toate astea sunt simple presupuneri”, așa că i-a răspuns:

— Nu vrea să fie prins, nu, dar e pregătit în caz că îl prindem. Nu s-ar mai obosi cu toate detaliile criptice dacă nu ar vrea să ne dea ocazia de a rezolva enigma, oricât de slabe șanse crede că avem. Nu e deloc distractiv pentru el să fie mai deștept decât noi, dacă nu există o competiție reală.

— Nu ne-ar fi putut dovedi și mai repede că e mai deștept decât noi, dacă nu ne-ar fi lăsat niciun indiciu? a întrebat Sam.

Simon a încuviințat din cap. Avea dreptate.

— Dar își dorește și recunoaștere – atât a nemulțumirilor, cât și a inteligenței lui. Deci poate

că vrea, de fapt, să fie prins, poate că m-am gândit eu greșit și scăparea fără pedeapsă ar fi pentru el doar premiul de consolare. Sau poate că ar fi la fel de mulțumit cu oricare deznodământ: are de câștigat în ambele situații. Fie suntem prea proști ca să-i putem interpreta indiciile și scapă neprins – ceea ce i-ar gâdila teribil orgoliul –, fie are consolarea că poliția și mass-media își concentrează toată atenția asupra cauzei sale, oricare ar fi ea – politică sau personală.

— Politică? a întreba Sam cu surprindere.

— Da, motivația poate foarte bine să fie una politică, i-a răspuns Simon. Am tot citit editorialele lui Damon Blundy din *Herald.* Părerile lui au enervat un număr imens de oameni: femei, evrei, musulmani, atei, cei din tabăra pro-viață, pe cei de stânga, pe cei de dreapta, jurnaliști, proprietari de câini – ce mai, chiar pe toată lumea. Cineva o să trebuiască să citească fiecare cuvânt publicat vreodată de tipul ăsta și toate comentariile postate de cititori. Probabil o să găsim cel puțin 500 de oameni care au amenințat c-or să-l omoare.

— Eu am presupus că e ceva personal. Toate chestiile astea ciudate de la scena crimei…

Și-a trecut ușor mâna înmănușată pe deasupra tonomatului muzical din fața lui. Era impresionant. Simon nu mai văzuse niciodată un tonomat de aproape. Dacă ar fi fost Sellers de față, ar fi propus să aleagă pe rând niște cântece.

— Și dacă toate chestiile criptice nu sunt decât o perdea de fum? a continuat Sam. Ca să pară că fiecare indiciu înseamnă ceva, de fapt neînsemnând nimic?

Ideea asta i-a întors lui Simon stomacul pe dos: o semnificație falsă, special pusă în scenă. Era o posibilitate pe care nu se îndura să o ia în considerare, cu atât mai puțin să o discute, însă acum, fiindcă Sam o adusese în discuție, trebuia să-și învingă fobia și să-i răspundă.

— Nu. Dacă ucigașul ar fi vrut să ne trimită după cai verzi pe pereți, ne-ar fi lăsat un indiciu menit să ne deruteze: cuvintele de pe zid sau fotografia… Unul, nu atât de multe. Vopseaua, pensula, pila pentru ascuțit… Sunt prea multe ca să fie false. Și știm sigur că unul dintre lucrurile pe care ni le-a lăsat e veritabil: parola pentru laptop. Ne-a ajutat să intrăm în căsuța de e-mail a lui Blundy. Vrea ca noi să știm că l-a cunoscut pe Blundy suficient de bine încât să-i știe parola.

— Sau l-a forțat sub amenințarea cuțitului să i-o spună, după ce l-a imobilizat pe scaun, a răspuns Sam.

— E posibil. Dar nu foarte probabil. Criminalul ne demonstrează că este expert: în ceea ce-l privește pe Blundy, în ceea ce privește parola computerului său, motivul pentru care a meritat să moară. Se dă mare. Uită-te un pic în jur: toată camera asta e o mare laudă de sine, sub forma scenei unei crime. El știe totul, noi nu știm nimic. Sau ea știe totul.

— Crezi că e o femeie?

— Am spus eu asta? Adevărul e că persoana care e cel mai probabil să-i știe parola este soția lui, nu?

— Da? Dacă pui o parolă pe laptopul pe care îl folosești acasă nu înseamnă că-ți protejezi intimitatea în primul rând față de cei care stau cu tine în casă?

— Cât mai durează până o să pot vorbi cu ea? a întrebat Simon.

Sam s-a uitat spre ușa deschisă a biroului.

— N-are niciun rost ca vreunul dintre noi să încerce să stea de vorbă cu ea până nu e în stare să lege două cuvinte.

Hannah Blundy era cu două etaje mai jos, în subsolul transformat în bucătărie și sală de mese, cu polițista care se ocupa de familiile celor decedați. Descoperise trupul neînsuflețit al soțului ei la ora 10:30 în dimineața aceea, când îi adusese o cană cu ceai care nu mai ajunsese întreagă în

încăpere. Hannah nu se calmase încă suficient pentru a le putea spune ceva util, dar, judecând după haosul de pe palier, se părea că ajunsese în capul scărilor, îl văzuse pe Damon așezat în dreptul cadrului ușii, ucis și lipit cu bandă adezivă de scaun; scăpase cana cu ceai pe loc.

Era în stare de șoc. Sau totul fusese aranjat pentru a părea că este în stare de șoc, de către persoana care aranjase cu atâta grijă și restul scenei crimei. Simon voia să știe care dintre variante era cea adevărată.

— Dacă Hannah Blundy și-a ucis soțul cu calm, metodic și apoi a pus în scenă căderea nervoasă la care am fost martori când am sosit… s-a întrerupt Sam, clătinând din cap. Aproape că ar merita să scape nepedepsită, dacă a reușit să joace totul atât de bine. Nu vorbesc serios, a adăugat el în grabă.

— Oricine poate să plângă și să se prăbușească pe podea, a spus Simon, cu toate că de fapt nu s-ar fi putut imagina pe el însuși reușind vreodată să se manifeste atât de deschis în public, oricât de nefericit ar fi fost. În special o ucigașă înconjurată de polițiști, înspăimântată că aceștia ar putea să-i ghicească jocul.

— Nu cred. Nu o văd de Hannah Blundy ca pe o criminală.

— Eu o văd. Dacă ar trebui să pun în clipa asta un pariu legat de identitatea criminalului, aș paria pe ea.

— Ai vreun alt motiv în afara faptului că îi e soție?

— Păi, nu avem până acum alt suspect, nu?

Sam s-a înroșit la față.

Lui Simon i s-a făcut milă de el. Era prea ușor de atras în capcană.

— De fapt, nu de asta o bănuiesc. Și nici fiindcă e soția lui.

— Atunci, de ce?

— E psihoterapeută. Pe site-ul ei scrie că are specializarea în relații și probleme de familie.

Văzând că Sam se pregătea să obiecteze, a adăugat:

— Știu, asta nu înseamnă nimic. Însă… a ales să-și dedice viața ajutorării oamenilor care îi urăsc pe cei pe care ar trebui să-i iubească. Poate că și ea trăia în aceeași situație – își ura soțul și voia să-l vadă mort.

— Cred că e… un pic cam departe dusă deducția, pornind doar de la profesia ei, a spus Sam după câteva clipe.

— Ei bine, în legătură cu ceea ce lipsește de pe perete nu mă înșel, i-a răspuns Simon, dorindu-și să ajungă pe un teren mai sigur. Ce ar putea urma după „decât”?

Sam a ridicat neputincios din umeri.

— Pot fi nenumărate posibilități. Cum facem să restrângem numărul variantelor?

— Numele unui om. „Nu este mai puțin mort decât… Fred”. Hai să presupunem că așa este. Ce-ar însemna asta? Că este mai mort decât Fred? Sau că sunt morți în aceeași măsură? Nu există „mai mort” – și-a răspuns singur.

— Dacă e un nume – Fred, Mary sau care o fi –, poate însemna că există și alte victime, a spus Sam. Fiecare nu mai puțin moartă decât celelalte.

— Mda, a încuviințat încet din cap Simon. Îmi place varianta asta.

Un pic. Nu prea mult, nu suficient încât să se oprească asupra ei.

— Și ce zici de alt înțeles: „Nu este mai puțin mort decât atunci când trăia”? Nu, asta ar avea mai mult sens dacă ar fi „nu este mai mort”.

— Simon, ar putea însemna orice.

— Știu asta, așa cum îți știu și ție vocea de mai bine-renunțăm-și-gata.

— Nu, nu am vrut să…

— Trebuie să ne gândim absolut la toate posibilele semnificații, la orice ar putea urma după „decât”.

Simon a mers spre birou, aproape împiedicându-se de pila pentru cuțite. Era neagră, grea și putea fără nicio problemă să joace rolul de opritor pentru ușă.

— E prea mult, sunt prea multe pentru a nu însemna nimic, a mormăit el, dar poate că toate au o singură semnificație… da. Una.

— Adică?

— Toate indiciile pe care ni le-a lăsat criminalul sunt drumuri ce duc la aceeași informație, sunt diferite căi. Orice înseamnă aiureala de pe perete, orice înseamnă faptul că l-ar fi putut înjunghia pe Blundy cu cuțitul din fotografie, însă a ales să-l sufoce cu un cuțit și niște bandă adezivă… Ne-a lăsat multe indicii, dar nu e ca la un rebus, unde fiecare indiciu te conduce la un răspuns diferit. Imaginează-ți un rebus care are scris același cuvânt în toate direcțiile, pe verticală și pe orizontală. Același cuvânt din nouă litere pe care ne chinuim să-l ghicim.

— De ce nouă litere? a întrebat Sam.

— Am zis la plesneală, i-a răspuns Simon, începând să-și piardă răbdarea. Poți să le consideri opt sau zece, dacă îți convine mai mult. Ideea este că cel care a creat rebusul își dorește cu ardoare ca noi să ghicim răspunsul, acest cuvânt de zece, nouă sau opt litere care este atât de important pentru el. Crede că trebuie să-l știm, dar în același timp crede că suntem proști, că n-avem șanse să ne descurcăm, dacă nu ne oferă el o mulțime de indicii.

— Așadar…

— Așadar așa trebuie să abordăm „decât”-ul, i-a răspuns Simon, simțindu-se sigur pe ceea ce spunea, pentru prima oară de când sosise la numărul 27 de pe Elmhirst Road. „Nu este mai puțin mort decât…” Orice ar urma după asta, semnificația trebuie să fie aceeași cu a vopselei, a pensulei, a fotografiei, a cuțitului… Toate sunt probleme cu aceeași rezolvare.

— Și parola de la laptop? a rostit Sam, apropiindu-se de birou, ridicând hârtia cu scrisul roșu și ținând-o în aer. Riddy111111. Și asta înseamnă același lucru?

— Dacă e o parolă nouă, pusă de ucigaș, atunci da. Dacă e parola aleasă de Blundy și nu are nicio legătură cu ucigașul, atunci nu. Chiar și așa, trebuie să însemne ceva. Riddy unu-unsprezece unu-unsprezece. Riddy trei de unu trei de unu.

— Damon a susținut întotdeauna că nu înseamnă nimic, s-a auzit o voce de femeie de pe palier. E parola lui de multă vreme, de cel puțin un an.

Simon s-a întors. Hannah Blundy stătea în capul scărilor, ținându-se cu o mână de balustradă. Încă plângea, dar un pic mai liniștit; lacrimile păreau să-i curgă fără să-și dea seama.

Avea o înfățișare stranie: umeri lați, o formă pătrățoasă și îndesată de la talie în sus, însă picioare lungi și subțiri. Dacă i-ai fi văzut doar fața rotundă, ai fi fost îndreptățit să crezi că era grasă, însă nu era. Privind-o, Simon și-a dat seama cât de bine proporționate și potrivite erau figurile și corpurile celor mai mulți oameni. Nu credea că mai văzuse vreodată o persoană a cărei jumătate de sus a corpului să fie atât de diferită și de nepotrivită cu partea de jos, iar ambele părți, cu figura.

Acestea fiind spuse, Hannah Blundy nu era urâtă. Avea trăsături blânde, iar părul strălucitor, de un castaniu-închis, ce îi ajungea până la umeri, era deosebit de atrăgător. Lui Simon i se părea că semăna mai curând cu părul oamenilor din reclamele de la televizor decât cu cel al persoanelor pe care le întâlnise în viața de zi cu zi.

— Nu l-am crezut niciodată, a continuat femeia. Orice ar însemna „Riddy unu-unsprezece unu-unsprezece”, dacă înseamnă ceva, trebuie să se fi inspirat de undeva, altfel de ce ar fi ales literele astea? De ce ar fi ales cifrele astea?

— Deci ați știut că asta era parola lui? a întrebat-o Sam.

Hannah a încuviințat din cap.

— I-am cerut să-mi spună parola. I-am dat-o și eu pe a mea. Dacă nu avea secrete față de mine, de ce l-ar fi deranjat să mă uit în laptopul lui? Mi-a zis că e o chestie aleatoare, Riddy111111. Era o minciună, dar nu am cum să demonstrez asta. Aș… vă rog, dacă aflați…

Și-a mușcat buza și a coborât privirea spre pământ, ca și cum nu ar mai fi fost sigură de continuare.

Simon a făcut un pas spre ea.

— Ce să aflăm?

— Parola. Dacă aflați ce înseamnă. Aș vrea să știu și eu.

— Mai mult decât ați vrea să știți cine v-a ucis soțul?

— Simon… a murmurat Sam.

— Nu, vreau să aflu și asta, i-a răspuns Hannah surprinsă. Sigur că vreau să aflu cine l-a ucis pe Damon. Și sunt sigură că parola are legătură cu asta. Nu mi-am imaginat niciodată că într-o bună zi are să mă ajute poliția să rezolv misterul. Asta-i șansa mea.

Și-a tras nasul, ștergându-și obrazul cu mâna dreaptă.

Pentru că nu părea deloc proastă, Simon a presupus că, încă din clipa în care descoperise trupul neînsuflețit al soțului ei, femeia bănuise că uciderea acestuia avea să atragă un ajutor considerabil și prompt din partea detectivilor. Iar exprimarea „într-o bună zi” sugera ceva care o supărase vreme îndelungată, nu o crimă care avusese loc între 8:30 și 10:30 în dimineața aceea. Prin urmare, misterul la care se referea Hannah Blundy nu putea fi uciderea lui Damon. Din punctul ei de vedere, moartea lui constituia ocazia de a rezolva misterul parolei, nu crima în sine era misterul. Interesant.

— Ce vrei să spui, Hannah? a întrebat-o Sam. Asta e șansa ta să… ce?

— Să aflu adevărul pe care soțul meu era atât de hotărât să mi-l ascundă, a răspuns ea, privindu-și fix picioarele. Orice ar fi fost, sper că a fost motivul pentru care a fost ucis. Dacă nu a fost – dacă motivul crimei este unul complet diferit și fără nicio legătură cu asta –, atunci orice ați afla în legătură cu crima n-are să mă ajute. Renunțasem la speranța că aș putea afla, dar acum…

S-a oprit, cu un oftat răgușit, cu ochii mari.

— Promiteți-mi că dacă aflați, îmi veți spune adevărul.

— Adevărul în legătură cu ce? a întrebat-o Simon.

— De ce se prefăcea Damon că mă iubește.

•

— Charlie, ai un minut?

Sergentul Charlie Zailer era pe drum spre bufet, sperând să găsească o ceașcă de ceai și o bucată de prăjitură, dacă mai era vreuna cu glazură care să nu se fi uscat și râncezit. S-a întors și l-a văzut pe detectivul Chris Gibbs în spatele ei. Avea zâmbetul unui om numai lapte și miere: politicos și nevinovat. Charlie nu mai văzuse niciodată o asemenea expresie pe figura lui. S-a pus imediat în gardă. Bărbatul voia ceva și, chiar fără să știe ce era, Charlie nu era dispusă să i-l dea.

— Nu prea, i-a răspuns ea. Am o ședință în seara asta.

Ceea ce ar fi fost grozav, dacă la ședință s-ar fi servit vin, însă nu era așa. Oferta de băuturi nu era punctul forte al Grupului de Acțiune pentru Promovarea Culturii din Culver Valley.

— De ce? a continuat ea.

— E vorba de uciderea lui Damon Blundy. Am surprins ceva pe camerele de supraveghere. Simon și Sam sunt încă la locul faptei, i-a spus Gibbs, ridicând din umeri și aproape reușind să pară timid. Aș vrea să știu ce părere ai.

— De ce? Nu mai lucrez pentru Departamentul pentru Investigarea Crimelor.

Charlie spunea lucrul ăsta ori câte ori putea, oricui o asculta, în speranța că într-o bună zi avea să-l poată rosti fără să o mai doară.

Gibbs a rânjit.

— Mai puțin atunci când lucrezi, neoficial.

Acum Charlie chiar era bănuitoare.

— Atunci când o fac, neoficial, este pentru că mă târăște Simon în vreuna dintre anchetele lui – lucru pe care tu nu l-ai făcut niciodată și nici n-ai încercat să-l faci. Deci de ce încerci acum?

— Dintr-un impuls de moment? Poate că mi-e dor de fosta mea comandantă.

— Gibbs, care-i faza? De ce te porți frumos cu mine? Dacă ți-a dat Liv papucii și cauți o nouă mică aventură, cu cineva care are un ADN similar, poți s-o lași baltă. Sunt femeie căsătorită – dar nu ca Liv. Genul plictisitor, care nu se culcă decât cu soțul.

Doamne, cât de îngâmfat sunase! Lui Charlie aproape că i-a fost rușine, amintindu-și ce viață promiscuă și riscantă trăise pe vremuri. Nu avea încredere din principiu în moravurile impuse de majoritatea societății, iar lui Simon îi era credincioasă doar pentru că îl iubea și gândul de a fi cu alt bărbat îi întorcea stomacul pe dos. La modul abstract, nu avea nicio problemă cu infidelitatea sexuală, câtă vreme persoanele implicate nu erau sora ei mai mică, exasperantă, și fostul ei subordonat, un detectiv morocănos.

Își dorea adesea să-l fi iubit mai puțin pe Simon, astfel încât să se fi bucurat de o viață sexuală secretă, despre care el să nu fi avut habar. Cu cineva cu care să fi lucrat Olivia, în mod ideal, ca să vadă și ea cum era, să vadă cum i se părea ca sora ei să-i invadeze teritoriul.

Gibbs și Liv aveau o aventură de șapte ani. Începuse în seara în care se căsătoriseră Charlie și Simon și, în ciuda speranței lui Charlie că avea să se încheie în mod dezastruos și rapid, se dovedise enervant de durabilă. Erau încă împreună, cu toate

că Gibbs devenise între timp tată de gemene și Liv se căsătorise cu alt bărbat – nuntă la care a participat și Gibbs. El și Liv se priviseră cu ardoare peste capetele și printre trupurile invitaților, neavând ochi decât unul pentru celălalt, în timp ce Dominic Lund, soțul lui Liv, se străduise să stea de vorbă cu toți cei prezenți, pe care Liv îi ignora de zor. Fără îndoială că își imaginase – în mod greșit – că el era eroul romantic al propriei nunți. Fusese una dintre cele mai stranii ocazii sociale la care participase vreodată Charlie.

— O mică aventură? s-a încruntat Gibbs. Asta crezi că este Liv pentru mine?

— Preferi „amantă”?

— Tu cum te-ai simți dacă aș batjocori relația ta cu Simon?

— Vrei să spui cum m-am simțit, în numeroasele situații în care ai râs de noi?

Imediat ce a rostit-o, i-a părut rău. Charlie nu suferea să se gândească la partea aceea din trecutul ei: se logodise cu Simon când toată lumea știa că încă nu se culcaseră împreună, fuseseră nevoiți să suporte o grămadă de glume nesărate, presupuneri legate de motivul abstinenței lui Simon, care înclinau în mod semnificativ spre o explicație care arunca vina pe Charlie…

— Nu am mai râs de tine și de Simon, împreună sau separat, de foarte multă vreme, i-a răspuns Gibbs.

Era adevărat. Ca întotdeauna, realitatea de a fi rea cu cineva se dovedea mult mai puțin plăcută decât ceea ce-și imaginase ea.

— Asta așa e, a spus Charlie. Bine, deci despre ce e vorba? De ce tot dai târcoale? Spune-mi direct. O părăsești pe Debbie? îl părăsește Liv pe Dom?

Sunt la muncă, ce naiba! Nu vreau să stau de vorbă despre soră-mea.

Charlie se îndoia că avea să se împace vreodată cu gândul supărător că familia i se insinuase fără

voia ei în viața profesională și viceversa.

— Nu e nimic de genul ăsta.

Gibbs zâmbea iarăși într-un mod straniu, cu o expresie rușinoasă de parcă era pe cale s-o cunoască pe regină.

— Atunci, ce e? Zi-mi!

— Nimic. Doar că m-am gândit că te-ar putea interesa ce mai e nou în cazul Blundy. Dar ești ocupată, așa că… las-o baltă.

Gibbs s-a întors cu spatele și a început să se îndepărteze.

— Am cam un sfert de oră, a spus Charlie, uitându-se la ceas ca să verifice dacă așa era.

Oarecum. Nu chiar. N-ar fi contat dacă ar fi pierdut primele zece minute de promovare a culturii – nu pentru ea, în orice caz.

— Hai, arată-mi o filmare alb-negru puricoasă, a spus ea. O să mă prefac că mă uit la vreun film plictisitor de artă, fără intrigă și fără priză la public – genul care îi plăcea lui Liv înainte de a se îndrăgosti de tine și de a hotărî că îi place mai mult *Misiune imposibilă 2* decât Éric Rohmer[4].

— Ești sigură?

— Sunt sigură, politicosule.

L-a urmat pe Gibbs până în camera tehnică de la primul etaj. Detectivul Colin Sellers era deja acolo – de ceva vreme, după câte se pare. Avea cravata așezată pe spătarul scaunului, iar cei doi nasturi de sus ai cămășii îi desfăcuse. Cei de jos păreau și ei gata să cedeze sub presiunea impresionantei burți a lui Sellers, datorată pasiunii pentru bere și kebab.

— Ce cauți aici? a întrebat-o el pe Charlie.

— Ești fermecător. Și eu mă bucur să te văd, Colin.

Sellers a ridicat din umeri, și-a scărpinat unul dintre perciuni și s-a întors din nou spre monitorul din fața lui. În mod normal, era mai bine dispus decât Gibbs. Charlie îl văzuse rareori atât de mohorât ca în ziua aceea. Nu-și dădea seama ce ar fi putut face pentru a-l supăra atât de rău, așa că a

ajuns la concluzia că era, probabil, vorba despre încă o dezamăgire amoroasă. Pentru Sellers, faptul că existau femei între 20 și 60 de ani care nu voiau să facă sex cu el era o sursă de nesfârșită suferință. Avea parte de mai multe respingeri într-o singură săptămână decât alți bărbați într-o viață întreagă. Explicația consta în consecvența cu care aborda orice femeie care îi ieșea în cale, oricând nu era cu soția lui, Stacey: în pub-uri, în restaurante, în magazine, pe stradă. Practica infidelitatea ca pe un sport, cu o pasiune și o hotărâre care făceau ca aventura lui Gibbs și a lui Liv să pară o treabă castă și pură ca ritualul de curtare din perioada victoriană. Din fericire pentru el, politica lui Sellers de a nu discrimina pe nimeni îi aducea la fel de multe da-uri precum nu-uri. Era ușor, îi dezvăluise el lui Charlie cu câteva luni înainte, odată ce îți dădeai seama cum să identifici disperarea în comportamentul străinilor.

Elegant.

— Arată-i, a spus Gibbs.

Sellers a luat telecomanda. Charlie s-a sprijinit de peretele din spatele încăperii.

— La ce mă uit aici? Adică, evident, e o filmare din trafic, dar…

— Vezi Audi-ul acela argintiu? a întrebat-o Gibbs. Filmarea asta e de la intersecția lui Elmhirst Road cu Lupton Road. Uite Audi-ul nostru argintiu mergând spre nord pe Lupton… și intrând pe Elmhirst la ora 10:55 azi-dimineață.

— Și aici… a apăsat Sellers pe butonul de „repede înainte”, câteva momente. Același Audi argintiu se întoarce, nici cinci minute mai târziu. Pare să fie o femeie la volan – de ce s-a răzgândit și a făcut cale-întoarsă?

— Poate nu s-a răzgândit, a spus Charlie. Poate că a pus o felicitare sau o invitație într-o cutie poștală de la capătul Elmhirst Road dinspre Lupton, apoi s-a întors și s-a dus acasă. Sau, dacă avea de gând să parcurgă tot Elmhirst Road și pe

urmă s-a răzgândit… Ei bine, putea avea o mulțime de motive.

— Corect, dacă s-ar fi întâmplat o singură dată, i-a răspuns Sellers.

S-a ridicat în picioare, a scos caseta și a băgat alta în locul ei.

Între timp, Gibbs a pus-o pe Charlie la curent cu mersul anchetei.

— Locuința lui Damon Blundy este pe Elmhirst Road. A fost găsit mort, de către soția sa, azi-dimineață la ora 10. Femeia a sunat la poliție la ora 10: 35, iar ofițerii au ajuns acolo în câteva minute, oprind șoferii care treceau prin fața casei, pentru a le pune câteva întrebări.

— Foarte rapid v-ați mișcat, i-a spus Charlie.

— A fost ideea lui Simon, i-a răspuns Gibbs. Presupun că ai auzit despre, ăăă… scena neobișnuită a crimei.

— Mda, am vorbit cu Simon la prânz. Pare… mai ciudat decât de obicei. Chiar și decât sunteți voi obișnuiți.

— Simon s-a gândit că e posibil ca ucigașul să încerce să observe îndeaproape reacția poliției, având în vedere că a depus atâta efort pentru a aranja locul faptei. De dragul publicului, probabil – așa că nu i-ar fi convenit să nu vadă reacția celor din public.

— Are sens, a spus Charlie.

— În orice caz, la 10: 55, tipa care conducea Audi-ul ar fi înaintat cu greu prin traficul restricționat, încetinit de echipajele de poliție aflate un pic mai sus pe stradă. Ar fi putut vedea polițiștii care opreau și stăteau de vorbă cu ceilalți șoferi, dar își putea da seama ușor că întârzierea n-avea să fie mare. Oriunde ar fi vrut să ajungă dincolo de Elmhirst Road, ar fi ajuns mai repede dacă ar fi așteptat acolo decât dacă s-ar fi întors și ar fi luat-o înapoi pe unde venise. Nimeni altcineva dintre cei aflați la coada aceea nu s-a mai întors din drum. Niciun alt șofer nu s-a mai răzgândit.

— Îți mai aduc o dată aminte de scenariul cu livrarea felicitării sau a invitației, a insistat Charlie.

— Da, însă uită-te la asta, i-a răspuns Sellers. Pe aceeași cameră de luat vederi, 50 de minute mai târziu. Același Audi argintiu trece pe Lupton Road, venind din direcția Silsford, de data asta mergând spre sud. Nu intră pe Elmhirst, dar uite… Vezi cum încetinește din ce în ce mai mult, trecând prin intersecție?

Nu încăpea îndoială.

— Șoferița a vrut să vadă dacă poliția era încă acolo, a spus Gibbs. Din ce alt motiv ar fi putut încetini când s-a apropiat de intersecție? Și de ce îi pasă dacă poliția era acolo sau nu?

— Fiindcă e băgăcioasă? a sugerat Charlie. Cei mai mulți oameni adoră să-și bage un pic nasul, dacă au impresia că se întâmplă ceva palpitant și înspăimântător. Toți avem ceva trăsături de profanatori de morminte.

— Dar o fi multă lume atât de băgăcioasă și cu atâta timp liber încât să vină pentru a doua oară în aceeași zi în locul ăla, doar ca să-și satisfacă o curiozitate? a întrebat Gibbs. De asemenea, dacă voia să știe ce se întâmplă, de ce n-a rămas în traficul încetinit, permițându-le polițiștilor să o oprească când îi venea rândul și astfel putând să-i întrebe ce se întâmplă?

— În regulă, mai derulăm un pic… a spus Sellers. Până… aici.

A îndreptat telecomanda spre monitor și a apăsat pe „Play”.

— După 40 de minute s-a întors, pe cealaltă parte a drumului, mergând din nou spre nord. De data asta, se oprește de-a binelea pe Lupton Road, exact în punctul din care se vede cel mai bine Elmhirst Road, oprind și mașinile din spatele ei.

— OK… a spus Charlie. Deci e foarte, dar *foarte* băgăcioasă.

— Mai derulăm un pic și…

— Se întoarce iar?

— Peste o oră și cinci minute, da, i-a răspuns Gibbs.

El, Charlie și Sellers au privit în tăcere cum Audi-ul de pe ecran s-a deplasat spre nord de-a lungul Lupton Road și a început să frâneze în timp ce se apropia de intersecția cu Elmhirst.

— Din nou, se oprește și staționează la capătul străzii Lupton, blocând traficul, a spus Sellers. De data asta stă chiar mai mult. Uită-te la coada formată în spatele ei – parcă se și aud claxoanele furioase. Cu toate astea, stă pe loc un minut.

— Deci sunt mari șanse să fie ceva necurat la mijloc, i-a răspuns Charlie. Presupun că știți al cui este Audi-ul, din moment ce ați spus că e argintiu, iar filmul nostru aici de față este alb-negru, a adăugat ea, făcând semn spre monitor.

— Mașina aparține doamnei Nichola Clements, i-a răspuns Sellers, cu adresa la numărul 19, Bartholomew Gardens, în Spilling.

— Și cum de nu sunteți acolo în clipa asta, ca să stați de vorbă cu ea? a întrebat Charlie.

— Ar merita să vedem ce are de zis, nu? a întrebat-o Gibbs.

Charlie a izbucnit în râs.

— Glumești?! Aveți așa de multe piste promițătoare, încât vă permiteți s-o ignorați pe asta?

— Nu, voiam să spun… eu cred că merită, dar voiam să văd și ce părere ai tu. Ar putea fi o chestie cu totul nevinovată, să fie vreo băgăreață, cum spui și tu.

— Sigur că trebuie să stăm de vorbă cu ea, a intervenit și Sellers.

Charlie a răsuflat ușor.

— Care-i treaba, Gibbs? încerci să mă flatezi, dându-mi de înțeles că părerea mea e importantă pentru tine – am înțeles asta, însă n-am idee care e explicația –, dar n-ai putut găsi ceva mai interesant să mă întrebi, ceva un pic mai puțin evident? Orice om cu mințile acasă, văzând ce tocmai mi-ai arătat

mie, ți-ar spune să mergi să stai de vorbă cu Nichola Clements cât mai repede cu putință.

— Asta i-am zis și eu, a intervenit din nou Sellers.

— Prin urmare orice om cu mințile acasă, plus Sellers, ți-ar fi spus să stai de vorbă cu Nichola Clements, l-a tachinat Charlie.

Sellers s-a chinuit să zâmbească, dar nu i-a prea ieșit.

— Care dracu' e problema ta? l-a apostrofat Gibbs.

Era momentul potrivit să-i părăsească, a hotărât Charlie. Până și promovarea culturii, plictisitoare de moarte, era mai distractivă decât ăștia doi.

•

— Nu pot să demonstrez că Damon nu m-a iubit niciodată, așa că, dacă ceea ce vreți sunt dovezi, veți fi dezamăgiți. Așa cum am fost și eu.

Hannah Blundy stătea în fața lui Simon și a lui Sam, dincolo de masa ovală, mare, din lemn, aflată în bucătăria ei. Polițista care se ocupa de familiile decedaților, o tânără pe nume Uzma, care părea incapabilă de a face orice fără a stârni un tărăboi înfiorător, le făcea un ceai – dacă era să se ia doar după dovezile vizuale. Dacă ascultai doar sunetele, ai fi putut trage concluzia că undeva prin apropiere avea loc un accident feroviar. Însă oricât de enervant ar fi fost, Simon era recunoscător pentru zgomotul de fundal; acesta dădea o notă de normalitate uneia dintre cele mai stranii conversații pe care le purtase vreodată. Și purtase o mulțime de conversații ciudate.

— Înțeleg, i-a răspuns Sam. Vrei să spui că nu era nimic concret, ci doar… un sentiment pe care îl aveai?

— Nu, dacă m-aș fi lăsat ghidată doar de sentimente, aș fi putut fi nespus de fericită în căsnicie. Damon îmi spunea tot timpul că mă iubește. Se purta ca și cum mă iubea. Relația

noastră fizică era minunată – cât se poate de pasională.

În timp ce vorbea, părea să își țină un fel de interogatoriu interior: *E adevărată afirmația asta? Da. Și afirmația asta e și ea adevărată? Da. Sunt sigură? Da.*

— Dar… nu te-ai simțit iubită? a mai făcut Sam o încercare.

— Ei bine, adevărul e că m-am simțit iubită, a spus Hannah. Era greu să nu mă simt așa. Damon mă copleșea cu atenția sa, și din punct de vedere fizic, și emoțional. În absolut toate sensurile. Nu cunosc pe nimeni care să ofere unei alte persoane atâta atenție și afecțiune. Ai fi putut transpune felul în care se purta Damon cu mine într-un film de dragoste de la Hollywood și nu ar fi părut deplasat.

Simon și Sam și-au aruncat o privire: *încotro să o luăm*?

— Îmi făcea complimente întruna. Mă respecta din punct de vedere intelectual. Îmi lua cât se poate de în serios toate dorințele și nevoile. Nu exista ceva ce nu ar fi făcut pentru mine, asta mi-a demonstrat-o de nenumărate ori.

Hannah a întins mâinile, privindu-și lung palmele. Simon nu s-a putut abține, s-a uitat și el la mâinile ei: erau albe și uscate ca niște mănuși din hârtie creponată.

— Uneori îi ceream imposibilul, doar ca să-l supun unui test. De cele mai multe ori, reușea să facă imposibilul posibil. Nu a făcut niciun pas greșit, nu a lăsat niciodată să-i cadă masca. Asta era problema: înșelătoria lui era atât de perfectă, încât chiar mă simțeam iubită, a rostit Hannah oftând. În același timp, știam că sentimentul acela euforic pe care mi-l trezea se baza pe o minciună, așa că am încercat să nu mă încred în el.

A râs ironic.

— Ușor de zis, greu de făcut. Sentimentele mele răspundeau… programului neîncetat de stimuli falși ce veneau dinspre Damon. Eram manipulată.

În mod genial, trebuie să-i recunosc arta, dar… nu voiam să mă simt iubită dacă nu era adevărat. Voiam să știu adevărul. Iar din ziua în care ne-am cunoscut și până când a murit, în dimineața asta, a refuzat să mi-l spună. A negat că ascundea ceva.

— Când anume v-ați cunoscut? a întrebat-o Simon.

Începea ușurel, cu întrebări ale căror răspunsuri avea să le înțeleagă. Ancorarea în niște date și ore concrete era mult mai simplă decât a încerca să înțeleagă povestirea stranie a lui Hannah despre păcăleala ireproșabilă a iubirii soțului ei.

— Cât timp ați fost împreună, tu și Damon? De cât timp sunteți căsătoriți? a continuat el.

— Ne-am cunoscut pe 29 noiembrie 2011 și ne-am căsătorit în martie 2012. Pe 18 martie.

— Și… copii nu aveți?

— Nu. Nu am trecut de vârsta la care pot avea copii – am doar 39 de ani –, însă Damon nu voia. Zicea că mă iubește prea mult pentru a fi dispus să mă împartă cu cineva. Altă minciună. Adevărul era că nu-i plăceau copiii deloc. Spunea că sunt plictisitori și inutili. Însă probabil că l-aș fi putut convinge, dacă aș fi vrut. Ar fi cedat, dacă aș fi pus problema într-un anumit fel – „demonstrează-mi că mă iubești, făcându-mi un copil” –, dar nici eu nu am vrut copii. Nu cu el. Nu înainte de a afla ce voia de la mine.

— La cât timp după ce te-ai căsătorit cu Damon ai… ai început să bănuiești că dragostea lui pentru tine nu era sinceră? a întrebat Sam.

— Nu am bănuit, am știut.

Hannah era o adeptă a clarificărilor, a observat Simon: era pedant de obsedată de corectitudinea propriilor cuvinte, ca și de a celor rostite de alții. Era un gen de personalitate pe care nu-l întâlnise des, dar îl putea recunoaște atunci când îi ieșea în cale. Clarificatorii constituiau martori excelenți, de cele mai multe ori. Cu excepția situațiilor în care îți turnau povești care nu aveau niciun sens.

— Am știut cu mult înainte de a mă căsători cu Damon, a continuat Hannah. Prima oară când mi-a spus că mă iubește, gândul meu a fost: „Ba nu mă iubești. Nu ai cum. E imposibil”. Dacă vă întrebați de ce am rămas cu el…

— Continuă, te rog, i-a spus Sam.

— La început am avut diferite motive: fusesem singură multă vreme și mă temeam că nu aveam să mai cunosc pe nimeni niciodată. Apoi l-am întâlnit pe Damon, sau mai curând el m-a întâlnit pe mine. Îmi vedeam de treaba mea, mă uitam la niște pături ieftine din lână, în magazinul National Trust de pe Blantyre Walk – le împătuream și despătuream, mă încruntam și mormăiam nemulțumită, niciuna nu era ce-mi trebuia. Cred că nici dacă aș fi încercat, n-aș fi putut arăta într-o mai mare măsură ca o fată bătrână fără gusturi, mai puțin atrăgătoare din punct de vedere sexual. Damon…

— Ești în regulă, Hannah? a întrebat-o Sam, când s-a oprit. Putem să luăm o pauză dacă…

— Nu. Mulțumesc. Lăsați-mă să continui.

Spunând asta, și-a lipit buzele strâns, ca și cum n-ar fi avut de gând să mai scoată o vorbă în viața ei.

Simon și Sam au așteptat.

În cele din urmă, ea a rostit:

— Nu l-am remarcat pe Damon până în clipa în care a venit la mine și a început să îmi vorbească de parcă am fi fost prieteni de când lumea. Eram flatată că un bărbat atât de chipeș se uita măcar la mine. Îmi făcea plăcere să-l ascult vorbind și, mai târziu, să stăm de vorbă. Conversațiile cu Damon erau asemenea unor jocuri de artificii verbale. Iar eu eram intrigată. Îmi stârnise curiozitatea din punct de vedere intelectual. Voiam să-mi dau seama ce punea la cale. Ăsta mi-a fost planul la început: să rămân cu el doar până aveam să-mi dau seama ce-și dorea cu atâta ardoare de la mine, încât era dispus să mintă așa de lipsit de scrupule și de convingător. Mulțumesc, Uzma.

Trei cești cu ceai au fost trântite pe masă, ca niște ciocane imense ale unei licitații nevăzute. Uzma s-a retras și a început să încarce mașina de spălat vasele. Dacă închidea ochii, Simon putea crede că ceea ce se auzea era o bătaie cu sticle între bețivi, complet scăpată de sub control.

Hannah a scos un șervețel din buzunarul jeanșilor și s-a șters la ochi.

— Îmi pare rău, a spus ea. Ai fi crezut că nu am să fiu afectată de moartea lui, având în vedere situația.

Mda. Păi, nu-i ești decât soție. Faptul că ședea atât de aproape de Văduva Dubioasă îl făcea să-l mănânce pielea. Știa că era nedrept, dar faptul că Hannah era atât de bănuitoare în ceea ce-l privea pe soțul ei defunct îl făcea pe el bănuitor față de ea.

— Bineînțeles că te-a tulburat moartea lui Damon, a spus Sam cu blândețe. L-ai… iubit?

— Da, l-am iubit. Chiar foarte mult. Am devenit dependentă de sentimentele lui false, asta a fost problema. Eu i-am răspuns cu sentimente adevărate.

— Adică avea… o dragoste falsă? a întrebat-o Sam.

Hannah a încuviințat din cap.

— Niciun bărbat nu mai manifestase interes față de mine de ceva timp, așa că am cedat în fața atracției sentimentelor false. Dragostea mea pentru Damon era la fel de reală pe cât era dragostea lui pentru mine o păcăleală, însă păcăleala aceea îmi aducea mai multă plăcere decât lipsa completă a unei iubiri autentice. Uneori am fost fericită pentru perioade lungi de timp. Apoi mă izbea din nou adevărul: juca teatru. Am încercat să-mi conving inima că era păcălită și că nu trebuia să cadă în capcană, dar nu m-a ascultat. Inimile nu ascultă niciodată de sfaturile înțelepte.

Brusc, pe figură i s-a zugrăvit o expresie plină de îndoială.

— Nu știu, poate că n-a fost un lucru înțelept. Poate că o iubire falsă este mai bună decât niciun fel de iubire. Trebuie să fie mai bună. Altfel de ce rămân cei mai mulți dintre pacienții mei în niște relații romantice care nu le fac deloc bine?

— În activitatea ta de terapeută, ai întâlnit vreodată o situație ca a ta și a lui Damon? a întrebat-o Sam. Ți-a spus cineva că partenerul nu-l iubește, ci doar… se preface foarte convingător?

— Nu, niciodată. Stați liniștiți, îmi dau seama perfect de ironia situației. Sunt foarte bună la ce fac – vă rog să mă iertați, nu sunt adepta falsei modestii. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu pot rezolva o problemă relațională a pacienților mei. Niciodată. Uneori poate dura mai mult, dar întotdeauna vine acel moment în care lucrurile își găsesc locul firesc și îmi spun „Așa deci, asta era problema aici”. Cu Damon, n-am reușit să ajung niciodată în acel punct, nu am găsit niciodată răspunsul. Poate că eram prea aproape pentru a-l vedea.

Pe Simon începuse să-l frământe nerăbdarea. Era momentul să o abordeze mai direct.

— Hannah, iartă-mă dacă sunt greu de cap, dar… dacă prefăcătoria lui Damon era fără cusur, cum poți fi sigură că nu te iubea cu adevărat, de fapt?

— Pentru că a spus-o prea repede. La a doua întâlnire. A fost – s-a prefăcut a fi – prea îndrăgostit și prea curând. Presupun că ce-am spus mai devreme nu e adevărat în sensul cel mai strict al cuvântului: la început, prefăcătoria lui a avut un punct vulnerabil. Dacă ar fi părut să mă placă doar un pic la început, dacă m-ar fi găsit suficient de interesantă, încât să-și dorească să mă vadă din nou… Dacă ar fi construit totul treptat și m-ar fi lăsat să văd cum îi sporește entuziasmul pe măsură ce mă cunoștea tot mai bine, atunci poate că l-aș fi crezut. Dacă ar fi așteptat câteva luni înainte de a-mi spune pentru prima oară că mă iubește…

— Deci graba cu care s-a îndrăgostit de tine a fost cea în care n-ai avut încredere? a întrerupt-o Simon.

Hannah i-a aruncat o privire tăioasă, ca să-i arate că a băgat de seamă.

— În acel moment, da. Mai târziu, au fost alte lucruri. Nu se supăra sau enerva niciodată pe mine, nu pierdea nicio ocazie de a se purta frumos, nu se prefăcea niciodată că mă ascultă fără a fi atent, așa cum fac *toți* soții. În cazul lui Damon, era ca și cum ar fi fost… nu știu, ca și cum s-ar fi străduit să țină minte fiecare cuvânt pe care îl rosteam. Așa cum sunt oamenii la începutul relației, când vor să soarbă cât mai multe informații și detalii despre noul partener. Damon a fost așa în permanență, încă din clipa în care l-am cunoscut. Este tare greu să explic lucrul acesta cuiva care n-a trăit ce am trăit eu. Era ca și cum mă lingușea tot timpul, însă nu într-un mod jalnic, nici respingător.

— Aș face moarte de om pentru un bărbat ca ăsta, a intervenit, complet lipsită de diplomație, Uzma, care se afla în partea cealaltă a încăperii; Hannah nu a părut să observe.

— Hannah, am să joc rolul avocatului diavolului pentru o clipă, a început Sam ezitant. E posibil să… ei bine, e posibil să fi fost într-adevăr dragoste la prima vedere în ceea ce-l privea pe Damon?

Nu. Nu cu femeia asta. Simon s-a simțit vinovat că a gândit asta și ușurat că nimeni nu știa ce îi trecuse prin gând.

Sam insista cu fantezia lui romantică.

— Îmi imaginez că dacă te îndrăgostești până peste cap și dacă sentimentul ăsta durează… vreau să spun, poate de asta credea Damon că tot ce făceai tu era perfect, poate de asta te asculta cu atâta atenție întotdeauna. Tot ce ai descris tu îmi sună a fi… dragoste. Nu un fals.

Hannah i-a zâmbit.

— Asta e tare dulce, chiar dacă un pic naiv. Ascultați absolut fiecare cuvânt pe care îl rostește

soția dumneavoastră?

— Poate nu chiar fiecare cuvânt, dar…

— Credeți în dragoste la prima vedere?

— Da, cred.

— Și dumneavoastră? s-a întors Hannah spre Simon.

Acesta a clătinat din cap.

— Poate în ceva care pare a fi dragoste la prima vedere, atât a reușit el să răspundă.

O *iluzie hrănită de dorință, un soi de nebunie.* Trăise așa ceva o singură dată și spera că nu avea să i se mai întâmple niciodată; prefera genul de iubire pe care îl avea față de Charlie, iubirea care se năștea treptat, la care adăugai câte puțin, care în cele din urmă era cu mult mai valoroasă. O dragoste care semăna mai curând cu un cont de economii decât cu o tură de cumpărături scăpată de sub control.

Alice Fancourt. Simon nu avea să uite vreodată acel nume. Îi trecea prin gând cel puțin o dată pe zi.

— Vă referiți la atracția obsesivă, nestăpânită, care îi devastează pe oameni ca un foc într-o pădure de uscături? a întrebat Hannah. Acea pornire trebuie-să-te-devorez pe care o numim dragoste pentru că nu avem niciun cuvânt mai puternic de atât?

Simon a scos un sunet neutru.

— Nu, nu la asta m-am referit când am spus că Damon a mințit, declarându-mi că mă iubește la cea de-a doua întâlnire. Nu spun că era orbit de îndrăgosteală sau într-o stare de dinaintea iubirii, pe care a confundat-o cu dragostea. Spun că nu a simțit nimic pentru mine în afara dorinței de a mă folosi în scopuri proprii, oricare ar fi fost ele.

— Cum poți să știi asta cu certitudine? a întrebat-o Sam.

Hannah l-a privit lung.

— Ar trebui să vă fie clar, i-a răspuns ea. Există oameni care inspiră pasiuni și iubiri la prima

vedere, așa cum există oameni care n-au să o facă niciodată – oameni ca mine.

— Ce vrei să spui? a insistat Sam.

Simon știa exact ce voia să spună.

— Uitați-vă la mine, sergent Kombothekra, i-a răspuns Hannah împingând scaunul și ridicându-se în picioare pentru ca el să o vadă mai bine. Ce bărbat ar arunca o singură privire la figura asta și la corpul ăsta – sau două ori chiar trei priviri –, decizând apoi că trebuie să fiu a lui, că altfel înnebunește? Nu mă compătimesc singură. Nu sper în secret că mă veți consola, spunându-mi că arăt minunat. Știu că nu sunt atrăgătoare din punct de vedere fizic. Nu sunt nici hidoasă, desigur, dar nici frumoasă, nici măcar banală. Arăt ciudat. Am fața asimetrică, corpul disproporționat…

— Hannah, te judeci mult prea aspru, a întrerupt-o Sam galant.

Simon nu a spus nimic. După ce i-a ascultat evaluarea lucidă a propriei înfățișări, începea să dea mai multă crezare teoriei ei despre dragostea falsă a lui Damon Blundy.

— Sunt pur și simplu sin-ce-ră.

A prelungit ultimul cuvânt, ca și cum ar fi avut impresia că Sam nu-l mai auzise până atunci.

— Realistă. Știu că mulți bărbați iubesc femei care nu sunt frumoase, însă la prima vedere? Când eu arăt așa, iar bărbatul e la fel de chipeș ca Damon, care ar fi putut avea orice femeie ar fi vrut, presupunând că nu l-ar fi urât deja din cauza editorialelor? Nu. Nu pot fi convinsă de așa ceva.

S-a lăsat să cadă înapoi în scaun, ca și cum efortul de a sta în picioare o epuizase.

— Nu spun că sunt imposibil de iubit. Cred că mulți bărbați s-ar îndrăgosti de mine, dacă ar avea ocazia de a mă cunoaște – bărbați inteligenți, care nu pun accentul doar pe exterior –, însă genul acesta de iubire apărută brusc, la prima vedere, nu. Aceasta își are rădăcinile în superficialitate. Vedem un obiect care, din punct de vedere fizic, se

potrivește unei fantezii arhetipale pe care o avem deja și începem să proiectăm asupra lui sentimente puternice, care nu-și au locul acolo și care nu au nimic de-a face cu persoana respectivă.

— Și crezi că, fizic vorbind, nu ai fi putut fi întruchiparea fanteziei lui Damon? a întrebat-o Simon.

— Exact, i-a răspuns ea satisfăcută.

— De ce nu? Ai spus-o chiar tu: ai o înfățișare stranie.

— Simon… a mormăit Sam.

— E în regulă, a spus Hannah. Lăsați-l să vorbească.

— Înfățișarea ta e neobișnuită, a continuat Simon. Mulți bărbați, poate chiar cei mai mulți, ar prefera o femeie gen fotomodel, dar nu e toată lumea la fel. Trebuie să știi asta, având în vedere că lucrezi cu atâția pacienți – nu sunt unele dintre problemele lor cu totul unice? Iar Damon… după ce am aruncat o privire rapidă asupra scriiturii sale, nu-mi lasă impresia că a fost un bărbat banal, ca toți ceilalți.

— Nici nu a fost, i-a răspuns Hannah. Și vă mulțumesc că nu mi-ați spus ceea ce mi-au spus toți ceilalți cu care am discutat vreodată lucrul acesta: că sunt frumoasă în felul meu, că sunt la fel de multe șanse ca bărbații să se îndrăgostească de mine ca și de fotomodele. Evident că nu-i așa!

— Fotomodelele par de multe ori a nu fi teribil de interesante odată ce ajungi să le cunoști, a spus Sam.

Hannah l-a ignorat, adresându-i-se în schimb lui Simon.

— Ați vorbit despre pacienții mei. Aveți dreptate. Majoritatea problemelor psihologice și a problemelor din relație constau de multe ori în chestiuni teribil de simple, precum atracția fizică față de figuri drăgălașe și siluete de clepsidră, însă din când în când apare câte cineva cu o problemă complet nouă și eu îmi spun „Uau, chiar ar trebui

să scriu o lucrare despre cazul ăsta și să o public într-un jurnal de specialitate”. Am avut de curând o pacientă care avea o spaimă patologică de conductorii de tren, de șoferii de autobuze și de taxi, de piloți. Era convinsă că toți oamenii care ar fi putut să o ducă dintr-un loc în altul făceau parte dintr-un imens complot împotriva ei, conspirând să o ducă într-un loc indescriptibil de terifiant, oribil, la care nici nu îndrăznea să se gândească. Chiar credea că, dacă ar fi reușit să o ducă acolo, avea să fie distrusă. Sigur, știa că din punct de vedere logic lucrul ăsta nu putea fi adevărat, însă tot nu își putea depăși fobia.

— Eu mă simt așa ori de câte ori iau autobuzul 45 din Rawndesley spre Spilling dimineața, a strigat Uzma din partea cealaltă a încăperii. Cu ce viteză conduc unii dintre șoferi, când iau colțurile alea…!

Hannah a aruncat o privire aspră spre Sam, ca și cum ar fi spus: „Nu e destul de grav faptul că soțul meu a fost ucis? Chiar a fost nevoie să mi-o și trimiteți pe idioata asta?”

— Poate că Damon avea gusturi neobișnuite în ceea ce privește femeile, a spus Simon, bucurându-se de stânjeneala pe care i-o stârnea lui Sam sinceritatea lui brutală. Poate că-l atrăgeau femeile cu înfățișarea stranie.

— Nu, a răspuns Hannah. E posibil să existe undeva pe lumea asta un bărbat rar, în ale cărui fantezii femeia perfectă arată ca și cum a fost asamblată din piese de schimb găsite la un târg de vechituri, însă Damon nu era acela. Ați știi asta dacă i-ați fi citit editorialele. A scris la un moment dat că nu ar putea niciodată să iubească o femeie urâtă. Când l-am întrebat despre asta, mi-a răspuns: „Tu nu ești urâtă, iubito”, așa cum bănuiam că avea să facă. Frumoase au fost și fostele lui neveste: Prințesa Preș și Dr. Despot.

— Poftim? a rostit Sam.

— Așa le spunea Damon în editorialele lui.

— O să trebuiască să stăm de vorbă cu ele. Care sunt numele lor adevărate?

— Verity Hewson e prețul, iar Abigail Meredith e despotul.

— De ce „Prințesa Preș”? a întrebat-o Simon.

— Lui Damon i se părea că fusese exagerat de răsfățată de tatăl ei – în fața acestuia era preș, nu în fața lui Damon. Încerca întotdeauna să îl convingă ce considera tatăl ei de cuviință că era mai bine: să cumpere casa recomandată de tatăl ei, să-și tempereze editorialele, ca să nu-l stânjenească pe Tati la clubul de golf. Asta dacă e să-l crezi pe Damon. Și adevărul este că eu chiar l-am crezut în legătură cu asta. Nu cred că m-a mințit cu prea multe lucruri – doar în legătură cu faptul că m-ar fi iubit.

— Verity și Abigail au păstrat o relație cordială cu Damon?

— Nu, în ambele cazuri relația s-a încheiat cu o ură reciprocă. S-a purtat odios cu amândouă, și în timpul căsătoriei, dar și după aceea. Iată dovada concretă că nu era un bărbat care se purta frumos cu soțiile lui – și atunci de ce s-a purtat frumos cu mine? Ce spera să obțină?

Simon nu știa, dar ar fi vrut să afle. Și-a amintit singur că Hannah putea minți. Asta i se părea mai probabil decât ca ea să spună adevărul, dar să se înșele.

De ce ar fi zămislit o minciună atât de stranie?

— Crezi că Verity sau Abigail l-ar fi putut urî atât de tare încât să-l ucidă? a întrebat Sam.

— Da, oricare dintre ele, cu ușurință, i-a răspuns Hannah, dar asta se aplică și altor zeci de oameni. De fiecare dată când Damon publica un editorial, își făcea între trei și zece dușmani noi.

— Ne-ar fi de mare folos o listă cu numele acestora, i-a spus Simon. Cele pe care le cunoașteți.

— Ar fi mai logic să vă dau o listă cu numele celor care nu îl urăsc, i-a răspuns Hannah. Eu.

Gata, am terminat repede. Ar fi trebuit să se prefacă a fi bun și afectuos cu mai mulți oameni. Poate că ar fi încă în viață.

— Revenind la dimineața aceasta… Ai spus că l-ai văzut pe Damon urcând în birou la 8:30?

— Da, după micul dejun. Nu l-am văzut și nici n-am auzit nimic din birou până la 10:30, când am vrut să-i duc o ceașcă cu ceai și l-am găsit, a răspuns ea, înfiorându-se la amintirea acelei dimineți. Ce înseamnă „Nu este mai puțin mort”? a întrebat ea brusc, ca și cum tocmai ar fi realizat cât de stranii erau cuvintele acelea. De ce ar scrie cineva așa ceva pe perete?

— Nu știm, i-a răspuns Sam. Tu nu bănuiești oare ce ar putea însemna?

— Nu. Pentru mine nu înseamnă nimic.

— Ai auzit soneria între 8:30 și 10:30? a întrebat-o Simon.

— Nu. Și aș fi auzit-o, răsună foarte puternic jos. Nu a sunat nimeni la sonerie.

— Mă întreb, în cazul ăsta, cum a pătruns criminalul în casă fără a intra prin efracție.

— Nu știu, i-a răspuns Hannah.

— Și nu l-ai auzit pe Damon vorbind cu nimeni, poate sunetul unor pași, râsete?

— Nu, nimic. Dar a mers radioul, așa că orice sunet care nu era foarte puternic ar fi fost acoperit. Aș fi putut auzi doar soneria.

— Telefonul? a întrebat-o Sam. Fixul, vreau să spun.

Hannah a scuturat din cap.

Simon a vrut s-o întrebe ce post de radio ascultase și ce emisiuni fuseseră la ora aceea, însă nu era momentul potrivit.

Și-a iubit soțul, însă nu a avut încredere în el. Ceea ce înseamnă că în același timp l-a și urât.

L-a ucis fiindcă nu a reușit să descopere singură secretul lui. Dacă voia ajutor din partea poliției, crima putea fi o soluție bună.

Nu. Era tras de păr.

— Ai avut vreun fel de contact cu Damon între ora 8:30 dimineața și momentul în care i-ai descoperit trupul neînsuflețit, la 10:30?

— Nu, niciunul. A urcat imediat după micul dejun. Eu am pornit radioul și… asta a fost tot.

— Înainte de a-i descoperi cadavrul, când ai fost ultima oară în biroul lui? a întrebat-o Simon.

— Ieri-seară – am intrat să așez câteva cărți înapoi în bibliotecă. De obicei le lasă împrăștiate prin toată casa.

— Și când ai intrat acolo ieri, încăperea arăta normal? N-ai văzut nimic ce n-ar fi trebuit să fie acolo, nimic nelalocul lui?

Hannah a clătinat din cap.

— Nimic. Doar biroul lui Damon, așa cum a arătat el întotdeauna până… azi.

— Hannah, ai putea clarifica un aspect pentru noi? a intervenit Sam. Intre 8:30 și 10:30 în dimineața aceasta, nu ai urcat deloc la etaj? Nu l-ai zărit pe Damon, nu ai primit niciun mesaj sau e-mail de la el?

— Nu, nimic. Damon se cufundă în scris în fiecare dimineață și reiese la suprafață cândva în jurul prânzului. De obicei mă țin departe, ca să nu-i întrerup valul de venin. Așa îi place să îi spună.

— Dar în dimineața asta nu te-ai ținut departe, a subliniat Simon. Ai urcat să îi duci o ceașcă cu ceai, la 10:30, așa ai spus.

— Da, a răspuns Hannah cu un zvâcnet al gurii. Uneori, în momente de slăbiciune, mai fac asta: încerc să-l prind asupra faptului.

A rostit lucrul acesta ca și cum ar fi fost o treabă perfect normală.

— Să-l prinzi făcând ce?

— Cum aș putea răspunde la această întrebare, dacă nu știu de ce se prefăcea că mă iubește? Nu era o strategie bine pusă la punct; era pur și simplu un lucru pe care îl făceam din când în când. Dacă cineva îți ascunde ceva și tu vrei să afli ce este,

merită să intri din când în când peste el, atunci când nu se așteaptă. Nu știi niciodată ce poți găsi.

— Și? a întrebat Sam.

Hannah a clătinat din cap.

— Nimic. Ori de câte ori l-am luat prin surprindere, l-am găsit scriindu-și rubrica. Acum că mă gândesc la asta, poate că a anticipat că aveam să apar la el în birou, din când în când, neanunțată. Poate că era deosebit de vigilent în preajma acestor situații. Ah, cine știe, cui îi pasă! Vreau să nu-mi mai pese!

S-a apucat cu mâinile de păr.

— Dar nu pot, chiar dacă a murit, fiindcă n-a făcut un infarct sau un accident de mașină – a fost ucis. Asta înseamnă că oameni mai puternici și mai eficienți decât mine vor acum să-i afle secretele. Asta îmi aduce un suflu nou de speranță, dar și de spaimă, fiindcă e posibil să aflu adevărul. E oribil. Faptul că sunteți aici înseamnă că nu mă pot da bătută. Prelungește teroarea. Înțelegeți sentimentul ăsta?

— Crezi că uciderea lui Damon e direct legată de… de faptul că s-a prefăcut că te iubește sau de orice motiv l-ar fi determinat să se prefacă? a întrebat-o Sam.

— Nu știu. Poate că-mi imaginez un șablon acolo unde acesta nu există, dar când cineva trăiește o minciună, când își transformă întreaga viață într-o minciună, așa cum a făcut-o Damon, nu înseamnă oare că provoacă mânia sorții?

— Cum adică? a întrebat-o Simon.

— Lansează o provocare, către moarte și către adevăr: „Ia să văd dacă aveți curaj să veniți după mine”. Ei bine, unul dintre ele a sosit în dimineața asta, a rostit Hannah liniștită, ca și cum ar fi vorbit de un musafir propriu-zis, nu despre niște concepte abstracte. Cred că, de fapt, au venit amândouă, a adăugat ea încet, după câteva clipe. Cred că au sosit împreună.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09:19:13
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: Semnal de alarmă

Bună, Gavin.

S-a întâmplat ceva ciudat și tare supărător. De ce îți spun asta, când n-ar mai trebui să-ți scriu deloc? Nu știu. Nu pot/nu vreau să spun altcuiva. Ai auzit de jurnalistul-editorialist Damon Blundy?

Nx

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09:23:08
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnai de alarmă

Toată lumea a auzit de el, nu? Nu-i chiar un tip de treabă.

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09:30:26
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

De ce spui asta?

Nx

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09:32:10
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Glumești?? Îl știu doar din editorialele alea de băiețel-care-vrea-să-fie-în-centrul-atenției, dar mi s-a părut întotdeauna jalnic – un tip care se simte bine doar dacă le face rău altora. De ce? Care e lucrul ciudat și supărător? Și de ce nu îmi povestești despre niciunul dintre incidentele cu polițistul de care zici? Tot vreau să știu ce s-a întâmplat.

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09: 40: 21
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Mă șochează schimbarea asta din „vocea” ta. Vorbești ca o persoană normală, reală. Sigur ești același om?

Tocmai am aflat că Damon Blundy a fost găsit mort ieri, acasă. Au spus la radio acum câteva minute. Locuia pe Elmhirst Road, în Spilling, la zece minute de casa mea.

Al doilea incident cu polițistul, cel care m-a făcut să-ți scriu din nou, s-a petrecut ieri pe Elmhirst Road. Mergeam cu mașina spre școala copiilor mei și traficul era incredibil de aglomerat, se înainta foarte încet. Am văzut în față niște polițiști, printre care se număra și cel cu care avusesem primul incident. Opreau șoferii și îi întrebau ceva. Acum mă gândesc că trebuie s-o fi făcut din cauza morții lui Damon Blundy. Se pare că iau în considerare o posibilă crimă.

Sunt foarte tulburată. Nu mă întreba de ce, te rog.
Nx

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09: 45: 05
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

De ce ești așa tulburată că a murit un editorialist, un fel de Gică-contra, care se întâmpla să locuiască pe aproape de tine?

Da, sunt același om. Te-ai convinge dacă ți-aș porunci să te așezi pe burtă, jos, pe covor și să îți scoți **foarte** încet chiloții? Mi-ar fi putut sparge cineva

contul de e-mail, presupun, dar… nu s-a întâmplat. Sunt eu.

Deci cineva l-a omorât pe Damon Blundy? Serios?? De ce-or fi așteptat atâta?: – (Nu-mi stă în fire să folosesc emoticoane, știu. Dar sunt **tot** eu.)

Serios acum, dacă vrei să-ți faci griji în legătură cu suferința unor necunoscuți, mai bine ai alege pe cineva care s-o merite, nu pe Damon Blundy.

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 09: 49: 34
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Serios (ca să te citez)? Mi-ar părea rău să aud despre uciderea oricui, în afara cazului în care ar fi vorba de un om pur și simplu malefic. Damon Blundy nu era malefic.

Scuze, tre' să închei – e cineva la ușă!

Nx

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 10:15:22
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Și de unde știi că Damon Blundy nu era malefic? Poate că era. Așa sunt unii oameni.

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 10:34:02
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Gavin, a venit un detectiv la mine acasă. Vrea să mă duc la secție. E în legătură cu Damon Blundy.

La dracu’! Mi-e frică.
Nx

Trimis de pe BlackBerry 10

Capitolul 3

MARȚI, 2 IULIE 2013

— Nu înseamnă nimic, izbucnesc eu, rupând tăcerea care parcă mă încolțește. Ce e, vreun fel de ghicitoare?

N-am primit niciun răspuns, doar un zâmbet cu jumătate de gură de la detectivul de pe partea cealaltă a mesei, Sam nu-știu-cum. Are un nume de familie lung și ciudat. L-am uitat imediat ce mi l-a zis. Încerc să mă uit doar la el, nu la colegul lui zdrahon, cu maxilarul proeminent, masiv, care stă lângă fereastra cu gratii și nu a zâmbit nici măcar o dată.

— E o aiureală, continui eu. Nu există așa ceva, nu există mai puțin mort sau mai mort. Nu există… niveluri de moarte! Ori ești mort, ori nu ești.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Nu pot să fiu în sala asta de interogatoriu, mică și sufocantă, dintr-o secție de poliție, răspunzând la întrebări în ancheta despre uciderea lui Damon Blundy.

Îmi încleștez mâna pe șervețelul pe care mi l-a dat detectiv-sergentul Sam. E deja umezit și făcut harcea-parcea, mai are puțin și se destramă complet. *Luată de acasă, înghesuită într-o mașină a poliției fără să mi se spună ce se întâmplă, dusă la secție ca să fiu interogată…* Ăsta e cel mai înfiorător coșmar al meu.

Nu îndrăznesc să mai cer un șervețel, ceea ce înseamnă că trebuie să mă opresc din plâns. Și din tremurat. Mă îngrozesc gândindu-mă cât de vinovată trebuie să par, cu toate că n-am ucis pe nimeni și că nu știu absolut nimic despre nicio crimă.

Polițiștii sunt învățați să miroasă minciunile și vinovăția, însă nu și să facă distincția dintre motivele pentru care cineva se simte vinovat.

— Cuvintele acestea înseamnă ceva pentru persoana care l-a ucis pe Damon Blundy, spune detectivul Simon Waterhouse, polițistul neprietenos. Dar spui că nu ești tu acea persoană, nu?

E a treia oară când mă întreabă chestia asta.

— Uitați-vă la mine!

Plâng în hohote, văzându-mă așa cum probabil că mă văd ei: epava unei femei înspăimântate, într-o rochie înflorată, minusculă în comparație cu cei doi detectivi.

Și în comparație cu Damon Blundy. L-am văzut o dată la televizor. Părea înalt și bine făcut. Ideea că m-aș putea lua la trântă și aș putea înfrânge un bărbat de statura lui e ridicolă.

— Arăt eu ca și cum aș avea puterea mentală și fizică necesare pentru a ucide pe cineva? întreb eu cu ochii în lacrimi, rugându-mă ca Waterhouse să fie om de înțeles. Nu l-am cunoscut pe Damon Blundy! Nu l-am întâlnit niciodată! Știu cum arăta doar pentru că l-am văzut la televizor și în ziare. Nici dacă mi-aș fi propus nu l-aș fi putut cunoaște mai puțin.

Cuvintele „mai puțin” îmi reverberează în minte.

Nu este mai puțin mort.

Ce-i asta? Îmi aduce aminte de ceva, dar nu-mi dau seama de ce anume; are o familiaritate aparte, mintea mea asociază propoziția asta cu ceva: cu o imagine vagă, îndepărtată a unei amintiri.

Dispare înainte să apuc să-mi dau seama ce este. Dacă am mai auzit cuvintele astea până acum – și sunt destul de sigură că nu le-am mai auzit –, nu am nicio idee unde sau când.

Ce legătură au ele cu moartea lui Damon Blundy?

Nu trebuie să întreb. Nu e treaba mea. Eu nu sunt nici detectiv, nici ucigașă; sunt neimplicată și neinformată și trebuie să mă asigur că așa am să și rămân. Iar asta înseamnă că trebuie să-mi înving curiozitatea, să nu pun nicio întrebare.

— Există moduri de a ucide pe cineva care implică într-o mai mică măsură puterea fizică și într-o mai mare măsură manipularea psihologică, răspunde Waterhouse inexpresiv. La asta cât de bine te pricepi?

— Nu la fel de bine ca voi! Încercați să mă intimidați ca să mărturisesc ceva ce nu am făcut.

Oare ei știu despre întâlnirea mea cu polițistul cu părul nisipiu? Le-o fi povestit? Ăsta trebuie să fie motivul pentru care sunt aici; probabil m-a văzut întorcându-mă pe Elmhirst Road, mi-a recunoscut mașina…

— Dacă n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Blundy… începe din nou Waterhouse.

— N-am avut!

— Atunci, de ce ești atât de afectată? De ce refuzi să îți chemăm un avocat?

— Pentru că… nimeni nu poate să afle că sunt aici. Niciun avocat, nici soțul meu, nici copiii mei – nimeni! E destul de rău că știu eu că sunt aici!

Nu vreau ca toate astea să fie reale. Prezența unui avocat ar însemna că situația e gravă. Și chiar nu e. E o neînțelegere. În curând îmi vor spune că pot să plec. Înainte să trebuiască să merg să-i iau de la școală pe Sophie și pe Ethan, cu siguranță. Cu mult înainte.

— Soțul meu nu trebuie să afle despre asta. Îmi puteți da o garanție că nu va afla?

Ideea că Adam ar putea fi implicat în toată treaba asta mă face să încep iar să tremur. Toată nebunia asta nu se poate extinde, nu-i poate atinge pe el și pe copii. Cum aș putea să le explic că eu nu sunt, de fapt, o persoană întreagă, cu toate că așa par? Eu sunt împărțită în două, despicată pe mijloc: există două Nicki, două vieți care nu trebuie să se întâlnească niciodată. Nicki cea măritată cu Adam nu s-ar lăsa niciodată pusă în situația de a fi luată în vizor de polițiști.

— De ce ești atât de îngrijorată? mă întreabă Waterhouse. Dacă ești nevinovată și nu știi nimic

despre uciderea lui Damon Blundy înseamnă că te-am adus la secție degeaba. Noi suntem cei care am greșit, nu tu. Toată treaba asta ar putea fi o poveste amuzantă pe care să i-o spui la cină soțului tău – cum ai fost implicată în ancheta unei crime, deși nu erai vinovată cu nimic.

— Nu!

Simt în gură gust de fiere. Îmi acopăr buzele cu mâna.

— O să facem tot ce ne stă în putere pentru a-ți respecta intimitatea, Nicki, îmi zice sergentul Sam. Dacă ne spui absolut tot adevărul, o să meargă mult mai ușor – și pentru noi, și pentru tine.

Pare încurcat. Ca și cum nu ar înțelege de ce sunt atât de tulburată. Oare asta înseamnă că polițistul de pe Elmhirst Road nu i-a povestit despre când m-a văzut prima dată? Dacă Sam și Waterhouse ar ști, mi-ar înțelege teama, disperarea de a scăpa naibii de aici. Oare m-ar pune în fața adevărului sau mi-ar testa sinceritatea, așteptând să vadă dacă le mărturisesc de bunăvoie micul meu secret sordid?

Acum nu mi se mai pare chiar așa de mic. Am senzația că începe să acapareze și partea sigură, respectabilă din viața mea. Asta n-ar fi trebuit să se întâmple. Țin minte că la un moment dat eram sigură că așa ceva nu s-ar fi putut întâmpla.

Proastă. Iresponsabil, *impardonabil de proastă.*

— Nu cred că vrea să ne spună absolut tot adevărul, îi zice Waterhouse lui Sam.

Are perfectă dreptate. Nu am niciun fel de înclinație pentru a spune adevărul. Mă interesează un singur lucru: să-mi fac viața cât mai fericită și mai satisfăcătoare cu putință și să-i protejez pe cei la care țin, făcându-i și pe ei fericiți: pe Adam, pe copii, pe Gavin, până de curând; pe Regele Eduard înaintea lui…

Pot să le fac pe amândouă. În momentele în care mă simt puternică nu mi se pare c-ar fi prea complicat; sunt sigură că mă pot descurca cu

absolut tot și că îi pot păstra pe fiecare în compartimentele lor. Acum trebuie doar să scap de poliție, pe urmă o să fie în regulă. Am să reușesc să mă conving singură că sunt o optimistă neînfricată, nu o idioată neglijentă.

— Nu vrei să te încrezi în noi, nu-i așa, Nicki? mă întreabă Waterhouse, luând un scaun și așezându-se la masă, lângă sergentul Sam. Ascunzi ceva și, fiindcă nu are legătură cu Damon Blundy sau cu moartea lui, ai impresia că nu ne privește. Dacă e ceva atât de grav, încât nu suporți gândul de a-i spune soțului tău, de ce ai fi mai dispusă să le mărturisești totul unor străini? Înțeleg… așa că am să-ți ofer o motivație. Mie și sergentului Kombothekra nu ne pasă ce ai făcut, câtă vreme nu are legătură cu ancheta noastră. Probabil chiar nu e treaba noastră, însă trebuie să știm ce anume este, ca să fim siguri că nu e ceva relevant. Așadar… care e povestea? Ce ne ascunzi?

Simt cum panica mă gâtuie. Aud un scheunat zgomotos și dizgrațios, apoi îmi dau seama că eu l-am scos. Cât o să-mi mai pierd autocontrolul până când am să pot pleca de aici? Gândul că nu mă pot controla mă înspăimântă mai tare decât faptul că sunt suspectată de o crimă. Oare am să le spun tot, indiferent că vreau sau nu? Are să țâșnească adevărul din mine necontrolat, asemenea lacrimilor nesfârșite? Waterhouse pare sigur pe el. Ca și cum ar ști cu certitudine că mă poate face să vorbesc. Nu sunt sigură că mă pot abține, când pare că el știe deja, dar trebuie să încerc.

Cum ar putea să știe? E imposibil; dacă Polițistul Păr Nisipiu i-ar fi povestit, ar fi pomenit lucrul ăsta până acum.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul, Nicki, îmi spune sergentul Sam. Haide să-ți pun câteva întrebări simple, să-ți dau ocazia de a-ți veni un pic în fire. Avem nevoie de câteva informații de bază.

De ce? îmi vine să urlu. *N-o să păstrăm legătura, o să plec de aici foarte curând, am să mă*

prefac că toată treaba asta nu s-a întâmplat niciodată, iar voi o să uitați cum mă cheamă și chiar că m-ați cunoscut vreodată.

— Câți ani ai?

Dacă aș fi avut un avocat acum, el ar fi știut dacă am voie să refuz să răspund la această întrebare.

— Patruzeci și patru.

— Numele complet?

— Nicki Clements.

— Niciun alt prenume?

— Ba da, mai am unul pe care îl urăsc și de asta nu l-am pomenit. Chiar trebuie să-mi știți și al doilea prenume?

— Întotdeauna folosim numele complete, îmi răspunde Sam. Îmi pare rău.

— Jasmine[5].

Numele ăsta spune multe despre ce fel de fiică și-au dorit părinții mei: simplă, dulce, cuminte. Urăsc numele de flori. Aș da numele „Poppy" sau „Daisy"[6] unui săculeț de potpuriuri, însă niciodată unei persoane.

— Pur și simplu Nicki? mă întreabă Waterhouse. Nu e o prescurtare?

Nesimțitul.

— Nichola.

Ceea ce ar fi în regulă, dacă pe tata nu l-ar fi chemat Nicholas.

— Ești angajată? mă întreabă Sam.

— Nu. Nu m-am mai angajat după ce am născut.

Damon Blundy a fost ucis. Nu-mi vine să cred. *A dispărut. E de neînlocuit.* Nu l-am cunoscut niciodată personal, dar știu că era unic – un om pe care lumea nu ar fi trebuit să-l piardă. Nimeni altcineva nu va mai gândi așa cum a făcut-o el și nici nu va scrie ca el. De ce n-a putut să moară vreun om plictisitor, obișnuit, cineva ca mine?

— Numele și vârsta?

— Ăăă… Poftim?

Vino-ți în fire, Nicki.

— Ale copiilor.

— Sophie și Ethan. Zece și opt ani.

— Și înainte de a avea copii cu ce te ocupai?

— Eram manager în cadrul N.H.S[7]. Supervizam o echipă de moașe și de asistenți sociali din nordul Londrei. Ne-am mutat recent în Spilling.

— Când, mai exact? mă întreabă Sam. Și de unde anume?

— Acum șase luni, din Londra. Highgate. Pe 20 decembrie, anul trecut.

Constat cu surprindere că m-am liniștit un pic, răspunzând acestor întrebări. Făcând această listă de câteva lucruri despre mine însămi, mă simt ca și cum am o prezență solidă în lumea asta, o prezență care nu poate fi ștearsă cu ușurință.

— Și soțul tău? Cum îl cheamă și cu ce se ocupă?

El nu mă șterge de pe fața pământului. Nimic din toate astea nu se întâmplă din vina lui. Îl iubesc.

Singura persoană care reprezintă o amenințare pentru Nicki Clements pe care o privesc acum Sam și Waterhouse, singura persoană care ar putea să vrea sau să aibă nevoie să o șteargă de pe fața pământului, este cealaltă Nicki, cea secretă.

Dacă singurul pericol cu care mă confrunt vine din interiorul meu, trebuie să fie ceva ce pot face pentru a-l opri. Și atunci, de ce mă simt ca și cum nu am niciun fel de control?

— Nicki? Soțul tău? insistă Sam.

— Adam. Clements – același nume de familie ca mine. Lucrează în IT. Pentru armată.

— Armata l-a transferat din Londra în Culver Valley?

— A primit un transfer către cadrele armate din Rawndesley când ne-am mutat, da.

— Mulțumesc.

Sergentul Sam îmi zâmbește ca recompensă că am fost cuminte.

— Și adresa?

— Numărul 19, Bartholomew Gardens, în Spilling.

Dorința de a-mi scoate telefonul din geantă și de a-mi verifica contul de Hushmail e copleșitoare. Oare mi-a scris Gavin de când nu mă mai uitasem?

Cui îi pasă? Cum a îndrăznit să-l numească pe Damon Blundy malefic? Dacă asta e părerea lui înseamnă că nu înțelege semnificația cuvântului.

Poate că a scris ca să-mi ceară iertare.

Aș putea să-mi scot discret telefonul și… nu, e o nebunie. Îmi încleștez pumnii în poală.

Waterhouse spune:

— În caz că te întrebi de ce ești aici, să știi că mașina e cea care te-a dat de gol. Am verificat înregistrările camerelor de supraveghere, în căutarea oricăror elemente neobișnuite prin preajma Elmhirst Road. Vrei să încerci să ne explici ce-am văzut?

În regulă, Nicki. Asta e partea pe care ai pregătit-o, ocazia de a părea sinceră. Ar trebui să fie destul de simplu.

— Nu știu unde sunt amplasate camerele voastre de supraveghere, așa că nu știu ce-ați văzut, dar pot să vă spun ce-am făcut. Am plecat spre școala copiilor. Fiul meu își uitase acasă echipamentul de sport și avea nevoie de el după-amiază. În mod normal, drumul meu spre școală trece pe Elmhirst Road, dar era un obstacol pe banda mea. Traficul înainta încet și am văzut că un pic mai departe polițiștii opreau șoferii. Mi-am dat seama că, dacă aș fi continuat pe Elmhirst, mi-ar fi văzut mașina și nu voiam.

Înghit în sec. Până acum totul a fost adevărat.

— Pentru că? întreabă Waterhouse, trăgându-și scaunul mai aproape de masă.

Stai calmă. Concentrează-te. Poți s-o faci.

— De vreo săptămână, mașinii mele îi lipsește oglinda retrovizoare de pe partea pasagerului. Dacă aș fi continuat să merg pe Elmhirst Road și

polițiștii m-ar fi oprit, era imposibil să nu vadă – să vadă că nu o mai aveam, vreau să spun.

Oftez.

— Știu c-ar fi trebuit să mă duc cu ea direct la service. Știu că n-ar fi trebuit să conduc fără oglindă, dar sunt așa de ocupată tot timpul… M-am gândit că merge așa o vreme, doar câteva zile. Evident că aș fi reparat mașina în cele din urmă. Adică în curând. Aș fi făcut-o mai spre sfârșitul săptămânii, probabil.

Nu e chiar o minciună; e o poveste mai veche, adusă în prezent și având în rolul principal mașina mea de acum în locul vechiului meu Renault Laguna. Chiar am fost prea ocupată pentru a merge la service imediat, chiar dacă la vremea respectivă nu aveam copii. Și am condus mult mai prudent în acele șase săptămâni, ca să compensez defectul mașinii mele.

Cu o izbucnire de sfidare, adaug:

— De fapt, e cât se poate de sigur să conduci fără una dintre oglinzile laterale.

— Scutește-ne de teoriile tale despre siguranța în trafic, mi-o taie Waterhouse. Nu ai vrut să te apropii prea mult de poliție cu mașina ta care n-ar fi trebuit să fie în circulație, așadar ce ai făcut?

— Am întors și am luat-o pe drumul pe care venisem. M-am dus la școală prin Heckencott…

— Ce școală? mă întreabă Sam. Scuze că te întrerup.

— Freeth Lane.

— Mulțumesc. Continuă.

— Am lăsat la școală echipamentul băiatului, m-am întors acasă pe același drum ocolit. Am trecut pe Elmhirst Road, așa c-am profitat de ocazie ca să arunc o privire – eram curioasă dacă poliția era încă acolo. Și era. Pe urmă n-am apucat să stau acasă nici cinci minute, că am primit un telefon: fiicei mele i se făcuse rău. Am vrut să ajung repede la școală, ca să văd dacă era în regulă, așa că m-am oprit iar la intersecția dintre Elmhirst Road și

Lupton Road, ca să văd ce și cum. M-am gândit că poate polițiștii erau încă acolo, dar nu mai opreau mașinile. Aș fi riscat să o iau pe acolo dacă aș fi văzut șoferii continuându-și drumul, dar n-am avut noroc. Încă opreau mașinile și vorbeau cu șoferii. M-am gândit că n-aveau cum să nu observe că-mi lipsea o oglindă, așa că am luat-o iarăși pe drumul lung, ocolit. La fel am făcut și la întoarcere, ca atunci când m-am dus să-i iau pe copii, ca atunci când m-am întors cu ei acasă la sfârșitul zilei. Am mers la școală de patru ori – opt drumuri în total. Dacă vă gândiți că e ridicol ca o femeie inteligentă să-și petreacă o zi întreagă făcând drumuri cu mașina, sunt de acord.

Imediat ce rostesc cuvintele astea, mă simt teribil de vinovată; aș conduce și până la capătul lumii, aș reface orice drum de o mie de ori, dacă de asta ar avea nevoie copiii mei.

Și pe urmă ți-ai satisface propriile nevoi, scriindu-i unui bărbat despre care familia ta nu știe absolut nimic.

Câteva cuvinte pe un ecran, cuvinte lacome pentru ființa mea, care mă flatează, de la un străin care mă dorește fără să mă fi întâlnit vreodată – de ce am nevoie de ele atât de tare? De ce nu pot să renunț la ele?

— Povestea ta se potrivește cu înregistrarea noastră, spune Sam.

Pare mulțumit: ca și cum ar fi sperat să nu mă dovedesc a fi o mincinoasă.

Îmi pare rău, sergent! Mersi că te-ai lăsat păcălit și stai liniștit – am să mă urăsc eu și din partea ta.

De ce pune toată lumea atâta preț pe sinceritate? Își pune vreodată cineva întrebarea: de ce e greșit să minți sau pur și simplu presupun cu toții că așa este? Ce-ar trebui să facem când lumea în care trăim se așteaptă ca noi să fim într-un fel anume, însă chiar nu putem?

Cineva ar trebui să inventeze un cuvânt nou, care să însemne același lucru ca „minciună”, dar să aibă conotații pozitive. Minciuna are nevoie de o imagine nouă, mai proaspătă și mai jovială.

Waterhouse și Sam se holbează la mine. Îmi dau seama că am neglijat un aspect esențial al minciunii mele. Trebuie să demonstrez că sunt îngrijorată în legătură cu repercusiunile lipsei oglinzii laterale, așa cum aș fi, fără îndoială, dacă asta ar fi singura mea problemă.

— Uitați, ultimul lucru de care am nevoie acum este să fiu penalizată pentru problema cu oglinda, rostesc eu solemnă. M-ați putea ierta, dacă promit că nu mai conduc până nu-mi repar mașina?

— Cum ți s-a rupt oglinda? mă întreabă Waterhouse.

— Un puștan pe motocicletă a trecut prea aproape de mine și mi-a smuls-o. Era atât de disperat să treacă primul, încât m-a depășit prin stânga.

— Ai depus plângere la Poliție?

— Nu. N-a oprit și nici n-am apucat să-i iau numărul de înmatriculare – a dispărut foarte repede, pur și simplu… s-a făcut nevăzut.

— Și când s-a întâmplat asta, mai exact?

— Ce contează? N-are nimic de-a face cu…

— Când a avut loc accidentul?

— Nu miercurea trecută, ci cea dinainte.

— Există cineva care să poată confirma că începând cu miercurea aceea n-ai mai avut oglinda de pe partea pasagerului? mă întreabă Waterhouse. Poate soțul tău?

— Nu. Vă rog, nu-l implicați în toată tărășenia asta.

— Altcineva, atunci?

— Nu! izbucnesc eu, frământând în mână șervețelul aproape complet destrămat. Uite ce e, soțul meu nu știe, bine? Eu îmi parchez mașina în garaj. El o lasă pe a lui pe alee, iar dimineața pornește întotdeauna înaintea mea și seara se

întoarce după mine. Așa că nici nu mi-a văzut mașina de când mi-a fost ruptă oglinda.

— Și nu i-ai povestit nimic? intervine sergentul Sam.

— Nu, nu i-am povestit! Și știți de ce? Fiindcă mi-ar fi ținut o ditamai predica pe tema asta – ar fi insistat să o repar înainte de a mai conduce mașina, iar asta ar fi fost pur și simplu… ineficient! N-am vrut să ne certăm, așa că nu i-am spus nimic.

Îmi pare rău, Adam. Dar într-un fel e adevărat.

— Copiii n-au observat că-ți lipsește o oglindă? mă întreabă Waterhouse.

Clatin din cap.

— Nu e genul de lucru la care să fie atenți.

— Deci nu ai cum să ne demonstrezi că ceea ce spui e adevărat?

— Ba da, am cum!

Îl urăsc pe omul ăsta. Îl urăsc mai tare decât aș fi făcut-o dacă nu aș fi avut nimic de ascuns. Urăsc faptul că m-a citit din prima. Singura persoană care are voie să știe câte defecte am și cât de disperată sunt… sunt chiar eu.

— Puteți să veniți la mine acasă oricând, chiar și acum, dacă vreți, și vă arăt mașina!

Ce *dracului faci, Nicki? Dacă o să spună „Bine, hai să mergem”*? *Atunci ce te faci*?

— Deci nu ai mai mers nicăieri cu mașina, însoțită de cineva, de o săptămână și jumătate? Nu a stat nimeni pe locul pasagerului, ca să observe că ai o gaură în loc de oglindă? O prietenă, poate? O rudă?

Inima începe să-mi galopeze ca un bidiviu înspăimântat.

O prietenă și în același timp o rudă. Melissa, duminica trecută.

Cum poate să știe? E clar că știe, nu încape îndoială. La ce înregistrări ale camerelor de luat vederi s-o mai fi uitat, în afara celor de azi? Privirea lui parcă sapă în mine, parcă mă provoacă.

Va trebui să-i spun adevărul și să văd mai târziu ce fac cu Mel.

Îmi dreg vocea.

— Cumnata mea, Melissa. Duminica trecută, nu aceasta. A…

Nu pot să termin propoziția.

— A fost în mașina ta? mă ajută sergentul Sam. A observat că lipsea oglinda?

Căcat. Căcat. Ce să spun?

— Da. Am fost să o iau, ca să mergem împreună la o licitație. Îi plac mult licitațiile, adaug eu inutil.

Iar mie nu-mi plac. Mă duc doar ca să fie ea mulțumită și nu cumpăr niciodată nimic, fiindcă urăsc principiul în sine: vezi ceva, îți place, licitezi și tot există posibilitatea să pleci acasă cu mâna goală. Nu, mulțumesc.

— Pe urmă am dus-o acasă.

— Unde locuiește Melissa? mă întreabă Waterhouse.

— Ce legătură are asta, pentru numele lui Dumnezeu? îmi ies din fire.

— Dacă îți verificăm povestea și se confirmă, asta îți dă credibilitate, îmi explică sergentul Sam.

— Stă în Highgate, îi răspund mai curând lui decât lui Waterhouse, scotocind prin geantă, de unde scot un fluturaș ghemotocit și i-l întind. Poftim! Dovada că acum două duminici a avut loc o licitație în Grantham. Sunteți mulțumiți?

— Grantham, rostește Waterhouse pe un ton de parcă ar fi un cuvânt urât. Asta cam unde vine, cam la o oră distanță de Spilling?

— Da. De ce nu le dați un e-mail celor care au organizat licitația? Sunt sigură că v-ar adăuga bucuroși pe lista abonaților. Odată am cumpărat de la ei un ceas cu lanț extraordinar. Un chilipir.

— Numele cumnatei și numărul de telefon? mă întreabă Waterhouse, deja pregătit să le noteze.

— Melissa Redgate.

Recit un număr de telefon care este aproape ca al ei, însă 6 și 4 sunt inversate. Asta ar trebui să-mi

lase suficient timp ca să ajung la Melissa înaintea poliției. Voi fi la mila ei îndoielnică.

Waterhouse nici nu catadicsește să-mi mulțumească. Ăsta e unul dintre avantajele obiceiului de a-i minți pe oameni: când se dovedesc a fi nepoliticoși și nerecunoscători, ai bucuria de a nu fi făcut greșeala de a te fi purtat frumos cu ei. Un fel de răzbunare… în avans.

— Unde ai fost ieri, între 8:30 a.m. și 10:30 a.m.? mă întreabă sergentul Sam.

— Acasă. Cred c-am pornit pe la 10:30 să îi duc lui Ethan echipamentul de sport. Înainte de asta, am fost în bucătărie, dând eu telefon sau fiind sunată de secretara școlii, de vreo cinci sute de ori.

— De ce de atâtea ori?

— Păi, întâi Ethan a crezut că o să se descurce și fără echipament; pe urmă s-a necăjit; apoi i-au găsit profesorii un echipament de rezervă, care însă nu i-a venit bine; pe urmă iar a crezut că se descurcă, ca după aia să se răzgândească din nou…

— Apelurile astea au fost pe fix sau pe mobil? întreabă Waterhouse.

— Pe fix.

— Și la 11:08? Unde erai?

— La 11:08? Foarte precisă întrebarea.

La ora aia a fost ucis Damon Blundy? Numai ideea asta mă face să mă înfior. Nu, nu se poate: nicio estimare privitoare la momentul morții nu poate fi atât de precisă.

— Păi, cred că eram… ah, știu!

E fantastic, știu exact unde eram la 11:08.

— Eram în parcarea Bibliotecii din Spilling, certându-mă cu o femeie care a apărut din senin și s-a luat de mine fiindcă am parcat pe un loc destinat mamelor cu copii.

Sam și Waterhouse își aruncă o privire pe care nu o pot deloc interpreta.

— Și cum arăta femeia asta? mă întreabă Waterhouse în cele din urmă.

Ah, căcat! *Căcat, căcat, căcat*! Vor încerca să dea de ea, s-o întrebe dacă a observat că-mi lipsea oglinda?

Nu cred că ar depune atâta efort pentru aiureala asta, dar nu pot să risc.

— Avea cam 60 de ani, îi mint. Grăsună, îmbrăcată cam ponosit. Păr grizonant, cârlionțat. Genul ăla de… de bunică severă.

— Dar ce căutai în parcarea bibliotecii? Nu erai pe drum spre școala fiului tău?

— M-am oprit în parcarea bibliotecii ca să mă uit pe hartă, să găsesc un drum alternativ.

Waterhouse se ridică în picioare.

— Te duc eu acasă, rostește el. Cu ocazia asta mă uit și la mașină.

Nu. Nu, nu, futu-i, nu!

— Nu mă duc direct acasă, îi răspund cât de calmă pot. Dacă tot m-ați târât până în oraș, o să fac și niște cumpărături. V-aș invita să mergeți să vă uitați singur, dar mașina e în garaj, iar garajul e încuiat. Puteți veni mai târziu?

— Nu. Fă-ți cumpărăturile, întoarce-te aici și te conduc acasă după aia. Pot să aștept.

Cumva, reușesc să pun piciorul în prag.

— Uitați ce e, n-am făcut nimic rău. N-am omorât pe nimeni. N-o să mă mai las vârâtă într-o mașină a poliției, ca o infractoare. O dată mi-a ajuns. Dacă vă interesează așa tare, mergeți acum până la mine acasă și așteptați-mă acolo. Ajung și eu în vreo oră. Varianta asta ar trebui să vă convină.

— E în regulă, spune Sam. Trecem mai târziu. Când ți-ar conveni?

Nu știu. Parcă nici nu mai sunt în stare să gândesc.

— Între 14 și 15, răspund în cele din urmă.

— Nu e vorba că nu te credem, Nicki. Trebuie să verificăm, asta e tot, îmi mai spune el zâmbind.

Waterhouse se întoarce cu spatele. El nu mă crede. E cel mai deștept din echipa asta.

•

Să ajung acasă îmi ia 40 de minute dacă alerg cea mai mare parte a drumului. Până ajung, gâfâind și udă leoarcă de transpirație, se face ora 13. Pentru prima oară de când ne-am mutat aici, sunt recunoscătoare pentru băncuța de lemn pe care a cumpărat-o Adam pentru micuța grădină din fața casei. Când l-am întrebat ce rost are așa ceva, mi-a răspuns că va transforma grădina în ceva mai mult decât un petic de iarbă aflat între casă și drum. Nu vedeam de ce-aș fi vrut vreodată să petrec timp stând în fața casei, când aveam în spate o grădină minunată, cât se poate de intimă.

Și acum mi-ar prinde bine să am puțină intimitate, dar nu la fel de mult cum îmi doresc să pun capăt durerii de picioare. Mă împleticesc spre bancă, nereușind să mă mai țin pe picioare pe ultimii 3 – 4 metri, cât mai am până la ușă.

Cât de idioată să fiu, dacă am crezut că pot să-i mint pe polițiștii și să scap basma curată? Pot apărea în orice clipă, iar mașina mea are două oglinzi.

Aterizez pe băncuță într-o poziție ciudată, însă nu am energie să mă mai mișc. Sunt sigură că vecinii mă urmăresc, la adăpostul perdelelor. Se vor întreba de ce m-am îmbrăcat într-o rochie elegantă de vară, cu săndăluțe cu toc, dacă aveam de gând să alerg. Și de ce am luat o ditamai poșeta cu mine.

Din fericire, nu va trebui niciodată să explic, pentru că nu mă va întreba nimeni. Genul ăsta de loc este Bartholomew Gardens. Locuitorii săi văd totul, dar se prefac că nu văd nimic.

Mă uit în jur, la fundătura liniștită, tăcută, ce are forma perfectă a unui semn de întrebare: 16 case pătrățoase, din cărămidă bej, toate cu uși negre, strălucitoare și garaje duble. Tot nu-mi dau sentimentul de acasă: strada, casa, Spilling, Culver Valley. Încep să cred că nu mă pot simți ca acasă și că așa va fi mereu. Că face parte din pedeapsa mea.

Tare-mi doresc să nu fi venit aici. Aș vrea să ne mutăm înapoi în Londra, dar nu îndrăznesc nici să-i sugerez lui Adam. Ce motiv aș putea avea? Ar trebui să ceară alt transfer, ca să se poată întoarce acolo, sau să caute alt loc de muncă…

Nu.

Alți oameni, când își dau seama că lucrurile pe care și le doresc sunt imposibil de obținut, încetează să mai jinduiască după ele. De ce nu pot să fiu și eu așa? De ce nu pot să renunț niciodată la nimic?

Aud o mașină și înmărmuresc, dar zgomotul dispare curând. Oricine ar fi la volan, nu se îndreaptă spre casa mea; misiunea lor nu este să mă prindă pe mine cu minciuna.

OK. Poliția n-a sosit încă. Asta înseamnă că am ocazia să-mi transform minciuna în adevăr. Trebuie să rezolv asta înainte de a intra în contul de Hushmail. Există o ordine clară a priorităților, pe care nici măcar eu nu sunt atât de proastă, încât să n-o respect.

Îmi deschid geanta și-mi caut telefonul. Uite, este aici – ba chiar îl pot atinge – și tot reușesc să-l las la o parte. O să am voință atunci când va fi cel mai important.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Tare mi-aș dori să-mi verific căsuța secretă de e-mail.

Nu. Nu ai suficient timp.

Gavin mi-a cerut deja iertare, fără îndoială. Trebuie să-și fi dat seama că ce-a spus despre Damon Blundy a fost cu totul deplasat.

Și ce-ți pasă dacă îl urăște pe Damon Blundy? Nici măcar nu l-ai cunoscut. Nu înseamnă nimic pentru tine.

I-am spus sergentului Sam să vină între 14 și 15. Asta înseamnă că am o oră la dispoziție.

Mă ridic cu greu de pe bancă, mă împleticesc spre ușa din față și intru. Trântesc geanta pe hol, dau fuga în bucătărie și beau cât de multă apă pot, reumplându-mi paharul de trei ori. Apoi iau cheile

de la mașină din cuierul din debara și pornesc spre garaj.

N-am idee dacă sunt o șoferiță suficient de bună, încât să-mi lovesc mașina cu atâta precizie. Va trebui să-mi lovesc oglinda de ceva cât mai dur, astfel încât să o rupă – un perete, colțul unei case –, însă trebuie să am grijă să nu provoc niciun fel de altă stricăciune. Nu pot să exagerez și să lovesc portiera sau să zgârii vopseaua. Am declarat polițiștilor că singura pagubă suferită de mașina mea este oglinda ruptă.

O suprafață dură, verticală, într-un loc pustiu: de asta am nevoie. Colțul unei clădiri, un stâlp… În timp ce pornesc motorul și apăs butonul de deschidere a garajului, mă întreb dacă nu există o cale mai ușoară: în loc să pornesc la drum, căutând ceva de care să mă izbesc, aș putea rămâne acasă, încercând să fac rost de un obiect greu, pe care să-l las să cadă pe oglindă.

Nu. Polițiștii pot avea vreo modalitate de a-și da seama. Dacă îmi trimit mașina la expertiză sau care o fi echivalentul unei autopsii pentru mașini…

Nu vor face asta. Fii serioasă.

Nu pot să-mi asum riscul. Atât cât pot, trebuie să încerc să respect cu fidelitate ceea ce le-am descris lui Waterhouse și sergentului Sam: un impact lateral, la viteză mare.

Fac stânga, ieșind din Bartholomew Gardens, pe Neather Street, fiindcă dacă aș lua-o la dreapta, aș porni în direcția Lupton Road, care duce spre Elmhirst Road și spre casa lui Damon Blundy. Dacă voiam să evit locul acela ieri-dimineață, când nici nu știam că era scena unei crime, cu atât mai mult vreau să-l evit acum. Gândul c-aș putea fi acolo, aproape de casa lui, face să mi se strângă stomacul.

Nu este mai puțin mort.

Tot nu-mi dau seama spre ce încearcă aceste cuvinte să-mi îndrepte atenția. Ar trebui să nu mă

mai gândesc atâta la asta, poate că atunci răspunsul ar sosi mai repede.

E o adevărată ușurare să ies din garajul întunecat și să mă îndepărtez de Bartholomew Gardens. Conduc în direcția Rawndesley fără să știu exact ce caut, dar sperând că am să-mi dau seama atunci când îmi iese în cale. Trec pe lângă ziduri, garduri, cutii poștale: toate suficient de dure încât să-mi smulgă oglinda. Ori nu îmi par potrivite, ori sunt prea mulți pietoni prin preajmă. Și în spatele meu e o mașină albastră, care merge mult prea aproape de mine.

Te rog. Te rog, fii după următoarea curbă. Ora dintre 13 și 14, care îmi păruse atât de lungă cu doar zece minute înainte, începe să se micșoreze vertiginos.

În cele din urmă, când simt că începe să mă cuprindă disperarea, dau colțul și văd în fața mea un loc de joacă pentru copii, despărțit de trotuar prin niște balustrade înalte, butucănoase, din metal, cu vârfurile ascuțite. În jur nu e decât o mamă care își dă fetița în leagăn. O *femeie care dă o fetiță în leagăn,* mă corectez singură. Eu, din toți oamenii, ar trebui să știu că e imposibil să identifici o relație privind-o doar din exterior.

Uneori e la fel de greu și din interior.

Femeia și fetița sunt amândouă cu spatele către mine. Ar trebui să fie în regulă.

Bordura e înaltă pe toată lungimea străzii, iar eu trebuie să mă urc pe trotuar ca să ajung la balustrade. Încerc să-mi dau seama dacă ar fi mai bine să mă apropii cu viteză sau încetișor. Nu sunt cel mai bun șofer din lume.

Aș putea găsi un loc mai potrivit.

Sau nu.

După câteva încercări, reușesc în cele din urmă să-mi urc mașina pe bordură. Țeava de eșapament scoate un scrâșnet metalic, târându-se pe ciment. Femeia și fetița se întorc spre mine, privindu-mă lung. Mă opresc și aștept, nevoind să mai fac

altceva sub privirile lor atente. Câteva clipe mai târziu, se plictisesc să se holbeze și se întorc.

Bag în marșarier, așezând mașina în paralel cu balustrada. Apoi pornesc motorul, accelerând puternic și smucind de volan spre stânga până ce oglinda de pe partea pasagerului se lovește de mai multe balustrade, una după alta. Zgomotul este asurzitor. Strâng din dinți și tresar. Nu suport să mă uit la paguba pe care o fac. E destul de rău și faptul că știu ce se întâmplă.

Trebuie să fi căzut.

Continui să accelerez până la capătul șirului de balustrade, apoi pun frână și mă uit.

Mașina mea nu mai are oglinda de lângă portiera pasagerului. *Slavă Domnului!*

Dar sentimentul meu de ușurare nu durează mult. Femeia de la locul de joacă a lăsat fetița în leagăn și vine în fugă spre mine, cu o figură îngrijorată și cu o expresie de „trebuie să avem o discuție serioasă". De ce mama naibii? Balustradele n-au pățit nimic. Nu am făcut rău nimănui, doar unui obiect – unui obiect care-mi aparține și care nu o privește pe ea.

Apăsând accelerația până la podea, dau colțul cu un scrâșnet al roților și dispar, înainte ca ea să ajungă lângă mașină, mânată de disperarea de a scăpa în aceeași măsură ca și de puterea motorului. Am mai avut senzația asta o dată, în februarie – o lună pe care mă străduiesc să nu mi-o amintesc –, când am condus până la Hotelul Chancery și înapoi, în fiecare zi, timp de o săptămână: spaima este un puternic combustibil psihic care, în cazuri excepționale, se poate transmite prin eter de la om la mașină, sporindu-i viteza. Ar trebui să-i scriu lui Jeremy Clarkson, sugerându-i tema asta pentru un episod din *Top Gear.*

N-avea cum să-mi vadă numărul de înmatriculare. Am plecat prea repede. Sigur e în regulă.

O să-mi fie mai simplu să mă prefac că nu am făcut ceea ce tocmai am făcut, după ce mă îndepărtez un pic mai mult de scena faptei. Peste un sfert de oră am să fiu acasă, cu mașina fără o oglindă; povestea pe care le-am spus-o polițiștilor va fi mai adevărată decât până acum.

Nu înțeleg cum reușesc să fac asta: să mă mint singură și să mă cred, chiar în timp ce știu că mint.

Cuvântul „mint" mă face să tresar. Mă uit în oglinda retrovizoare. E o mașină chiar în spatele meu – tot albastră, tot prea aproape de mine. Este… ar putea să fie aceeași de mai devreme? Nu, asta e deja paranoia. Accelerez, ca să-i văd botul și marca: BMW. Ca a Tatălui-Vedetă de la școală. Resping imediat ideea stupidă că Tatăl-Vedetă m-ar putea urmări cu mașina și oftez ușurată când mașina face la stânga și dispare.

Îmi petrec restul drumului spre casă privind oglinda retrovizoare din două în două secunde. Nimic.

Întoarsă acasă, cu mașina proaspăt avariată așezată în siguranță în garaj, evit să mă uit la BlackBerry în timp ce îmi pregătesc o ceașcă de cafea – fără ea nu aș mai rezista nici zece secunde. Apoi îi telefonez lui Adam la muncă și îi spun că am nevoie să se întoarcă acasă imediat.

— M-a convocat Melissa, îi spun. Trebuie să merg la Londra.

Pe vremuri îi spuneam Mel, pe când era doar cea mai bună prietenă a mea, înainte de a-l cunoaște pe fratele meu, Lee, și de a decide să-mi facă favoarea de a-mi fi și cumnată. Mel i-am spus și când s-au mutat împreună, și când s-au căsătorit. Am trecut la Melissa la câteva luni după nunta lor, când mi-a explicat noua politică a relației cu mine: totul avea să se schimbe între noi din acel moment. Mi s-a părut cumva firesc să includ și numele ei în acel „totul" – era o modalitate eficientă de a-i arăta cum se schimbaseră sentimentele mele față de ea. Sunt

sigură că a observat, cu toate că nu a comentat niciodată nimic.

— Poftim? Nu-mi este prea la îndemână, mi-a răspuns Adam bine dispus. Însă nu imposibil, presupun. Ce-a pățit Melissa?

— Nu știu.

— Dar… nu e bolnavă sau…

— Nu, nu a zis nimic de genul ăsta. Poate să fie vreo ceartă între ea și Lee. N-a vrut să-mi spună la telefon. Cred că-i ceva intim. M-a pus să-i promit că n-am să-i spun nimănui nimic, nici măcar ție.

De câte ori îl mint pe Adam, simt un val de spaimă pe care mă zbat să-l depășesc. Mă îngrozește gândul la răul pe care îl fac relației noastre: o întinez cu minciuni, îl îndepărtez tot mai mult de mine cu fiecare manipulare. Am trăit o vreme prea îndelungată cu spaima asta, poate că într-o bună zi am să-l împing atât de departe, încât n-am să-l mai pot aduce înapoi atunci când voi fi pregătită.

Nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Trebuie să ne salvez.

Abia când mă năpădește spaima aceasta, îmi dau seama că n-aș suporta să-l pierd pe Adam și simt fiorii de groază care ar trebui să mă oprească din a ne pune relația în pericol. Dacă aș putea să mă simt așa tot timpul… Dar el este prea adânc înrădăcinat în viața mea pentru ca asta să fie posibil. Uneori de-abia dacă reușesc să mai fac distincția dintre el, copii și mine însămi; în alte situații, prezența lui în viața mea îmi pare absurd de discordantă, ca și cum m-aș fi trezit locuind cu un om pe care l-am întâlnit o dată într-o stație de autobuz și cu care am schimbat doar câteva cuvinte politicoase.

Ca atunci când îi scrii lui Gavin, vrei să spui? Asta simți față de soțul tău – că e un intrus – în timp ce-i scrii în secret unui bărbat a cărui prezență în viața ta ia uneori forma unui BlackBerry și alteori pe cea a unui laptop? Un om

pe care nu-l cunoşti, cu atât mai puţin nu-l iubeşti, şi de care n-ar trebui să ai nevoie?

Nu vreau să am genul ăsta de căsnicie. Nu vreau să trăiesc cu senzaţia permanentă a unei ameninţări.

Şi cu toate astea, tu ai creat ameninţarea şi tot tu ai prelungit-o. De dragul a ce? Pentru freamătul palpitant? De dragul aventurii?

Cu fiecare zi ce trece îmi este tot mai greu să-mi dau seama unde se opreşte suspansul plăcut şi unde începe teama.

— Deci vrei să plec mai devreme de la muncă şi să mă duc să iau copiii? mă întreabă Adam.

— Da, dar aş avea nevoie să vii întâi acasă – chiar acum, adică – şi să mă duci cu maşina până la Gara Rawndesley.

— Dar maşina ta ce-a păţit?

— Îi lipseşte o oglindă. E o poveste lungă, adaug eu în grabă. O s-o las în garaj, cu portiera descuiată şi un pic întredeschisă – vor veni nişte poliţişti un pic mai târziu, să se uite la ea.

— Nicki, ce se întâmplă? începe Adam să se îngrijoreze. Ai avut un accident?

Ar fi bine să-i spun adevărul atât cât pot, dar nu mă simt în stare să pomenesc numele lui Damon Blundy, să-i povestesc despre înregistrarea camerelor de luat vederi, să-i explic c-am fost dusă la secţie de doi detectivi. Va trebui să găsesc altă poveste, dar nu acum. Trebuie să ajung la Melissa înainte ca poliţiştii să-şi dea seama că le-am dat un număr greşit de telefon şi să-l afle pe cel corect.

— Îţi spun pe drum spre gară, dar… te rog, poţi să porneşti acum?

A acceptat, aşa cum ştiam că avea s-o facă.

Are să-i ia cel puţin o jumătate de oră să ajungă acasă.

BlackBerry sau computer? Parcă-mi place mai mult să stau la birou când îi scriu lui Gavin. Mă ajută să gândesc mai clar şi să mă concentrez.

Debaraua noastră s-a transformat în biroul meu pentru cyber-adulter.

Dau fuga la computerul de la etaj.

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 10:39:24
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Poliția? La tine acasă? Vorbești serios? De ce să vină poliția la tine acasă?
G

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 10: 50: 02

Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Nicki, ești acolo? Ești OK? Mă îngrijorezi. Nu vreau să fiu nevoit să dau telefon la secția de poliție din zonă, ca să întreb dacă te-au arestat! G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 13:43:15
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Da, chiar au venit niște polițiști la mine acasă și m-au dus la secție. În legătură cu Damon Blundy – mașina mea a fost văzută în apropierea casei lui, așa că au vrut să stea de vorbă cu mine. Acum m-am întors acasă, sunt bine.

Nu vreau să provoc dispute aiurea, dar… ce ai zis mai devreme despre Damon Blundy e ridicol. Da, unii oameni sunt malefici, dar asta nu demonstrează sub nicio formă că și Blundy era, așa că n-o spune ca și cum ar fi o dovadă. E la fel de caraghios ca și cum aș zice eu că nu am de unde să știu că Barack Obama nu e vegan, fiindcă, în definitiv, există pe lumea asta

oameni care sunt vegani. E cel mai slab argument pe care l-am auzit în viața mea.

Nx

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 13:46:05
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

De ce sari așa să-i iei apărarea lui Damon Blundy? E obligatoriu să-l plac?

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 13: 50: 33
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Am zis eu că e obligatoriu să-l placi? Nu, am zis că, dacă spui că unii oameni sunt malefici, crezând că asta demonstrează ceva în legătură cu DB, aduci un argument necinstit și absurd. Și așa e. Tot absurd e și să mă acuzi de a fi spus ceva ce n-am spus niciodată.

Ai probleme când vine vorba de citit și interpretat cuvinte scrise? Dacă nu, te sfătuiesc să recitești editorialele lui Damon Blundy. Aproape întotdeauna a susținut cauza binelui și a adevărului, sub o formă sau alta. Părerea mea (pe care presupun că ai să te străduiești s-o înțelegi greșit) este că era jenat de dorința de a face lumea asta un loc mai bun, așa că făcea tot ce putea ca s-o ascundă sub masca imoralității.

Îmi pare rău dacă par aspră. E posibil să fiu nedreaptă cu tine și, dacă sunt, îți cer scuze. Treaba cu secția de poliție n-a fost deloc distractivă. Nu sunt chiar calmă în clipa asta.

Nx

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>

Data: Marți, 2 Iulie 2013 13:56:07
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Ce s-a întâmplat, mai exact, la secție?

Nu ești aspră. Sau, dacă ești, presupun că o merit. Și ador analogiile tale ciudate.

Îți admir înverșunarea. Dacă începe vreun război, pot să fiu în plutonul tău?

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 13:59:04
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Analogii ciudate? Cum adică? Explică-mi exact de ce ai spus asta, te rog.

N

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 14:02:35
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Doar „N”, fără „x”? Acum ce-am mai făcut?

Care-s analogiile ciudate? Păi treaba cu Barack Obama cel vegan!

G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 14:07:23
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Treaba cu Barack Obama cel vegan este o singură analogie. Ai zis „Și ador analogiile tale ciudate”, plural, ca și cum aș fi făcut o mulțime de analogii, iar ție îți place și te amuză obiceiul ăsta al meu de ceva

vreme. Ce analogii am mai făcut vreodată în e-mailurile către tine?

N

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 14:09:07
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Nicki, de ce te ambalezi așa? Nu înțeleg.
G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 14:10:04
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

S-a întors soțul-trebuie să plec în Londra.
N

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 14:23:19
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Ești în tren? Scrie-mi, te rog.
G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 14:56:04
Către: <dl_balcoanehushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Nu, sunt în biroul Avis Rent-a-Car din Rawndesley. Trenurile nu merg bine azi, închiriez o mașină.
Nu știu de ce îți mai răspund.
N

De la: Dl Balcoane <dl_balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 15:02:08
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>

Subiect: RE: Semnal de alarmă

Cu ce te-am enervat așa de tare? Spune-mi, te rog.
G.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 15:15:31
Către: <dl_balcoane@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

„Când începe războiul cel mare, pot să fiu în plutonul tău?" Îți spune ceva?
N

Trimis de pe BlackBerry 10

— Nicki. Tu erai.

Vocea Melissei este înghițită de vuietul traficului din spatele meu. Ea și Lee locuiesc pe una dintre străzile principale din Highgate, într-o căsuță modernă cu trei dormitoare, din cărămidă maronie, care arată ca un baton de ciocolată cu geamuri. Eu, Adam și copiii locuiam la cinci minute de aici, într-o casă în stil victorian, fără grădină, pe care nu ne permiteam s-o renovăm.

Numărul 81, Enfys Road. Acasă.

Stând în pragul casei Melissei, mă simt de parcă m-am întors din morți. Mi-a fost dor de zgomotul orașului. Trebuie să mă mut înapoi în Londra cât mai repede cu putință. Asta ar anula ultima perioadă, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. M-ar aduce din nou la viață, dacă așa ceva e posibil.

Încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat în ultima vreme, la ceea ce am impresia că mi-am dovedit dincolo de orice îndoială. *Gavin…*

Oprește-te! Nu poți s-o iei razna acum. Nu te gândi la Gavin, la Regele Eduard, la nimic.

Nu funcționează. Am încercat tot drumul, în mașina închiriată. Oricât aș goni gândurile, groaza aceea paralizantă e tot acolo. Probabil că-mi face mai bine să mă îngrijorez și să analizez totul: să-mi

pun întrebări, să încerc să-mi amintesc cât mai multe detalii cu putință. Cel puțin așa am senzația că fac ceva. Dar nu acum, nu aici. Trebuie să mă forțez să mă opresc.

Concentrează-te! Ai venit să rezolvi problema cu oglinda.

— Eu sunt, am venit în stilul Adele, îi spun Melissei, clipind des ca să gonesc niște lacrimi. Știu c-am apărut din senin, neinvitată, dar… trebuie să vorbesc cu tine. Pot să intru?

— Ce este stilul Adele?

— „Știu c-am apărut din senin, neinvitată” – versul cel mai cunoscut al lui Adele. O știi pe Adele, nu? Cântăreața.

Probabil că Melissa nu mai ascultă muzică pop. Lui Lee nu-i place niciun fel de muzică, niciodată nu i-a plăcut. Gălăgia de orice fel îl agită.

Când eram adolescente și locuiam pe aceeași stradă din Wimbledon, eu și Melissa apăream întruna neinvitate una la ușa celeilalte. De când locuiește cu fratele meu, preferă ca întâlnirile noastre să fie întotdeauna prestabilite. Am devenit un fenomen în legătură cu care preferă să fie avertizată.

Când se dă la o parte și mă lasă să intru, în privirea ei se citește ceva mai complicat decât „Bună, bine ai venit”. Este același amestec de sentimente pe care îl văd în ochii lui Lee și în ai părinților mei atunci când mă întâmpină: vigilență, îngrijorare și, ca notă dominantă, speranță – speranța că totul va fi în regulă, chiar dacă a venit Nicki, iar Nicki face întotdeauna probleme.

Melissa are dreptul mai mult decât mine să se numească membră a familiei Redgate; este fiica anxioasă și supusă pe care ar fi trebuit să o aibă părinții mei.

— S-a întors Lee? o întreb eu direct.

— Nu.

— Bun. Vreau să stau de vorbă cu tine între patru ochi.

Melissa își dă ochii peste cap.

— Ah, nu începe iar cu asta, Nicki. Dacă ai să mă implori iarăși să nu-i spun nimic lui Lee…

— Lee e ultima mea grijă în momentul ăsta.

Să o implor? Oare așa mă vede: întotdeauna așezată în genunchi în fața prezenței ei de sfântă preacuvioasă?

— Poliției nu trebuie să-i spui nimic. În mod normal nu te-aș ruga așa ceva, dar e o urgență.

Înmărmurește. Nu ar fi prima oară când regretă că m-a lăsat să ajung până în bucătărie. Ridică mâinile în aer, cu degetele întinse și rigide. Ca și cum încearcă să împingă ceva.

— Poliția? Iar?

Tresar.

— Nu e ca data trecută. Tot ce-am sperat să faci atunci a fost să mă asculți. Simțeam nevoia să stau de vorbă cu cineva și nu m-ai lăsat să-ți spun…

— Ah, deci chiar ai de gând să începi iar cu asta? rostește Melissa furioasă. De ce nu poți s-o lași baltă? E decizia mea. Ar trebui s-o respecți.

Mi-ar fi plăcut să-mi ofere măcar un scaun confortabil înainte să înceapă pologhia despre ce ar trebui și ce nu ar trebui să fac. Suntem tot pe hol, care este un dreptunghi perfect, ca orice alt spațiu din casa Melissei și a lui Lee. Nu există nicăieri o linie curbă – nicio cornișă sau vreun alcov pe undeva, care să strice liniile drepte. Fiecare etaj este un dreptunghi alcătuit din dreptunghiuri mai mici, ca și clădirea în sine. La fel și cele patru case identice de lângă ea; împreună, cele cinci clădiri formează un mega-dreptunghi care pare pus pe treabă: e gata să subjuge, dacă nu chiar să anihileze cu totul, toate cercurile, pătratele, ovalele și triunghiurile din zona urbană londoneză.

Adam mi-a spus odată: „Nicki, toate casele sunt construite în linii drepte. Nu crezi că e posibil să… să proiectezi asupra lor niște sentimente ale tale?”

— Nu vreau să începem iar cu cearta noastră obișnuită, îi spun Melissei. Am să te rog să-mi faci o favoare. Poți să mă refuzi, dacă vrei, dar cel puțin fă-mi o ceașcă de ceai și ascultă-mi rugămintea, îi mai spun, făcând semn spre bucătărie.

Melissa rămâne nemișcată.

— Și pot să-i spun lui Lee?

Întrebarea ei mă lasă cu gura căscată. Probabil că mi se citește pe față situația în care mă aflu: viața mi-a fost din nou dinamitată după un schimb de e-mailuri cu un bărbat pe care nu-l cunosc, iar Melissei nu-i pasă decât să afle dacă îi poate da raportul fratelui meu.

— Poți să-i spui lui Lee și de o mie de ori, dacă vrei. Ai un reportofon? Înregistrează-mi rugămintea și refuzul tău, ca să îi poți pune mai târziu înregistrarea, să audă exact ce și cum.

Melissa încuviințează din cap. Am dat răspunsul corect, chiar dacă l-am formulat sarcastic, iar acum am voie să intru în a doua etapă a acestei vizite condiționate: ceva de băut – cel puțin teoretic, n-o să iau nimic de-a bună până nu mă văd cu o cană de ceai în față. Mi s-a mai întâmplat de câteva ori să ajung până la nivelul de a pătrunde în bucătărie, ca apoi să fiu dată afară înainte ca apa din ceainic să dea în clocot.

O urmez pe Melissa de-a lungul holului, strângându-mi brațele pe lângă trup când trec prin dreptul raftului cu obiecte decorative, aliniate meticulos: un prespapier din sticlă transparentă, sub formă de inimă, un înger alb din ceramică și o barcă din lemn. Sunt așezate cu atâta precizie, încât bibeloul din mijloc este așezat la distanțe perfect egale față de celelalte două. Ori de câte ori trec pe lângă ele, îmi imaginez cum ar fi să le împing de pe raft cu cotul, făcându-le să cadă pe jos. Într-o bună zi fantezia nu-mi va mai fi suficientă.

Încă nu am garanția că pot rămâne. Chiar lângă ușa de la bucătărie este o poză înrămată, care îi înfățișează pe Lee și pe Melissa zâmbind voioși, ca

doi oameni care nu i-au cunoscut pe Lee și pe Melissa cei adevărați. Au capetele lipite unul de altul, ca și cum și-ar dori să fie siamezi.

Ăsta este genul de gând oribil pe care-l am când mă aflu în altarul dreptunghiurilor. Margini dure, linii drepte și colțuri ascuțite – în casa asta, așa te integrezi în peisaj, așa supraviețuiești. Chiar și când te holbezi la dușumeaua lăcuită pentru că nu suporți să te uiți la nimic altceva, scândurile din podea îți reamintesc: *linii drepte, colțuri ascuțite…*

Reușesc să trec pe lângă poza cu siamezii fără să o smulg de pe perete și să o calc în picioare, dar nu mă pot abține, mă torturez singură privind-o mai lung decât ar fi nevoie.

Strălucirea dinților din zâmbetele asortate…

Înainte nu credeam povestea că oamenii încep să semene unii cu alții după ce se căsătoresc, însă de când este cu Lee, Melissa a preluat multe de la el. Are tot tenul măsliniu și părul închis la culoare, în vreme ce el este blond și palid, dar părul ei odinioară lung și ciufulit este acum scurt și lins, iar ea poartă doar haine simple, uni; a renunțat cu totul la imprimeuri.

Țin minte că Lee a luat-o razna când avea cinci ani și mama a încercat să-l îmbrace cu un pulover în dungi. „E dezordonat!” a început el să urle. „Are chestii pe el! Dezbracă-mă, dezbracă-mă!” Și mama l-a dezbrăcat. Tot ce îl înspăimânta pe Lee în copilărie era îndată îndepărtat de părinții noștri: hainele cu imprimeuri, bananele, cărțile cu ilustrații înspăimântătoare, pinguinul din pluș pe care îl avea în dormitor și care se pare că noaptea țipa la el, în timp ce toată lumea dormea, bicicleta de pe care a căzut și pe care nu a putut-o ierta niciodată.

Mama și tata mi-ar fi făcut și mie același serviciu de îmbunătățire a condițiilor de viață, dacă ar fi putut, însă în cazul meu era mai complicat. Pe mine nu mă interesa cu ce mă îmbrac sau ce mănânc, nu-mi era frică de nicio jucărie ori de vreo

carte. Nu eram un copil complicat și nemulțumit ca Lee. Singurul lucru care mă făcea nefericită erau chiar membrii familiei mele, iar mama și tata nu aveau cum să se îndepărteze pe ei înșiși din preajma mea. Nici nu le-a dat prin cap că de asta aveam nevoie; au crezut că eu eram problema.

Poate că aveau dreptate.

Mă așez la masa cu blatul de sticlă din bucătăria Melissei, încăperea care-mi place cel mai puțin din casă. Arată așa cum îmi imaginez că ar arăta o morgă, dacă la morgă s-ar afla pe pervaz borcane gălbui cu etichetele „Ceai", „Cafea" și „Zahăr". Pe jos și pe pereți este faianță albă; chiuveta și aparatele electrocasnice sunt toate argintii, din inox; scaunele au picioare subțiri, din metal, care mă duc cu gândul la niște insecte din filmele horror și care scrâșnesc înfiorător pe gresie, dacă te miști câtuși de puțin cu scaunul. Pe perete se află un ceas foarte vechi; ticăie tot mai asurzitor cu fiecare vizită pe care le-o fac, ca un instrument muzical a cărui coardă este trasă cu putere, ca apoi să fie lăsată să revină la poziția inițială.

Mă așez întotdeauna cu spatele la ceas, ca să mă uit pe fereastră. Însă tot nu pot scăpa de ticăitul bătrânului și aproape că mă aștept ca Melissa să-mi pună în față o foaie de examen. Examen pe care am să-l pic, bineînțeles.

Faptul că mă aflu aici mă face să-mi fie dor de bucătăria mea. De ambele mele bucătării: de cea pe care am părăsit-o, în Enfys Road, dar și de cea din Bartholomew Gardens, unde se află în clipa asta Adam, pregătind cina pentru el și pentru copii. Îl văd clar, chiar dacă nu sunt acolo. Și-a scos sacoul și cămașa, punându-și un tricou, probabil pe cel cu Rolling Stones. A pornit radioul și bombăne întruna despre cât de plictisitor e programul tuturor posturilor, schimbându-le în timp ce ține în mână o chiftea crudă, pe care o s-o turtească din greșeală, dând apoi vina pe vreun DJ pompos sau fără haz care l-a enervat. Asta o să ducă la niște mormăieli

doar pe jumătate serioase, că BBC-ul nu-și justifică folosirea fondurilor guvernamentale, fiind un post atât de slab.

Dacă aș fi acum lângă Adam – și tare aș vrea să fiu –, mi-aș îngropa fața în părul lui negru, ondulat, el m-ar îmbrățișa din reflex, încă bombănind în legătură cu radioul, iar eu aș ști că nu am nevoie de niciun alt bărbat în afară de el. Și chiar nu am. Nu după șocurile prin care am trecut azi. Vreau doar să mă simt în siguranță, indiferent dacă o merit sau nu.

Știi foarte bine ce meriți. Și exact asta primești, nu? De la Regele Eduard, de la Gavin…

Nu este mai puțin mort…

Mi se taie răsuflarea. Înmărmuresc. Ce-a fost asta, gândul ăsta care mi-a străfulgerat prin minte preț de o clipă și apoi a dispărut? Părea teribil de important, dar a dispărut imediat. Pentru o fracțiune de secundă, am știut ceva… apoi n-am mai știut. Ceva în legătură cu Gavin și cuvintele „Nu este mai puțin mort”? Oare chiar am găsit un răspuns și apoi l-am pierdut sau am luat-o eu razna?

A fost aici. Apoi a dispărut.

Melissa umple ceainicul.

— Ei bine? Care e rugămintea pe care crezi c-am s-o refuz?

Vocea ei e tăioasă ca un brici. O clipă, văd totul cât se poate de clar. Îmi spun: „Tu ești de vină. Tu ești pericolul din familia mea, tu și Lee sunteți de vină pentru situația asta. N-aș fi în ditamai buclucul dacă n-ați fi voi doi”. Un moment mai târziu, cu toate că vorbele acelea zăbovesc în mintea mea la fel de pregnante precum literele scrise de un foc bengal aprins într-o noapte fără stele, nu am idee ce însemnau ele pentru mine în clipa în care eram atât de convinsă de adevărul lor.

Fac un efort ca să-mi revin.

— E în legătură cu duminica în care am mers la licitație. S-ar putea să te caute un detectiv de la

Poliția din Spilling și să te întrebe dacă în ziua aceea îmi lipsea o oglindă de la mașină. Oglinda din dreptul pasagerului.

Ascultând introducerea pe care o pregătisem cu atâta grijă, mi-a venit o idee și mai bună. Aveam de gând s-o rog pe Melissa să mintă pentru mine și să le spună polițiștilor că îmi lipsea oglinda, când de fapt o avusesem. *Ce prostovană!* Ar trebui să știu din propria experiență tristă că îi pasă mai mult de principiile ei decât de mine. De ce să faci o faptă bună, când poți să faci una corectă? – ăsta e motto-ul ei. Ceea ce înseamnă că trebuie să fiu și mai vicleană.

— Dacă te întreabă, te rog mult, mult de tot, poți să le spui polițiștilor că mașina mea avea ambele oglinzi atunci când te-am dus la licitație?

Acum chiar o implor: un mic imbold pentru mândria Melissei. Sper că-l savurează, pentru că nu are să se repete prea curând.

— Știu c-am fost iresponsabilă să conduc până la Londra, apoi la Grantham și înapoi în Londra fără o oglindă. N-o să fac un obicei din asta și, sincer, n-o să mai fac niciodată așa ceva dacă mă ajuți să scap de polițiști de data asta.

Afișez cea mai reușită figură de păcătoasă care imploră cu disperare milă. Probabil că nu e mare diferență față de expresia mea obișnuită, dacă mă gândesc mai bine.

— Nu. Nu.

Melissa clatină din cap în timp ce toarnă lapte în ceașca mea. Pare speriată, ca și cum m-ar crede în stare să o forțez să accepte.

— Nu am să mint poliția pentru tine, Nicki. În niciun caz. O fi doar o contravenție minoră, dar…

— De fapt, e un pic mai complicat de atât. Ai auzit ce s-a întâmplat cu Damon Blundy?

Nu i-am mai rostit de mult numele în prezența Melissei…

Îi cade lingurița din mână. Aterizează cu zgomot pe blatul din granit al dulapului.

— Ce e cu el?

— A murit. Locuia pe Elmhirst Road, în Spilling. Aproape de mine.

— Da, știam asta.

— Serios?

Mi se pare puțin probabil, însă nu văd de ce ar minți.

— Nu neapărat numele străzii, dar știam că locuiește în Spilling. I-am citit articolul în care povestea că trebuie să plece din Londra pentru că aici se află prea mulți oameni urâți. Și că, din toate locurile pe care le-a vizitat, în Culver Valley se află cele mai multe femei atrăgătoare, așa că se mută acolo.

Se întoarce brusc spre mine.

— De asta te-ai mutat și tu acolo, nu? mă întreabă cu un tremur în voce.

— Ca să cunosc femei atrăgătoare? Nu.

Încep să râd, ca să-mi ascund stinghereala.

— Ce legătură are Damon Blundy cu oglinda ta? mă întreabă Melissa în timp ce îmi așază cana cu ceai pe colțul de masă cel mai îndepărtat de mine: trebuie să mă ridic în picioare ca să ajung la ea.

— A fost ucis. Elmhirst Road, unde locuia el, este pe drumul meu spre școala copiilor. Ieri mișunau polițiști pe acolo. Mi-au văzut mașina și m-au întrebat de cât timp merg fără oglindă. Le-am spus că s-a rupt chiar în dimineața aceea.

Cine ar fi crezut că e posibil să găsesc atâtea variațiuni ale unei singure minciuni?

— Am crezut că asta o să fie tot, dar s-au apucat să-mi pună tot felul de întrebări, vor să știe cine îmi poate confirma povestea, m-au întrebat cine a mers cu mine în mașină și cât de recent…

— Și tu m-ai menționat pe mine? Mulțumesc frumos!

— Eu n-am vrut să pomenesc pe nimeni, dar m-am panicat! N-am mai vrut să mint odată ce mi-am dat seama c-aș fi putut fi implicată în investigarea unei crime. Nu…

Am ridicat mâna, ca să o opresc pe Melissa din a rosti ce era deja evident.

— Știu că mințisem deja în legătură cu oglinda. De asta n-am vrut să înrăutățesc situația. Tare aș fi vrut să le fi spus adevărul de la bun început.

— Și de ce n-o faci acum? Încă poți să spui adevărul.

— Sau pot să rămân la povestea asta, iar tu o poți confirma, îi zâmbesc eu cuceritor și, sper, cu sclipirile unei modestii adecvate. Dacă polițiștii vor crede că mi-am pierdut oglinda chiar înainte de a-mi vedea ei mașina pe Elmhirst Road, sunt sigură că mă vor lăsa în pace. Le-am spus c-am să duc mașina la service imediat ce las la școală echipamentul de sport al lui Ethan. Și uite, îi demonstrez eu, scoțând din geantă cheile mașinii închiriate și fluturându-le victorioasă. Am închiriat o mașină cu care am venit până aici, ca un cetățean responsabil ce sunt.

— Cum poți să trăiești așa, Nicki? mă întreabă Melissa, privindu-mă printre pleoapele pe jumătate închise, ca și cum aș forța-o să privească un lucru înfiorător, căruia ar prefera să-i întoarcă spatele.

Eu. Eu sunt lucrul acela.

Ia mai du-te dracului, cea mai bună prietenă a mea! N-am omorât pe nimeni. Nici măcar nu am condus cu o oglindă lipsă – nu în ultima vreme, în orice caz. Iar nimeni și nimic nu a pățit ceva rău – niciun om, nicio plantă și niciun animal n-a avut de suferit cât am mers fără oglindă. N-am de gând să mă simt vinovată în legătură cu un așa-zis păcat pe care l-aș fi comis, însă care nu a făcut rău nimănui.

— Ai tot timpul câte un plan, câte o minciună, totul e așa de calculat… Cum suporți să trăiești astfel?

— Se numește viață, mă răstesc eu. Așa trăim noi, ăștia care nu suntem perfecți.

N-ar trebui să o las să mă scoată din fire. Ar trebui să-mi savurez succesul. Cel de-al doilea plan a funcționat. Nu a spus: „Dar, Nicki, chiar nu-ți

lipsea oglinda când am mers la licitația din Grantham. Ce tot vorbești acolo?”

Ceea ce nu spune Melissa este perfect. Nici că se putea mai bine. Ceea ce spune e dificil de suportat.

— Îmi fac griji pentru tine, Nicki. În curând o să ai probleme grave de tot.

— Ai vrea tu. Dacă eu scap nepedepsită pentru oribila crimă de a fi eu însămi înseamnă că tu vei fi fost chinuitor de cuminte toți anii ăștia complet inutil.

A luat o cană din dulapul aflat la stânga ferestrei și acum toarnă granule de cafea instant fără cafeină direct din borcan.

— Răspunsul meu este nu, rostește ea calm. Nu sunt pregătită să mint polițiștii pentru tine. Se poate ajunge și la închisoare pentru lucruri de genul ăsta.

Se apropie de masă cu cana de cafea în mână și se așază în fața mea.

— Iar când am să-i povestesc lui Lee despre conversația asta, probabil că o să sune la poliție, continuă ea oftând.

Ce *drăguț din partea lui!*

— Știi cât de mult ține la sinceritate.

Încuviințez din cap.

— Atunci… n-ai să-i spui?

— Nu știu, îmi răspunde Melissa cu o grimasă. Aș prefera să nu fiu pusă în situația de a trebui să iau asemenea decizii oribile!

— Repet… așa e viața pentru oamenii normali. Îmi pare rău.

Nu par sinceră pentru că nici nu sunt: nu-mi pare rău.

— Nu-ți place ideea ca Lee să mă toarne la Poliție, dar nici nu ești gata să minți pentru mine dacă te caută polițiștii? Interesantă distincție etică. Nu crezi că ești puțin lașă și ipocrită?

— Nicki, oprește-te!

Pe obrazul Melissei se rostogolește o lacrimă. Înlemnesc când o văd. Ultima oară când am plâns în fața ei – cu trei săptămâni și cinci zile în urmă,

după prima întâlnire cu polițistul cu părul nisipiu – mi-a spus că, indiferent ce mă supăra, era mai mult ca sigur vina mea și că nu e dispusă să asculte niciun detaliu.

Nici eu nu o pot consola acum. Îmi place să cred că sunt deschisă la minte, dar îmi este greu să empatizez cu ea, având în vedere că problema ei este însuși faptul că mă are pe mine ca prietenă. Nici măcar eu nu mă pot privi cu atâta asprime.

— Vrei să faci în așa fel încât să nu mai pot vorbi cu tine deloc, Nicki? izbucnește Melissa. Asta vrei? Poate că vrei să ajung atât de speriată de ceea ce ai putea spune, încât nici să nu-ți mai deschid ușa, nici să nu-ți mai răspund la telefon.

— Să fii speriată? Care e cel mai rău lucru pe care îl pot face, Melissa? Ah, stai, doar n-o să – îi imit vocea afectată – *te pun într-o situație dificilă, nu?* Din întâmplare, chiar n-am s-o fac. Te-ai pus singură într-o situație dificilă când ai hotărât să te combini cu fratele meu!

Chiar dacă aș trăi o sută de ani, nu cred c-am să uit vreodată felul în care mi-a dat vestea. Țin minte și data: 24 mai 2010. M-a sunat și, fără să mă salute măcar, m-a întrebat „Ce părere ai avea dacă Lee și cu mine… știi tu, am fi împreună?”

„Lee? Fratele meu, Lee?” El și Mel se reîntâlniseră de curând pentru prima oară după mulți ani, la petrecerea de ziua mea, cu câteva luni înainte. Din câte știam eu, nu se mai văzuseră din seara aceea. Mi-am dat seama că probabil între timp se întâlniseră în secret, dar asta nu prea m-a deranjat; spre deosebire de restul familiei mele, eu nu trăiesc cu impresia că am în mod automat dreptul de a ști totul despre oamenii apropiați. Nu sunt împotriva secretelor. Ipocrizia e cea cu care am o problemă – oamenii care vorbesc despre sinceritate și cinste, apoi îți ascund adevărul dacă așa le convine lor.

Oamenii ca Lee și Melissa.

„Da, fratele tău”, mi-a răspuns Mel tulburată. „Îmi pare rău dacă vestea asta e un șoc”.

Știam că avusese nevoie de tot curajul ei ca să-mi ceară părerea, ceea ce însemna că sentimentele ei pentru Lee erau serioase. În mod normal, Mel ar fi preferat să dispară de pe fața Pământului, decât să dea naștere unei certe.

Oprește-te. Ține-te departe de el. Nu e normal. O să te distrugă. Astea au fost primele gânduri care mi-au trecut prin minte, dar nu am spus nimic. Am hotărât că eram inutil de melodramatică; îmi iubeam fratele, încă îl iubesc, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Nu am vrut să-i spun lui Mel povestea de groază pe care aș fi putut să i-o spun. Nu ar fi fost corect față de Lee. Cu toții facem greșeli, mi-am spus atunci. Cu toții merităm o a doua șansă. Lee era doar un copil când s-au întâmplat toate lucrurile acelea oribile. Nu poate fi învinuit, nu?

Mi-am dat seama că Mel aștepta un răspuns. Aproape că simțeam prin telefon cum neliniștea ei devenea tot mai mare. „Nu prea am ce face, nu?” i-am răspuns eu cu diplomație. „Adică, dacă tu și Lee vreți să vă vedeți, nu e treaba mea. Ar fi aiurea să încerc să vă opresc”.

„Da, dar tot aș vrea să știu ce părere ai, a insistat Mel. Nu aș vrea să fac nimic care să te supere sau care să schimbe relația dintre noi două”. „N-aș fi încântată, asta e clar”, am recunoscut eu. „Ești cea mai bună prietenă a mea. El e fratele meu. Dacă voi doi vă combinați și rămâneți împreună, loialitatea are să-și schimbe destinația. Tu știi despre mine lucruri pe care nu aș vrea ca el să le afle vreodată”.

„Nicki, nu i-aș spune niciodată lui Lee vreo confidență pe care mi-ai făcut-o”, a zis Mel solemnă.

M-am simțit mai bine când am auzit-a rostind cuvintele acelea. *Bun. Sunt asigurată.* Nu avea cum să-mi dea prin cap atunci că, șase luni mai târziu, Mel urma să mă convoace la o discuție

importantă, anunțându-mă că, din acel moment, nu mai aveam voie să-i spun nimic ce nu ar fi putut împărtăși cu Lee. Mi-a promis să-mi respecte secretele pe care i le mărturisisem până atunci, însă trebuia să pună punct: îmi era interzis să-i mai fac confidențe, dacă nu era vorba de lucruri pe care să le poată afla și Lee.

„Chestia e că… deja cam suntem împreună", a continuat ea grăbită, vrând să scape cât mai repede, odată ce-și începuse confesiunea. „Lee m-a rugat să mă mut cu el și… am acceptat".

„Ah! Atunci… felicitări!" „Ești sigură că nu te deranjează?" a insistat Mel.

Nu-i spusesem că nu mă deranjează. Dimpotrivă, îi zisesem, cu cât tact fusesem în stare, că mă deranja. Sau cel puțin așa avusesem impresia. Ceea ce mă deranja era manipularea: faptul că se prefăceau că le pasă de părerea mea, ca și cum în momentul acela relația lor ar fi fost doar o idee vagă, aflată în așteptarea aprobării mele. Mai târziu am aflat că, înainte de a-mi da telefon, Melissa confirmase închirierea dubiței care, în vinerea următoare, avea să-i transporte toate lucrurile acasă la Lee.

„Fă ce vrei să faci, oricum ai început deja, iar dacă vreau să-ți spun ce părere am, asta e decizia mea" – asta ar fi trebuit să-i spun.

„E în regulă, am asigurat-o pe Mel. Sper să fiți fericiți împreună".

Unii oameni uită aspectul ăsta al minciunilor: că cei care mint nu o fac doar de dragul lor. De multe ori mint ca să-i facă pe alții fericiți. Face parte din programul de pregătire prin care trecem noi, mincinoșii: vedem că atunci când spunem adevărul, profesorii noștri se strâmbă, ridică vocile, se înroșesc de mânie. Oricine crede că a fi pe placul altora e mai important decât propria fericire – oricine crede, în adâncul sufletului, că tot restul lumii contează mai mult decât propria persoană – învață să mintă fluent încă din copilărie.

Înghit ultima gură de ceai din cană. Ceva din mine parcă se frânge. Nu mai pot menține aparența aspră.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Mel?

Face ochii mari când mă aude spunându-i astfel.

— Chiar trebuie să fie așa? o întreb, poruncindu-mi să nu izbucnesc în plâns. Uite, e clar că nu putem schimba ceea ce suntem – eu sunt o curvă reprobabilă, iar tu ești o mironosiță pedantă, care are impresia că trebuie să-i povestească totul soțului ei, chiar și lucruri despre sora lui, lucruri care nu îl privesc. Dar nu putem să ne acceptăm una alteia defectele și să trecem peste ele? Îmi pare rău că ți-am cerut să-i minți pe polițiști. Nu o face, dacă nu vrei.

— Dar este treaba lui dacă soția și sora lui pun la cale să-i ascundă ceva, insistă ea. S-ar supăra rău dacă ar afla. Știi că s-ar supăra.

— Și n-ar avea niciun drept să o facă, îi răspund eu scurt.

Te rog să înțelegi, Mel. Fii rezonabilă. Te rog, spune-mi că-ți pot povesti orice și că ai să-mi păstrezi secretele. Înainte nu te deranja. Știai că mint – râdeam amândouă de toate buclucurile în care intram. Am mare nevoie să-ți povestesc despre Gavin.

Numele lui e asemenea unei mâini de gheață ce-mi strânge inima ca într-o menghină. Mă cutremur.

— Ce ți-a povestit Lee despre copilăria noastră?

Melissa pare stânjenită. După un minut sau două de tăcere, mormăie un răspuns:

— Știu despre… spitalul de nebuni.

Mă forțez să râd, în timp ce inima îmi îngheață cu totul.

Oare i-a povestit că s-a dovedit a fi un azil? Că totul a fost din vina mea, c-am meritat ce mi s-a întâmplat? Aș întreba-o, dar dintr-odată mă simt leoarcă de sudoare și vreau cu disperare să schimb subiectul. Bardolph House: un nume pe care aș

vrea să îl uit, dar știu că n-am s-o pot face niciodată.

Povestește-i despre Lee. Spune-i toată povestea. O merită. Amândoi o merită.

Nu pot. Dacă asta ar întoarce-o împotriva lui, atunci nu pot. Și dacă nu ar întoarce-o împotriva lui, atunci mi-aș dori și mai mult decât acum să intru în pământ.

Am analizat dilema asta de multe ori și de fiecare dată am ajuns la aceeași concluzie: nu ar fi corect față de ea. Îl iubește pe Lee; și eu îl iubesc. Pentru mine va fi întotdeauna frățiorul mai mic, care bâzâie din cauza unui pulover în dungi și a unui pinguin din pluș. Încă mi-aș dori să pot proteja acel băiețel micuț, fragil, care nu mai există de mulți ani. Încerc să nu mă gândesc la asta; de câte ori o fac, îmi vine să plâng.

— Nicki? Ești bine?

— Nu. Nu, nu sunt bine.

Poate că ar trebui să mă arunc în fața unui tren – să scutesc pe toată lumea de atâtea complicații. Așa aș proceda. Am hotărât în februarie, cu toate că nu sunt sigură dacă „hotărât” e cuvântul potrivit. Cumva, am știut întotdeauna. Dacă am să mă sinucid vreodată, o s-o fac sărind în fața unui tren de mare viteză.

— Nu pot… să complotez cu tine, nu mai pot, acum că m-am căsătorit cu Lee. Te rog, încearcă să înțelegi. Dacă vrei să faci lucruri pe care nu ar trebui să le faci, n-ai decât, nu te pot opri, dar nu poți veni pe-aici, ca să bârfim liniștite despre ce-ai mai făcut, iar eu să mă port ca și cum nu ar fi greșit!

— Să complotezi? Cine te-ar auzi ar crede că sunt o…

— O ucigașă? mă întreabă Melissa tăios.

O privesc lung și-mi dau seama că tremură. Oare chiar crede că l-am omorât pe Damon Blundy?

Când i-am spus că a fost ucis, în expresia ei nu s-au citit nici șoc și nici regret. Nici măcar

surprindere.

Aștept să se uite în altă parte, dar continuă să mă fixeze cu privirea. Simt un fior rece care îmi urcă prin trup, dinspre stomac. Nu mai pot să respir. Trebuie să scap de aici.

Îmi iau geanta și pornesc spre ușă – mergând, nu alergând, cu toate că mi-ar plăcea să o iau la fugă. Nu mi-a spus nimeni, niciodată, dar presupun că în casa fratelui meu alergatul e interzis.

Aștept ca Melissa să mă cheme înapoi.

Nimic.

Când deschid ușa de la intrare și trag în piept aerul plin de fum de eșapament, am senzația că sunt izbăvită. E un sentiment plăcut.

Nu vreau să mor.

Sunt la jumătatea drumului spre mașină când îmi sare în ochi o figură familiară: bărbatul de lângă curtea școlii, cu șuvițe vopsite și cu BMW-ul albastru. Fumează o țigară, sprijinit de mașină. A parcat vizavi de mașina mea, peste drum de casa Melissei.

Tatăl-Vedetă de la Școala Freeth Lane, din Spilling, este acum în Highgate, în nordul Londrei. Ce naiba caută aici? M-a…? Nu se poate să mă fi urmărit. De ce să mă urmărească?

Dar nu găsesc niciun alt mod de a-mi explica prezența lui aici. Acum îi văd numărul de înmatriculare… E același BMW pe care l-am avut în spate, prea aproape de mine, când mergeam spre casă, după ce mi-am smuls oglinda laterală. El e.

Se urcă în mașină. Grăbit, aruncă pe jos țigara doar pe jumătate fumată.

Nu cred că se aștepta să ies din casă atât de repede. Când îl văd mișcându-se în grabă, îmi revin din șoc și nemișcare. O iau la fugă spre el. Poate că nu m-aș arunca în fața unui tren, dar aș risca să fiu călcată de mașină, dacă în felul acesta aș reuși să-l întreb ce naiba face.

Nu mă mișc suficient de repede. Dispare în trombă, înainte ca eu să ajung la mijlocul străzii.

De la: Dl Balcoane <dl _balcoane@hushmail.com>
Data: Marți, 2 Iulie 2013 15: 47: 08
Către: <nickinerusinata@hushmail.com>
Subiect: RE: Semnal de alarmă

Nicki,

Iartă-mă. Nu știu dacă înțelegi, corect sau greșit, nu știu dacă înțelegi pe deplin pentru ce anume te rog să mă ierți, dar… iartă-mă.

Eu ți-aș ierta orice.

Am să-l iert chiar și pe Damon Blundy pentru faptul că a fost un om rău, dacă tu îmi ceri să-l iert. „Malefic" e un cuvânt dur, însă chiar cred că prezența și scrierile lui erau toxice. Presupun că e OK să nu fim de acord în legătură cu subiectul ăsta, nu?

Singura persoană pe care nu aș putea niciodată s-o iert este soția mea. Nu am spus asta nimănui, niciodată, însă la scurtă vreme după ce ne-am căsătorit am aflat ceva despre ea, un lucru peste care nu pot să trec. (Nu, nu era vorba că m-ar fi înșelat. Nu a făcut niciodată așa ceva.) M-am prefăcut c-o iert, dar nu am reușit niciodată, iar în adâncul sufletului am știut că din momentul acela ruptura dintre noi a devenit ireparabilă.

Dacă ar fi îndreptat lucrurile din proprie inițiativă, fără să fie nevoie să îi sugerez, atunci poate… Însă știu sigur că n-o s-o facă niciodată.

În ciuda acestui fapt, nu am putut – și încă nu pot – să o părăsesc, pentru că știu cât de mult mă iubește și câtă nevoie are de mine. Nu am putut să-i fac așa ceva. Vezi tu, nu a făcut nimic rău. Absolut nimic. Ceea ce pentru mine este o greșeală oribilă, pentru ea nu este… și nici pentru restul lumii.

Tocmai faptul că n-am putut s-o iert m-a făcut să intru pe Intimate Links.

G.

„Nu-s vreun trișor”, susține omul care a recunoscut deja că trișează – un puzzle de gândire alternativă

Damon Blundy, 20 septembrie 2011, Daily Herald Online

Când i-am luat apărarea atletului căzut în dizgrație, Bryn Gilligan, în editorialul meu din urmă cu două săptămâni, m-am așteptat să fiu luat în colimator în *The Times* de Keiran Holland, acest Inspector Javert al Jean Valjean-ului lui Gilligan, și apoi de toate Haznalele Obișnuite. M-am înșelat cumplit. Atacul, atunci când a sosit – nici mai mult, nici mai puțin decât însoțit de amenințări cu dare în judecată –, a fost dintr-o direcție neașteptată: Bryn Gilligan. Da, exact: același Bryn Gilligan căruia i-am luat apărarea, riscând să fiu criticat de oamenii cumsecade ca dumneavoastră. Bryn Gilligan m-a blamat pentru sprijinul oferit lui Bryn Gilligan. (Avertizare: continuarea acestui articol este echivalentul logic al unui tablou de Escher[8]. Sper ca măcar unii dintre voi să reușească să priceapă ceva, pentru că eu, în mod clar, nu pricep nimic.)

De ce este Gilligan atât de furios pe singurul om care i-a luat apărarea? Ei bine, probabil pentru că l-am făcut trișor și i-am mânjit bunul renume, cu toate că nu mai are așa ceva. Într-o scrisoare adresată ziarului, pe care trebuie s-o citiți ca să vă vină să credeți, mă acuză că i-am bălăcărit personalitatea și susține că nu este și nu a fost niciodată un trișor – nici măcar atunci când a trișat, se pare. Dimpotrivă, spune el, este un om cu principii solide, pentru care un comportament profesionist a fost, este și va fi pe vecie de cea mai mare importanță. În ceea ce privește situația la care se referă drept „greșeala” lui (și, ca să ne înțelegem, se referă la faptul că a ingerat substanțe interzise, din soiul steroizilor, pe o perioadă de peste cinci ani), ne roagă să credem că s-a aflat într-un fel de stare de șoc, disociindu-se de el însuși, de fiecare dată când a băgat

pe gât steroizii și a câștigat în mod ilegal câte o cursă. După cum s-a exprimat chiar el: „Parcă mă îndepărtasem de mine însumi. Gesturile mele nu mai aveau nicio legătură cu omul onorabil care știu că sunt".

Ați văzut cum funcționează treaba? Gilligan a trișat, însă fără să fie trișor. El este un non-trișor din care a emanat un comportament nepotrivit și cu totul necaracteristic. Omul avea un respect nemăsurat pentru reguli, chiar și în clipa în care acea parte din el care se detașase, lipsită de scrupule, tocmai le încălca.

Dacă zici tu, Bryn. De fapt, nu eu, ci Keiran Holland a fost cel care l-a descris pe Gilligan ca fiind un trișor și un mincinos, după cum sunt sigur că s-a înțeles clar din editorialul meu. Nu am de gând să îmi retrag sprijinul doar pentru că Gilligan nu îmi este fan. Ca să-l parafrazez pe Groucho Marx, n-aș vrea să susțin o cauză care m-ar accepta pe mine drept avocat. Sunt în continuare de părere că Gilligan și-a învățat lecția și că interdicția ar trebui să fie ridicată, oricât de neconvențional și-ar exprima regretul. Cum ar putea cineva să nu învețe, și încă zdravăn, de pe urma lecției de a fi hulit de presă atâta timp?

Keiran Holland a profitat, bineînțeles, de cea mai recentă declarație publică a lui Gilligan, caracterizând-o drept încă o dovadă a lipsei de onestitate a sportivului, precum și drept dovadă a ceea ce Holland a știut de la bun început: că niciuna dintre scuzele prezentate de Gilligan nu a fost sinceră. Mă tem că Holland a ratat din nou semnificația evenimentelor, cu disperarea cu care un navetist ratează seara trenul spre casă.

Gilligan a trișat și o știe foarte bine. Presupun că nu-și dorește să fie și ridicol, după ce că este condamnat pentru ceea ce a făcut. De ce obiectează față de folosirea termenului în cauză? Să fie oare din cauză că idioții ca Holland uită diferența dintre păcat și păcătos, încercând să convingă pe toată lumea că Gilligan nu e un simplu om care a trișat, ci „un trișor" – congenital și ireversibil, ca și cum asta ar fi în ADN-

ul lui și nu s-ar putea schimba niciodată? Dacă noi creăm un climat în care orice om care face ceva greșit este etichetat pentru totdeauna drept un nenorocit, cum îi mai putem învinui pe cei care mint și trișează – lucruri pe care, apropo, le facem cu toții din când în când – atunci când neagă că au făcut-o, chiar și după ce au recunoscut deja?

Gândiți-vă cât de dificil, ca să nu mai zic și ineficient, ar fi ca cineva să apară în public și să spună: „Am făcut ceva de neiertat, ceva ce numai un ticălos ar face, dar eu nu sunt un ticălos, așa că trebuie să mă iertați". Sună a paradox, nu-i așa? Ei bine, este un paradox pe care trebuie să ni-l asumăm dacă vrem să mai progresăm ca specie, deoarece cu toții comitem fapte rele, pe care doar niște oameni răi le-ar face, precum și fapte bune, așa cum numai oamenii buni ar face. De asta nu trebuie să ne aplicăm eticheta vinovăției unii altora. Dacă vrem ca oamenii să ceară iertare cu mai multă sinceritate, trebuie ca și noi să-i iertăm mai sincer. Este foarte simplu.

Dacă Keiran Holland vrea să-l audă pe Bryn Gilligan spunând „Da, am trișat și îmi pare nespus de rău", ar trebui să se gândească la ce-ar trebui să spună el însuși mai întâi. Eu i-aș sugera ceva de genul: „Nu am să te condamn, Bryn. Da, ai comis o înșelăciune, dar până la urmă cu toții înșelăm – mai ales eu, îmi înșel soția cu fosta parlamentară laburistă Paula Riddiough –, așa că nu am să te etichetez drept «un vierme fără urmă de integritate», pentru că e posibil să fii un tip de treabă sau să poți deveni unul, iar eu cred în tine. Ești un sportiv talentat și trebuie să fi fost supus unor presiuni uriașe atunci când ai comis greșelile în cauză. Eu cred că meriți o a doua șansă".

Și dacă tot a venit vorba de a doua șansă, mă întreb dacă încântătoarea Paula Privilegiu este pe cale să îi acorde una lui Holland. Oare stimabila regretă c-a pus capăt aventurii lor și speră că, atacându-mă pe mine, l-ar putea aduce înapoi? Într-o postare pe blog de acum două zile, ea m-a descris ca fiind un „șarlatan abject și nerușinat". Care să fie oribila faptă pe care am comis-

o? Că am făcut „o serie de comentarii personale inutile și dureroase despre jurnalistul Keiran Holland”? Observați, vă rog, exprimarea distantă, îl numește „jurnalistul”, nicidecum „fostul meu amant, care și-a părăsit soția pentru mine, ca apoi să rămână cu ochii în soare”. Poate că ar dori să ne explice de ce este „impardonabil” ca eu să mă iau de Holland în articolele mele, dar e perfect în regulă ca ea să îl arunce ca pe un bandaj murdar de puroi când apare varianta mai atrăgătoare de a avea o aventură cu un regizor american de film.

Paula, vrei să-l întrebăm pe Keiran Holland care dintre noi doi l-a făcut să sufere mai tare? Văd un mic șablon aici, drăguțo. Ai uitat când te-ai repezit la mine pentru că „am vorbit de rău” experiența școlară a fiului tău, obligându-mă să subliniez faptul că în vreme ce eu, un străin, e posibil să o fi vorbit de rău, tu, chiar mama lui, ai sabotat-o în mod activ vreme de mai mulți ani?

Nu-mi place să-i rănesc fără rost pe cei din jur, însă îmi place adevărul, cu excepția situațiilor în care mă poate băga în belele. Și urăsc ipocrizia – absolut întotdeauna. Uneori adevărul doare. Scriitorul de povești horror Reuben Tasker a scris săptămâna trecută pe site-ul său, exprimându-și mânia și tristețea stârnite de faptul că i-am criticat disprețuitor romanul *Dorință și repulsie,* câștigător al Premiului Cărțile îmbogățesc Viața. Tasker a exprimat un punct de vedere corect: nu ar trebui să afirm că volumul său este o porcărie fără să-l citesc. Am postat un comentariu pe site-ul lui, cerându-i scuze și promițându-i că nu am să mai fiu atât de delăsător. Între timp, am cumpărat un exemplar și l-am citit. E o porcărie: narațiunea e prost structurată, textul e pretențios și violent în felul acela aparte în care sunt întotdeauna stranii fanteziile unui autor pervers. De exemplu, înainte de finalul primului capitol, unei femei, chiar personaj principal, i se taie părul „ce-i cădea în funii lungi, ca de in care-i îmbrățișau talia”. „Care îi îmbrățișau talia”? Adică părul femeii în cauză creștea în jos, coborând de pe

scalp, ca orice păr de modă veche, sau se ridica de pe burtă în sus, orizontal? Pare cu totul ilogic faptul că volumul ăsta a câștigat un premiu, asta până când aflăm că unul dintre membrii juriului a fost chiar Keiran Holland. Ce tragic este că un om care emite judecăți cu atâta ușurință e atât de lipsit de judecată!

Capitolul 4

MIERCURI, 3 IULIE 2013

Cum se face că cei mai mulți bărbați au femei pe post de paznici? se întreba Simon. În dimineața aceea intervievase deja în cazul Damon Blundy un rabin și un chirurg plastician, ambii protejați de câte o barieră feminină, fiindu-i permis să treacă abia după un interogatoriu riguros: soția, în cazul rabinului, și asistenta personală, în cazul chirurgului.

Paznica lui Bryn Gilligan era mama lui, Jennifer: o femeie cu o înfățișare aspră, brațe musculoase și câte trei cercei cu diamante în fiecare ureche. Locuia într-un soi ciudat de casă tip bungalou: avea un singur etaj, însă acoperea o întindere demnă de un întreg spital.

Simon a fost izbit de diferențele față de propria mamă, față de casa ei, de comportamentul ei. Kathleen Waterhouse, pe tot parcursul copilăriei lui Simon, refuzase cu totul să deschidă ușa de la intrare a casei lor cu trei dormitoare, nici nu încăpea vorba de a o bloca cu trupul ei, pentru a-și proteja fiul. Nu că ar fi venit vreodată cineva care să reprezinte o amenințare pentru Simon; în afara preotului, nu-i vizita nimeni.

Scopul lui Jennifer Gilligan atunci când bloca intrarea în super-moderna ei casă din oțel și sticlă nu era unul strict protector. A vrut și să-l pună pe Simon la curent cu ce se întâmpla, înainte ca acesta să stea de vorbă cu Bryn.

— Nu cred că ar trebui să vorbească toată ziua cu oamenii ăia, i-a șoptit ea îngrijorată. Își petrece cea mai mare parte a timpului în fața calculatorului, iar când trebuie să îl părăsească, are la el iPhone-ul. Și ar fi în regulă dacă le-ar folosi ca să stea de vorbă cu prietenii lui, dar nu asta face! Vorbește întruna cu oameni care îl înjură în

toate felurile și îi urează să moară mai repede. Nu-i face deloc bine.

— Nu, a fost Simon de acord. Sună… deloc de ajutor.

— Și nu e vorba doar că citește ce scriu ăștia, ceea ce ar fi și așa destul de rău – ține morțiș să răspundă fiecăruia în parte! Crede că dacă vorbește cu ei, oamenii ăștia își vor da seama că are un suflet bun, însă cei mai răi dintre ei nu au cum să-și dea seama de așa ceva, fiindcă ei înșiși nu au suflet deloc! Vor să îl urască în continuare, pentru ei este ca un fel de hobby. Ar trebui să-i evite, să-i ignore, să nu mai citească deloc. I-am tot spus lucrurile astea până am răgușit, el dă din cap și zice că am dreptate, dar nu se schimbă nimic.

Simon spera că femeia simțea doar nevoia să se descarce, însă se temea că era mai mult de-atât. Când s-a încruntat ușor și a deschis gura să vorbească, polițistul a bănuit ce avea de gând să spună.

— N-ați putea dumneavoastră…? Adică știu că trebuie să-l întrebați despre Damon Blundy… de care nici nu s-a atins, apropo. Îmi cunosc bine băiatul. N-ar putea să facă rău niciunei ființe, credeți-mă. L-am văzut alergând pe coridor cu un păianjen prins într-un șervețel, ca să-l arunce afară fără să-l omoare. Dar… dacă ați putea sta de vorbă cu el despre obsesia asta groaznică pentru internet, v-aș fi tare recunoscătoare. Poate pe dumneavoastră vă ascultă.

Dacă ar fi fost în locul lui Simon, Sam Kombothekra ar fi căzut de acord fără să stea pe gânduri. După cum recunoscuse Sam însuși, el era potrivit mai curând pentru partea de consolare și empatie, decât pentru cea de detectivistică. Iar Charlie ar fi spus: „Dacă îl văd intrând pe net în timp ce stau de vorbă cu el, îi spun, bine?”

Simon nu se simțea în stare să răspundă direct rugăminții femeii. Nu era treaba lui să aibă grijă ca oamenii să ducă vieți mai fericite; treaba lui era să

rezolve crime. Ar fi vrut să-i răspundă „nu”, dar ar fi sunat prea aspru.

— Pot să intru? a întrebat el, în schimb.

Jennifer a încuviințat din cap și s-a dat la o parte, ca el să poată trece. I-a făcut semn de-a lungul coridorului. Simon s-a uitat în direcția aceea și a văzut că erau amândoi reflectați în cea mai mare oglindă pe care o văzuse vreodată. Era cât tot peretele.

— Bryn este în bucătărie. Drept în față până la capătul holului, apoi dreapta, pe urmă stânga, din nou drept înainte – este în capătul cel mai îndepărtat al casei. Vreți să fiu și eu de față?

— Aș prefera să stau de vorbă cu el între patru ochi, dacă nu vă supărați, i-a răspuns Simon.

— Bine. Dacă uită să vă ofere o ceașcă cu ceai, cereți-o. Probabil o să uite. Ah, și încă un lucru.

— Ce anume?

— Dacă vă întreabă ce părere aveți despre ce a făcut, despre ce i s-a întâmplat, dacă ar trebui să i se interzică definitiv să mai participe la curse, ce aveți să-i răspundeți?

— Am să-i spun că n-am venit până aici ca să discut despre asta, a răspuns Simon, dar și-a dat seama că nu era suficient pentru ea. Sau am să-i spun adevărul – că nu știu nimic despre competițiile sportive și despre ce reguli ar trebui sau n-ar trebui să existe. Nu am o părere. Pur și simplu nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dacă vă spune că s-a schimbat și că n-o să mai facă niciodată ce-a făcut, ce-i răspundeți?

— O să spun… că e bine – că mă bucur s-o aud?

Jennifer a părut să se relaxeze.

— Mulțumesc, i-a răspuns ea. Poate că o reacție pozitivă din lumea reală o să conteze mai mult decât criticile pline de ură pe care le citește online. Așa sper, cel puțin.

Oglinda uriașă s-a dovedit a face parte dintr-o colecție. Simon a trecut pe lângă vreo douăzeci pe

drumul său spre bucătărie. Era Sala Oglinzilor, însă nu la Versailles, ci în Norwich.

Bryn Gilligan nu a ridicat privirea în clipa în care polițistul a intrat în încăpere. Stătea cocoșat asupra unui laptop, tastând de zor. Părul de un roșcat palid îi era ud, bărbatul fiind îmbrăcat cu un halat de baie cenușiu.

— Scuze, a rostit el, ridicând privirea. Am vrut să mă îmbrac înainte să sosiți, dar…

A făcut semn din cap către monitorul aflat în fața lui și a continuat:

— Sunteți pe Twitter?

— Nu, i-a răspuns Simon, gândindu-se că Gilligan se număra printre puținii oameni care par mai tineri decât sunt; probabil că avea să aibă toată viața o figură de adolescent.

— Foarte înțelept. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș ține departe de el.

Nu prea mai avea rost să-i întoarcă sfatul pe care tocmai i-l dăduse el. Era clar că Bryn era conștient că mama lui avea dreptate, dar nu reușea să transforme teoria în practică.

— Așadar ați venit să mă întrebați dacă eu l-am ucis pe Damon Blundy. Da, probabil că l-am ucis, a continuat el, pe un ton brusc aspru.

— Poftim?

Fără a mai cere voie, Simon a tras unul din scaunele de sub masa din bucătărie și s-a așezat.

— Probabil că l-am ucis. Să vedem: sunt un trișor malefic și un mincinos lipsit de integritate; nu-mi pasă de reguli, nu-mi pasă de nimeni în afară de mine însumi. L-am tras pe Blundy la răspundere pentru faptul că a scris calomnii despre mine o dată, cu toate că încerca să-mi ia apărarea – în septembrie 2011. Intrasem într-o defensivă nebună, atacând pe oricine îmi menționa numele. Unul dintre oamenii aceia a fost Blundy, pe care l-am atacat fiindcă m-a apărat. A fost o prostie, o prostie aproape la fel de mare ca faptul că m-am dopat ani de-a rândul, crezând că n-o să fiu prins. Oricine l-a

ucis pe Blundy a făcut tot o prostie – probabil că și asasinul va fi prins.

Bryn a zâmbit amar.

— Parcă sună a ceva ce aș face eu, nu? Criminalul are același profil psihologic ca mine. Și luni dimineață am fost aici, în casă, singur, așa că nu am alibi. Prin urmare, da, probabil că l-am omorât pe Damon Blundy.

— Ați trimis vreun tweet sau vreun e-mail cuiva de pe computerul acesta luni dimineață, între 8:30 și 10:30? Dacă ați făcut-o, putem demonstra de unde au pornit acele mesaje. Dacă este un server din Norwich, aflat la două ore distanță de Spilling, atunci ați scăpat de bănuială.

Oare despre un server era vorba sau despre un router? Nu, sigur nu era un router.

Cunoștințele de IT ale lui Simon erau limitate. Cu doar o zi înainte, Charlie râsese de el fiindcă nu înțelegea ce este „cloud”-ul. Și-a privit ceasul. Era ora 11. Se întâlnea cu Charlie la masa de prânz, la ora 13, așa că trebuia să pornească chiar atunci. Se trezise la 4 dimineața, ca să aibă timp să stea de vorbă și cu rabinul, și cu chirurgul. Depășise stadiul de oboseală cu câteva ore înainte, acum era aproape epuizat.

Bryn clătina din cap.

— Nu am scăpat de bănuială. Puteți demonstra că cineva care-mi folosea ID-ul de Twitter a trimis mesaje toată dimineața de la computerul ăsta, din bucătăria asta, din casa asta, dar cum puteți dovedi că acea persoană am fost eu? Ar fi putut fi oricine îmi știe parola și este dispus să mă acopere câteva ore. Parola mea este „trișori”, în caz că vă întrebați.

— L-ați ucis pe Damon Blundy?

Era un pic dat peste cap. Intensitatea cu care Bryn se ura pe sine era aproape sufocantă. Simon și-ar fi dorit să-l aibă pe Sam lângă el.

— Nu, nu l-am omorât eu. Dar, așa cum vă spune Twitter-ul din zori până în seară, 365 de zile pe an, cuvântul meu nu valorează nimic. Așadar…

dacă nu găsiți imediat criminalul, o să vă gândiți la mine, la faptul că am fost aici singur în ziua în care a fost ucis Blundy. O să vă întoarceți și o să mă arestați, așa că de ce nu o faceți mai bine acum? Prefer să scap de-o grijă.

— Nu cred c-ai ucis pe nimeni, de asta nu te arestez.

— Nu mă arestați *încă,* i-a răspuns Bryn cu subînțeles. Și cu toate astea, sunt numai bun de arestat – nici nu știu cum de mă puteți refuza. O să vă întoarceți, sunt sigur.

— Nu este mai puțin mort, a rostit Simon, asigurându-se că vorbește clar și răspicat.

Bryn s-a încruntat.

— Nu mai puțin mort decât ce? Ce vreți să spuneți?

Ei bine, măcar un test îl trecuse fără probleme. Deși era adevărat că se întâmplase să mintă convingător, în mod repetat, în legătură cu consumul de substanțe interzise.

— Cine crezi că l-ar fi putut ucide pe Damon Blundy?

— Keiran Holland, a răspuns Bryn fără nicio ezitare.

A luat o înghițitură din paharul de lângă laptop – părea să fie un fel de suc de mere tulbure.

— Pari sigur de asta.

— Nu. Nu am nicio idee. M-ați întrebat cine cred c-ar fi putut să o facă. Keiran Holland este un om fără niciun strop de compasiune. E posibil să aibă un alibi de neclintit, însă dacă nu are… lipsa compasiunii plus faptul deja cunoscut că îl ura pe Blundy… a ridicat Bryn din umeri. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, l-aș pune pe Holland undeva în fruntea listei de suspecți.

•

— Waterhouse nu e?

Inspectorul Giles Proust părea dezamăgit. A trecut printre Gibbs și Sellers în drum spre biroul său, ca și cum aceștia ar fi fost niște mobilă prost

așezată. Lui Gibbs îi era familiară manevra. Și Debbie trecea adeseori pe lângă el așa, fără să îl privească măcar.

— Simon e încă la întâlnirea cu Bryn Gilligan, a spus Sam Kombothekra. Ar vrea să știe dacă s-a găsit vreun fel de agendă sau calendar cu întâlnirile avute de Blundy în anul 2011.

— Nu în casă, a răspuns Sellers. E posibil să fie ceva în computer, care e la tipii de la Tehnic. Acolo mă duc acum, așa că o să-i întreb. Dar de ce? De ce 2011?

— Nu știu. Simon n-a explicat, a zis doar că vrea să vadă agenda lui Blundy din anul ăla, dacă o găsim.

— Sigur are el un motiv, a spus Gibbs.

— Unul pe care nu o să reușim să-l ghicim, oricât am încerca, i-a răspuns Sam zâmbind.

— Am întrerupt cumva lecturarea unei antologii de laude aduse lui Simon Waterhouse? a rostit Proust cu răceală, confirmându-și porecla de „Omul de Gheață”, așa cum o făcea cel puțin o dată pe zi. Ce-ar fi să vorbiți un pic și despre investigații? Ce-am obținut de la locul faptei? Criminalul a luat, probabil, telefonul lui Blundy, dar ce a lăsat în urmă? Vreo bucată zdravănă de ADN?

Sam a clătinat din cap.

— Situația nu e deloc promițătoare, domnule. Costumul de protecție pe care l-a purtat nu ne-a dus nicăieri. Însă vestea bună e că stăm mai bine când vine vorba de posibili suspecți.

— O mulțime de oameni l-au urât pe Damon Blundy, a completat Gibbs. Mulți dintre ei sunt cunoscuți: Bryn Gilligan, Jacob Fedder…

— Rabinul-minune, Jacob Fedder? a întrebat Proust. Ăsta n-a avut altceva mai bun de făcut?

— Unul dintre zecile de lucruri care îl enervau pe Blundy erau circumciziile făcute băieților, i-a răspuns Gibbs. Cum procedează evreii și musulmanii. Blundy era de părere că e un soi de

abuz asupra copiilor și că circumcizia la copii ar trebui trecută în ilegalitate. A spus în mai multe articole că este la fel de rea ca mutilarea genitală a femeilor. Și n-a spus-o într-un mod diplomat.

Proust a pufnit.

— Am impresia că unora le place la nebunie să-și complice viața. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi făcut orice ca să nu mă implic într-o asemenea dezbatere. Deci rabinul s-a înfuriat, nu?

— Mda. S-au înfuriat mulți lideri evrei și musulmani – Fedder a fost cel mai vocal, însă foarte mulți au fost deranjați de articolele lui Blundy. Au trimis o petiție la *Daily Herald*, cerând ca Blundy să fie concediat. Asta a fost după ce a scris despre „niște maniaci nevrotici care mânuiesc bisturie și suferă de o tulburare obsesiv-compulsivă colectivă, care încearcă să îmbuneze un tiran imaginar aflat în ceruri, prin gestul de a tăia câte o bucățică din corpul oamenilor pe care susțin că îi iubesc”.

— Am vorbit la „Herald” în dimineața asta, a spus Sam. Neoficial, mi s-a spus că era cât pe-aci să-l concedieze pe Blundy când niște entuziaști ai dreptului la liberă opinie, la fel de vehemenți ca ăștialalți, au lansat o petiție pentru ca el să-și păstreze editorialul, cu toate că mulți dintre ei îl disprețuiau la fel de tare ca și ceilalți. În cele din urmă, tabăra liberei opinii a câștigat, a ridicat Sam din umeri. În ciuda faptului că era neplăcut și că ofensa pe toată lumea, Blundy era una dintre principalele atracții ale ziarului. El a hotărât să plece la alt ziar. Dumnezeu știe de ce.

— Nu, sergent, Dumnezeu – așa cum îl vezi tu – nu are idee de ce. Dumnezeul lipsit de creativitate, așa cum îl văd cei mai mulți dintre oameni, nici nu înțelege rostul pe pământ al unui om precum Damon Blundy.

— Dumneavoastră vă plăceau articolele lui, domnule?

— Nu erau scrise ca să fie plăcute, sergent. Hai să ne întoarcem la musulmani și la evrei. Îi intervievăm, da? Pe… pe cei mai importanți?

— Încă nu. Imediat ce primim personalul suplimentar de la Silsford, ceea ce-ar trebui să se întâmple în aproximativ o oră, o să-i intervievăm pe toți cei ce și-au exprimat vreodată în mod public antipatia față de Damon Blundy. O să dureze o vreme. Articolul despre circumcizie pe care l-a citat Gibbs se încheia cu o întrebare din partea lui Blundy adresată cititorilor: voia să știe cum li s-ar fi părut dacă el ar fi tăiat lobul urechii fetiței care locuia lângă el, oferind justificarea că era un sacrificiu adus pentru un spiriduș ce locuia pe un nor și pe care doar Blundy îl vedea. Mama fetiței s-a ofensat și a oferit un interviu răzbunător pentru „Mail", acuzându-l pe Blundy că ducea o viață promiscuă și depravată, lucru pe care el l-a recunoscut cu plăcere. Asta se întâmpla după fosta soție nr. 2 și înainte de a se fi căsătorit cu Hannah.

— Atunci, pune-o și pe mama fetiței pe listă, a răspuns Proust. Și mai cine? Ceva rude? Nu-mi pun mari speranțe în rabinul Fedder sau în Bryn Gilligan. Amândoi îmi par insipizi și cu totul incapabili de acțiune, din câte am văzut la televizor. Poate că asasinul lui Damon Blundy e sărit de pe fix, dar cu siguranță nu e insipid.

— Părinții lui Blundy și cele trei surori ale lui locuiesc cu toții în Africa de Sud, erau în Johannesburg când a fost ucis Blundy. Își vedeau de treburi ca într-o zi obișnuită, a răspuns Sellers la întrebarea pe care Proust și uitase că o pusese. Relațiile nu erau prea călduroase. Părinții lui Blundy numai ce nu l-au dezmoștenit, din câte se pare.

— De ce? a întrebat Gibbs.

— Nu există niciun motiv dramatic. Pur și simplu nu îl plăceau, iar sentimentul era reciproc.

— Simon a zis ceva interesant despre personalitatea ucigașului, a intervenit Sam.

— S-a terminat pauza publicitară, sergent? Urmează partea a doua din programul de laude?

— Domnule, cred că e o teorie ce merită repetată. Nu-mi amintesc exact cuvintele folosite de Simon, dar…

— Și ești dispus să riști o parafrazare? Nu o să se piardă pe drum toată magia?

— Cele mai multe scene ale crimei dezvăluie fie o detașare rece, gesturi planificate din timp, fie o pasiune haotică și spontană, a continuat Sam netulburat. În cazul ăsta e un amestec între cele două: a fost necesară multă planificare atentă, suficientă detașare pentru a aranja fiecare detaliu și… imaginea, dacă pot să spun așa, dar nu încape îndoială că sunt la mijloc și sentimente puternice. Persoana care l-a omorât pe Blundy nutrea față de el niște sentimente cât se poate de intense.

— Potrivit lui Waterhouse, a adăugat Proust detaliul pe care Sam îl omisese.

— Și potrivit mie, i-a răspuns Sam cu o fermitate ce nu-i stătea în fire. Totul se leagă. Simon crede că persoana care l-a ucis nu ar fi reușit să-și exprime în mod direct sentimentele. Prin urmare, este un om care simte totul intens, dar este și obsedat de control, având ani întregi de experiență în ceea ce privește ascunderea sentimentelor ce amenință să răbufnească. O persoană închistată. Cineva care nu ar manifesta o pasiune tumultuoasă, ci ar transforma-o în ceva precaut, bine structurat și anonim. Vrea să știm cum se simte și în același timp nu vrea, așa că ne trimite mesajul ăsta codificat, pe de o parte sperând că o să ghicim, pe de alta sperând că nu o să ne dăm seama.

— Mda, descrierea e potrivită scenei din casa Blundy, a rostit Gibbs.

— Descrierea asta e potrivită detectivului Waterhouse, a răspuns enervat Proust. Chiar sunt singurul care observă că toate profilurile astea fistichii pe care le alcătuiește sunt de fapt descrieri

ale lui, ușor voalate? Are cumva ambiția secretă de a fi arestat pentru fiecare crimă pe care o investigăm?

— Simon crede că încăperea aceea, că acea… etalare, cuțitul lipit de fața lui și toate celelalte, constituie o invitație de a înțelege totul greșit, i-a răspuns Sam. Ucigașul spune: „Haide, demonstrează-mi că mă poți înțelege – până acum nu a reușit nimeni să o facă". Când noi eșuăm, el câștigă pentru că a fost mai inteligent decât noi, dar în același timp pierde pentru că i-a fost confirmată temerea cea mai groaznică: nimeni nu-l înțelege, nimănui nu-i pasă suficient de mult, încât să facă efortul de a-l înțelege. Scena crimei e posibil să fie prima exprimare publică a sentimentelor lui după foarte multă vreme… sau poate prima din viața lui.

— „Când noi eșuăm", sergent? Ce-ar fi să cauți altă dată titluri pentru autobiografia ta? Mi-ar plăcea să te prefaci că motto-ul tău este „Când reușim", cel puțin până ieși la pensie.

— Domnule, voiam să spun că din punctul de vedere al criminalului…

— Ce-ar fi să nu ne mai jucăm De-a Părerea lui Simon și să ne întoarcem la treabă? l-a întrerupt Omul de Gheață. Cine îl mai ura pe Damon Blundy, în afară de Bryn Gilligan, rabinul Jacob Fedder, de alți evrei, de câțiva musulmani și de o vecină care vrea să protejeze urechea ăleia mici?

— Paula Riddiough, parlamentară laburistă pentru Culver Valley East, i-a răspuns Sam.

Pentru care Sellers votase din motive ce nu aveau nimic de-a face cu politica și totul de-a face cu fanteziile lui pornografice legate de ea, și-a amintit Gibbs rânjind.

— Blundy s-a luat de ea într-un articol pentru că și-a trimis fiul la o școală de stat și au devenit repede inamici.

Gibbs a așteptat ca Sellers să facă o glumă despre cât de bine trebuie să fi fost să te iei de

Paula Riddiough, care era, fără îndoială, atrăgătoare, și nu doar pentru o parlamentară.

Dar nimic. Sellers nu era în apele lui de ceva vreme și părea că nici nu vrea să vorbească despre asta. „Păi, insistă și tu să-ți spună”, îl sfătuise Liv la telefon cu o seară înainte.

— Vrei să spui la o școală particulară? l-a întrebat Proust pe Sam. Blundy s-a luat de Riddiough pentru că și-a trimis fiul la o școală *particulară?*

— Nu, l-a trimis la o școală de stat, a insistat Sam.

— Păi, nu asta ar trebui să facă parlamentarii laburiști cuminți, care au încredere în sistemul de învățământ de stat?

— Puteți să citiți articolul dacă doriți, domnule, avem operele complete ale lui Damon Blundy chiar în camera alăturată. Riddiough are o tonă de bani și a mers la Cheltenham Ladies’ College. Blundy a acuzat-o de neglijență în ceea ce privește viitorul copilului ei, a afirmat că este una dintre cele mai proaste mame din Marea Britanie. A îndemnat serviciile sociale să preia custodia fiului ei.

— În ce bază? a întrebat Proust, părând mai curând curios decât șocat.

— În baza faptului că toți părinții, chiar și cei mai puțin străluciți, vor ca odraslele lor să aibă o viață mai bună decât cea pe care au avut-o ei. Blundy a argumentat că Riddiough și-ar fi permis să trimită băiatul la cele mai bune școli, dar ea a încercat în mod intenționat să-i ofere o educație inferioară celei de care se bucurase ea, într-o clădire mai urâtă, cu resurse mai puține, afectat de stresul și lipsa de speranță pe care le au în comun toți profesorii din ceea ce Blundy a numit „instituții moarte”, crescând înconjurat mai curând de gangsteri în pregătire decât de copiii plini de curiozități intelectuale ai oamenilor de știință și ai diplomaților din străinătate – sau ceva de genul ăsta. A acuzat-o pe Riddiough că o face doar ca să-

și enerveze părinții bogați, conservatori, în timp ce susține cu ipocrizie că acționează mânată de un principiu moral de stânga.

— Sunt chiar aristocrați… familia Riddiough, a intervenit și Gibbs. Au avut până de curând un loc în Camera Lorzilor.

— Până ce toți reprezentanții pe linie ereditară au fost înlocuiți cu șmecherași analfabeți de prin reality-show-uri, vrei să spui? s-a enervat brusc Proust. Nu Paula Riddiough l-a omorât pe Damon Blundy. Și dacă e să ne luăm după teoria aiurită a lui Waterhouse despre incapacitatea asasinului de a-și exprima public sentimentele – Paula Riddiough se exprimă în toate fițuicile de pe piață, chiar și acum, când nu mai face parte din Parlament. Nu a fost chiar excesul de informații din partea ei motivul pentru care a trebuit să demisioneze?

— Ba da, domnule, a răspuns Sam. Și se pare că, cu cât o ataca mai virulent Blundy, cu atât mai multe detalii personale scotea și ea la înaintare.

— Ea și Blundy au fost niște figuri! a intervenit Gibbs. Dependenți de scandal. Așa este, e puțin probabil ca ea să-l fi omorât, dar mă întreb…

— Bine, mergi să vorbești cu ea, l-a întrerupt Proust. Trebuie să vorbești, nu? Ar fi fost frumos din partea lui Blundy să se gândească ce probleme ne face în caz că e omorât. O să ne ia un an întreg să stăm de vorbă cu toți cei care ar fi vrut să-l vadă mort, din câte se pare. Cine ar mai fi?

— Cele două foste soții, Verity Hewson și Abigail Meredith, a răspuns Sam. La care Blundy se referă în articole drept Prințesa Preș și Dr. Despot.

— Întorcându-ne la Paula Riddiough… a hotărât Gibbs să-și exprime bănuielile, cum rămâne cu parola calculatorului lui Blundy, Riddy111111? „Riddy” poate fi o prescurtare de la Riddiough. A fost primul lucru la care m-am gândit când i-am auzit numele.

— Când stați de vorbă cu ea, întrebați-o dacă îi spune cineva Riddy, i-a răspuns Proust. Continuă cu lista de inamici, sergent.

— Un scriitor de romane horror, Reuben Tasker, și jurnalistul Keiran Holland. Amândoi îl urau pe Blundy.

— Keiran Holland? a întrebat Proust, părând surprins. Tipul care susținea sus și tare că Marea Britanie trebuie să intre în zona euro?

— Nu cred că în ziua de azi mai face jurnalism economic, dar…

— Vorbiți cu amândoi, l-a întrerupt Omul de Gheață. Cum rămâne cu Hannah, văduva îndurerată? Ce credem despre teoria ei cum că e imposibil ca Blundy să o fi iubit?

— Simon și cu mine am fost amândoi de părere că ea crede cu adevărat ceea ce spune, dar că, cel mai probabil, e doar paranoică. Are o părere foarte proastă despre sine.

— Adică, nu e atât de urâtă pe cât crede? a întrebat Sellers.

— Nu e ceea ce-ar numi cei mai mulți oameni atrăgătoare și, după cum a subliniat chiar ea, Blundy scria întruna despre cât de mult îi plăceau femeile superbe și cât le ura pe cele banale, dar… nu știu, a clătinat Sam din cap. Ca să fiu sincer, suna… ei bine, suna un pic țăcănită. Nu avea nicio dovadă – niciun semn că el ar fi înșelat-o vreodată, nu a văzut și nu a auzit niciodată ceva care să-i întărească bănuiala. Iar Blundy i-a fost un soț iubitor și devotat pe toată durata căsniciei. Oare chiar ar fi putut să se prefacă atâta timp? Și de ce ar fi făcut-o?

— Nu mă întreba pe mine, i-a răspuns Proust. Cei mai mulți bărbați au o problemă diametral opusă: își iubesc soțiile, dar le e greu să nu se poarte ca și cum nu le-ar suferi. Sergent, te rog, nu te mai uita la mine cu ochii ăștia de iepure care moare de mixomatoză, în timp ce Garfunkel cântă „Bright Eyes” pe fundal! Nu e misoginism, e

adevărul. Gibbs și Sellers înțeleg exact ce vreau să spun.

— Dacă tot îi plăcea atât de mult să șocheze, Blundy ar fi putut foarte bine să fi scris articolul despre faptul că îi era imposibil să iubească o femeie urâtă doar ca să fie provocator, i-a răspuns Sam, roșu la față din cauza comparației cu un iepure.

— Sau și-ar fi putut folosi viața amoroasă ca pe o oportunitate în plus de rebeliune, pe lângă rubrica sa din „Herald", a intervenit Gibbs. Era faimos, bogat, ar fi putut cuceri pe oricine. În fine, nu pe oricine, dar…

— Pe oricine nu avea o problemă cu cruzimea lui, a mormăit Sam.

— Poate s-a gândit că va șoca publicul dacă apare cu o soție neatrăgătoare, a continuat Gibbs. Dacă ai de gând să șochezi în permanență, nu poți fi previzibil. Așa că, dacă ai scris cât de mult îți plac femeile care arată bine…

— Înseamnă că Hannah are dreptate, intervine Sellers. Chiar nu a iubit-o. S-a însurat cu ea ca s-o folosească drept un număr de circ.

— Hannah nu este un număr de circ! l-a oprit Sam. Poate că mă înșel, dar nu mi se pare plauzibil ca, oricât de mult i-ar plăcea să șocheze și să se răzvrătească, cineva să-și aleagă în mod intenționat un partener de viață față de care să nu simtă niciun fel de atracție, doar pentru a putea obține o anumită reacție din partea publicului. Doar pentru că ești banal, ca Hannah, sau de-a dreptul urât, nu înseamnă că nimeni nu s-ar putea îndrăgosti de tine la prima vedere.

— Ești sigur de asta, sergent? Eu nu sunt. Cred că este posibil ca Hannah Blundy să aibă dreptate.

— Domnule, într-un asemenea subiect părerile sunt întotdeauna împărțite. Poate că Damon Blundy o găsea pe Hannah frumoasă.

— Tu ai văzut-o, eu nu, a spus Proust. Ar putea vreun bărbat să creadă că e frumoasă? Crezi că

există posibilitatea asta?

Sam părea pus în dificultate.

— Trebuie să fie, a rostit el în cele din urmă. Lucrurile astea sunt teribil de subiective. Oricine poate părea atrăgător pentru cel puțin o persoană. Nu-i așa?

— Nu, sergent. Gândește-te la superintendentul Barrow. Capul lui arată ca o gușă uriașă așezată pe un gât disproporționat, la o înălțime neobișnuit de mare.

— Ar trebui să trimiteți un CV la *Daily Herald,* domnule, i-a sugerat Gibbs. Acum că Bundy a murit, vor încerca să găsească pe altcineva pentru postul de editorialist jignitor.

La început, Proust a părut iritat, însă după câteva clipe a rânjit încântat.

— Nu e deloc o idee rea. Mă întreb dacă aș putea aduna la fel de mulți inamici ca Blundy.

— Chiar mai mulți, cred, i-a răspuns Gibbs.

Zâmbetul Omului de Gheață a rămas neclintit. S-a întors către Sam.

— Presupun că o să analizați comentariile postate de cititori sub articolele lui Blundy, în versiunile digitale?

— Am început deja, domnule. Notăm toate numele care apar în mod regulat, pe oricine pare suspect de vehement, pe oricine pare să fie obsedat de el – indiferent dacă sunt pro sau anti Blundy. De-abia prididim. Și o să mergem și din ușă în ușă, imediat ce…

— Puneți echipa din Silsford să se ocupe de asta, a lătrat Proust. E o pierdere de timp! Nimeni n-a văzut nimic, și cu asta basta. Nimeni nu se mai uită la lumea de dincolo de propria ușă. Suntem cu toții lipiți de monitoare. Ați vorbit cu Karen Sanderson?

În încăpere a răsunat, parcă, fiorul ce i-a străbătut pe toți cei prezenți. Toți polițiștii din Spilling știau numele acela. O expertă topografă de 35 de ani, al cărei soț era agent la bursă și care nu

avea copii, Sanderson era un bun cetățean până la obsesie. Dintr-un motiv pe care nu-l pricepea nimeni, își asumase cu câțiva ani în urmă sarcina de a-i pedepsi personal pe șoferii care, lipsiți de orice etică sau morală, parcau în locurile rezervate persoanelor cu handicap sau mamelor cu copii. De atunci se ocupa temeinic de treaba asta și apărea în mod regulat la secție, dojenindu-i pe polițiști pentru faptul că lăsau toată munca pe seama ei.

— Sanderson confirmă povestea lui Nicki Clements, a răspuns Gibbs, care avusese ghinionul de a o intervieva în dimineața aceea. La 11:08, când a fost trimis e-mailul cu fotografia asasinului, Sanderson zbiera la Nicki în parcarea bibliotecii, pentru că își lăsase mașina unde nu trebuia. E sigură în legătură cu ora, și-a notat totul în micul ei carnețel negru al parcărilor păcătoase. Pe tot parcursul discuției, Nicki nu și-a atins telefonul – Sanderson e sigură de asta.

— Deci persoana care i-a trimis lui Damon Blundy o fotografie cu ucigașul lui, îmbrăcat într-un costum protector și fluturând un cuțit, ca și cum s-ar fi pregătit să-l înjunghie din clipă în clipă… nu a fost Nicki Clements.

— Nu.

— Și, cu toate astea, Clements o descrie pe femeia cu care s-a certat în parcarea bibliotecii ca pe o bătrânică. Ai întrebat-o pe Sanderson dacă avea cumva la ea costumația de bunicuță?

— Mi-a spus că arăta la fel ca întotdeauna, i-a răspuns Gibbs. Tunsoare la modă, cizme împopoțonate, din piele de crocodil. Și nici n-a fost ajutată în cruciada ei de vreo bunicuță aflată în trecere prin zonă. S-au aflat acolo doar ea și Nicki Clements.

— Cred că asta este ceea ce se numește „greșeală fatală”, detective. Nicki Clements a descris corect fiecare detaliu al altercației care a avut loc în parcare, cu excepția înfățișării adversarei sale. De ce?

— Minte, a spus Gibbs.

— Cel mai probabil este că a început să ne spună adevărul, a făcut-o o vreme, apoi a intrat în panică, a intervenit Sam. S-a temut că am putea încerca să-i dăm de urmă ciudatei care s-a răstit la ea în parcare. Nu avea de unde să știe că noi o vom recunoaște imediat pe Karen Sanderson, doar din descrierea dialogului purtat. Exista riscul ca Sanderson să ne spună că mașina lui Nicki avea ambele oglinzi, atunci când a văzut-o ea, iar Nicki tocmai ne minți se că-și pierduse o oglindă cu o săptămână înainte. Cred că ne-a descris-o pe Sanderson ca pe o bunicuță pentru a scădea șansele ca noi să o găsim.

— Minciuna despre oglindă nu a fost deloc bine gândită, a fost de acord Gibbs. În filmarea camerelor de luat vederi, despre care Nicki știa c-a fost cea care ne-a condus la ea, pentru că Simon și Sam i-au spus-o, se vede clar ceva ițindu-se pe partea pasagerului, acolo unde ar fi trebuit să se afle oglinda laterală. Dintre toate poveștile pe care ni le-ar fi putut spune, a ales-o pe cea care este ridicol de ușor de demontat.

— Se pierduse cu firea, a spus Sam. Mă mir că a reușit să ne spună orice fel de poveste – deși e adevărat că s-a calmat odată ce a început să ne povestească despre oglindă. A fost tare ciudat, de parcă minciuna… ar fi liniștit-o.

S-a întors către Gibbs și a continuat:

— Deși presupun că e la fel de posibil ca treaba cu oglinda să nu fi fost o minciună. Dacă puștiul pe care l-a descris i-a izbit oglinda, scoțând-o din cadru, din suport sau cum s-o chema… chestia aia care iese în afară și se vede pe filmare? Ba nu.

Sam s-a contrazis singur înainte să apuce altcineva s-o facă.

— Când Simon și cu mine am ajuns la ea acasă, marți după-amiază, tot suportul oglinzii laterale de pe partea stângă lipsea. A lăsat ușa de la garaj larg deschisă, ca s-o putem vedea. E clar că a reușit să

și-o rupă cumva, între momentul în care a fost înregistrată de camerele de luat vederi și momentul în care i-am văzut noi mașina. Și cred că… atunci când am ajuns la ea acasă, am dat peste soțul ei, Adam, care tocmai mergea să ia copiii de la școală. Mi-a spus că Nicki a plecat la Londra – închiriase o mașină. Adam se grăbea teribil să ajungă la școală, era în întârziere fiindcă trebuise să o ducă cu mașina până la firma de închirieri, după ce aflaseră că era nu știu ce problemă cu căile ferate… În momentul ăla s-au declanșat o mulțime de semnale de alarmă. Aș vrea să știu ce-a fost atât de important pentru Nicki, imediat după ce am interogat-o noi, de a necesitat o mașină închiriată și un drum până la Londra, dar și să-și târască soțul de la muncă în miezul zilei.

— Minciunile sunt foarte importante pentru ea, a spus Proust. Este o mincinoasă compulsivă.

— Cred că asta e o concluzie imposibil de evitat, a încuviințat Sam. A refuzat să o ducem noi acasă, pe motiv că avea treburi în oraș. Simon a urmărit-o când a ieșit din clădire: n-a luat-o spre oraș. A zbughit-o – a luat-o la fugă, efectiv – în direcția opusă, spre Bartholomew Gardens, unde locuiește. Nu putea risca să ajungem acolo în același timp cu ea. În felul ăsta ar fi avut ocazia să-și rupă oglinda înainte de a veni noi să verificăm.

— Poți să te oprești, i-a spus Proust. M-ai convins când ai rostit cuvintele „mincinoasă compulsivă”. Chemați-o din nou pe Nicki Clements. Băgați un pic frica în ea. Găsiți legătura dintre ea și Blundy și aflați de ce a interesat-o așa de tare Elmhirst Road în ziua în care a fost el ucis.

— Dar dumneavoastră ați rostit cuvintele „mincinoasă compulsivă”, domnule, a subliniat Gibbs.

— Trebuia să-l laud și pe sergentul Kombothekra pentru ceva, Gibbs. Nimeni nu lucrează eficient dacă îi lipsesc cu desăvârșire încurajările. Sau cel puțin așa am auzit și eu.

•

Charlie îl urmărea pe Simon, care își urmărea telefonul. Se afla pe fața de masă, între ei, lângă coșulețul cu pâine, și încă nu solicitase prin nimic atenția de care se bucurase încă de la începutul prânzului. Erau în Little Lamp, o cafenea-anticariat semiobscură, recent deschisă în centrul Spilling-ului, pe care Charlie își dorea de ceva vreme s-o încerce. În mod normal Simon insista să meargă la Pocket & Pound, un pub dezolant care îi plăcea fără niciun motiv sau pe care se făcea că-l apreciază pentru că-i plăcea să fie Gică-contra și nimănui altcuiva nu-i mai plăcea. În ziua aceea însă, fusese prea preocupat de cazul Blundy ca să mai discute subiectul ăsta, iar Charlie câștigase.

Acum, cu ecoul frânturilor de conversație din jurul ei răsunându-i în minte, femeia își dorea să fi ales un loc mai puțin excentric și mai intim. Little Lamp era un loc straniu. Pentru un anticariat, nu avea destule cărți. Charlie estima că erau mai puțin de 50 de bucăți. Văzuse deja două pe care ar fi vrut să le cumpere – una dintre ele fiind o carte de psihologie pe care ar fi trebuit s-o ascundă de Simon –, dar, chiar și așa, 46 de cărți abia ajungeau pentru două persoane aflate într-un concediu prelungit, nicidecum pentru o presupusă afacere în domeniul cărților.

Tema insuficienței nu se limita la cărți. Erau doar șase mese, așezate într-un spațiu în care ar fi încăput douăsprezece, iar în meniu erau trecute doar trei feluri principale: ceea ce-ar fi fost în regulă dacă ar fi fost meniul zilei, însă hârtia avea un aer permanent, fiind zdravăn laminată. Pe podea, lângă masa lui Charlie și a lui Simon, se afla o lămpiță cu baza pătrățoasă, din lut, cu un abajur dintr-un material textil verde, simplu și un fir alb, lung, care era gri de praf pe alocuri. Pentru iluminat, nu era nevoie de lampa aceea; nici nu era aprinsă. Charlie bănuia că era pusă acolo în așa fel încât clienții să o vadă și să-și spună „Aha! M-am

prins, o lampă mică!” Totul în legătură cu locul acela sugera că proprietarii își satisfăcuseră fantezia de a avea un local, mai curând decât a fi niște adevărați oameni de afaceri. Charlie bănuia că aveau să dea faliment în maximum șase luni.

Simon nu luase decât o gură din lasagna, iar apetitul pentru conversație părea să fie la fel de absent. Charlie îl întrebase de mai multe ori de la cine era apelul pe care spera să-l obțină prin forța privirii intense, și de tot atâtea ori fusese ignorată ca și cum nici nu vorbise. Probabil că nu avea niciun sens să mai deschidă subiectul. Pe de altă parte, dacă ar fi ales mereu atitudinea asta, în toate aspectele vieții ei alături de Simon, între ei nu ar mai fi existat decât o tăcere și o nemișcare nesfârșite. Când se cufunda într-o asemenea dispoziție – etapele de izolare, cum le numea în sinea ei –, lui Charlie nici nu-i mai venea să creadă că fusese vreodată altfel. Amintirea conversațiilor plăcute pe care le purtaseră, a momentelor în care își împărtășise cu ea gândurile, toate păreau mult prea îndepărtate pentru a se putea încrede în ele.

— Simon?

— Mhm?

— Cine speri să te sune?

— Asistenta personală a Paulei Riddiough.

— Paula Riddiough, parlamentara de la noi?

Deci nu încerca să-i ascundă; probabil că înainte pur și simplu nu o auzise când l-a întrebat.

— Fosta parlamentară. A demisionat anul trecut, în ianuarie. Și, oricum, nu era în circumscripția noastră. Era din Culver Valley East.

— Da, am bănuit de la început că și-a dat demisia, în primul rând pentru că nu mai putea sta cot la cot cu amărâții de proletari din Combingham. Fără supărare, dar de ce te-ar suna pe tine cineva din anturajul Paulei Privilegiu, cea mai sclipitoare socialistă de fițe din Marea Britanie?

Simon și-a desprins ochii de la telefon, ridicând privirea spre ea.

— O cunoști drept Paula Privilegiu?

— Nu o cunosc deloc, dar asta e porecla ei, sau cel puțin asta era. Mulți politicieni au porecle, de cele mai multe ori batjocoritoare: Red Ed, Tony Bliar[9]…

— Știi de unde i-a venit porecla de Paula Privilegiu?

— Bănuiesc. I-am auzit destul de des vocea afectată.

— Damon Blundy i-a pus porecla asta.

Simon părea satisfăcut. Îi plăcea la nebunie să știe lucruri pe care alții nu le știau.

— Paula Privilegiu este, de fapt, varianta prescurtată. În primul articol pe care l-a scris despre ea, a numit-o „Sfânta Paula a Privilegiului”. Mai târziu l-a scurtat, l-a făcut mai ușor de ținut minte. Și așa a rămas.

— În regulă.

Charlie încerca să nu sune prea recunoscătoare că-i fuseseră, în sfârșit, aruncate niște rămășițe de informații.

— Deci aștepți un telefon de la Paula Priv în legătură cu cazul Blundy? Asta e varianta mea și mai prescurtată.

— S-a oprit din, i-a răspuns Simon.

— Cum adică?

— Hmh?

— Ai zis „s-a oprit din”.

— Ba n-am zis.

Stai calmă, Charlie. Inspiră, expiră. Inspiră, expiră.

— Ai zis…

— Am zis „sau Riddy”. Cineva cu numele de familie Riddiough ar putea avea porecla Riddy, nu?

— Ar putea, i-a răspuns Charlie cu îndoială. De ce?

Simon a făcut un semn din mână, de parcă ar fi dat la o parte întrebarea ei, ca să facă loc unei alte

întrebări a lui.

— Tu te-ai putea îndrăgosti de un om pe care l-ai văzut o dată sau de două ori? Dacă nu ar fi deloc atrăgător?

Charlie s-a gândit serios. Simțise o atracție puternică față de Simon încă din clipa în care îi fusese prezentat. Bărbatul o privise lung, iar în ochii lui parcă se citea o avertizare: „Pentru binele tău, nu prelungi conversația cu mine mai mult decât e nevoie". Nu era chipeș în sensul clasic al cuvântului, cu toate că era înalt, cu umerii largi și maxilare puternice; dar pentru Charlie, înfățișarea nu fusese niciodată pe primul loc. Simon emana o forță pe care ea o găsea irezistibilă. Însă… dragoste? Nu atât de repede. Dar cu siguranță fusese începutul ușor de recunoscut al unei trăiri care s-ar fi putut transforma – și chiar s-a transformat – în iubire, precum și sentimentul că-l cunoștea deja și că-l cunoscuse dintotdeauna.

În clipa de față nu se simțea nici mai apropiată și nici mai îndepărtată de el decât în momentul în care îl cunoscuse.

— Probabil că aș putea, i-a răspuns câteva clipe mai târziu. Dacă persoana respectivă ar emana o energie aparte, dacă ar avea un farmec special… De ce?

— Damon Blundy, a mormăit Simon.

Charlie a oftat.

— Vrei să zici „are ceva de-a face cu cazul Blundy, dar nu vreau să-ți spun în momentul ăsta"?

Telefonul lui Simon a bâzâit. El l-a înșfăcat repede, însă s-a strâmbat după ce a privit ecranul.

— E un mesaj de la Liv pentru tine. Unde ți-e telefonul?

— În geantă. M-am gândit să iau prânzul cu soțul meu, nu cu telefonul.

— Îți zice să-ți citești mesajele.

Ordinele pe care avea obiceiul să i le transmită sora ei mai mică în felul ăsta o scoteau din sărite. I-ar fi plăcut să îi poată ignora cererea, dar nu-și

permitea să o facă. Un mesaj de la Liv putea fi orice, de la „trebuie *neapărat* să citești cartea X, de autorul Y – este *atât* de bună, o să-mi fii recunoscătoare pentru *totdeauna*” până la „mâine, Gibbs și cu mine fugim în lume împreună și vrem să ne angajăm la un circ”.

Era foarte bună metafora cu circul, s-a gândit Charlie în timp ce se întindea după telefon în geantă; Liv și Gibbs mergeau pe sfoara suspendată a infidelității secrete de ani buni. Cât timp avea să mai treacă până ce aveau să fie descoperiți de soții lor? Chiar acesta putea fi mesajul „Doamne, am fost prinși” de care Charlie se temea întotdeauna.

Din fericire, nu era. În mesaj scria: „Nu ne mai putem întâlni diseară la un pahar, scuze! Reprogramăm? O să propun eu altă zi! xxx!”

Bine. Foarte bine, de fapt. Cu toate că era destul de ciudat – Liv aproape că insistase să se întâlnească în seara aceea, așa că nu avea niciun sens ca tot ea să anuleze. Charlie nu s-a simțit în stare să-i trimită vreun răspuns. Situația de criză în care Liv avea să o arunce într-o bună zi fusese amânată deocamdată, însă parcă era și mai obositor să se aștepte întruna la o nenorocire ce se amâna pe termen nedefinit. Charlie ura până și sentimentul de ușurare pe care îl avea de câte ori primea un mesaj de la sora ei care *nu* o anunța de instaurarea stării de urgență; ura ideea că sora ei se putea transforma oricând într-o zonă calamitată și că ea avea să fie nevoită să lase totul baltă ca să o salveze și să dreagă situația.

Ca atunci când avusese cancer. Numai că atunci nu fusese vina lui Liv. Însă pentru faptul că se îndrăgostise de Chris Gibbs chiar era vinovată.

— Gibbs s-a purtat altfel cu tine în ultima vreme? l-a întrebat pe Simon. Mai îndatoritor decât de obicei?

Asta a reușit să-i atragă atenția lui Simon.

— Acum că mă întrebi… da. S-a dat peste cap să mă ajute în câteva situații de curând… când chiar

nu era nevoie.

— Și pe mine m-a cam lingușit. Ieri m-a sunat Liv și mi-a zis că vrea să mă scoată la un ceai, că face ea cinste – și cu mesajul ăsta tocmai a contramandat. Ăștia pun ceva la cale. Și orice ar fi, vor ca noi să fim binevoitori. Au nevoie de ceva de la noi.

— Dar dacă Liv a anulat… a ridicat Simon din umeri. Poate au hotărât că nu mai vor lucrul ăla, orice ar fi fost.

— Liv nu decide niciodată că nu mai vrea ceva. Nu. Ea decide întotdeauna că vrea și mai mult.

— Șase de unu.

— Poftim?

— Șase de unu, la rând, a spus Simon. Ce înseamnă asta pentru tine?

— Nimic.

— Dă-mi o idee.

— O sută unsprezece mii o sută unsprezece? a sugerat Charlie.

Fără îndoială că avea să fie un răspuns greșit. Era cel mai evident.

— Riddy o sută unsprezece mii o sută unsprezece.

— Ce înseamnă…

— Uite care e întrebarea de bază, a întrerupt-o Simon. Oare criminalul a mers la Blundy acasă cu intenția de a-l înjunghia, a ascuțit cuțitul și apoi s-a răzgândit, dintr-un motiv sau altul, sau nu a avut niciodată de gând să-l înjunghie? Oare înjunghierea n-a făcut niciodată parte din plan?

În sfârșit, o întrebare pe care Charlie o putea înțelege. Simon îi descrisese scena crimei la câteva momente după ce o văzuse și el pentru prima oară, ceea ce făcea cu atât mai frustram faptul că acum îi ascundea lucruri.

— Dacă s-a răzgândit, de ce a făcut-o? l-a întrebat ea. Și dacă nu s-a răzgândit, dacă nu a avut niciodată de gând să-l înjunghie pe Blundy…

— Continuă, a îndemnat-o Simon. Ceea ce ești pe cale să spui poate fi foarte important. Și eu mă gândesc la același lucru, dar am nevoie să aud pe altcineva spunându-l.

— Asta mi-e greu să fac, pentru că este atât de… straniu. Dacă nu a avut de gând să-l înjunghie pe Blundy, atunci probabil că a adus cuțitul și instrumentul pentru ascuțit dintr-un alt motiv. Dar ce alt motiv ar fi putut avea?

— Continuă.

Charlie se îndoia c-ar fi avut parte de o reacție pozitivă dacă ar fi spus „ăăă… atât am avut de zis”.

— Și mai e ceva, ar fi putut să-l omoare pe Blundy într-o mulțime de feluri, odată ce a renunțat să-l înjunghie, a continuat ea. După ce l-a legat de scaun, ar fi putut să-l stranguleze, ar fi putut să-l lovească cu instrumentul de ascuțit cuțite. Dacă ar fi vrut să-l sufoce, ar fi putut să-i lipească doar bandă adezivă peste nas și peste gură. De ce i-a lipit un cuțit de-a curmezișul gurii, sufocându-l în felul ăsta inutil de complicat? N-am mai auzit ceva atât de ciudat.

— Ca o aproximare, ar fi fost cam de cinci ori mai rapid să îi zdrobească capul cu pila de ascuțit cuțite. Hannah, soția lui Blundy, se afla cu două etaje mai jos, în bucătăria de la subsol. Ar fi putut urca oricând. Omorându-l pe Blundy cât mai repede și mai eficient cu putință, ucigașul și-ar fi sporit șansele de a pleca fără a fi văzut. Însă el a făcut exact opusul.

— Pornești de la presupunerea că nu l-a omorât soția lui?

Simon a părut prins asupra faptei.

— Ai dreptate, i-a răspuns el oftând din rărunchi. N-ar trebui să presupun asta.

— Eu, una, nu aș presupune. Dacă nu l-a omorât ea înseamnă că altcineva a reușit să pătrundă în casă fără să intre prin efracție și fără să sune la ușă, a reușit să aranjeze pe îndelete ditamai scena faptei, exact ca la teatru, să-l omoare pe Blundy și

apoi să se facă nevăzut. Care sunt șansele ca lucrurile să se fi petrecut așa? Deși presupun că dacă aplicăm Barba lui Occam…

Aceste ultime două cuvinte îl făceau pe Simon să tresară de câte ori le auzea, inclusiv acum. Barba lui Occam era numele amuzant pe care îl găsise Charlie pentru regula ce părea să se aplice tuturor cazurilor lui: cea mai simplă explicație nu este niciodată cea corectă. Era opusul Lamei lui Occam. Charlie considera că era una dintre cele mai reușite găselnițe ale ei, și se simțea, în secret, rănită de faptul că Simon refuza să-i recunoască existența sau să folosească numele pe care i-l dăduse.

— Nu cred că l-a omorât Hannah Blundy, a spus el. Dar lăsând asta la o parte, presupun că sunt foarte mari șanse să mă înșel. E o persoană… foarte intensă.

Charlie a zâmbit.

— Și tu ești la fel. De asta ești acum neliniștit. Tu preferi oamenii care nu-ți seamănă și ai mai multă încredere în ei.

— Chiar dacă Hannah e ucigașa, asta tot nu răspunde celei mai importante întrebări: de ce a procedat într-un mod atât de elaborat și de neeficient? Toată lumea știe că folosești cuțitele ca să înjunghii, nu ca să sufoci pe cineva.

— Șșșt, l-a domolit Charlie, temându-se că ceilalți clienți ai cafenelei abandonaseră propriile conversații ca să o asculte pe a lor, mult mai interesantă. Nu știu. Nu reușesc să înțeleg logica din spatele metodei.

— Doar dacă? a îndemnat-o Simon.

— Doar dacă era un gest simbolic. Poate că voia să demonstreze ceva.

Charlie a mai tăiat o bucată mică din tarta ei cu spanac și brânză de capră. Se simțea deja foarte plină, nu mai putea mânca, dar o avea în față. Ce-ar fi vrut de fapt să facă era s-o strivească cu furculița, ca să vadă cum se scurge zeama verzuie

și albă prin grilajul de aluat. Însă și-a amintit că nu este copil și s-a abținut.

— Deci criminalul tău nu a vrut să îl înjunghie pe Damon Blundy, dar a vrut să-l ucidă cu un cuțit, a continuat ea. De asemenea, a vrut să scrie niște litere mari, roșii, pe perete – și fiindcă nu l-a înjunghiat pe Blundy, n-a putut nici să-i folosească sângele, așa că a trebuit să se deranjeze să care după el vopsea și o pensulă. Toată scena crimei parcă strigă: „Aș fi putut foarte ușor să-l înjunghii, m-am pregătit pentru o înjunghiere care ar fi creat toate condițiile pe care mi le doream, însă nu l-am înjunghiat. L-am omorât cu un cuțit, dar nu într-un mod facil”. Au!

I-a scăpat un mic strigăt când Simon a înșfăcat-o de mână cu amândouă mâinile.

— Asta e, a rostit el, cu ochii atât de strălucitori, de parcă cineva ar fi aprins lumina în capul lui. Nu l-a înjunghiat, dar Blundy nu e mai puțin mort decât dacă ar fi făcut-o.

— Da, dar e mai mult de-atât, i-a răspuns Charlie, vrând să se asigure că Simon a înțeles exact ceea ce considera ea a fi partea cea mai bună din teoria ei. Nu e doar „nu l-am înjunghiat, dar nu e mai puțin mort decât dacă aș fi făcut-o”. Este „nu am folosit cuțitul așa cum ar trebui să fie folosite cuțitele, dar rezultatul final e același”. E vorba despre felul în care a folosit cuțitul – în alt mod decât este folosit în mod normal. Aș spune că ucigașul vrea să te concentrezi asupra a două întrebări: de ce a ținut neapărat să folosească un cuțit ca să-l ucidă pe Blundy și de ce a fost atât de hotărât să-l folosească în felul ăsta… neconvențional?

Telefonul lui Simon a început să vibreze pe masă, însă el era prea ocupat să mormăie ceva, ca pentru el însuși, și nu a observat. Charlie l-a apucat cu mâna liberă și a răspuns:

— Alo?

— Ah, a răsunat o voce surprinsă de femeie. Speram să dau de detectivul Simon Waterhouse.

— Imediat vi-l dau la telefon. Cine îl caută?

— Gemma Dobson. Sunt asistenta personală a Paulei Riddiough.

— Numai o clipă.

Charlie a fluturat telefonul în fața lui Simon. El a dat cu mâna după el, ca și cum ar fi vrut să gonească o insectă, apoi s-a răzgândit și l-a înșfăcat repede.

— Alo? Alo?… Da. Mulțumesc că m-ați sunat înapoi.

Vocea lui Gemma Dobson se auzea suficient de tare încât răsuna și de-a curmezișul mesei, însă doar ca un zgomot, fără a se distinge cuvintele, ceea ce era tare frustrant.

— Pix, i-a făcut Simon semn din buze.

Charlie a scotocit prin poșetă, de unde a scos un pix și i l-a întins, începând apoi să scotocească și după o bucățică de hârtie. Știa că avea multe în geantă, însă parcă se ascundeau de ea; tot ce atingeau degetele lui Charlie era compact și tridimensional. Nu reușea să-și dea seama ce erau toate obiectele acelea pe care le căra după ea în fiecare zi și, când s-a uitat înăuntru, nu a distins mare lucru. Era cea mai proastă geantă pe care o avusese vreodată. Era mult prea mare – ca o rețea de peșteri subterane în care domnea întunericul, cu un exterior elegant, din piele și o curea de pus pe umăr. Până a găsit o chitanță pe care să poată scrie Simon, era prea târziu: începuse deja să ia notițe pe șervetul de masă din pânză.

Scrisese: „26 octombrie 2011, 10:30 a.m. Rose Lounge, Hotelul Sofitel St. James, Londra”. Apoi, imediat sub asta, a adăugat: „11 noiembrie 2011”. Charlie l-a urmărit cu atenție, așteptând să scrie și în dreptul acestei date o oră, însă pixul a zăbovit deasupra șervetului.

— Serios? a întrebat-o el pe Gemma Dobson. Sunteți sigură? Nu 11 fix sau 11:30?… Aha… Nu,

sigur că nu mă îndoiesc de spusele dumneavoastră. Vă mulțumesc. Mi-ați fost de mare ajutor.

Simon a încercat să-și îndese telefonul în buzunarul interior al sacoului, dar nu a nimerit. Telefonul a căzut pe jos. Aplecându-se să-l ridice, i-a spus lui Charlie:

— Eram sigur. Șase de unu. Nu înseamnă o sută unsprezece mii o sută unsprezece, ci 11 noiembrie 2011. Paula Riddiough și Damon Blundy s-au întâlnit de două ori, din câte știe asistenta ei. Cea de-a doua întâlnire a avut loc în data de 11.11.11. Deci asta explică parola computerului lui Blundy: Riddy111111.

— Am înțeles, i-a răspuns Charlie. Și te gândești că întâlnirea asta a fost importantă pentru el, dacă a folosit-o pentru parolă?

— Mda, iar Blundy a știut că va fi importantă.

— Vrei să spui că și-a pus parola asta înainte de 11 noiembrie 2011 – când stabiliseră întâlnirea, care încă nu avusese loc?

Simon a zâmbit.

— Nu. Nu știu de cât timp o are.

— Atunci…

— De unde știu că Blundy a știut că întâlnirea celor trei 11 cu Riddiough avea să fie importantă pentru el, înainte ca ea să fi avut loc?

Charlie a așteptat. Încerca să nu se simtă deranjată de faptul că se juca cu răbdarea ei.

— Ghici la ce oră au stabilit să se întâlnească? a continuat Simon.

„Nu la 11 sau la 11.30?” o întrebase el pe Gemma Dobson.

Exista o singură situație în care ora întâlnirii putea fi cu adevărat semnificativă.

— Dacă vrei să dau cu presupusul, riscând să mă înșel… aș zice că s-au întâlnit la 11 și 11 minute.

— Exact. Și ce-ți spune lucrul ăsta?

— E evident, nu? Probabil că unuia dintre ei sau poate amândurora li s-a aprins un beculeț că se întâlneau în a unsprezecea zi din a unsprezecea

lună a anului 2011. Ce putea fi mai potrivit decât să se întâlnească la ora 11:11? Probabil li s-a părut amuzant: cinci de 11, nu doar trei. Numai că…

Era rândul lui Simon să aștepte. Iar el nu excela la capitolul răbdare.

— Zi în continuare! a îndemnat-o el.

— Păi… de ce stabilesc să se întâlnească folosind glumițe din astea intime, când se presupune că sunt inamici? El e un ziarist nesuferit care i-a pus o poreclă îngrozitoare…

— Și a numit-o de mai multe ori cea mai proastă mamă din Marea Britanie.

Charlie a clătinat din cap.

— N-are sens, a continuat ea. Dacă te-ai întâlni în data de 11 noiembrie 2011 cu un om pe care îl dușmănești, ți-ai da întâlnire la 10:30 sau la 11 fix. N-ai de ce să spui „Hihi, hai să ne vedem la 11 și 11”. E prea… intim.

— Dar dacă te-ai întâlni, să zicem, cu Liv? i-a sugerat Simon.

— Nu, nu, te rog, să nu zicem așa.

— Bine, atunci cu Stacey Sellers sau cu Debbie Gibbs.

— Vai, îți mulțumesc că în fantezia asta îmi dai o asemenea viață socială strălucitoare, l-a apostrofat Charlie sarcastic.

— Dacă ați fi avut de gând să vă întâlniți pe 11 noiembrie 2011, ai fi sugerat ora 11:11? a întrebat-o Simon.

— Nu.

— Și dacă ar fi sugerat-o ele?

— Mi s-ar fi părut ciudat. Dacă nu… s-a întrerupt ea. E o chestie cochetă, nu? Ca un flirt. Într-o relație pur platonică, nu ai veni cu asemenea idee. Tu ce zici?

— Cred că nu. Sunt de acord, i-a răspuns Simon cu o expresie satisfăcută. Și mai mult, nu cred că ai alege data la care te-ai întâlnit în mod platonic cu un amic drept parolă pentru calculator.

— Deci își înșela soția, avea o aventură cu o parlamentară atrăgătoare, a concluzionat Charlie. Presupun că asta explică de ce s-a mutat în Spilling. Înainte parcă stătea în Londra, nu? Țin minte că am citit la un moment dat un articol al lui în care explica mutarea – zicea că a visat să se mute în Culver Valley și să fie copleșit de femei sexy și că trebuia să încerce să-l transforme în realitate. Am impresia că soția lui avea ditamai motivul să-l omoare.

— Încă nu era căsătorit cu ea când a scris asta, i-a răspuns Simon. El și Hannah s-au cunoscut la 29 noiembrie 2011 și s-au căsătorit în martie 2012.

— Deci… la 18 zile după cea de-a doua întâlnire cu Paula Priv, cea care a fost atât de importantă pentru el încât a trecut-o și în parolă, a întâlnit-o pe femeia cu care s-a căsătorit? a întrebat Charlie încruntându-se. Totul s-a întâmplat foarte… rapid. Poate că aventura lui cu Paula a durat doar două săptămâni. Lucrurile se pot schimba repede în relații, presupun. Nu în a noastră, evident, dar am auzit de situații romantice în care s-au aflat alți oameni și care au avansat rapid.

— Trebuie să stau de vorbă cu Paula Riddiough, i-a răspuns Simon ridicându-se în picioare. M-a mințit. Am vorbit mai devreme la telefon cu ea și mi-a spus că s-a întâlnit cu Blundy de două ori, dar că nu mai ține minte datele exacte. Însă nu prea ai cum să uiți o întâlnire care a avut loc la 11 noiembrie 2011, la ora 11: 11, nu?

— Nu prea cred, nu.

— Când mi-a spus să iau legătura cu asistenta ei, știa foarte bine ce aveam să aflu. Am impresia că mi-a dat intenționat indiciul ăsta. Se joacă cu mine. Vrea să mă duc după ea în căutarea adevăratei povești. Asta trebuie să fie.

— Normal că asta vrea, i-a răspuns Charlie izbucnind în râs. Dacă știm un lucru despre Paula Privilegiu dincolo de orice îndoială, acela este că îi

place să fie căutată de bărbați. Trebuie să fii pregătit să o bănuiești altfel decât o faci de obicei.

— Cum adică?

— E posibil să se poarte ca și cum ar avea un secret vinovat doar ca să te atragă și să te mențină concentrat asupra ei. Sigur, nu o cunosc personal, dar…

— Chiar crezi că s-ar purta ca o posibilă ucigașă doar ca să se bucure de un strop de atenție în plus? Cei mai mulți oameni…

— Paula Privilegiu trăiește într-o lume cu totul diferită de cea în care trăiesc cei mai mulți oameni. Și dacă lucrul ăsta nu e evident încă din prima clipă în care o cunoști înseamnă că nu ai cunoscut-o pe adevărata Paula Riddiough.

— Persoana pe care o descrii sună ca un posibil ucigaș, i-a spus Simon.

Charlie a căzut pe gânduri preț de câteva clipe.

— Da, a răspuns ea în cele din urmă. Nu aș exclude nici posibilitatea asta.

•

— M-a întrebat dacă vreau să mergem la ea, a spus Sellers. Atât mi-a zis: la ea. Eram într-un bar și am presupus că prin „la ea” se referea la o casă, la un apartament… la un loc normal.

A oftat și a clătinat din cap.

— Nu trebuie să-mi povestești dacă nu vrei, i-a spus Gibbs, nerăbdător totuși să afle restul povestirii. De când era cu Liv devenise mai curios în legătură cu viața altor oameni.

El și Sellers erau în pub-ul Brown Cow, care era mai aglomerat decât de obicei. Gibbs remarcase că barul era întotdeauna mai plin și mai gălăgios atunci când el trebuia să se concentreze asupra unei conversații importante, iar când voia să evite o conversație, barul era gol și domnea liniștea. Ar fi putut la fel de bine să se cheme Legile lui Murphy.

— Eu o să-ți spun ție, iar tu să-i spui lui Liv și poate în felul ăsta mă lasă în pace, i-a răspuns Sellers. Mi-a trimis două e-mailuri pe adresa de la

muncă, întrebându-mă cum mă simt și dacă am vreo noutate. De-abia o cunosc pe femeia asta!

Gibbs a zâmbit. Îi era greu să se înfurie pe Liv, chiar și atunci când ar fi avut motive să o facă.

— Crede că ar trebui să stai de vorbă cu cineva despre ce s-a întâmplat, orice ar fi. Și mulțumită ei, asta și faci.

— Doar spune-i să mă lase în pace, bine?

Gibbs a încuviințat din cap.

— Deci… tipa asta te-a invitat la ea și pe urmă…?

Sellers a luat o gură mare de bere din halbă și apoi a mormăit ceva imposibil de auzit.

— Ce?

— Era un refugiu, bine? „La ea” s-a dovedit a fi un nenorocit de… refugiu pentru femei abuzate.

— „Bine, iubire, acuma șterge-te frumos”.

— Taci dracu’ din gură! Nu-i amuzant. Nu m-am amuzat atunci și nu mă amuz nici acuma.

— Și… ce s-a întâmplat? a întrebat Gibbs.

Sellers și-a îndepărtat privirea.

— Nu-mi spune că ai intrat acolo și te-ai culcat oricum cu ea?!

Bineînțeles că asta făcuse. Pentru promisiunea unui futai, Sellers nu s-ar fi dat înapoi de la nimic.

— Sper că avea măcar camera ei, a continuat Gibbs.

— Mda, avea camera ei, a oftat Sellers. Am crezut că e OK, știi? Părea să mă placă și, până la urmă, ea mă invitase acolo, eu nu insistasem absolut deloc. Și la început chiar a fost în regulă. Sexul a fost bunicel. Era un pic cam ciudat că eram într-un refugiu, dar un loc e doar un loc, nu?

— Ceva a mers prost? a presupus Gibbs.

— Poți să spui și așa. După aia, când am încercat să plec… a făcut o ditamai criza. Brusc, eram un nenorocit care se folosise de ea, ca toți ceilalți. Nu știu la ce se aștepta, cât ar fi vrut să mai stau, dar trebuia să ajung acasă. Îi spusesem că sunt căsătorit, nu-i făcusem niciun fel de promisiune.

Credeam c-o să ne distrăm un pic și atât. A început să dea în mine, să-mi care pumni în față și în stomac. A trebuit s-o apuc de mâini și s-o țin strâns de încheieturi ca s-o opresc. A fost un coșmar.

— Erai într-un refugiu pentru femei abuzate, frate. La ce te așteptai?

— Păi, tocmai, un refugiu pentru femei abuzate! a izbucnit Sellers indignat. Nu mă așteptam să fiu abuzat acolo… de o femeie!

— Nu i-ai spus cum te cheamă, nu? Sau ce slujbă ai?

— Nu sunt nici eu chiar așa idiot. I-am zis doar că mă cheamă Colin, fără nume de familie, și că sunt electrician.

— Deci, de fapt, i-ai zis cum te cheamă.

Sellers era foarte generos din fire; asta era problema lui: era prea mărinimos și prea vorbăreț.

— Și ce s-a întâmplat? Ai reușit să o calmezi?

— Mda. N-a fost încântată că plec, dar până la urmă m-a lăsat s-o fac fără să mă ucidă. Însă nu am reușit s-o conving că nu sunt un porc misogin.

Întorcându-se către Gibbs, a continuat:

— Nu sunt un porc nenorocit, nu?

— Nu.

Și-au băut halbele în tăcere.

— Asta n-a fost tot, a mai rostit Sellers, după ce și-a terminat băutura.

Gibbs a oftat.

— Nu-mi spune că te-ai mai întors pentru o tură!

— Nu. N-aș mai fi încercat cu ea nici plătit. Dar… a fost oribil. Să știi, când ți se întâmplă așa ceva, îți lasă un gust tare amar. Eu n-am mai pățit una ca asta. Și n-am vrut să merg acasă când mă simțeam de tot căcatul, așa că am… Ce să mai, am mai încercat o dată. Dar nu cu aceeași țipă.

Gibbs a clătinat din cap a exasperare.

— Stai să ghicesc: te-ai întors la bar, ai agățat altă femeie, care s-a dovedit a fi și mai psihopată decât asta?

— Nu m-am întors la bar, l-a contrazis Sellers. Ar fi fost mai bine dacă m-aș fi întors. Când mă pregăteam să plec din refugiu, am dat peste cineva. O tipă tânără, super frumușică. Una dintre celelalte locatare. Ea era în bucătărie, eu am trecut pe-acolo. Ne-am dat la vorbă.

— Tu chiar nu te înveți minte, nu? l-a întrebat Gibbs, însă în clipa următoare și-a dat seama că nici situația lui nu era chiar pe roze. Presupun că până la urmă niciunul dintre noi nu ne învățăm vreodată minte.

— Am crezut că mă place și… nu voiam decât să închei seara într-o atmosferă mai bună. Așa că am început să flirtez cu ea. Nimic care să bată la ochi – nu i-am propus să facem sex sau ceva, pur și simplu voiam să văd până unde era dispusă să mergem cu glumele și cu flirtul, dar… dintr-odată a devenit super rece. Mi-a zis că dacă nu plec dracului imediat, „apasă butonul de alarmă”. Am încercat să-i explic că n-avusesem nicio intenție rea, dar a început să urle la mine. Mi-a zis să mă duc să mi-o înfig într-un cuib de viespi și să mor.

— Asta e destul de… drastic.

Gibbs și-a propus să țină minte insulta, în caz că avea nevoie de ea pe viitor. Era bună de tot.

— Una peste alta, a fost una dintre cele mai proaste nopți din viața mea.

— Și când a fost asta?

— Acum două weekenduri. Știu c-ar trebui să uit, să dau naibii toată tărășenia, dar m-a cam zguduit. Nu mă mai simt ca înainte. Acum vreo două seri, eram într-un supermarket și am văzut o tipă super bună, singură. Și eu eram singur… Nici nu m-am apropiat de ea. N-am putut. În fine… prea am trăncănit numai despre mine și despre viața mea penibilă. Tu ai făcut pasul cel mare?

Gibbs a ridicat din sprâncene, simțind că inima începe să-i bată mai repede.

— Adică…

— Nu pasul-pasul. Întrebam doar dacă le-ai spus lui Simon și lui Charlie.

— Încă nu. Liv voia să se întâlnească cu Charlie în seara asta, dar am primit adineauri un mesaj în care mi-a zis că s-a răzgândit. Așa că acum o să folosim planul de rezervă.

— Adică?

— Adică schimbăm macazul. Adevărul e că lui Charlie și lui Simon nu le-ar fi convenit prea tare planul principal, nu? De la bun început mi s-a părut o idee foarte proastă să le spunem.

— Bine, și planul de rezervă care e?

Gibbs n-a mai apucat să răspundă, fiindcă a apărut ofițerul Robbie Meakin, care, ca de obicei, arăta enervant de bine dispus.

— Salutare, Robbie, l-a abordat Sellers. Cum merge treaba? Ia zi, faci cinste cu o bere?

— Păi da, sigur. Ce beți?

— O halbă de Landlord.

— Și eu la fel, a adăugat Gibbs.

În loc să pornească spre bar, Meakin a răspuns la prima întrebare pe care i-o adresase Sellers.

— Cum să meargă, sunt frânt, dar cred că asta e starea obișnuită odată ce ai copii, nu? Voi ce mai faceți cu cazul Blundy? Omul pe care toți cetățenii Marii Britanii și-au exprimat dorința să-l omoare, la un moment dat.

— O să ne descurcăm noi, i-a răspuns Sellers, privind spre bar.

Meakin părea să aștepte ceva. O fi vrut bani pentru băuturi? se întreba Gibbs. *Zgârcit afurisitul!*

— Audi-ul ăla argintiu despre care ne-ai spus – știi tu, cel care a făcut cale întoarsă și pe urmă a pornit cu viteză în direcția opusă? a continuat Sellers. Până la urmă am aflat că șoferița a fost dubios de interesată de ce s-a întâmplat pe Elmhirst Road, și nu o dată, ci de mai multe ori în ziua aia. Avem totul înregistrat pe camerele CCTV, incidentul pe care ni l-ai descris tu, dar și altele: a trecut prin apropiere de Elmhirst Road de mai

multe ori, încetinind ca să vadă ce se întâmplă. Acum neagă c-ar fi avut vreun interes deosebit pentru Damon Blundy, dar nu o credem, așa că o să mai săpăm un pic.

— Aha. E… e foarte bine, atunci.

Gibbs era uimit de neliniștea ce răzbătea din vocea lui Meakin.

— Ești OK, Rob?

— Da, normal. Ai zis c-a trecut de mai multe ori… Eu am văzut mașina aia o singură dată. Sunt sigur c-am văzut-o o singură dată.

— Șoferița are doi copii și în ziua aia a trebuit să meargă de câteva ori până la școală, i-a explicat Sellers. Elmhirst Road este în drumul ei direct spre școală. După ce a întors, când ai văzut-o tu, nu a mai riscat să se apropie la fel de mult, dar a trebuit să treacă prin capul străzii chiar și pe drumul ocolit către școală. De fiecare dată a încetinit și a tras cu ochiul spre casa familiei Blundy.

— E posibil să nu fi fost vorba despre casă, să fi fost…

Meakin s-a oprit și a clătinat din cap. Pielea lui pistruiată se înroșise ca focul.

— Nu contează. Două halbe de Landlord ați zis, da?

— Stai așa, l-a oprit Gibbs. Dacă e ceva ce nu ne-ai spus, scuipă tot. E o crimă. Tu ai fost primul care ai ajuns la locul faptei. Ai văzut ce i-a făcut descreieratul ăla lui Blundy. Doar fiindcă victima a fost Damon Blundy nu înseamnă…

— Normal că nu, i-a răspuns Meakin, făcând ochii mari. Asta am tot spus și eu de când s-a întâmplat. M-am și luat la ceartă cu niște deștepți în dimineața asta, la cantină. Ziceau că Blundy o căuta cu lumânarea de ani întregi. A fost prima oară când am auzit chestia asta spusă în legătură cu o victimă caucaziană, din clasa de mijloc, faimoasă și de sex masculin. Sunt și eu susținător al egalității, dar… hai să respectăm egalitatea condamnând criminalii, nu victimele.

— Corect, i-a răspuns Gibbs.

Meakin s-a așezat lângă ei.

— Adevărul este că mie îmi plăceau articolele lui Blundy. Să nu mai spuneți nimănui, și în niciun caz soției mele. Ea crede că era un nenorocit care ura femeile, dar… ei bine, el a spus niște lucruri pe care eu n-aș îndrăzni să le spun. Asta i-ar plăcea oricui, nu? Nu-i era frică de nimeni și de nimic.

— Dar n-a ieșit prea bine pentru el, nu? a spus Sellers.

— Care-i treaba cu Audi-ul argintiu? l-a întrebat Gibbs pe Meakin.

— Bine, uite, sunt sută la sută sigur că treaba asta nu are nimic de-a face cu uciderea lui Blundy, a răspuns Meakin, încă roșu la față. O să mă simt oribil fiindcă vă povestesc și tot sunt de părere c-ar fi mai bine să nu vă spun, dar… cum ați zis și voi, e o crimă. Șoferița din Audi-ul care s-a întors din drum, Nicki Clements…

— De unde știi cum o cheamă? l-a întrerupt Sellers.

— Am mai întâlnit-o o dată.

— I-ai tras-o?

— Nu. Normal că nu! i-a răspuns Meakin panicat.

— Într-un refugiu pentru femei abuzate, a șoptit Gibbs, atât de încet, încât doar Sellers putea să-l audă.

— Ați interogat-o? l-a întrebat Meakin. Ce motiv v-a zis că a avut ca să se întoarcă din drum?

Sellers i-a spus povestea despre oglinda laterală care lipsea.

— Credem că e o minciună. E adevărat c-a trebuit să meargă de mai multe ori până la școala copiilor – am verificat-o și asta este singura parte adevărată din povestea ei. Elmhirst Road este singurul drum rapid către școală. Ocolind strada asta, și-a prelungit fiecare drum cu câte jumătate de oră. Și n-avem cum să credem că n-a vrut să treacă

pe lângă casa lui Damon Blundy doar fiindcă îi lipsea o oglindă.

— Nu, nu d-asta a ocolit. Dar nici din cauza crimei n-a ocolit strada. Ocolurile ei n-au avut nimic de-a face cu Blundy, a adăugat el oftând. Presupun că în momentul în care o să știți, o veți putea exclude de pe lista suspecților de crimă. E și asta o consolare.

— Robbie, ce tot spui acolo? l-a întrebat Sellers. Ai vreun motiv să-ți pese de ce se întâmplă cu Nicki Clements?

— I-am dat cuvântul că nu o să afle nimeni. Nu vreau s-o dezamăgesc, asta e tot. La final, chiar mi-a fost milă de ea.

— Robbie, n-are niciun sens ce bălmăjești acolo. La finalul a ce?

— Ce ocolea, dacă nu scena faptei? l-a întrebat și Gibbs.

— Pe mine, a răspuns Meakin. Pe mine voia să mă evite luni, pe Elmhirst Road. Aproape la fel de mult pe cât voiam și eu să o evit.

FEMEI ÎN CĂUTARE DE BĂRBAȚI

IntimateLinks>uk>toate anunțurile
Răspuns: 21398733@indiv.intimatelinksUK.org
Postat: 2010–06–03, 23:10 PM GMT

Vreau un secret

LOC: LONDRA

Nu știu de ce fac asta sau dacă o să-mi citească cineva anunțul. Nu știu nici ce-mi doresc exact. Sunt de mare ajutor, nu?

Hai să încerc altfel.

Sunt nouă pe site-ul ăsta. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit în secțiunea „Bărbați în căutare de femei". Am văzut „Fan al postului BBC 4" în subiectul unui anunț și, naivă fiind, mi-am spus „Ce bine, uite un tip cult. Treaba asta n-o să fie așa sordidă cum mi-am imaginat eu". Pe urmă am deschis anunțul și am fost jenată și – da, recunosc – un pic șocată să descopăr că „BBC 4" se referea la un anumit organ de origine afro-caraibeană, care era oferit cu generozitate tuturor celor interesați, NU postul de televiziune care îmi place mie atât de mult[10]. Așadar, toată povestea asta ar trebui să-ți spună destule despre genul de persoană care sunt, sper!

Sunt căsătorită, am copii și în curând o să împlinesc 40 de ani. Vreau să am în viața mea ceva palpitant, un lucru despre care să nu mai știe nimeni. Nu neapărat ceva sexual, nu neapărat o aventură, dar cu siguranță ceva ce va trebui să țin secret față de toată lumea. Poate chiar ceva un pic periculos. Mi-ar plăcea să primesc răspunsuri de la cei care cred că pot fi acest secret. Aș vrea să găsesc un bărbat care, odată ce devine secretul meu, nu mă va lăsa să țin secrete față de el. Vreau pe cineva care nu se va da înapoi de la

nimic pentru a afla până și cel mai mic secret al meu. Promit c-am să-i întorc favoarea.

Dacă tu ești bărbatul pe care îl caut, aștept să-mi scrii. Și… dacă se întâmplă cumva să-ți placă BBC 4, televiziunea, ar fi grozav! Poate că într-o bună zi ne putem uita împreună – în secret, bineînțeles!

Loc: Londra

Acest utilizator NU dorește să fie contactat pentru oferirea de servicii sau în alte scopuri comerciale.

Postat: 2010–06–03, 23:10 PM GMT

Capitolul 5

MIERCURI, 3 IULIE 2013

— N-am primit nimic, îmi spune Ethan cu amărăciune. Nici măcar un punct. Deși am răspuns bine la patru din cinci întrebări, sunt sigur! Ar fi trebuit să primesc 8 puncte din 10. Ultima întrebare nici măcar nu era întrebare!

— Da, da, e o mare tragedie, îl îngână Sophie. Acu mai taci naibii cu notele astea! N-aud televizorul din cauza ta.

— Mama, Sophie a zis…

— Da, Ethan, am auzit-o. Sunt chiar lângă ea. Sophie, să nu mai zici „naibii”. E o înjurătură.

Reușesc să-mi recit replica de părinte responsabil fără să dau greș și fără să mă prăbușesc pe podea, plângând în hohote. Am nevoie ca Ethan și Sophie să fie cât mai cuminți și cât mai puțin solicitanți cu putință, atâta vreme cât am pe urmele mele un bărbat ciudat care mă urmărește și poliția, care mă bănuiește de o crimă. Din păcate, nu pot să le explic asta. Nici nu vreau să o fac; vreau să am suficientă energie pentru micile lor drame și certuri, nu vreau să mă las consumată de criza prin care trec într-o asemenea măsură încât să nu mai rămână nimic din mine pentru ei.

Și în cazul ăsta… ce ai să faci? Ai să te urăști pe tine însăți, ca de obicei, continuând să te comporți ca o idioată autodistructivă?

— Te înșeli, mama, îi răspunde Sophie. „Naibii” nu e o înjurătură. Nici „Oh, Doamne” nu e înjurătură. Pe Alexis, de la mine din clasă, nu o lasă mama ei să spună „Oh, Doamne”. Dacă spune asta și o aude mama ei, nu mai are voie să folosească laptopul o săptămână.

— Nu mă deranjează „Oh, Doamne”, dar „naibii” chiar e o înjurătură.

— Și „fir-ar”? întreabă Ethan.

Oh, Doamne!

— Ce-ar fi să nu dezbatem acum lista cuvintelor vulgare? Ethan, testul ăsta – dacă răspunzi la patru din cinci întrebări… trebuie să primești puncte. Dacă n-ai primit niciun punct înseamnă că n-ai răspuns corect.

— Ba da, mă contrazice el indignat. Una dintre întrebări a fost „Cum te cheamă?" Am răspuns „Ethan Daniel Clements".

— Adevărul e că așa îl cheamă, intervine Sophie căscând.

— Bine, înseamnă că a intervenit vreo greșeală sau vreo neînțelegere, le răspund eu ușurată. Te rog să-mi arăți testul după cină și rezolvăm noi problema. În regulă?

Ethan încuviințează din cap. Cu ochii minții bifez o căsuță mică: fiu nefericit – acum e mai fericit. Am bifat deja livrarea în salon a pâinii prăjite cu suc; s-a mâncat, s-a băut, paharele și farfuriile din plastic lipicios zac pe podea, printre firimituri.

Ești aproape liberă.

Dacă mai trebuie să aștept mult până la întâlnirea cu Kate Zilber, explodez. Ieri și azi a lipsit, a fost plecată la un soi de curs de perfecționare pentru directorii de școală. Am reușit să o conving pe Izzie să-i transmită un mesaj și mi-a răspuns, tare nemulțumită, că o pot suna pe Kate pe mobil, oricând după ora 16:45.

Mă uit la ceas. E chiar 16:45. Nu-mi pasă dacă par disperată: vreau să aflu numele bărbatului care m-a urmărit. De luni nu l-am mai văzut la locul de joacă de la școală, ceea ce nu e chiar surprinzător. Până nu vorbesc cu Kate și nu aflu ce-mi poate spune despre el, nu am să știu dacă e cazul să le spun polițiștilor sau lui Adam.

Trag ușa după mine când ies din salon și pornesc spre telefonul aflat cel mai departe de Sophie și Ethan, cel din debara. Mâna începe să-mi transpire în clipa în care scot din buzunarul pantalonilor

bucata de hârtie pe care am notat numărul de telefon al lui Kate.

În clipa asta între mine și copii se află două uși: una împinsă și una închisă bine. În mod normal, în termenii ăștia își măsoară toți mincinoșii siguranța: prin numărul de uși închise aflate între ei și cei dragi lor. „Răspunde, răspunde!” șuier eu în timp ce ascult cum sună telefonul, simțindu-mă neputincioasă. Nu mi-o pot imagina pe Kate Zilber atât de disperată ca cineva să-i răspundă la telefon, cum sunt eu acum în ceea ce o privește.

— Alo?

— Bună, Kate. Sunt Nicki Clements.

— Bună, Nicki… Mi-a spus Izzie că e posibil să mă suni. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu sigur. Ba, de fapt, știu, îi răspund eu râzând stingherită. Nu-ți face prea multe griji – adică încă nu s-a întâmplat nimic, dar unul dintre tații de la școală m-a urmărit. Marți, m-a urmărit tot drumul până la Londra, unde am locuit pe vremuri. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă fi urmărit de acasă până la gară și după aia până la firma de unde am închiriat o mașină…

— Stai, stai, mă oprește Kate. Care tată? Cei mai mulți dintre ei n-ar avea nici tupeul și nici energia să urmărească mama unui alt copil de la școală. Aproape că sunt impresionată. Povestește-mi totul, de la început.

Îi povestesc cât de bine mă pricep, dându-mi seama cât de ciudat trebuie să sune povestea mea. Până cu două zile înainte, nu-l observasem decât în parcarea școlii. E posibil să mă fi urmărit de luni întregi, așa cum e posibil și să fi început abia marți.

A doua zi după ce a fost ucis Damon Blundy.

Îl descriu cât de bine pot: ce fel de haine poartă, îi descriu mașina, șuvițele din păr.

— Întotdeauna m-am gândit la el numindu-l Tatăl-Vedetă.

— Poți să-mi descrii și copilul sau copiii lui? mă întreabă ea calmă, după o pauză scurtă. Permite-mi

să răspund eu la întrebarea asta în locul tău: nu poți, nu? Nu l-ai văzut niciodată cu copiii lui.

— Nu. Parcă nu. De unde ai știut?

S-a lăsat o pauză și mai lungă.

— Și zici că l-ai observat pe tipul ăsta în parcare, dimineața, când vin copiii la școală și după-amiaza, când sunt luați acasă – și l-ai remarcat acum câteva luni?

— Da. Nu-mi aduc aminte exact când l-am observat prima oară, dar… da, cu siguranță acum vreo lună sau două.

— L-ai văzut vreodată stând de vorbă cu alți părinți?

— Nu, dar asta nu e neobișnuit pentru un tată care-și aduce copilul, îi răspund. Mamele sunt cele care vor să stea de vorbă, de obicei. Mulți dintre tați merg cu capul în jos și speră ca nimeni să nu-i bage în seamă. Haide, spune-mi cine e, izbucnesc în cele din urmă.

— Habar nu am cine e.

— Atunci, de unde ai știut că nu i-am văzut niciodată copiii? Și de ce pari atât de îngrijorată, ca și cum ți-ai fi dat seama de ceva și acum te întrebi dacă ar trebui să-mi spui sau nu? Trebuie să-mi spui. Tipul ăsta m-a urmărit până în Londra, până acasă la fratele meu!

— Bine, nu te panica. Știu că asta vei face, dar liniștește-te. Tipul pe care l-ai descris tu nu e părintele niciunui copil de la Freeth Lane. Cunosc toți părinții – din păcate – și nu există niciun tată cu părul în șuvițe și cu un BMW albastru. Și știu ce ai de gând să mai întrebi, dar nu, nu avem nici iubiți ai vreunei mame, nici bărbați-dădacă… Nu știu pe nimeni care să arate așa cum l-ai descris tu, Nicki. Nimeni care să aibă vreo legătură cu Freeth Lane.

O aud pe Kate oftând.

— Ceea ce înseamnă… Ei, sunt sigură că nu trebuie să-ți explic ce înseamnă.

Aș vrea să protestez – să-i spun că e imposibil, trebuie să fie părintele unui copil –, dar sunt întreruptă de faptul că se deschide ușa debaralei. Intră peste mine Ethan, ținând în mână o hârtie.

— Uite testul, spune el.

Îmi lipesc degetul de buzele lui, ca să-l reduc la tăcere. Așa că mimează din vârful buzelor „Zero puncte din 10”, în caz că uitasem. Încuviințez din cap cu mare solemnitate, apoi îl împing ușor pe palier și închid ușa în spatele lui. Sophie nu m-ar lăsa niciodată s-o dau afară din cameră așa, n-aș scăpa deloc ieftin. Dacă era în locul lui, ea mijea ochii și-mi zicea: „OK, ce se întâmplă? Și să nu mă minți!”

— Nicki? Mai ești acolo?

Toate zilele, toate săptămânile alea în care stătuse sprijinit de mașina lui albastră, strălucitoare, cu expresia unui tată plictisit, care așteaptă să-i iasă copilul de la ore…

— A găsit modalitatea perfectă de a mă urmări, nu? Să joace rolul de părinte, să se confunde cu toți ceilalți care-și așteptau copiii. Și-a făcut veacul pe lângă școală, în văzul tuturor, așa cum n-ar face-o nimeni dacă n-ar avea un copil care învață aici sau dacă n-ar fi vreun… psihopat, cu atâta experiență în a urmări oamenii, încât știe foarte bine cum s-o facă fără să trezească suspiciuni.

— Eu aș spune mai curând profesionist decât psihopat, dar… mda, cam asta ar fi și concluzia mea.

— Profesionist?

— Vreun soi de detectiv particular, mi-a răspuns Kate. Ce se întâmplă cu tine, Nicki? Mi s-a părut întotdeauna că ești mult mai interesantă decât orice alt părinte cu care am avut vreodată de-a face. Trebuie să ai o viață tare palpitantă, dacă cineva plătește bani buni ca să te urmărească! Dacă te invit pe la mine și te mituiesc cu niște cocteiluri, îmi spui toată povestea?

E o invitație tare tentantă. Dar… toată povestea? Poate nu i-aș povesti-o chiar pe toată. Însă Kate nu are de unde să știe asta. Dacă stau să mă gândesc, nici eu nu știu chiar întreaga poveste. Presupunând că hotărăsc să am încredere în ea și să-i spun totul, oare ar trebui să-i povestesc doar ceea ce știu sigur sau și ceea ce bănuiesc? Până la urmă, ce știu cu certitudine? Nu reușesc să-mi adun gândurile cum trebuie – n-am mai reușit să gândesc ca lumea de când le-am deschis ușa polițiștilor, marți.

Analogii. Gavin a spus că îi plac analogiile mele bizare, la plural, însă în toată corespondența purtată cu el am folosit una singură: despre Barack Obama cel vegan. Am recitit aseară toate e-mailurile trimise lui Gavin, ca să fiu sigură.

Regele Eduard, cu care am corespondat mai mult de doi ani, a avut parte de multe dintre analogiile mele. Cea care îi plăcuse cel mai mult era despre profesorii particulari și biciclete. I-am pomenit că un părinte de la vechea școală a lui Sophie și a lui Ethan angajase un meditator, iar el mi-a spus: „Ce sens are să plătești ca să-ți trimiți copilul la o școală particulară, dacă pe urmă trebuie să dai bani și pe un profesor particular?” L-am întrebat dacă i se părea în regulă ca elevii de la școlile de stat să aibă profesori particulari și mi-a zis că da, că așa avea mai mult sens: dacă ar fi avut copii la o școală de stat, le-ar fi pus meditații, în cazul în care ar fi avut nevoie, însă nu și dacă ar fi mers la o școală particulară. „E ridicol” i-am răspuns eu. „E ca și cum ai spune că, dacă ai o mașină pe care ai primit-o cadou, e în regulă să cumperi o bicicletă, dar dacă ți-ai plătit propria mașină, atunci nu mai ai voie să-ți cumperi o bicicletă”.

Regele Eduard mi-a spus că am făcut o analogie bizară. A folosit exact aceleași cuvinte. „E foarte amuzant și nu te critic”, mi-a spus el, „dar de ce te îndepărtezi de subiectul concret?” I-am explicat că uneori îmi este greu să mă gândesc cu claritate la

anumite lucruri, dacă nu le compar cu altele, similare. Analogiile mă ajută să-mi aleg niște repere. I-am explicat așa: „Dacă m-ar lovi cineva în cap cu un ciocan, probabil că l-aș întreba: «Cum ți s-ar părea dacă ți-aș arde o cărămidă în burtă? Pentru că ar fi la fel de rău și, de fapt, ar fi chiar echivalentul perfect a ceea ce mi-ai făcut tu!»”.

La fel de rău… Ce? Ce semnal de alarmă au tras cuvintele astea în mintea mea? E un lucru pe care îl știu atât de bine, încât nu e nevoie să-și trâmbițeze prezența în gândurile mele. Dar știu că este acolo, că așteaptă să fie descoperit.

Nu e mai puțin mort… Ca un șoc electric, o tresărire de spaimă mă zguduie. Pe urmă rămân moale, ca și cum fiorul respectiv a trecut peste mine. Pentru o fracțiune de secundă, mi-am dat seama ce însemnau cuvintele acelea.

Dar n-am vrut să știu. Le-am împins cât mai departe de mine. Ăsta a fost șocul care m-a zguduit. Memoria mea încerca să scape de dovezi, ca și cum…

Mă opresc înainte de a mai face o analogie inutilă. Le folosesc prea des. Gavin – bărbatul care își spune Gavin – avea dreptate să folosească pluralul.

Când în cele din urmă Regele Eduard a cedat și, recunoscând că eu aveam dreptate în chestiunea cu meditațiile, mi-a spus: „Mă predau. Ai câștigat. Dacă începe vreun război, pot să lupt în plutonul tău?” Gavin mi-a scris același lucru în ultimul schimb de e-mailuri. Groaza începe să mă cuprindă acum, cu toate că am știut, probabil, încă de marți: Gavin este Regele Eduard. Nu încape îndoială. Nu am avut două aventuri virtuale cu doi bărbați diferiți; Regele Eduard și Gavin sunt unul și același bărbat. Regele Eduard știa exact ce aveam să caut, după ce m-a supus acelor încercări groaznice – am fost suficient de idioată încât să-i explic pe șleau. A creat identitatea lui Gavin ca să mă atragă, iar eu am căzut în capcană. Până marțea asta nici nu mi-a

trecut prin cap că, prin Gavin, îl găsisem pe Regele Eduard sub un alt alias.

Cum a putut să-mi facă una ca asta? După ce că aproape m-a distrus o dată…

Cuvintele acelea oribile – *Nu e mai puțin mort* – au o legătură cu Regele Eduard, cumva, sunt sigură. Fiorul brusc de spaimă care a dispărut atât de repede a adus cu sine și numele lui… În fine, falsul lui nume. Semnificația cuvintelor există undeva în mine, ca o rană întunecată. Parcă simt că răspunsul bate la ușa creierului meu, încercând să intre.

Oare Regele Eduard l-a ucis pe Damon Blundy? Știu sigur că îl interesa, poate chiar îl obseda…

— Nicki?

Vocea insistentă a lui Kate Zilber mă smulge din gândurile mele morbide.

— Oare ai intrat într-un tunel? Oare am intrat eu într-un tunel, fără să-mi dau seama?

— Scuze, îi răspund, încercând să mă adun. Da, mi-ar… mi-ar prinde bine să stau de vorbă cu cineva. Tu când ai putea?

— Ce părere ai de mâine-seară?

— Cred că e OK… Kate, trebuie să închid. Bipăitul ăsta care se aude înseamnă că mai am un apel pe linie.

— Bine, mai confirmăm mâine, la școală. Între timp, dacă îl văd pe Tipul cu șuvițe, îl plachez imediat, ca la rugby.

Aproape că zâmbesc în timp ce apăs pentru a răspunde apelului de pe linia 2. Kate nu mai e îngrijorată. Deși la început era foarte alarmată.

Pentru că atunci încă mai credea că Tatăl-Vedetă era părintele unui copil de la Freeth Lane și, prin urmare, problema ei? Nu, sunt nedreaptă. Probabil că voia doar să mă facă să mă simt mai bine tratând întreaga situație ca pe o chestie distractivă, nu înspăimântătoare. A reușit. Astăzi nu l-am mai văzut pe Tatăl-Vedetă. Poate că l-am speriat și acum se ține departe.

— Alo? răspund eu apelului de pe linia 2.

Niciun răspuns. Tăcere. Apoi se aude o răsuflare.

— Regele Eduard? șoptesc eu.

•

Dacă Melissa și Lee n-ar fi hotărât să se îndrăgostească unul de altul, dacă Melissa nu mi-ar fi spus că nu voia să-i mai zic secretele mele, n-aș fi intrat niciodată pe site-ul Intimate Links. Așa însă, am intrat – acolo, pe Craigslist, pe Forbidden Fruit și pe alte câteva site-uri asemănătoare –, pentru că aveam senzația că viața îmi fusese văduvită de ceva foarte important. Voiam să găsesc un surogat pentru persoana care-mi fusese cea mai bună prietenă începând cu prima zi a gimnaziului – o persoană căreia să-i pot povesti orice, indiferent cât de mari erau prostiile pe care le făceam. N-am auzit niciodată de vreun site cu anunțuri pentru găsirea unui nou bun prieten, dar știam că există multe site-uri pentru cei care caută relații amoroase, iar de curând am găsit o mulțime. Am ales Intimate Links pentru că, din punct de vedere estetic, era preferatul meu. Arăta mai bine decât celelalte site-uri.

Mi-am intitulat anunțul „Vreau un secret”. L-am scris repede, spontan, și l-am postat fără să mă aștept la cine știe ce răspunsuri inteligente. Au urmat o grămadă de mesaje indecente, de la tot felul de oameni care n-aveau nicio treabă cu ortografia sau gramatica și care păreau incapabili să scrie mai mult de un rând sau două. Le-am șters pe toate. Apoi, după vreo patru zile, am primit un răspuns care mi-a stârnit interesul, de la un bărbat care își spunea Regele Eduard al VII-lea. Am început să corespondăm și după nicio săptămână devenisem dependentă de el. Am discutat prin e-mailuri o mulțime de lucruri, mai ales despre faptul că amândoi iubeam secretele, dar și despre posibile motive pentru secretomania asta a noastră. Ne-am trimis liste cu tot felul de preferințe: cărți, filme, cântece, animale, orașe, țări, vinuri, culori, cuvinte,

mâncăruri. Pe urmă ne-am povestit și care ne erau cele mai puțin plăcute din fiecare categorie.

La un moment dat am dezbătut zile în șir subiectul Clark Kent și Superman. Regele Eduard m-a întrebat din senin dacă Superman rămânea întotdeauna Clark Kent într-o anumită măsură, chiar și atunci când devenea supererou, sau dacă înceta cu totul să mai fie Clark Kent atunci când se transforma în Superman. Eu eram ferm convinsă că nu-și pierdea niciodată identitatea de Clark Kent, nici atunci când purta capa de erou, iar Regele Eduard a tras tot felul de concluzii eronate despre personalitatea mea pornind de la această părere.

Indiferent de subiect, conversațiile cu el erau sclipitoare și delicios de imprevizibile. Îl interesa ce gândesc într-o măsură în care nu mai interesase pe nimeni niciodată – era cu totul absorbit de mine. Voia să știe fiecare detaliu despre oricine sau orice îi pomeneam. Avea păreri fascinante, neașteptate, în legătură cu orice subiect abordam și scria foarte bine: e-mailuri lungi, atent gândite. Aveam impresia că-și concentra toată atenția asupra mea, ajungând până în punctul în care își neglija restul vieții. După o vreme, mi-a spus că era curios să știe mai multe despre mine, să știe cum arăt, așa că i-am spus cât de multe am putut fără a-mi dezvălui identitatea. Mi-a zis că se îndrăgostea de mine mai intens decât se îndrăgostise vreodată de cineva. I-am trimis o fotografie (aproape tip buletin, mi se vedeau doar capul și umerii). Mi-a răspuns spunând c-aș fi putut arăta oricum, că nu ar fi contat pentru el, dar că se bucura că sunt la fel de frumoasă precum e-mailurile mele. Mi-a plăcut asta – ideea că mesajele mele erau atrăgătoare.

În momentul acela, corespondența noastră a devenit romantică. Am început să ne scriem într-un stil din ce în ce mai erotic – nimic obscen, dar vorbeam tot mai mult despre dragoste. Și chiar când încercam să vorbim despre alte lucruri, până la urmă tot la iubire ne întorceam. El a devenit

adevăratul meu partener de cuplu: singura persoană din lume cu care voiam să împărtășesc totul. Nu mai trăisem niciodată o legătură atât de puternică. Locuiam împreună cu Adam, Sophie și Ethan, dar nu aveam nicio îndoială că Regele Eduard preluase rolul de „partener de cuplu”. De-abia așteptam să scap de familia mea, cu orice ocazie, ca să pot citi ultimul e-mail de la el și să-i răspund.

Am discutat despre posibilitatea de a ne întâlni, însă până am ajuns să vorbim deschis despre ea, eram deja înspăimântată de o întâlnire concretă. A recunoscut că și el avea emoții. Ceea ce aveam împreună părea perfect; ne temeam amândoi c-am fi pus totul în pericol dacă ne-am fi supus relația testului realității. Așa că am continuat cu e-mailurile – care erau pasionante, grozave și chiar nu lăsau sentimentul că lipsea ceva – alte câteva luni.

Eu m-am simțit nemulțumită înaintea Regelui Eduard. În iulie 2012, când îl cunoșteam de un pic mai mult de un an și era prezent în viața mea doar prin intermediul e-mailurilor și al fanteziilor, am început să jinduiesc la un contact real cu el, fizic; i-am și spus-o. Mă temeam că lucrurile aveau să devină mai puțin interesante și mai puțin pasionante între noi dacă nu duceam relația la nivelul următor. Regele Eduard mi-a spus că și el simțea la fel, dar că, pentru că văzuse fotografia mea și știa cât de frumoasă sunt, se temea prea tare de o respingere pentru a ne întâlni față în față. Mi-a spus că el nu era nici pe departe la fel de atrăgător ca bărbat cum eram eu ca femeie. I-am mărturisit, cu sinceritate, că nu mă interesa sub nicio formă cum arăta. Nu m-au atras niciodată bărbații prin înfățișarea lor, ci prin atitudinea și personalitatea lor; și știam deja că îmi plăcea enorm personalitatea Regelui Eduard. Pentru mine, ideea de a respinge o întâlnire era de neconceput, într-o asemenea măsură încât nu reușeam să înțeleg de ce îl îngrijora atât de tare o asemenea perspectivă.

L-am întrebat dacă puteam vorbi la telefon. Mi-a spus că nu, nu voia să-i aud vocea. Nu îi plăcea propria voce.

Într-o bună zi, am primit acasă un pachet. Era un exemplar din cartea lui preferată – *Prânzul dezgolit* de William S. Burroughs. Pe prima pagină era o dedicație: „Pentru Nicki – trebuie să luăm prânzul dezgolit împreună, într-o bună zi. RE7 x". M-a impresionat, dar m-a și speriat. I-am spus să nu-mi mai trimită niciodată ceva acasă. N-a mai făcut-o.

Lipsa de contact fizic real nu era singurul lucru care mă deranja; începeam să simt că un soi de inegalitate stranie ne submina apropierea. Regele Eduard știa aproape totul despre mine, despre trecutul și despre prezentul meu, dar nu părea dispus să discute despre el însuși, despre viața lui sau despre trecutul lui. Putea să scrie la nesfârșit despre sentimentele și despre ideile lui – deci nu era ca și cum refuza cu îndârjire să comunice cu mine –, dar începeam să am sentimentul că era genul de om cu totul rupt de realitate. Dezvăluia doar detaliile absolut necesare despre viața lui, în timp ce el știa totul despre viața mea. Am încercat să-i explic că simțeam un dezechilibru în relația dintre noi. A fost îngrozit de ideea că făcuse ceva care m-a jignit, așa că i-am explicat cât de bine am putut că nu mă simțeam jignită, dar că aveam senzația că mai curând ascundea secrete față de mine, decât împreună cu mine. L-am întrebat dacă era de acord să-mi trimită o fotografie sau să-mi spună măcar prenumele, mai ales că-mi știa de ceva vreme numele întreg, precum și pe cel al soțului meu și pe ale copiilor. Mi-a spus că eram cu totul îndreptățită să-l întreb și mi-a cerut iertare pentru temerile lui și pentru că era așa secretos. Zicea întruna: „Mai lasă-mă un pic să mă obișnuiesc cu ideea. Mai am nevoie de câteva zile. E un pas foarte mare".

Am încercat să fiu răbdătoare. N-aveam nicio îndoială că mă iubea, iar asta conta mult. Și Adam

mă iubea, dar el nu era obsedat de mine în felul în care era obsedat Regele Eduard. Adam nu fusese niciodată obsedat de mine. Era un tip mai degrabă stabil, potolit, nu era teribil de sentimental în legătură cu nimic. Regele Eduard era diametral opus. Mi-a scris de mai multe ori că era gata să și moară pentru mine, fără să stea măcar pe gânduri. Știu c-ar fi trebuit să fiu mai fermă cu el, să insist să-mi trimită o poză și să-mi spună cum îl cheamă, însă eram atât de cucerită de el, încât nu am făcut-o. Pasiunea pe care o nutrea față de mine – chiar și limitată la lumea virtuală – mă făcuse să las garda jos.

Mi-ar fi putut trimite orice poză, nu? Mi-ar fi putut spune orice nume. Și în cele din urmă chiar a făcut-o.

Am fost încântată și ușurată când, în octombrie 2011, mi-a spus, în sfârșit, că hotărâse să fie mai deschis față de mine. Își ascunsese identitatea, mi-a explicat el, pentru că era faimos. Era cineva de care auzisem cu siguranță, un om pe care era foarte posibil să nu-l plac deloc. Mi-a mărturisit că mai curând ăsta era motivul pentru care nu voise să-mi spună cine era, nu îngrijorarea în legătură cu înfățișarea lui. L-am tachinat, punându-i întrebări de genul „Ești un ucigaș în serie faimos?” și „Ești George Osborne[11]?” Nu, mi-a răspuns el, nu era niciunul dintre oamenii aceștia, dar în unele grupuri era la fel de antipatizat „ca George Osborne la un miting politic al Partidului Socialist Muncitoresc”. După încă un pic de joacă de-a șoarecele și pisica, în cele din urmă mi-a spus: era Damon Blundy, editorialist la *Daily Herald* – un tip cu gura mare, nesuferit, scandalagiu.

Citisem un articol-două de-ale lui Damon Blundy și cu siguranță nu îl uram. Nu aveam nicio părere despre el. Pornisem întotdeauna de la premisa că editorialiștii ar spune orice le trece prin cap pentru a provoca controverse, indiferent dacă ei credeau sau nu lucrurile acelea.

Imediat ce Regele Eduard mi-a dezvăluit că era Damon Blundy, m-am documentat ca lumea și în scurtă vreme Damon Blundy era bărbatul pe care îl iubeam. Sau, mai curând, erau Damon Blundy și Regele Eduard, pe care în mintea mea îi unisem într-o singură persoană: un bărbat despre care știam acum că era absolut splendid, pe lângă toate celelalte. Lucrul ăsta a conferit un suflu nou corespondenței mele cu Regele Eduard. Întrucât îmi spusese cine era, nu vedeam de ce nu ne-am fi întâlnit. Așa că i-am propus. Dar el a refuzat.

Privind retrospectiv, e evident de ce a trebuit să refuze. Regele Eduard nu era Damon Blundy și dacă ne-am fi întâlnit, aș cam fi observat că era altcineva. Sigur, el nu putea recunoaște că ăsta era motivul, faptul că mințise în legătură cu identitatea lui, așa că mi-a trântit niște aiureli în legătură cu faptul că l-ar fi mustrat conștiința dacă și-ar fi înșelat partenera. L-am căutat pe Google și n-am găsit nicăieri nimic despre vreo parteneră. Mi-a zis că încă nu-și făcuse publică relația. În tot timpul ăsta ne trimiteam e-mailuri cu asiduitate, iar el îmi explica cu lux de amănunte cât de mult însemnam pentru el și cât de mult mă iubea. Se transformase în întreg universul meu – de-abia dacă îi observam pe Adam și pe copii când treceau pe lângă mine prin casă. Viața mea adevărată, cea concretă, era ca o umbră în jurul meu, nu o vedeam prea bine. În adâncul sufletului, știam c-ar fi trebuit să mă îngrijoreze lucrul ăsta, dar eram prea îndrăgostită de Regele Eduard ca să-mi mai pese.

Apoi, la începutul lui decembrie 2011, Damon Blundy a scris un editorial în care pomenea că tocmai se logodise cu o psihoterapeută, Hannah. Nu-mi spusese niciodată în mod explicit, dar presupusesem că era deja căsătorit, ca și mine, și că era galant, că nu-și pomenea soția din același motiv din care încercam și eu să nu-mi pomenesc prea des soțul, cu toate că știa că sunt căsătorită. Credeam că era un gest de curtoazie, o înțelegere

nerostită între noi doi. M-a șocat și mi-a făcut rău, aproape fizic, să aflu că era necăsătorit și chiar la începutul unei minunate noi relații. I-am scris – Regelui Eduard – cerându-i să-mi spună cum putuse să omită faptul că urma să se căsătorească. Mi-a răspuns că nu-mi spusese fiindcă nu voise să mă supere. Eram deja căsătorită cu Adam, mi-a explicat el, așa că ce mai conta? L-am întrebat dacă era atât de naiv încât să-și imagineze că nu-i citeam articolele cu religiozitate. Începusem chiar să scriu și eu, postam comentarii în subsolul articolelor sale. A susținut că nu citea niciodată comentariile, așa că nu văzuse.

În mod uluitor, am reușit să trecem și peste momentul acela; i-aș fi iertat orice, cred, pentru că era atât de minunat în atâtea sensuri. Părea să înțeleagă tot ce îi spuneam și să trăiască sentimente pe care nu le mai trăise nimeni. Cu siguranță era mult mai interesat de mine decât fusese altcineva vreodată. Voia să știe ce părere aveam despre orice, indiferent de subiect, și voia toate detaliile posibile. Dar tot nu era de acord să ne întâlnim.

Apoi, într-o bună zi mi-a mărturisit că, deși știa că n-avea noimă, simțea că a înșela pe cineva în sensul carnal al cuvântului era mult mai grav decât a înșela virtual. Spunea că propriul cod moral nu îl lăsa să treacă la nivelul următor.

La început am izbucnit în râs, însă apoi m-a cuprins furia: nu înțelegeam. Petreceam împreună mare parte din zi și din seară, scriindu-ne obsesiv. Mare minune că Adam nu a observat nimic. Un soț mai puțin sigur pe el și mai puțin echilibrat ar fi intrat la bănuieli, însă Adam era bucuros să-și petreacă aproape toate serile uitându-se la televizor în salon, în timp ce eu îi scriam Regelui Eduard de la calculatorul de sus, prefăcându-mă că stau pe Facebook.

Regele Eduard – Damon, după cum credeam eu la momentul respectiv – a recunoscut că „limita sa”, după cum îi spunea, era ilogică și ipocrită, dar

că nu avea ce face, asta simțea. Corect sau greșit, ăsta era „codul” lui. Nu puteam împăca imaginea lui Damon pe care o aveam din e-mailuri cu imaginea lui Damon Blundy, cel pe care îl întâlneam în *Daily Herald.* Editorialistul spunea tot felul de lucruri șocante la emisiunea *Question Time,* precum „O linie ferată de mare viteză între Manchester și Londra ar distruge cu totul diviziunea dintre Nord și Sud” și le râdea în față celor care îl huiduiau. Damon Blundy, ziaristul celebru, nu părea să aibă nicio problemă cu adulterul, însă era teribil de indignat de ipocrizia morală. Nu îl speria nimic, în vreme ce pe Damon cu care corespondam eu îl înspăimânta orice aluzie făceam la transformarea aventurii noastre virtuale într-una reală.

Am încercat să-l trag la răspundere pe Regele Eduard în legătură cu această dublă personalitate a lui. Mi-a răspuns că Damon-editorialistul nu era adevărata lui personalitate, cu toate că avea și aspecte ale adevăratului lui caracter. Însă Damon Cel Faimos era, în cea mai mare parte, un personaj fictiv, menit să provoace și să distreze publicul. L-am crezut. Îmi confirma propriile presupuneri în legătură cu editorialiștii.

Regele Eduard a continuat să refuze să ne întâlnim. Am trecut prin mai multe etape. M-am gândit să pun capăt întregii tărășenii, să nu-i mai răspund la e-mailuri. M-am gândit să apar brusc la ușa casei lui, ca să văd cum reacționează. Diverși descreierați pe care îi jignise în articole îi postaseră adresa pe Twitter, încurajând și alți nemulțumiți să li se alăture într-un flash-mob în fața casei lui, așa că știam exact unde locuia. M-am gândit să-l pun într-o situație dificilă – un flash-mob îndrăgostit, alcătuit din… mine.

Însă în cele din urmă, nici încheierea relației, nicio ambuscadă asupra vieții lui Damon Blundy nu păreau posibilități reale. Nu suportam gândul că l-aș fi putut pierde. În e-mailuri era în continuare

foarte iubitor și atent și, oricât de vulgar ar suna, cuvintele lui continuau să-mi ofere mai multă satisfacție sexuală decât o făcuseră toate atingerile altor bărbați. El era persoana cu care voiam să împărtășesc totul – lucrurile caraghioase și stupide care se întâmplau, lucrurile enervante.

În cele din urmă, m-am resemnat cu ideea de a nu avea niciodată o relație fizică reală cu el. Mi-am spus că trebuie să mă gândesc la situația asta ca și cum aș fi fost paralizată de la gât în jos sau într-o închisoare de înaltă securitate. Știam că nu lipsa de entuziasm față de mine era cea care îl împiedica să ne întâlnim, așa că încercam să fiu înțelegătoare.

Apoi, în august 2012, mi-a scris să-mi spună că soția lui avea să lipsească de-acasă o săptămână, în februarie 2013, întrucât pleca în străinătate. Abia în perioada aceea, când ea avea să fie plecată, s-ar fi simțit în siguranță să ne întâlnim. Ar fi trebuit să fie pe undeva pe aproape de casa lui, mi-a zis. Întregul e-mail avea un caracter imperios, însă politicos, care m-a făcut să-l iubesc și mai mult. A venit cu o propunere pentru hotel: Hotelul Chancery din Bloomsbury. Voiam să petrec săptămâna aceea cu el, acolo, în februarie anul viitor?

O săptămână întreagă împreună…

Am trăit o fericire aproape supraomenească. Iar bucuria aceasta neașteptată m-a inspirat să fac un gest nebunesc: mi-am mutat familia din Londra în Spilling. Chiar dacă Regele Eduard și cu mine ne puteam întâlni în persoană doar cam o dată la doi ani, voiam să fiu mai aproape de el tot timpul. L-am întrebat ce părere avea înainte de a vorbi cu Adam, iar Regele Eduard a găsit că este o idee grozavă: și el s-ar fi simțit mult mai fericit să mă știe aproape.

Mi-a spus toate astea în timp ce se prefăcea că era Damon Blundy.

M-am mutat în Spilling anul trecut, în decembrie, plutind pe un nor de euforie și

gândindu-mă că în februarie Regele Eduard și cu mine – Damon și cu mine – aveam să ne consumăm în sfârșit relația. N-am să uit niciodată e-mailul cu care mi-a răspuns după ce i-am scris. „Uraaa – am reușit! Acum locuiesc la câteva minute de mers cu mașina de tine!” Mi-a răspuns imediat, spunând că-mi simte prezența și că viața lui o să fie cu mult mai bogată, acum că știe că sunt prin apropiere, și că orașul are un ingredient magic, acum că eu locuiam acolo.

Toate erau minciuni. Nu Damon Blundy mi-a scris cuvintele acelea. Nu știu unde locuiește Regele Eduard, pentru că nu știu cine este, dar e puțin probabil să locuiască în Spilling.

Corespondența noastră a fost parcă și mai efervescentă, plină de pasiune și energie, în luna decembrie și în prima jumătate a lui ianuarie, în așteptarea întâlnirii aranjate pentru februarie. Apoi, spre finalul lui ianuarie, am primit de la el un e-mail de două rânduri – cel mai scurt e-mail pe care mi l-a trimis vreodată – în care spunea: „Nicki, trebuie să te întreb ceva. Dacă ne întâlnim la Hotelul Chancery în februarie, ai să fii tare dezamăgită dacă nu pot face dragoste cu tine?” M-a luat amețeala de groază când am citit cuvintele acelea. De ce zicea „dacă”, din moment ce săptămâna noastră împreună era un angajament pe care ni-l luaserăm amândoi, unul pe care ni-l trecuserăm în program de luni întregi? I-am răspuns întrebându-l ce naiba voia să zică. Mi-a răspuns că era posibil să nu poată merge prea departe cu mine. *Prea departe?* m-am indignat eu. Era bărbat în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu! Care era problema lui?

Ar fi trebuit să-i spun să-și vadă de treabă și să nu-și mai bată joc de mine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva era foarte în neregulă. Nimic din ceea ce citisem în e-mailurile Regelui Eduard nu suna a Damon Blundy cel încrezător și promiscuu, ale cărui articole le citeam în fiecare săptămână în

Daily Herald. Mi-am spus, însă, că tonul de afemeiat sigur pe sine era doar o fațadă, necesară tocmai pentru că adevăratul Damon era timid și nesigur din punct de vedere sexual.

Așa că am hotărât că aveam să-l vindec eu de timiditate și de îndoieli.

Cu o zi înainte de întâlnirea planificată la Chancery, mi-a scris: „Nicki, îmi pare tare rău. Nu cred că pot s-o fac". M-am gândit că anulează întâlnirea și mi-am ieșit din fire. Nu că sunt teribil de calmă, în general; sângele rece nu e punctul meu forte. Așa că i-am trimis Regelui Eduard un potop de indignare isterică, prin e-mail. Mi-a răspuns așa: „Du-te la Chancery, conform planului. Ia cu tine telefonul sau un laptop, ca să putem păstra legătura. Am să fac tot ce-mi stă în putință ca să reușesc să vin".

I-am spus lui Adam că merg în vacanță cu câțiva foști colegi de școală – ca un fel de reuniune – și m-am dus în Londra. Adam a trebuit să-și ia liber de la muncă. Nu l-a deranjat, dar mă simțeam teribil de vinovată de câte ori mă gândeam că el și copiii erau acasă, ținându-și unii altora companie și purtându-se ca o familie normală, în timp ce lucrul pe care îl făceam eu era exact opusul normalității.

Am stat într-o cameră de hotel lipsită de personalitate, în Bloomsbury, în care se aflau doar un pat, un scaun, un birou și un șifonier încastrat în perete. Și am așteptat.

În prima zi și în prima noapte, în a doua zi și în a doua noapte, Regele Eduard nu a venit. Am vorbit întruna prin e-mailuri: el îmi povestea cât de vinovat se simțea că mă dezamăgea, ce laș neputincios era; eu îi spuneam să nu mai fie așa de aspru cu el însuși, că dacă nu voia să-i fie necredincios soției lui, puteam să stăm doar de vorbă. N-a vrut, mi-a zis că n-ar fi suportat să se afle în aceeași cameră cu mine și să nu mă atingă. Ca o idioată, i-am sugerat să ia camera de lângă camera mea, astfel nefiind nevoie să ne vedem. Am

fi putut, în schimb, să vorbim la telefon. Aș fi acceptat orice, m-aș fi mulțumit cu orice firimitură care mi-ar fi dat sentimentul că ceea ce e între noi evoluează. Aș fi acceptat și să știu că bărbatul de care eram îndrăgostită se afla de partea cealaltă a peretelui.

Da, știu. Și mă urăsc singură pentru asta, nicio grijă!

Cam pe la mijlocul celei de-a treia zi petrecută singură într-o cameră de hotel plictisitoare, zugrăvită în roșu și cenușiu, după ce am plâns de n-am mai știut de mine, însă fără a reuși să adun suficientă demnitate încât să pun capăt acelei experiențe înfiorătoare și să merg acasă mai devreme, am primit un e-mail de la Regele Eduard, cu titlul „Un posibil plan”. Am simțit că inima îmi prinde aripi. Poate că totul va fi OK, mi-am spus; poate că totul încă putea fi salvat.

Planul Regelui Eduard era unul straniu – unul pe care nicio femeie normală la cap nu l-ar fi acceptat, fără îndoială. Spre norocul lui, i l-a propus singurei proaste de pe planetă care era suficient de țăcănită încât să-l accepte. Ceea ce am și făcut.

Mi-a spus că găsise o modalitate prin care ar fi putut veni să ne întâlnim. Aveam să convenim asupra unei ore, pentru a doua zi. Între timp, urma ca eu să fac rost de ceva cu care să mă leg la ochi. Aveam să las pentru el o cheie la recepție, urmând ca recepționerul să i-o dea când sosea. La ora stabilită, eu aveam să fiu în pat, goală pușcă, legată la ochi. Avea să intre singur în cameră. Niciunul dintre noi n-avea să rostească vreun cuvânt: era foarte important pentru el să nu ne auzim vocile. Apoi avea să facă tot ce voia cu trupul meu. (Asta m-a surprins mai mult decât orice altceva, pentru că până atunci fusese întotdeauna atât de grijuliu și de atent la ceea ce voiam eu.) Fără să rostească vreun cuvânt, avea să-mi poruncească ce să fac, folosindu-se doar de atingere și de mișcare. Eu aveam să îi ascult poruncile. Nu aveam voie să-mi

descopăr ochii sub nicio formă. Aveam să facem dragoste, apoi el avea să plece, fără ca eu să-l fi văzut vreo clipă.

Am acceptat absolut toate condițiile. Da, era ciudat, dar mi-am spus că ar fi putut fi și distractiv. Erotic. Am încercat să mă gândesc la toată treaba asta ca la o chestie distractivă, perversă, nu ca la o țăcăneală îngrijorătoare.

Am făcut toate pregătirile.

Nu aveam idee de unde să iau ceva cu care să mă leg la ochi, așa că am mers la Accesorize, pe King's Cross și am cumpărat o eșarfă lungă, din mătase, pe care mi-o puteam petrece de două ori în jurul capului.

A doua zi urma să ne întâlnim. Nu m-a dezamăgit – nu atunci, în orice caz. A sosit la momentul stabilit. Nu vedeam nimic din cauza eșarfei și îmi doream cu disperare să-l pot vedea, dar faptul că nu aveam cum era, într-un fel, excitant. Toate celelalte simțuri îmi erau ascuțite la maxim. Am inspirat profund mirosul lui când s-a întins lângă mine. Să îl ating, să îl gust, să îi simt pielea lipită de a mea – nu am mai simțit niciodată așa ceva, nici înainte și nici după aceea. Ceea ce face totul și mai oribil, având în vedere ce s-a întâmplat: a fost bărbatul care m-a făcut să mă simt cel mai bine din toată viața mea.

Nu pot să mă gândesc prea mult la asta, că înnebunesc și cred că sunt deja destul de nebună.

Și-a folosit gura și degetele ca să-mi ofere o plăcere imensă, însă jinduiam să-l simt în mine și, după mai multe ore, am început să mă întreb când avea să se întâmple asta. Am presupus că se pregătea, că voia să creeze suspans, să mă lase să aștept ceea ce știa că îmi doream…

Și apoi, fără niciun fel de avertizare, totul s-a terminat. Pielea lui nu o mai atingea pe a mea. Deloc – nu îl mai simțeam nicăieri pe trupul meu. Am auzit foșnetul unor haine, clinchetul metalic al cataramei unei curele. Am deschis gura să vorbesc

și el mi-a astupat-o cu mâna lui, aducându-mi aminte de regula asupra căreia insistase. Apoi a plecat, trântind ușa în urma lui.

Am așteptat cam cincisprezece minute și apoi am trimis un e-mail: „Ce naiba s-a întâmplat la sfârșit? De ce ai fugit așa?”

Niciun răspuns.

I-am trimis mai multe mesaje, toată seara, toată noaptea. Nimic.

În dimineața următoare i-am mai scris de câteva ori, din ce în ce mai isterică. În *Daily Herald* din ziua aceea, Damon Blundy a tunat și a fulgerat la adresa susținătorilor dreptului la avort pentru femei, care erau împotriva pedepsei cu moartea, dar și la adresa susținătorilor pedepsei cu moartea care erau împotriva avortului – „Ori este acceptabil să pui capăt unei vieți omenești dintr-un motiv întemeiat, ori nu este” –, dar Regele Eduard a păstrat tăcerea. În disperarea mea, aproape că am postat un comentariu la articolul lui Damon despre avort, în care aș fi spus: „De ce dracului nu-mi răspunzi?” Slavă Domnului că nu l-am postat, ținând cont că el habar nu avea cine sunt și n-ar fi înțeles ce voiam de la el. Am rămas la Hotelul Chancery toată săptămâna, verificându-mi căsuța de Hushmail o dată la trei secunde. Regele Eduard nu mi-a scris. Am plâns mult. Apoi, la sfârșitul săptămânii m-am dus acasă și am încercat să mă prefac că totul e în regulă, deși eram oricum, dar nu bine. De multe ori aproape că m-am prăbușit la podea, plângând în hohote. I-am spus lui Adam că mă simțeam rău și că probabil era vreo infecție, ceva. M-a crezut și i-a părut tare rău pentru mine. Mă simțeam ca un strigoi respingător, care reușise cumva să se infiltreze într-o familie respectabilă din clasa de mijloc.

La trei zile după ce m-am întors acasă, am primit un e-mail de la Regele Eduard – care încă mai credeam că era Damon, nu de alta, dar de peste șase luni își semna e-mailurile „Damon”. Mi-a

cerut iertare pentru tăcerea sa lungă. Era de neiertat, o știa foarte bine. A tăcut pentru că s-a simțit prea vinovat. I-am răspuns cu un e-mail lung, în care îi explicam că nu are de ce să se simtă vinovat – dragostea adevărată e dragoste adevărată: nu trebuie niciodată negată. Prostii de genul ăsta.

Răspunsul lui a venit imediat.

„Nu înțelegi", mi-a scris el. „Bărbatul cu care ai fost la Hotelul Chancery, cel care te-a scos din minți de plăcere ore în șir și apoi a dispărut brusc – n-am fost eu, n-a fost nimeni cunoscut. A fost un străin".

•

— Nicki, sunt mama. Cine e Regele Eduard?

Fără să vreau, simt că mi se încleștează mâinile. Chiar am ridicat receptorul și i-am rostit numele cu voce tare? *Stăpânește-te, Nicki*!

— Ah, nu, mă uitam pe tema de la istorie a lui Ethan, i-am răspuns eu, privind testul picat care se afla pe masă, în fața mea. (Chiar ar trebui să-mi fac timp și să-l citesc, să tratez situația cu seriozitate. Curând.) Mama, te sun eu mai târziu. Acum plesnesc, trebuie să merg la baie neapărat.

— Să mă suni imediat, te rog. E important.

— S-a întâmplat ceva? Pari…

Părea la fel de îngrijorată cum fusese și Kate Zilber atunci când îi zisesem că mă urmărea cineva, așa cum nu vreau să mai pară nimeni vreodată într-o conversație cu mine. Nimic nu-mi sună mai oribil decât acel ton de „mai bine te-ai așeza, am niște vești proaste să-ți dau". Sau „te rog să mă urmezi în încăperea asta, unde o să se întâmple ceva îngrozitor de neplăcut". Nu mai e atât de groaznic odată ce afli care e lucrul acela. Prefer de departe ca cineva să urle la mine: „a început războiul nuclear". De ce să adaugi suferinței și un strat de pre-suferință?

— Vrei să purtăm discuția asta acum sau vrei să mă suni tu înapoi? mă întreabă mama.

— Te sun eu în cinci minute, îi spun.

Imediat ce scap de telefon, dau fuga în dormitorul meu și al lui Adam și-mi scot cei trei îngerași din sticlă din sertar. E o superstiție jenantă, de care nu reușesc să scap: dacă urmează să stau de vorbă sau să-mi văd unul dintre părinți, trebuie să am îngerii cu mine – într-un buzunar, într-o șosetă, undeva. Îmi poartă noroc. Nimeni nu știe despre ei, nici măcar Adam sau Melissa.

Odată ce i-am pus în buzunarul pantalonilor, mă întorc în debara și o sun pe mama, acum că sunt înarmată cum trebuie. Sigur, asta nu înseamnă că nu mă poate răni, dar măcar rana nu va fi fatală.

— Ce e așa de urgent? o întreb eu.

— Tu l-ai omorât pe omul ăsta, Damon Blundy? mă întreabă ea fără nicio introducere. Aveai o aventură cu el?

Mă simt ca un pescar care, după o așteptare lungă și epuizantă, reușește să prindă un pește rar. E ceva tare satisfăcător în confirmarea faptului – încă o confirmare a faptului – că sunt îndreptățită să nu am încredere în mama, îndreptățită să cred că nu se gândește și că nu s-a gândit niciodată în primul rând la ce e mai bine pentru mine. Ideal ar fi să-mi dea de înțeles de câte ori vorbesc cu ea că mă crede în stare să ucid pe cineva; în felul ăsta nu ar mai fi nevoie să mă întreb, din când în când, dacă e posibil să nu fie la fel de monstruoasă cum e tata.

— Cu siguranță nu l-am omorât pe Damon Blundy, dar îți mulțumesc că te-ai gândit la mine. În ceea ce privește aventura, nu e treaba ta.

— Dar e treaba Poliției, din moment ce-a fost omorât, îmi răspunde mama. Și… tata și Lee spun, și au dreptate, că ar trebui să fie și treaba lui Adam. Ești mama copiilor lui, stai în fiecare zi cu ei, ai grijă de ei. Adam trebuie să știe adevărul despre tine. Nu suntem deloc încântați, dar nu ne dai de ales. De data asta ai mers prea departe, Nicki.

Crede că l-am omorât. Chiar crede c-am omorât pe cineva. N-am făcut-o și, cu toate astea, simt un

fel de mândrie rece, aspră.

— Nu, voi ați mers prea departe, o corectez eu fără urmă de sentiment.

Nu mă prefac. În prezența părinților mei și a lui Lee, sentimentele mă părăsesc complet. În clipa asta n-aș putea să plâng sau să mă enervez nici dacă aș încerca. Sunt ca un android specializat în replici sarcastice.

— Apropo, replica asta cu „De data asta ai mers prea departe" ar avea un efect mult mai dramatic dacă nu mi-ai fi spus-o întruna de când eram copil.

— Dă-mi-l pe Adam la telefon. Sau vrei să mă urc în mașină și să vin până acolo?

Reușesc să scot un hohot de râs forțat.

— Stai, stai! Stai să văd dacă am înțeles bine: tata și Lee au hotărât să mă aducă în fața justiției, te-au numit pe tine mesager, iar mesajul este că m-ați turnat toți la Poliție? Și acum o să vă împărtășiți teoria creativă și cu Adam?

— N-are rost să mai minți, Nicki. Melissa ne-a spus totul.

— Totul și încă ceva pe deasupra, după câte se pare, având în vedere că uciderea lui Damon Blundy nu face parte din „totul". Așa cum nici n-am avut o aventură cu el. Iar lui Adam n-aveți decât să-i spuneți ce vreți, de ieri el știe totul despre mine. După discuția cu polițiștii… presupun că Melissa v-a povestit despre asta, nu?

— Ne-a povestit, da. E îngrijorată în legătură cu tine. Cu toții suntem îngrijorați.

— Mersi. M-am emoționat toată.

— Melissa, care îți este cea mai bună prietenă…

— Cea mai bună prietenă? izbucnesc eu în râs. Da, o cea mai bună prietenă sub forma unui cal troian în care se află cel mai înverșunat inamic – genul ăla de cea mai bună prietenă! Conversația pe care am avut-o ieri cu ea m-a făcut să mă hotărăsc să-i spun totul lui Adam. M-am gândit eu că o să apară niște bănuieli nebunești și o trădare urâtă. N-am vrut să mă poată șantaja nimeni, așa că i-am

spus singură toate secretele. Ceea ce mă tem că înseamnă că v-am stricat toată distracția. Dar dacă vrei, poți să-i mai spui o dată. Am să-l rog să se poarte ca și cum n-ar ști deja.

Va trebui să-i spun lui Adam, acum că am acuzat-o pe mama că blufează. O să trebuiască să-mi mărturisesc toate păcatele. Dar o să-mi fac griji pentru asta după ce închid telefonul cu mama.

Unele dintre păcate. Nu trebuie să-i spun lui Adam chiar totul.

Din fericire, Melissa nu știe nimic despre Hotelul Chancery.

— Ba chiar i-am spus lui Adam și dacă l-am omorât sau nu pe Damon Blundy, adaug copilărește.

— Tocmai mi-ai spus că nu l-ai omorât. Acum recunoști că ai făcut-o?

— Nu. Spun doar că i-am spus lui Adam adevărul, dacă am făcut-o sau nu.

— Adică mie mi-ai spus o minciună?

— Nu. Și ție ți-am spus adevărul.

— Ăsta nu e un joc, Nicki.

Dar totul trebuie să fie un joc, nu? Altfel ar fi prea greu de îndurat. Totul e un joc și eu trebuie să câștig.

— Tu și tata ați angajat un bărbat cu părul în șuvițe care să mă urmărească? Sau l-a angajat Lee?

— Ce bărbat cu părul în șuvițe?

— N-am idee. De asta te întreb pe tine. M-a tot urmărit un bărbat.

— Probabil că până la urmă o să te culci cu el, îmi răspunde mama.

E prima răbufnire de furie pe care o simt în vocea ei de când am început conversația.

— Nu cred, o ia la fugă de câte ori mă întorc spre el. O fi vreun joc dubios, cu tentă sexuală, genul v-ați ascunselea cu perversiuni?

— Ce-a zis Adam când i-ai povestit de nenumăratele tale aventuri de-o noapte și că l-ai

înșelat atâta timp cu Damon Blundy?

— A zis: „O să-ți iert toate păcatele, dar numai dacă mă duci într-o vacanță luxoasă la snowboarding în Alpii francezi”. Nu, nu asta a zis, glumesc. Și n-am avut nicio aventură, nici scurtă, nici lungă, cu Damon Blundy. Parcă tu credeai în sinceritate de nu mai puteai – nu te deranjează să inventezi atâtea minciuni sfruntate despre mine și să-i tot dai înainte cu ele de parcă ar fi adevărul?

— Ce-a zis Adam, Nicki? Ce-a zis când i-ai povestit că l-ai înșelat de nenumărate ori?

Nenumărate? Melissa știe doar de două aventuri de-o noapte pe care le-am avut de când sunt cu Adam. Dacă pui la socoteală și aventura fictivă cu Damon Blundy, ar fi trei. Nu sunt chiar „nenumărate”. Mama ar trebui să mai iasă și ea prin lume. De fapt, având în vedere că trăiește cu tata, ar fi trebui *să plece* în lumea largă. Dacă în tinerețe ar fi fost mai curajoasă, dacă și-ar fi permis să vadă ce e tata de fapt și ar fi acționat în consecință, poate că ar mai fi existat o speranță pentru ea.

— A dracului să fiu dacă e treaba voastră ce-a zis Adam. În general, tind să nu discut despre viața mea intimă cu oamenii care mă toarnă la poliție, cu toate că sunt nevinovată.

Închid și rămân nemișcată pe scaun, așteptând ca sentimentele să mă ajungă din urmă. E posibil să mai dureze un pic. Trebuie să profit cât mai mult de senzația asta de amorțire. Trebuie să mă pregătesc.

Oare Adam o să bage divorț? Să fie ăsta începutul prăbușirii întregii mele vieți?

Trebuie să fac tot ce-mi stă în putere ca să scap de bănuielile astea de crimă. Dacă asta presupune să le spun polițiștilor adevăratul motiv pentru care am ocolit Elmhirst Road luni, am să o fac. Eu nu sunt o lașă, ca mama. O să fac ce trebuie făcut.

Iau telefonul și-l sun pe Adam la serviciu. Când răspunde, îi spun:

— Trebuie să vii acasă.

•

O oră mai târziu, eu și Adam suntem în dormitorul nostru, cu ușa închisă. La parter, televizorul le oferă copiilor noștri alinarea de fiecare seară, cu ajutorul unei bolboroseli de voci. Sophie și Ethan nu bănuiesc că e posibil ca în curând să aibă nevoie de mai multă alinare decât de obicei. Să sperăm că, dacă abordez situația cum trebuie, nu vor afla niciodată cât de aproape s-au aflat de a le fi distrusă lumea.

— Deci… ce se întâmplă? Nu spune că m-ai târât acasă de la muncă doar ca să-mi arăți trei îngeri din sticlă colorată!

I-am aliniat frumos pe pat. Pledul e alb, așa că este un contrast frumos.

— Trebuie să-ți spun ceva ce nu o să-ți placă deloc, dar la început trebuie să-ți povestesc ceva despre copilăria mea și vreau să-mi spui ce părere ai.

Fără să aștept să încuviințeze, încep să-i povestesc.

Am furat cei trei îngeri de la locul de joacă la care mergeam când aveam patru ani. Unul e roz, unul e verde, iar al treilea e galben. Aveam doar patru ani, nici nu știam că se cheamă furt. Pur și simplu i-am văzut într-o cutie cu jucării de-acolo, mi-au plăcut la nebunie și am hotărât să-i iau la mine acasă. Când i-am arătat mamei, încântată nevoie mare în legătură cu prada mea, nu a spus nimic, dar privea micile jucării de parcă ar fi fost capsule care conțineau ricină. L-a chemat pe tata, care a urlat la mine până mult după lăsarea întunericului – despre crime grave, despre pedepse și despre faptul că oamenilor răi le sunt tăiate mâinile.

În ziua următoare, mama a stat lângă mine, în fața locului de joacă, în timp ce recitam scuzele pe care ea și tata mă puseseră să le învăț pe dinafară și să le repet de mai multe ori în fața lor, la micul

dejun. Niciunul dintre cuvintele acelea nu-mi aparținea. Nici mama și nici tata nu-mi mai zâmbiseră de cu o zi înainte, dinaintea mărturisirii semiaccidentale; erau în continuare la fel de supărați ca în clipa în care descoperiseră oribila infracțiune.

Am pus îngerii înapoi în cutie și m-am prefăcut de minune că nu îmi păsa. În sinea mea, urlam din rărunchi: „Dar am nevoie de ei!” Hotărâsem deja că îngerii aceia erau mai buni cu mine decât părinții mei. Femeia care administra locul de joacă îi tot spunea mamei că nu era nimic grav, iar mama îi tot spunea că era ceva înfiorător de grav. După plecarea mamei, femeia cea cumsecade mi-a spus că puteam să iau îngerii, că mi-i făcea cadou pentru că-mi plăceau atât de mult. Țin minte că, în timp ce i-am mulțumit, mă gândeam: „Habar nu ai, nu-i așa? Nu am cum să merg vreodată acasă cu îngerii ăștia și să îi arăt părinților mei, indiferent ce poveste le spun – nici dacă îngerii ar veni însoțiți de o scrisoare semnată de tine, în care insiști că vrei să mi-i dai și că totul a fost din inițiativa ta, nu din a mea”.

Aveam patru ani, sigur că nu așa am formulat chestiunea nici în gândurile mele, dar înțelegeam că era imposibil să duc acei trei minunați îngeri acasă. Pricepeam și faptul că femeia aceea generoasă nu ar fi înțeles, ceea ce mă făcea și mai nefericită.

Pe de altă parte, trebuia să am îngerii. Trebuia să risc, chiar dacă avea să mi se întâmple ceva îngrozitor. Faptul că-mi plăceau se transformase între timp într-un atașament afectuos. Aș fi riscat orice. Așa că i-am mulțumit frumos și i-am băgat în pantofi. De atunci și până când m-am mutat de-acasă, am avut grijă să-i țin ascunși. Mama și tata n-au aflat niciodată că i-am avut în tot timpul ăsta. Nici măcar astăzi nu știu. Uneori mă întreb: dacă într-o bună zi i-aș scoate din buzunar și aș spune „Ia uitați”, oare i-ar recunoaște?

Îi explic lui Adam că nu pot să mă văd sau să vorbesc cu ai mei fără să am îngerii ascunși pe undeva prin haine.

— Nu ți-am mai spus asta până acum, pentru că mi-a fost teamă că o să crezi că sunt nebună.

Adam se încruntă.

— E un pic ciudat, Nicki, trebuie să recunoști. Pun pariu că nu mai e nimeni – chiar nimeni pe lumea asta – care să poată vorbi cu părinții doar dacă are ascunși asupra persoanei sale trei îngeri secreți.

— Sunt sigură că ai dreptate. Alte păreri despre poveste mai ai?

— Păi…

Pare luat pe nepregătite.

— Poate că ar trebui să încerci să găsești o modalitate de a nu mai avea nevoie de îngeri când te vezi cu ai tăi? De ce să menții o superstiție din asta caraghioasă? De ce să nu te porți rațional?

Văzându-mi figura, schimbă tonul și continuă:

— Deși presupun că e o chestie destul de inofensivă și, dacă te face să te simți mai bine… nu sunt sigur ce ai vrea să spun, se încruntă el. Foarte frumos din partea tipei de la grădiniță, oricum, că te-a lăsat să-i păstrezi – a fost foarte abilă.

— De ce abilă?

— Păi, e clar că și-a dat seama că mama ta te făcea să te simți foarte vinovată, mult mai vinovată decât ar fi fost cazul. I-a părut rău de tine și probabil s-a gândit că, dacă îți dă îngerii, te mai înveselește un pic.

Nu mai rezist să-i pun alte întrebări.

— Te-am înșelat, încep eu repede, ca să scap de ce e mai greu. Trebuie să-ți spun totul pentru că acum are legătură cu investigația unei crime. Altfel nu ți-aș fi spus. Am făcut-o pentru că în mine e ceva care… Vreau să-ți spun că nu are nimic de-a face cu tine sau cu relația noastră. I-aș fi fost infidelă soțului meu, indiferent cu cine m-aș fi căsătorit. Te iubesc la fel de mult cum te-am…

Mă opresc uluită.

La fel de mult cum…

Nu e mai puțin mort. La fel de mort. Sensurile sunt interșanjabile.

Știu ce înseamnă. Știu exact ce înseamnă cuvintele astea. Și, cu toate că nu știu încă cine l-a ucis, știu că Damon Blundy a murit din cauza mea.

A mea și a Regelui Eduard.

Combustie spontană în media

Damon Blundy, 1 noiembrie 2011, Daily Herald Online

Ce pot să spun? Am greșit. Se întâmplă uneori și, atunci când se întâmplă, recunosc. Într-un interviu exclusiv acordat Sunday Times Sfânta Paula a Privilegiului a dezvăluit în sfârșit adevăratul motiv pentru care și-a trimis fiul, pe Toby, la o școală amărâtă de stat, când și-ar fi permis fără probleme să-l trimită la o excelentă școală particulară. (Se întâmplă ca în articolul cu pricina să fie pomenit numele lui Toby, la fel cum îi apare și fotografia; să sperăm că puștiul nu ține cine știe ce la intimitatea lui.)

Se pare că Paula nu a fost, așa cum am sugerat eu la un moment dat, motivată de dorința de a face o bună impresie în lumea politică, grație unei cauze mizerabile, pe socoteala bunăstării și a viitorului singurului său copil. Decizia ei nu a fost, așa cum am presupus jucăuș, mai târziu, o răzbunare pasiv-agresivă față de părinții ei conservatori, care au trimis-o pe ea, draga noastră Paula a Proletarilor, la o școală internat pentru fete, unde a suferit nedreptatea oribilă de a primi o educație de talie mondială. Nu, dragă cititorule, nu a fost niciunul dintre motivele de mai sus. Paula noastră l-a trimis pe tânărul Toby la Gorse Edge School pentru că avea o aventură ilicită cu directorul adjunct al școlii, Harry Bowers.

Pun pariu că Bowers și soția lui, Julie, ar prefera ca noi să nu știm asta, dar, grație dorinței obsesive a sfintei Paula de a demonstra că eu mă înșel, am aflat. Noi, alături de toți ceilalți cititori ai Sunday Times și de familiile și prietenii lor, știm toată povestea, relatată chiar de Paula Privilegiu. Personal, îmi plac foarte mult părțile în care mă pomenește pe mine. Mă bucur de nu mai puțin de patru mențiuni, ceea ce demonstrează că în momentul de față ocup primul loc în gândurile Sfintei Paula. Mi-e milă de săracul domn

Privilegiu. Oare cum s-o fi descurcând cu toată atenția asta pe care o primește de la media? Și prin „săracul" vreau să spun „ghinionistul", bineînțeles; ultima oară când am verificat, Richard Crumlish se descurca destul de bine cu venitul lui de moștenitor al unei averi colosale în domeniul afacerilor cu diamante.

Însă o ditamai averea nu poate înlocui o soție credincioasă, ar susține unii, și nu e prima oară când aventurile adultere ale Sfintei Paula s-au revărsat în sfera publică. Îl mai țineți minte pe Keiran Holland? Eu mă străduiesc să-l uit, dar uneori e imposibil. Îl mai țineți minte pe regizorul american mediocru… al cărui nume l-am uitat? Atât Crumlish, cât și Partidul Laburist au trecut cu vederea aceste două aventuri, fără îndoială din același motiv: bunăciuni ca Paula nu se găsesc pe toate drumurile. Oare Crumlish are să-și susțină din nou soția, acum că l-a înșelat pentru a treia oară și că a povestit toate detaliile trădării într-un interviu acordat unui ziar cu distribuție națională? Scandalul e de-abia la început și, în vreme ce rămânem fascinați de fiecare fațetă a nefericirii lor maritale, putem doar să ne întrebăm: oare Sfânta Paula va primi papucii sau diamantele?

Indiferent ce s-ar întâmpla cu căsnicia ei, cariera politică a luat sfârșit sau va lua sfârșit foarte curând. Oricât de îngăduitor ar fi, permițându-le unor indivizi precum cei doi Ed, Miliband și Ball, să se numere printre fruntași, Partidul Laburist nu-și poate duce bunăvoința până la a menține în funcție o membră a Parlamentului care a recunoscut în fața țării întregi, fără vreo urmă de regret, că și-a dat fiul la o anume școală, cu intenția de a se strecura în debaraua cu articole de papetărie a respectivei școli împreună cu cel mai apetisant alegător al ei, imediat ce îl lasă pe micul Toby la ușa clasei.

În caz că laburiștii se simt teribil de iertători în ceea ce privește infidelitatea și exhibiționismul (mai știi? Poate că au auzit că cei de la conservatori iau măsuri în direcția asta și vor să le urmeze exemplul), Sfânta

Paula a avut grijă să mai adauge o dezvăluire în mica ei combustie spontană din media:

„Dacă Damon Blundy vrea să adauge un pic de strălucire vieții lui triste și amărâte, atacându-mă pe mine săptămână de săptămână în rubrica lui, i-aș sugera să mă judece pentru problema cu furtul din magazine, pe care am avut-o în adolescență și a durat până după ce am împlinit 20 de ani. Ah, pardon, Blundy nu știe despre asta, fiindcă nu am fost niciodată prinsă. Poate că ar fi cazul să recunoască că habar nu are ce fel de persoană sunt – bună, rea sau plictisitoare –, așa cum nici eu nu am idee ce fel de om e el, deși știu, așa cum știm cu toții, că de cele mai multe ori alege să se comporte ca un bigot înfiorător. Dar nu trebuie să lăsăm bigotismul lui, oricât de dezgustător ar fi el, să ne orbească în ceea ce privește prostia lui. Este tentant să presupunem că cei care ne jignesc și care ne supără rostesc adevăruri aspre, pe care noi nu suportăm să le auzim, dar uneori, ca și în cazul lui Blundy, ei se înșală în aceeași măsură în care sunt dezagreabili. Doar un neghiob și-ar imagina că decizia mea de a-mi trimite fiul la o școală de stat a fost în vreun fel controversată sau o chestiune de interes public. Datorită relației cu Harry, am avut norocul de a ști suficiente lucruri despre școala Gorse Edge și despre personalul ei pentru a avea încredere în această instituție. Însă și dacă n-ar fi fost așa, tot l-aș fi trimis pe Toby la o școală de stat, pentru că eu cred cu tărie în sistemul nostru educațional”.

Aleg să mă port ca un bigot înfiorător? Vai, Paula, ești tare nedreaptă. Nimeni nu alege cum să se poarte – nici eu și nici tu. Liberul arbitru este cea mai mare minciună pe care am înghițit-o vreodată, ca specie. Dacă oamenii ar avea libertatea voinței, de ce ar alege Bryn Gilligan să-și petreacă zile și nopți întregi pe Twitter. angajându-se în discuții nesfârșite cu toți idioții din lumea asta, dezbătând dacă ar trebui sau nu să-și ia viața? De ce și-ar imagina Reuben Tasker că

are vreun rost să-mi interzică să mai citesc cărțile lui, din moment ce e clar că acestea nu-mi plac? De ce m-ar ataca Keiran Holland pentru că am făcut lobby pentru retragerea Premiului Cărțile îmbogățesc Viața, primit de Tasker? Având în vedere că n-am făcut niciun fel de lobby în sensul ăsta, sunt uluit. Eu aveam impresia c-am adus argumente pentru a-i fi înapoiate lui Bryn Gilligan medaliile olimpice, folosindu-l pe Reuben Tasker drept o analogie convenabilă. La fel de șocat de faptul că Holland a simțit nevoia să-mi explice cu atâtea detalii diferența dintre atletismul olimpic și un roman horror. În caz că se află printre voi persoane care așteaptă cu sufletul la gură o clarificare în sensul ăsta, iată un scurt fragment din vastul său tratat pe acest subiect:

„Romanul este produsul unui proces de muncă; nu este însuși procesul. Creația artistică a lui Reuben Tasker este romanul lui, nu capacitatea de a scrie un roman, în vreme ce produsul lui Bryn Gilligan este capacitatea sa de a alerga repede și nimic mai mult de-atâta. În domeniul său, produsul – alergarea rapidă – și procesul sunt unul și același. O cursă nu durează decenii sau secole, fiind imposibil de separat de capacitatea de a alerga, motiv pentru care această capacitate nu ar trebui modificată pe căi chimice. În cazul unui roman, nu ne pasă și nici nu ar trebui să ne pese cum a apărut, ci doar cum este el”.

Există și alte diferențe, pe care Holland le-a omis. Ca să alergi îți trebuie o pereche de adidași și o doză de Gatorade. Pentru un roman horror, n-ai nevoie de niciunul dintre lucrurile astea. Alergarea presupune o mișcare rapidă. Într-o carte, nu-i obligatoriu ca acțiunea să se desfășoare rapid (citiți volumul lui Tasker, dacă vreți o dovadă). Pe de altă parte, romanele horror și alergatul olimpic au câteva trăsături comune: ambele te pot face să transpiri, fie de oboseală, fie de spaimă. Ambele au un aspect competitiv – există premii și în sport, și în literatură. Dacă folosirea

drogurilor te împiedică să câștigi una dintre categoriile acestea de premii, de ce nu te-ar opri și din a câștiga cealaltă categorie de premii? Până la urmă, premiul în bani ajunge la scriitorul drogat, care a încălcat legea, nu la cartea în sine. Cărțile nu au conturi bancare. Keiran Holland nu a reușit încă să ofere un argument convingător pentru care Bryn Gilligan ar trebui să fie văduvit de medaliile sale, în vreme ce super-natural de drogatul Reuben Tasker ar trebui să-și păstreze premiul.

Capitolul 6

JOI, 4 IULIE 2013

— Nicki Clements este o mincinoasă, i-a spus Melissa Redgate lui Gibbs. Așa a fost dintotdeauna.

„Spre deosebire de mine, de tine și de toți oamenii cumsecade”, părea să adauge fără cuvinte.

Vorbește doar în numele tău, și-a spus Gibbs. Deși, bineînțeles, Melissa nu rostise cuvintele acelea cu voce tare. Gibbs nu ar fi putut să o dovedească – încă –, dar avea impresia că era genul de om mulțumit de sine pentru că respecta normele morale ale majorității. Nu-i făcea nicio plăcere să se afle într-o cameră mică de interviu, singur cu ea. Ce fel de persoană contactează de bunăvoie polițiștii și le spune: „Cred c-ar fi bine să o luați în considerare ca suspectă de crimă pe cea mai bună prietenă a mea, cu toate că nu am nicio dovadă”?

Nicki Clements nu îl omorâse pe Damon Blundy, în afara cazului în care era mult mai deșteaptă decât părea. Secretara de la școala Freeth Lane îi confirmase alibiul: Nicki vorbise la telefon cu școala, pe fix, aproape toată dimineața, cu intermitențe. Nu ar fi avut timp să meargă cu mașina până pe Elmhirst Road, să ucidă un om și să se întoarcă acasă între apelurile telefonice.

După ce auzise povestirea lui Robbie Meakin despre întâlnirea cu Nicki, lui Gibbs începuse chiar să-i pară rău pentru ea. Părea mai curând o prostovană disperată decât un geniu malefic.

Melissa i-a întins lui Gibbs dosarul albastru pe care îl adusese cu ea.

— Ăsta este anunțul pe care l-a postat Nicki pe un site de întâlniri pentru sex ocazional, numit Intimate Links. Sunt destul de sigură că Damon

Blundy a răspuns la anunț și că au început o aventură.

Gibbs a frunzărit hârtiile din dosar.

— Aici e mult mai mult decât un anunț. Sunt…

— Sunt unele dintre editorialele lui Damon Blundy, plus secțiunile de comentarii. Le-am printat eu, ca să nu mai trebuiască să le căutați pe internet. Și mai sunt multe, dacă vă interesează. Astea sunt doar o mostră aleatorie. Intre octombrie 2011 și februarie anul acesta, Nicki a comentat la aproape toate articolele lui Blundy – apărându-i întotdeauna punctul de vedere, oricât de deplasat ar fi fost, și atacându-i pe ceilalți comentatori atunci când aceștia se luau de el. De ce ar fi făcut asta dacă nu aveau o aventură? Din câte știu, ea nu a mai comentat niciodată nimic pe internet, nici înainte și nici după aceea.

Gibbs a recitit anunțul de pe Intimate Links. L-a ridicat în fața ochilor.

— Data de pe ăsta e iunie 2010. Ați spus că Blundy i-a răspuns și au început o aventură – atunci, de ce n-a început Nicki să-i comenteze editorialele imediat? De ce a așteptat până în octombrie anul următor?

— Din nou, nu sunt sigură, dar… bănuiesc că, pentru o perioadă destul de lungă de timp, nu a știut cine era. Cred c-au vorbit prin mesaje și la început nu au știut foarte multe unul despre celălalt. Trebuie întâi să dobândești încrederea celeilalte persoane, nu? Mai ales în cazul unei persoane faimoase, ca Damon Blundy.

Era logic.

— Și a încetat să-i mai comenteze editorialele în februarie anul acesta? a întrebat Gibbs.

Melissa a încuviințat din cap.

— Bănuiesc că atunci s-au despărțit. Ea nici nu l-a mai pomenit – până marțea asta, când a venit să-mi spună că a fost ucis și să mă roage să mint pentru ea.

— Stați un pic, numai o clipă, a intervenit Gibbs. Spuneți că îl menționa… asta înseamnă că v-a zis că avea o aventură?

— Nu, niciodată. Așa cum nu mi-a spus nici că pusese un anunț pe Intimate Links.

Melissa părea încurcată. Vinovată chiar.

— Nicki și cu mine am fost cele mai bune prietene din școală, îmi povestea totul – toate secretele ei, toate minciunile. Apoi, acum câțiva ani, am început să ies cu fratele ei. Între timp ne-am căsătorit. Până atunci nu-mi dădusem seama ce efect groaznic avuseseră minciunile lui Nicki asupra lui, asupra copilăriei lui, asupra vieții lor de familie… așa că i-am cerut lui Nicki să nu-mi mai spună nimic din ce-ar fi trebuit să-i ascund lui Lee. El urăște minciunile – pur și simplu le urăște. Sinceritatea e mai importantă pentru el decât orice altceva.

Părea să aștepte ca Gibbs să-i spună: „Și pe bună dreptate!”

— Prin urmare… Nicki nu v-a mărturisit că avea o aventură cu Blundy, pentru că nu ar fi vrut ca fratele ei să afle?

— Exact. Și eu aș fi refuzat să-i ascund lucrul ăsta. O știa foarte bine. Dar… Nicki poate să fie uneori o mare scorpie. Ura faptul că eram cu fratele ei, cred că o considera un fel de trădare a prieteniei noastre. Și ura faptul că nu îmi mai putea povesti nimic, așa că a găsit o cale ocolitoare: îmi spunea fără să-mi spună. Într-o bună zi mi-a povestit din senin despre site-ul ăsta, Intimate Links. Nu mai auzisem de el până atunci. Am întrebat-o de ce-mi povestește brusc despre el. Mi-a răspuns: „Ah, fără motiv” cu un ton exagerat de nevinovat, din care am înțeles tot ce trebuia să știu. „Lumea pune anunțuri acolo, în căutare de amanți. Cele mai multe dintre anunțuri sunt înfiorător de prost scrise. Dar ar trebui să arunci o privire – unul sau două sunt chiar interesante”. Mi-am dat seama exact ce voia să spună, iar ea știa foarte bine că

aveam să mă uit și să-i găsesc anunțul – era clar că era al ei, ea spunea întruna că BBC4 este singurul canal de televiziune care merită urmărit –, la fel cum știa că nu am să-i pot spune nimic lui Lee, fiindcă de fapt nu-mi zisese nimic. Ar fi putut nega totul, dacă o întreba cineva, și sunt sigură c-ar fi negat până în pânzele albe!

Mânia din vocea Melissei era inconfundabilă.

— Apoi, câteva luni mai târziu, a început să-l pomenească pe Damon Blundy, cât de interesant și de inteligent scria el. Iarăși pe tonul inocent-batjocoritor: „Sper că nu te deranjează că-l pomenesc pe Damon Blundy atât de des", îmi zicea cu ochi mari, de căprioară. „Doar că, mai nou, este editorialistul meu preferat. E foarte important să avem fiecare câte un editorialist preferat, nu?" Așa că i-am citit editorialele și am găsit-o pe Nicki în paginile de comentarii, luându-i partea de fiecare dată. O rugasem să nu-mi spună ce prostii mai făcea, iar ăsta a fost modul ei de a-mi spune: „Du-te naibii, eu o să fac ce vreau, ca de fiecare dată". Într-o bună zi am cedat și m-am răstit la ea: „Am înțeles, Nicki – te culci cu Damon Blundy. Bravo ție!". S-a prefăcut șocată: „Ce? De unde ți-a venit o asemenea idee? Nu mă culc cu el și, chiar dacă aș face-o, nu ți-aș spune ție, nu? Mi-ai cerut să nu-ți mai spun". Credeți-mă, avea o aventură cu el. Altfel de ce ar fi plecat brusc din Londra, mutându-se în Spilling? Nu e genul care să-și dorească să evadeze într-un orășel tăcut de provincie. Adoră Londra. Dar Damon Blundy s-a mutat din Londra în Spilling, așa că ea a trebuit să-l urmeze. L-a pus pe Adam să ceară un transfer de la muncă, ca ea să poată fi mai aproape de Blundy.

— I-ați spus lui Lee ce bănuiați? a întrebat-o Gibbs.

— Nu. Nu până marți, când Nicki mi-a cerut să-i mint pe polițiști. Asta m-a făcut să realizez cât de gravă era situația. Înainte de asta… nu. Lee le-ar fi spus părinților lor, iar aceștia i-ar fi spus lui Adam,

soțul lui Nicki. Tot ce s-a întâmplat după ce i-am spus, luni, s-ar fi întâmplat mult mai devreme. Și n-am vrut, de fapt, să le distrug viața lui Nicki și lui Adam. Mai ales că nu știam cu certitudine…

— Stați numai o clipă, a oprit-o Gibbs. Marți, i-ați spus soțului dumneavoastră că aveați bănuiala că sora lui a avut o aventură cu Damon Blundy și… el le-a povestit părinților lor?

De ce ar fi făcut una ca asta? Orice om cu scaun la cap ar fi încercat să țină părinții cât mai departe de treaba asta, fără îndoială.

— Iar aceștia i-au spus soțului lui Nicki? a continuat el.

Ce familie are biata femeie!

— I-au zis lui Nicki că aveau de gând să-i spună. Ea le-a răspuns că n-avea niciun rost, că-i povestise deja tot. Nu știu dacă-i adevărat sau nu. La cum o cunosc eu… cred că e posibil să-i fi spus ceva lui Adam, știind că altfel i-ar fi spus părinții ei, dar cu siguranță nu i-a povestit tot adevărul. În niciun caz.

Gibbs s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat brațele.

— Bine, atunci să presupunem că Nicki avea, într-adevăr, o aventură cu Damon Blundy. Asta înseamnă că ea l-a ucis?

Melissa părea luată prin surprindere.

— Nu, sigur că nu. Dar… înseamnă că e posibil s-o fi făcut, nu? Lee așa crede, iar el e fratele ei. Dacă nu are nimic de ascuns, de ce mi-a cerut să-i mint pe polițiști pentru ea?

— Unde e Lee astăzi? De ce nu ați venit împreună aici?

— E la muncă. M-a întrebat dacă mă simt în stare să vin singură și i-am spus că da.

— Cu ce se ocupă? a întrebat-o Gibbs.

— Scrie discursuri. Pentru Home Office.

Și pentru soția lui: un discurs cu titlul „De ce *ar trebui să o condamnați pe sora soțului meu pentru crimă”.*

— Și dumneavoastră? Ce slujbă aveți?

— Eu lucrez de-acasă. Administrez o companie care vinde prin corespondență remedii naturiste și suplimente alimentare. Și îmi pregătesc și licența în drept, la seral. De ce trebuie să știți toate astea?

— Pur și simplu vreau să știu, i-a răspuns Gibbs pe un ton mai agresiv decât intenționase.

— Uitați, chiar sper sincer că Nicki nu l-a omorât pe Damon Blundy, a continuat Melissa, simțind, fără îndoială, că bărbatul o antipatiza. Nu spun că ea l-a omorât, dar ar fi iresponsabil din partea mea să nu vin la dumneavoastră cu bănuielile mele, mai ales când știu că este… ce să mai, este o mincinoasă patologică!

Gibbs nu a spus nimic. Simțea că Melissa nu terminase încă.

— Nu minte doar ca să scape din vreo încurcătură, cum fac cei mai mulți. I se pare distractiv să mintă. E hobby-ul ei. Comite și infracțiuni, tot pentru că i se par distractive. Odată, a furat o pereche de pantofi de copil de la un loc de joacă. Erau ai unui băiețel care fusese răutăcios cu Ethan. Nicki i-a furat pantofii drept răzbunare și i-a aruncat într-un coș de gunoi, în drum spre casă. Altă dată a contactat un ziar local – asta se întâmpla când încă locuia în Londra – și a criticat școala lui Sophie și a lui Ethan. Când a apărut un articol critic, în loc să-i spună directorului „Da, am fost nemulțumită în legătură cu școala, așa că m-am plâns la ziar”, a pretins că…

S-a oprit. Părea jenată.

— Este atât de flagrant de neplauzibil, încât e aproape amuzant. A negat pur și simplu că vorbise cu presa. I-a spus directorului că stătuse de vorbă cu o prietenă, în particular și în mod responsabil, iar redactorul-șef al ziarului local se întâmplase să fie în spatele lor chiar atunci – într-un supermarket, i-a zis ea – și pe urmă a folosit povestea în articol, fără ca ea să fi știut sau să-i fi dat permisiunea, *nenorocitul*!

Melissa a clătinat din cap.

— Am auzit-o când a vorbit la telefon cu directorul școlii. Chiar l-a făcut nenorocit pe omul ăla, iar după ce a închis telefonul, a izbucnit în râs. „Ce zici, a sunat în regulă, în genul ăla de poveste care e atât de neplauzibilă încât trebuie să fie adevărată?”, m-a întrebat.

Și pun pariu că ai râs fi tu cu ea atunci, nu-i așa? Pun pariu că erai mult mai simpatică înainte să te combini cu Lee.

— Probabil că cei mai mulți oameni au povești de genul acesta, i-a răspuns Gibbs.

— Eu nu. N-am furat niciodată nimic. Nici nu mint de plăcere, cum face Nicki. Pun pariu că nici dumneavoastră.

Încrederea lui Gibbs în priceperea ei de a intui caracterul oamenilor a scăzut sub nivelul zero.

— Povestiți-mi despre ziua de marți, i-a cerut el. Nicki v-a rugat să mințiți poliția?

— Nu avea mașina cu ea. Mi-a apărut la ușă, musafiră nepoftită, și primul lucru pe care l-am observat a fost că avea în mână niște chei de mașină care nu erau ale ei. Mi-a zis că mașinii ei îi lipsea o oglindă și că era o problemă cu trenurile, așa că închiriase o mașină. Apoi mi-a spus că Damon Blundy fusese ucis, fără să pară cine știe ce șocată sau tulburată. Părea a fi fost un detaliu minor, nu principalul lucru despre care venise să vorbim. Apoi m-a rugat să mint.

— În legătură cu ce?

— Cu două duminici înainte am mers amândouă la o licitație în Grantham. Mi-a spus că detectivii care investighează asasinarea lui Damon Blundy m-ar putea contacta și mi-a cerut să nu le spun că oglinda laterală de pe partea pasagerului îi lipsea în ziua aceea.

— V-a cerut să *nu* le spuneți polițiștilor că îi lipsea oglinda? a întrerupt-o Gibbs, îndreptându-se în scaun.

Nicki le spusese lui Sam și lui Simon că oglinda îi lipsise atunci când mersese cu Melissa în

Grantham, precum și că Melissa avea să confirme lucrul acesta.

— Avea impresia că e foarte vicleană. Voia exact opusul a ceea ce mi-a cerut. Eu ar fi trebuit să resping rugămintea de a minți și să insist ca, dacă m-ar fi chestionat polițiștii, să spun adevărul. Numai că era o singură problemă: nu ăsta era adevărul. Oglinda laterală nu-i lipsea în ziua aia. Era acolo, n-am nicio îndoială. A fost o zi caldă și am ținut geamul coborât cea mai mare parte a drumului până în Grantham. Mi-am privit reflecția din oglinda laterală de mai multe ori.

— Sunteți sigură?

— Absolut. Mașina era vraiște, ca de obicei, și așa de plină de firimituri încât ai fi putut să umpli o pernă cu ele, dar toate oglinzile erau la locul lor.

În timp ce Gibbs își nota informațiile, Melissa a adăugat cu o voce ofensată:

— Aventura cu Damon Blundy nu a fost singurul derapaj al lui Nicki, iar marți n-a avut loc prima ei întâlnire cu poliția.

— Ce vreți să spuneți? În legătură cu poliția, a continuat el, ca să fie clar. Nu mă interesează dacă Nicki s-a culcat cu 4 bărbați sau cu 40.

Încă era enervat fiindcă Melissa îl categorisise rapid ca fiind un om care nu ar fi mințit în mod obișnuit, când el își mințea soția, pe Debbie, zilnic.

— Acum câteva săptămâni, Nicki mi-a apărut la ușă – tot pe nepusă masă – și mi-a spus că se întâmplase ceva teribil; era cea mai oribilă zi din viața ei. Avea ceva de-a face cu poliția…

— Când? a întrerupt-o Gibbs. Știți cumva data?

— Da. Am căutat ieri în agendă și am făcut calculele. Era miercuri, 5 iunie, cam pe la ora 14. A sunat soneria și i-am răspuns. Era Nicki, care a dat buzna înăuntru și mi-a spus că trebuie să vorbească cu mine, că e o urgență și că nu am voie să spun nimănui, nici măcar lui Lee. Își ieșise cu totul din fire. Cred c-a avut impresia că era o problemă suficient de importantă și de gravă încât să las la o

parte obiecțiile legate de faptul că trebuia să-i ascund anumite lucruri soțului meu.

— Și le-ați lăsat la o parte?

— Nu. Chiar dimpotrivă. Dacă era ceva important, eram cu atât mai hotărâtă că nu trebuia să-l mint pe Lee în legătură cu asta. I-am explicat lui Nicki că trebuia să găsească altă persoană căreia să-i facă aceste confidențe și cu care să-și discute… problema. Am încercat să fiu cât mai grijulie, dar… n-a primit vestea prea bine. Lucrurile au luat-o un pic razna.

— A devenit violentă? a întrebat Gibbs.

— Nu, nimic de genul ăsta. A devenit doar… răutăcioasă.

— În ce sens?

Melissa a oftat.

— Mi-a zis că atunci când mi-am dăruit inima lui Lee, chiar mi-am pierdut inima. N-am inimă, se pare, fiindcă nu sunt dispusă să mă las atrasă în minciunile ei. Apoi… nu știu, o groază de aiureli care ar fi trebuit să mă dea peste cap, să mă manipuleze. Mi-a zis că nu mai știa cine era, sau că nu credea că mai poate suporta să fie persoana care era, dar că cel puțin, slavă Domnului, nu exista pericolul să ajungă vreodată ca mine, iar pentru lucrul acesta era teribil de recunoscătoare… Genul ăsta de lucruri. Am rugat-o să plece. A mai făcut o încercare să mă convingă: eu eram singura persoană care o cunoștea cu adevărat, o cunoșteam de atâția ani, doar eu o puteam ajuta…

Melissa s-a înfiorat.

— Nu voiam decât să iasă mai repede din casa mea. Nu i-am pomenit nimic lui Lee despre asta, pentru că nici nu suportam să mă gândesc la conversația aceea, după ce s-a încheiat.

Asta fiindcă te simțeai vinovată. Și pe bună dreptate.

Melissa s-a încruntat.

— Lee are dreptate: ar fi trebuit să-i spun imediat. Acum știe totul, i-am spus tot ce știu.

— Sună ca și cum Nicki avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să rezolve o problemă destul de gravă, a zis Gibbs pe un ton neutru.

— Sunt sigură că avea nevoie de ajutor, a rostit Melissa ritos, înroșindu-se la față. Sunt la fel de sigură că era o problemă în care se băgase de una singură.

— Și credeți că este posibil ca luni să se mai fi băgat într-o problemă, omorându-l pe Damon Blundy?

— Lee așa crede. Iar eu… Ei bine, să zicem doar că atunci când e vorba de Nicki, orice e posibil.

— Unde vă aflați dumneavoastră și Lee luni dimineață, între 8:30 și 10:30? a întrebat-o Gibbs.

•

— Sper că vă plac lecturile horror.

Prima soție a lui Damon Blundy i-a întins lui Sam Kombothekra un exemplar din memoriile ei, O *gaură în piatră.* Sam de-abia dacă a observat titlul sau subtitlul: *Cum am supraviețuit unei căsnicii din Iad.* În schimb, se holba la numele de pe supracopertă: Verity Hewson.

Verity Hewson, Abigail Meredith, recita întruna în minte. *Verity Hewson, Abigail Meredith.* Nu Preș și Despot, așa cum ajunseseră rapid cunoscute în secția de poliție. Dacă reușea să treacă de interviul acesta fără să-i scape vreo poreclă, Sam avea să fie un om fericit.

Inconvenientul că Verity locuia în Lothersdale, un sătuc din nordul Yorkshire-ului, era atenuat de faptul că o avea pe Abigail Meredith ca musafiră. Sigur, Sam ar fi preferat dacă ar fi aranjat invers, întrucât Abigail locuia în Oakham, care era mult mai aproape de Culver Valley, dar nu putea avea totul. Și cu toate că fusese un drum cu mașina de patru ore și jumătate, din Spilling până în Lothersdale, Sam se bucura să se afle din nou în Yorkshire, unde locuise și lucrase vreme de unsprezece ani. În timp ce trecea cu mașina prin peisajul de un verde neatins, pe drum spre

hambarul transformat în casă al lui Verity Hewson, i s-a întărit sentimentul pe care îl avea de multă vreme în legătură cu Yorkshire-ul: unele dintre peisajele lui, într-adevăr, erau uluitoare, însă ținutului îi lipsea o inimă caldă, cum avea, de exemplu, Devon-ul. Câmpiile și copacii din Yorkshire nu-l primeau pe Sam cu brațele deschise, așa cum nici cu mulți ani înainte nu-l întâmpinaseră primitoare când se mutase din Londra în Bingley, în apropiere de Bradford. Dacă Lothersdale ar fi fost o persoană, i-ar fi spus ceva de genul: „Ei bine, ia să auzim ce ai de spus în apărarea ta. Mă îndoiesc c-o să mă impresioneze, orice-ar fi”.

— Să știți că vă pierdeți timpul interogându-ne pe noi, în afara cazului în care ați venit doar ca să aflați niște informații suplimentare, de context, i-a spus Abigail Meredith.

Se așezase invers pe un scaun cu spătarul jos, atârnându-și picioarele peste brațul lui.

— Vet era ocupată, a fost parteneră de naștere pentru o prietenă a ei luni dimineața – a avut chiar onoarea de a tăia cordonul ombilical. Eu, mult mai plictisitoare, am fost toată ziua la muncă, înconjurată de colegi. Aș fi preferat să îl omor pe Damon.

— Abby! a apostrofat-o Verity autoritară.

— Scuze. Dar e atât de groaznic!

Abigail și-a învârtit picioarele în așa fel încât să stea normal pe scaun.

— Nu suport mâhnirea asta nesfârșită a morții. Adică… chiar și după ce moartea a avut loc, mâhnirea dăinuie la infinit! Știi cine ar fi de acord cu mine? Damon! El ar râde dacă m-ar auzi făcând glume cum că l-aș fi ucis.

— Dacă aș fi știut c-o să fie ucis… a rostit Verity cu buza de jos tremurătoare. Acum mă simt ca și cum aș fi vorbit de rău morții, cu toate că nu murise când am scris eu cartea.

Ăsta e un motiv bun ca nimeni să nu vorbească și nici să nu publice nimic rău despre nimeni, și-a spus Sam.

— De ce? Totul e perfect adevărat, a intervenit Abigail. A fost adevărat când ai scris cartea și încă e adevărat. Damon spunea exact ceea ce voia și când voia și îi susținea și pe ceilalți care procedau la fel. Ar trebui să mai scrii un volum de memorii, de data asta despre cum a fost să-l pierzi. Dacă vrei, îl scriem împreună.

Să-l piardă? Oare Abigail se referea la moartea lui Damon? Dar nu-l pierduseră amândouă atunci când luaseră sfârșit cele două căsnicii?

— Deci… sunteți prietene bune, asta e evident, a zis Sam.

— Da, i-a răspuns Verity. N-aș fi putut să trec peste ultimele câteva zile dacă n-ar fi fost Abby. Doar datorită ei n-am luat-o razna.

— Suntem prietene, dar asta este ceva secundar, a adăugat Abigail. Am început ca un foarte restrâns grup de sprijin pentru victime. Suntem singurele victime ale căsniciei cu și divorțului de Damon Blundy – singurele din lume. Am sperat întotdeauna că Hannah are să ni se alăture și să ne îngroașe rândurile, dar acum nu mai poate. A devenit Catherine Parr, așa cum noi suntem Anne Boleyn și Anne de Clèves.

Abigail a făcut un gest de tăiere a gâtului cu degetul mare și a izbucnit într-un hohot isteric de râs.

Cele două femei păreau victime mai puțin decât orice om pe care îl cunoscuse vreodată Sam. Aveau vocile puternice, dezinvolte, ale persoanelor sigure că lumea din jur le ascultă; erau îmbrăcate elegant și erau, fiecare în felul ei, senzațional de atrăgătoare. Abigail avea părul blond și bogat, în bucle mari, trăsături blânde, buze cărnoase și un ten fără cusur. Când nu râdea în legătură cu niște decapitări și nu-și trecea picioarele peste brațul scaunului, expunându-și o bună bucată de picior

gol, arăta ca un înger. Verity era înaltă și subțire, cu părul brunet și strălucitor tuns scurt, cu ochi mari, verzi, și ceea ce soția lui Sam, Kate, ar fi numit „pometi de actriță”. Și era clar că cineva îi decorase casa imaculată cu multă pricepere. În salonul-sufragerie erau așezate din loc în loc sculpturi din lemn de înălțimea unui om, sub formă de dreptunghiuri vălurite, ca niște foi de hârtie unduite de vânt.

Aparențele pot fi înșelătoare, Sam o știa foarte bine. Era posibil ca sub exteriorul sclipitor al acestor două femei să zacă spiritele zdrobite de Damon Blundy, însă se îndoia.

Preș. Despot.

— De cât timp stai aici, Abigail?

— De marți seara. Amândouă am avut aceeași reacție când am aflat vestea – am vrut să fim împreună. Nimeni nu poate înțelege ce simțim acum la fel de bine cum ne înțelegem una pe alta.

— Nu vreau să fiu indiscret și sper că nu-i o întrebare prea intimă, dar… cum vă simțiți? Adică… niciuna dintre voi nu mai era căsătorită cu Damon Blundy…

Nu știa cum să încheie, așa că a lăsat întrebarea în aer.

— Suntem devastate de suferință, i-a răspuns Abigail. Nu este suferința aia în mod tranșant tristă – într-un fel, poate că așa ne-ar fi fost mult mai ușor. E tare greu să descrii asta unui om care n-a trecut prin așa ceva. Presupun că nu aveți un fost soț care să fi fost ucis?

— Nu am, a confirmat Sam.

— Nu poți să simți durerea într-un fel normal, sănătos, dacă e vorba de un om pe care l-ai iubit și pe care apoi l-ai urât. Dragostea pe care ai simțit-o odinioară renaște atunci când el moare, i-a răspuns Abigail încruntându-se. E ca și cum moartea l-ar fi șters cu totul pe adevăratul Damon Blundy, cel pe care l-am disprețuit și de care aș fi făcut orice ca să scap. Și cine rămâne în locul lui? Damon din

amintiri, cel de care m-am îndrăgostit la început – fermecător, chipeș, spiritual, distractiv, carismatic, inteligent… Bărbatul ideal. Acum că Damon cel adevărat a dispărut, versiunea asta superioară, care a lăsat o impresie atât de puternică asupra imaginației mele cu mulți ani în urmă, e cumva… readusă la viață.

— Exact așa simt și eu, a adăugat Verity.

— Știu ce se întâmplă! a anunțat Abigail triumfătoare. Când moare cineva – mai ales dacă moare în mod violent sau tragic – e imposibil să nu-ți pară rău. Ceea ce i s-a întâmplat acelui om este… ei bine, e cel mai oribil lucru cu putință, mult mai oribil decât orice ar fi făcut el în timpul vieții. Așa că ți-e milă de el, iar odată ce ți-e milă trebuie să-l și ierți – așa ne păcălește moartea. Sunt sigură că știți povestea lui Thomas Hardy și a primei lui soții.

Sam a încercat să abordeze o expresie prin care să le dea de înțeles că și el este la fel de sigur.

— Ajunsese să o urască, dar când ea a murit, s-a îndrăgostit din nou: „Cât îți duc dorul, femeie dragă, cum mă chemi tu, cum mă chemi/ Spunându-mi că acum nu mai ești ca odinioară, / Ca atunci când te schimbaseși și nu-mi mai erai viața întreagă…”

— „Ci acum ești ca la începuturi, când zilele toate ne erau senine”, a completat Verity poezia.

— Deci… Damon nu era așa rău, până la urmă? le-a întrebat Sam.

Fir-ar să fie, a ieșit mai din topor decât voia. Dar tot era mai bine decât „Vă rog să nu mai citați poezii și să încetați cu trăncăneala despre prima căsătorie a lui Thomas Hardy”.

— Damon a fost un bărbat fantastic, i-a răspuns Verity. Asta a și fost problema. Când își concentra tot farmecul asupra ta, asupra efortului de a te face să te simți bine… uau. Ai fi făcut orice ca să trăiești din nou sentimentul acela. Dar când ajungea în extrema cealaltă, când te trezeai că nu-i

mai ești în grații… Mă uimește că Hannah a reușit să suporte asta atât de mult.

— Damon și Hannah erau căsătoriți de nici doi ani, i-a răspuns Sam nedumerit.

Verity a zâmbit cu jumătate de gură. Abigail a izbucnit în râs. Era o glumă între ele, iar Sam aștepta să-l includă și pe el.

— Doi ani n-ar însemna mare lucru într-o situație obișnuită, i-a răspuns în cele din urmă Abigail. În ceea ce privește căsnicia cu Damon, ghici cât am reușit eu să strâng din dinți? Patru luni. Vet a rezistat un pic mai mult – șapte luni. Nu ne-a venit să credem că Hannah a stat mai mult de un an.

Hannah Blundy cea cu forma ciudată a corpului, cea cu totul neatrăgătoare. Și cu toate astea, din câte povestea chiar ea, Damon nu-și concentrase niciodată superputerile farmecului pentru a o face să se simtă prost. Niciodată. Ea îi rămăsese întotdeauna în grații. De ce? Cum?

— Pot să vă pun o întrebare mai curând ciudată? Vi l-ați fi putut imagina pe Damon purtându-se cu blândețe în mod consecvent, fiind un soț bun și iubitor? Credeți că s-ar fi putut căsători cu cineva – cu acea persoană potrivită pentru el –, ca apoi să se poarte în permanență frumos?

— Pe dracu'! i-a răspuns Abigail. Mai presus de orice, Damon era teribil de schimbător. Îi plăcea să fie dramatic. Așa că acum totul putea fi minunat, pentru ca un minut mai târziu să se lanseze într-o tiradă furioasă. N-avea cum să trăiască cu nimeni mai mult de o săptămână fără a-i ieși la iveală latura asta abjectă.

— E foarte greu să explicăm puterea personalității lui unui om care nu l-a cunoscut, a intervenit Verity. Ostilitatea lui te îndepărta atât de tare… a spus ea cutremurându-se. Nu a fost niciodată violent fizic, dar nici nu era nevoie să fie. De ce credeți c-am ajuns să locuiesc aici, iar Abby

s-a mutat în Oakham? Locuiam amândouă în Londra.

— V-ați mutat din cauza lui Damon?

— Doar pentru că am divorțat de el și ne-am mutat într-o altă zonă a Londrei nu însemna că ne simțeam în siguranță, i-a răspuns Verity. Niciuna dintre noi. Amândouă eram atât de… distruse, încât am simțit nevoia să plecăm și mai departe. Aveam sentimentul că Londra îi aparținea lui.

— Și pe urmă s-a mutat în Culver Valley! a adăugat Abigail cu înverșunare. În momentul ăla aproape că m-am mutat din nou – aș fi plecat în Inverness, sau Aberdeen sau oriunde. Dar pe urmă mi-am spus: „Nu, de ce să plec eu?” Așa că m-am forțat să rămân pe loc. N-am vrut să-l las pe el să câștige.

— Nu e vorba că l-am urât, a început Verity să-i explice. Bine, într-un fel l-am urât, sau cel puțin asta ne-am spus nouă însene, dar… în același timp, ne temeam amândouă c-ar fi putut hotărî că ne vrea înapoi, că ne-ar fi putut târî înapoi în viața lui. Damon nu putea să stea fără o femeie.

Și-a îndreptat privirea spre Abigail.

— Eu n-aș fi putut rezista. Dacă s-ar fi străduit suficient de tare, m-aș fi întors la el. L-aș fi lăsat să mă distrugă din nou.

— Ah, da, și eu! a intervenit Abigail, de parcă Verity ar fi spus „aș bea o ceașcă de ceai”. Ne-a salvat faptul că el nu ne mai voia pe noi. Și asta nu fiindcă am fi avut noi vreun defect, ci pentru că Damon era pur și simplu un fanatic – un perfecționist aproape nebun. Nicio femeie n-ar fi putut fi vreodată suficient de bună pentru el.

— Când eram căsătoriți de un pic mai mult de o lună, am aflat că se culcase cu altă femeie, a spus Verity. Mi-a luat trei săptămâni să-mi fac curaj să-l trag la răspundere în legătură cu asta. Era într-una dintre fazele lui foarte amabile și nu am vrut să stric atmosfera, dar ceea ce știam mă consuma. Tati m-a convins că trebuia să-i spun ceva și foarte bine

a făcut. Dacă nu m-ar fi convins el, aș fi păstrat tăcerea. Poate că nu aș fi aflat niciodată adevărul despre propria căsnicie. Damon…

S-a întrerupt, ciupindu-și buza de jos.

Sam s-a pregătit psihic. Una dintre cele mai neplăcute părți ale slujbei lui era faptul că trebuia să asculte cu calm tot felul de detalii ale unor comportamente inumane. De fiecare dată când i se spunea o nouă poveste de groază, trebuia să reziste pornirii de a exclamă: „Nu creeed!!!” Sau „Glumești, nu?” După tot ce trăise și auzise în anii de când era detectiv, tot nu-i venea să creadă că niște ființe umane, oameni exact ca el, erau capabile de o asemenea cruzime și depravare.

— La început Damon n-a spus nimic, a continuat Verity. M-am gândit că poate se pregătea să nege totul. Însă eu aveam dovezi și mă pregătisem psihic să le scot la înaintare, dacă era nevoie. Însă după o tăcere lungă, a ridicat din umeri și a zis: „Normal că mi-o trag cu alte femei. La ce te așteptai? Nu mă poți dezamăgi așa cum ai făcut-o și pe urmă să crezi că nu am să ripostez. Ai noroc că n-am dat bir cu fugiții încă de la nuntă”.

Verity a repetat cuvintele fostului ei soț fără vreun ton aparte și fără emoție. Sam bănuia că fuseseră rostite cu mai mult patos.

— Habar nu aveam despre ce vorbea – nicio idee. Din câte știam eu, nu făcusem nimic greșit. Damon cu siguranță nu se plânsese de nimic…

Sam a așteptat.

— Până la urmă s-a dovedit că încercase să mă protejeze de adevărul crunt, dar fiindcă eu forțasem situația și deschisesem subiectul, a hotărât că meritam să sufăr. Nu eram perfectă. Asta era marea mea greșeală fatală: aveam imperfecțiuni. Cu sutele! A început să-mi alcătuiască o listă, numărându-le pe degete: nu mă depilam întotdeauna pe picioare cu conștiinciozitate și nici nu mă pensam atât de des cât ar fi trebuit; păstram haine care trecuseră de prima tinerețe și-ar fi

trebuit aruncate la gunoi de mult; îndoiam colțurile paginilor de carte în loc să folosesc un semn de carte; storceam tubul cu pastă de dinți în locul în care nu trebuia stors; vorbisem prea mult într-o anumită ocazie, dar prea puțin la o anumită petrecere. Și astea erau cel mai puțin grave. A ajuns și la greșelile oribile: uneori îmi curgeau bale când dormeam și lăsam o urmă pe pernă; veceul mirosea oribil după ce-l foloseam eu – nu așa cum mirosea după orice om care l-ar fi folosit, ci… mult mai rău.

Verity a mers la fereastră, întorcându-se cu spatele spre încăpere.

— Mi-a mai zis și că atunci când făceam sex emanam un miros ciudat care îl dezgusta. Lucruri oribile, pur și simplu oribile, întreținute cu tot felul de chestii prostești, ca și cum n-ar fi văzut diferența dintre ele: la un moment dat aruncasem punga cu gunoi de reciclat în pubela greșită, după ce el clătise cu grijă borcanele și sticlele. I-a luat aproape două ore să mă pună la curent cu tot ce era în neregulă în legătură cu mine, cu toate felurile în care nu mă ridicam la înălțimea standardelor lui. Și chestia cea mai înspăimântătoare era că nu-și notase nimic. Sigur, și asta ar fi fost înspăimântător, în alt sens, dar… le ținuse pe toate minte, le știa pe dinafară. Mi-a prezentat lista asta fără să depună niciun efort.

— Toate astea sunt povestite în memoriile lui Vet, i-a explicat Abigail lui Sam. Care, tocmai datorită lui Damon, au devenit un bestseller. A lăudat cartea aia neîncetat – le-a spus întruna cititorilor lui că este cea mai bună carte a anului, fără îndoială, pentru că este singura care-l are drept subiect pe el. Cu toate că în carte este descris ca un nenorocit fără limite. Putea să fie… putea să fie un tip foarte surprinzător.

— Dar bărbatul pe care îl descrieți pare un monstru, a intervenit Sam, simțind că i se face un

pic greață. Mai devreme ați spus că v-ați fi întors la el. Amândouă ați spus-o – pe bune?

— Sper că nu, dar mă tem că da.

Abigail i-a aruncat lui Sam o privire de *c'est la vie.* Verity a încuviințat din cap.

— Pentru că, dacă ne-ar fi vrut înapoi – pe oricare dintre noi –, ar fi scos la iveală un asemenea farmec sclipitor al unui nou început, o asemenea dragoste nețărmurită și renăscută, încât în cele din urmă am fi ajuns să credem c-ar fi fost imposibil să se mai poarte vreodată cu asemenea cruzime, i-a răspuns Abigail. În momentele lui bune, Damon era irezistibil.

— Ți-a făcut și ție același lucru? a întrebat-o Sam. A alcătuit vreo listă cu toate lucrurile pe care le făceai și pe care el le dezaproba?

— Sunt sigură că a făcut-o, dar nu mi-a spus-o niciodată. Da, pun pariu că a făcut-o măcar în gând. Nu cred că se putea abține. Cu o zi înainte de nunta noastră, mi-a spus că sunt „aproape voinică" – exact astea au fost cuvintele lui –, cu toate că nu sunt și nici n-am fost vreodată supraponderală. Și își ieșea din fire dacă îmi sărea vreo fărâmă din oja de pe unghii.

A făcut un gest larg cu mâinile. Sam n-a văzut niciun colțișor de ojă sărit.

— Într-una dintre diminețile din luna noastră de miere, când m-am trezit, l-am găsit lângă mine în pat, plângând. După cum vă puteți imagina, mi-am ieșit din minți de spaimă. Nu voia să vorbească, nu voia să-mi explice ce se întâmplase, oricât de mult l-am implorat. A plecat din cameră fără un cuvânt și a dispărut pentru cea mai mare parte a zilei. M-am gândit că poate vorbisem în somn, îmi declarasem dragostea nesfârșită pentru vreunii dintre foștii mei iubiți sau ceva. Când Damon s-a întors, în cele din urmă, mi-a spus că dacă mai sforăiam vreodată în halul în care sforăisem în noaptea aceea, avea să mă părăsească și să nu se mai întoarcă nicicând.

— Adică sforăiseși? a întrebat Sam, nevenindu-i să creadă ce aude.

Abigail a încuviințat din cap.

— Sforăitul – dușmanul de moarte al feminității, în viziunea lui Damon. Eu învăț repede. N-am mai sforăit niciodată după aceea, dar nici n-am mai dormit ca lumea. Jumătate din creierul meu trebuia să rămână treaz, în gardă. Și am avut grijă ca unghiile date cu ojă să-mi fie întotdeauna desăvârșite, dar… după ce Vet și cu mine ne-am împrietenit și ea mi-a povestit despre lista de defecte pe care i-o alcătuise, mi-am dat seama că toate eforturile mele fuseseră inutile. Pentru fiecare defect în legătură cu care mă certa și pe care îl puteam îndrepta, mai erau cel puțin vreo 40 pe care Damon le ura în tăcere.

— Ați descris amândouă un bărbat care nu tolera nicio deviație de la o perfecțiune cu totul nerealistă.

— Așa este, dar pretenția asta o avea doar de la femeile de care se îndrăgostea și pe care le urca pe un piedestal, i-a explicat Abigail. Îi plăcea ca prietenii săi bărbați să aibă cât mai multe defecte – și cu cât mai strigătoare la cer, cu atât mai bine. Lista de invitați pentru o cină de vis pentru Damon ar fi constat într-un grup de bărbați nemernici și sociopați și o adunătură de femei perfecte. Uluitor de frumoase.

— Și atunci, ce avea de gând cu cea de-a treia soție? a intervenit Verity cu amărăciune. Ați întâlnit-o pe cea mai recentă doamnă Blundy, nu-i așa? s-a întors ea spre Sam.

Detectivul a încuviințat din cap.

— Nu intră în discuție ca Damon să fi putut iubi o femeie ca aceea, a rostit Abigail. Ce voia cu ea? De ce a păstrat-o lângă el atât de mult timp?

— Ați întrebat mai devreme dacă ni l-am putea imagina pe Damon ca pe un soț bun, iubitor, consecvent, a continuat Verity. Așa l-a descris Hannah?

Sam nu vedea niciun motiv pentru care să nu răspundă sincer.

— Da, așa l-a descris.

— Ei bine, atunci fie minte, fie… s-a întrerupt Verity.

— Fie ce?

— Fie Damon punea ceva la cale, i-a răspuns Abigail. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș întreba ce era acel ceva, precum și cine a aflat despre planul lui și a decis să-i pună capăt.

•

— Par plângăcios dacă întreb „de ce eu?”, dar mi-am pus întrebarea asta de multe ori, i-a spus Keiran Holland lui Sellers. Nu am scris niciodată un cuvânt împotriva lui Damon, nici măcar nu l-am menționat pe undeva. Da, am exprimat multe păreri cu care el nu era de acord și știu că „bătăușii” ca ei au nevoie de ținte și că toată lumea poate deveni o țintă, dar nu părea să aibă vreo antipatie specială față de mine, în mod deosebit.

Se aflau într-o încăpere pe care Holland a descris-o cât se poate de serios drept „salon”, în casa jurnalistului, din Wandsworth. Soția lui Holland, Iona Dennis, stătea într-un fotoliu din colț, mulțumindu-se să-și lase soțul să poarte conversația. Ea încă nu spusese nimic și-l întâmpinase pe Sellers, atunci când i-l prezentase Holland, cu un zâmbet tăcut. Avea pe genunchi o carte care purta pe cotor chiar numele ei. Sellers a presupus că fie era despre ea, fie era scrisă de ea. A doua variantă părea mai probabilă.

— Mai era și Paula Riddiough, a intervenit Sellers. Damon Blundy o ataca la fel de des cum vă ataca pe dumneavoastră.

La doar câteva clipe după ce menționase numele lui Riddiough, a regretat-o. Holland părea șocat, iar Iona a întors capul, ca și cum numele fostei parlamentare ar fi fost o piatră aruncată de Sellers în direcția ei.

Așa îi afectează înșelatul pe oameni. Asta e realitatea. E suficient să rostești numele greșit în casa greșită, iar casa întreagă ți se va prăbuși în spinare.

Sellers a izgonit gândul acesta tulburător din minte.

— Ba nu, a rostit Holland după ce și-a revenit din uluire. De ea nu se lua la fel de des – am făcut o statistică, pot să v-o demonstrez. Și chiar și atunci când o ataca pe Paula, nu o făcea cu aceeași ură pe care o păstra pentru mine. În spatele celor mai multe dintre atacurile lui Damon asupra oamenilor se putea simți un soi de afecțiune combinată cu ostilitate, dar la mine nu a fost cazul. Pe mine mă ura fără echivoc. Și, după cum spuneam, nu am idee de ce. Adică, vreau să spun, nu putea fi vorba despre snobism – da, am crescut într-o casă socială din nord, iar părinții mei au primit ajutoare de la stat, dar…

Sellers se aștepta ca el să continue „dar acum am o casă elegantă, cu salon”. Holland nu suna ca și cum ar fi crescut într-o casă socială din nord. Sellers însuși provenea din acel mediu și avea și accentul cu care s-o dovedească, chiar și după 20 de ani trăiți în Culver Valley.

— Nu, nu cred că ăsta era motivul, a continuat Holland. Era Damon de extremă dreapta, dar nu era un snob, nu-l interesa de unde vin oamenii și, sigur, eu am un editorial în *The Times,* în vreme ce el a rămas blocat la *Herald,* dar cu siguranță ar fi privit asta ca pe o victorie a lui, nu a mea. Ar fi invocat publicul mult mai numeros al lui *Herald,* în comparație cu cel al lui *The Times,* ca și cum asta ar fi contat.

Sellers n-a zis nimic, a sorbit din ceai și s-a întrebat ce anume conta la un ziar, dacă nu numărul cititorilor. Poate conta mai mult să fie citit de oamenii care trebuie – asta voia Holland să spună?

Ascultându-l pe Holland cum elimina motiv după motiv pentru care Damon Blundy îl

persecutase, Sellers a început să se enerveze. Direcția de până atunci a conversației fusese cu totul greșită. Dacă în clipa aceea ar fi apărut un străin în mijlocul lor și i s-ar fi spus că polițistul venise ca să investigheze o crimă înfiorătoare, ar fi putut crede că victima fusese Keiran Holland, iar Damon Blundy, criminalul.

Oare în realitate se întâmplase chiar invers?

— Domnule Holland, a intervenit Sellers în monolog, trebuie să vă pun câteva întrebări despre dimineața zilei de luni. Atunci a fost ucis Damon. Dumneavoastră nu vă numărați printre suspecți, e doar o întrebare de rutină, dar…

— Unde mă aflam? Mă plimbam. Mă gândeam. Merg adeseori la plimbări lungi atunci când am de scris un articol. Asta îmi limpezește mintea.

— Dumneavoastră unde vă aflați, doamnă Holland?

— Domnișoara Dennis, l-a corectat Iona. Eram la biroul editorului meu. Vă pot da adresa lui de e-mail, dacă doriți.

— Mi-ar fi de ajutor.

— Sunt sigură că există soții care ar ucide pe oricine spune un cuvânt împotriva soților lor, dar eu nu sunt una dintre ele, a adăugat ea zâmbind.

— Cu toate că m-ai sprijinit foarte mult ori de câte ori m-a atacat Damon, a rostit Holland, adresându-i-se soției sale, dar uitându-se la Sellers ca să se asigure că a înțeles. Nu, după cum spuneam, n-am nicio idee de ce m-a ales pe mine și a hotărât să demonstreze că sunt cea mai oribilă ființă umană de pe fața Pământului. Prima oară când m-a desființat într-un editorial a fost la finalul lui aprilie 2011, în timpul dezbaterii despre sistemul alternativ de votare. Mai țineți minte?

Sellers a încuviințat și a încercat să nu ofteze de exasperare. Iar se întorseseră aici? Sperase că reușise să schimbe subiectul.

— Damon era împotriva lui – spunea că este cel mai ilogic sistem de votare creat vreodată –, iar eu

îl susțineam cu mare pasiune. Atunci ne-am contrat pentru prima oară, însă după aceea el a dezgropat un alt editorial al meu, de acum câțiva ani. M-a atacat retroactiv pentru poziția avută față de moneda unică europeană, pentru că am susținut războiul din Irak – încă mai sunt de părere că înlăturarea lui Saddam putea fi…

— Domnule Holland, haideți să ne întoarcem la dimineața de luni, a vorbit Sellers peste el. În timp ce erați afară, la plimbare, v-ați întâlnit cu cineva cunoscut?

Holland a izbucnit în râs.

— Vorbiți serios? Am nevoie de un alibi? Chiar credeți că l-am omorât pe Damon Blundy?

— Nu, deloc. Dar sunt sigur că înțelegeți, având în vedere cine era el, că trebuie să întrebăm foarte mulți oameni unde s-au aflat luni dimineață.

— Nu, nu m-am întâlnit cu nimeni cunoscut, i-a răspuns Holland, pierzându-și răbdarea. Uneori mă întâlnesc, alteori nu. Poate că ar trebui să puneți un afiș pe Wandsworth Common cu figura mea: „L-a văzut cineva pe omul ăsta aici luni dimineață, e asta figura unui ucigaș?" E ridicol!

— Detectivul Sellers e obligat să întrebe, i-a spus Iona. Chiar dacă e vorba despre tine.

— Asta ce dracu' vrea să însemne? s-a răstit Holland la ea.

Femeia părea să-i găsească mânia amuzantă.

— Înseamnă, dragule, că deși noi doi știm că nu tu l-ai omorât pe Damon Blundy, detectivul Sellers nu știe. Presupun că nu vrei să avem o poliție care să creadă pe toată lumea pe cuvânt în legătură cu orice, nu?

— Ai dreptate, a răspuns Holland după câteva clipe. Vă cer scuze, detectiv Sellers. Dar mă tem că nu vă pot ajuta. Am ieșit la o plimbare. Nu m-am dus… unde o fi fost scena crimei și nici nu l-am înjunghiat pe Damon Blundy.

— Ce vă face să credeți c-a fost înjunghiat?

Holland s-a încruntat.

— Nimic anume. Adică… a fost omorât la el în casă, nu? Am presupus…

S-a întrerupt și a izbucnit în râs.

— În regulă, o să par idiot după ce recunosc asta, dar cred că o cam merit: după mine, toate crimele prin împușcătură au loc afară, iar toate înjunghierile au loc înăuntru, în casă. E caraghios, e ilogic, dar așa am gândit eu.

— Atunci, cum rămâne cu strangulările, cu otrăvirile? l-a întrebat Sellers. Nu pot avea și acestea loc înăuntru?

— Sigur că da… dar acestea nu sunt mai rare?

Holland și-a pierdut interesul față de propria întrebare înainte de a primi vreun răspuns. A continuat:

— Uitați, dacă încercați să sugerați c-am știut că Damon a fost înjunghiat pentru că eu l-am înjunghiat, vă înșelați amarnic. Am spus-o fără să mă gândesc.

— Damon Blundy nu a fost înjunghiat.

— Ce? l-a întrebat Holland cu o expresie nedumerită. Dar atunci de ce…

— De ce… ce?

— Dacă n-a fost înjunghiat, de ce Dumnezeu contează că eu asta am presupus? Nu e relevant deloc.

— Poate că nu, a rostit Sellers gânditor. O să vedem.

Copiii lui urau atunci când el zicea „Vedem”, ca răspuns la diversele lor cereri. „Spune nu, dacă ai de gând să spui nu!” se răsteau de multe ori la el.

— Se spune că oamenii îi urăsc pe cei care le seamănă prea mult, nu-i așa? a început Holland să filosofeze. Din fericire, eu nu semăn nici cât negru sub unghie cu Damon Blundy. Mă întreb dacă nu cumva era un sindrom complet opus, însă. Damon era obsedat de părerea mea în legătură cu orice subiect, îmi ataca opiniile neîncetat. Poate că nu suporta ideea că gândurile mele erau diametral opuse față de ale lui aproape întotdeauna. Vreau să

zic, trebuie să fi fost o chestie destul de deconcertantă să dai de cineva care este, indiscutabil, inteligent, dar îți demontează fiecare punct de vedere în condițiile în care și tu te consideri inteligent. E ca și cum ți-ai vedea mintea reflectată într-o oglindă – te-ar face să te întrebi cum arată, de fapt, mintea ta, nu?

— Cred că detectivul Sellers ar mai vrea o ceașcă cu ceai, a intervenit Iona, înghițindu-și un căscat. Eu aș vrea, în orice caz.

— Ar fi grozav, mulțumesc, a răspuns Sellers.

Iona nu s-a clintit. Holland, însă, s-a ridicat în picioare.

— Sigur, mă duc să pun ceainicul pe foc.

Când el a părăsit încăperea, Iona a rostit:

— O fi soțul meu multe, dar criminal nu este. Și nu spun asta doar pentru că sunt soția lui.

— Dacă l-ați putea încuraja să încerce să-și amintească dacă s-a întâlnit cu cineva cunoscut, cu oricine…

— Nu, a răspuns Iona. Îmi pare rău. Încurajați-l dumneavoastră dacă doriți, a adăugat ea zâmbind.

Ciudată femeie. „O fi soțul meu multe…”

— De ani de zile îl încurajez să vadă motivul evident pentru care Damon Blundy îl ataca la infinit, îl lua în vizor așa cum nu făcea cu nimeni altcineva. Keiran are dreptate în legătură cu asta, Blundy chiar îl ataca cu o virulență neobișnuită. Am încercat să-i explic de ce, dar nu vrea să mă asculte. Cuvintele parcă îi intră pe o ureche și îi ies pe cealaltă. Face presupuneri la nesfârșit: că se anulează unul pe altul, că-și văd mintea în oglindă… niște aiureli! Aiureli exagerate.

— Și atunci, care este explicația? a întrebat-o Sellers.

Gelozia, fiindcă Holland se culcase cu Paula Riddiough și Damon ar fi vrut să se culce cu ea?

— Lui Damon îi plăcea la nebunie să dezbată și să se ciondănească. Există mulți oameni cu care să te poți contrazice pe câte un subiect, dar…

S-a oprit din vorbit, pentru că a apărut din nou Keiran.

— Scuze că vă întrerup, a rostit acesta. Doriți lapte și zahăr?

Sellers a deschis gura să-i răspundă, însă Iona a apucat să vorbească înaintea lui.

— … dar sunt foarte puțini oamenii care se înșală în legătură cu tot, i-a spus ea lui Sellers, ca și cum soțul ei nu ar fi fost de față. Acesta era singurul lucru care îl făcea atrăgător pe Keiran în ochii lui Damon Blundy: se înșela în legătură cu absolut tot.

•

— E vina ei, că e o ignorantă, și oricât ar nega, asta n-o să se schimbe, a strigat fata cu codițe blonde, scurte, la prietenele ei, iar celelalte două păreau gata să se declare de acord cu ea, indiferent ce-ar fi spus.

Gibbs bănuia că aveau vreo 16 ani – deci erau cam prin clasa a X-a. Copiii de clasa a X-a purtau uniforme? La școala lui Gibbs nu purtaseră, dar poate că erau alte reguli în King's Lynn, oraș în care Gibbs nu mai fusese până atunci.

Fata care vorbise plânsese până atunci, se vedea pe figura ei. De asemenea, își scosese cravata de la uniformă și și-o legase în jurul piciorului, ca pe o jartieră. Câțiva nasturi ai cămășii erau descheiați, lăsând să se întrevadă un sutien din dantelă roșie.

— N-o fi vrut să se întâmple așa, dar chiar nu mă interesează! Tot e vina ei, treaba asta o să îi atârne de gât ca o… ca o… ca o ditamai cravata! Mă jur!

Toate cele trei fete au început să chicotească după concluzia aceasta.

Au trecut pe lângă Gibbs exact așa cum, cu câteva momente înainte, trecuseră pe lângă pubela pătrățoasă, neagră, bine ancorată în caldarâm. Orice nu făcea parte din drama care le consuma cu atâta intensitate era invizibil pentru ele. Nici măcar nu s-au uitat în direcția lui. S-a trezit că își dorește

să o fi cunoscut pe Liv când era încă adolescent, că își dorește ca ea să-i fi fost colegă de clasă. Caraghios. Ce sens avea să-și dorească așa ceva?

În urma celor trei fete au mai sosit câteva grupuri de puștani în uniforme, toți târându-se fără nicio urmă de entuziasm spre porțile deschise ce se aflau în stânga lui Gibbs; li se terminase pauza de prânz și nu aveau de ales: trebuiau să se întoarcă la închisoarea lor.

Nerăbdător să scape de procesiunea de elevi, Gibbs a traversat din nou bulevardul și a sunat pentru a patra oară la soneria lui Reuben Tasker. Tot nu a răspuns nimeni. La început, Gibbs fusese sigur că era cineva acasă – ar fi putut să jure că auzise mișcare înăuntru după ce sunase prima oară la ușă –, dar acum începea să se întrebe dacă nu cumva i se păruse. Părea plauzibil ca un om care nu avea telefon fix și nici mobil, care era dependent de canabis și nu răspunsese la niciunul dintre cele șase e-mailuri ce purtau în titlu „urgent”, să ignore propria sonerie, dar nu era imposibil nici ca Tasker să nu fi fost acasă. Dependenții de iarbă care lucrau de-acasă aveau și ei nevoie să-și viziteze furnizorii, în definitiv.

Gibbs a ridicat privirea spre clădirea din cărămidă de trei etaje. Era prea aproape ca să vadă prin ferestrele de la ultimele două etaje. O plăcuță din ceramică albă, prinsă cu șuruburi în peretele din cărămidă, îi spunea că acea casă era numărul 76 pe Gaywood Road. Cifrele și literele erau scrise într-un stil sofisticat, de modă veche. Plăcuța fusese aleasă de o femeie, a dedus Gibbs.

În conversația pe care o purtaseră la telefon în dimineața aceea, agentul literar al lui Tasker o descrisese pe soția acestuia, Jane Tasker, folosind cuvinte precum „dedicată” și „conștiincioasă”. În felul ăsta îl făcuse pe Reuben Tasker să sune mai curând ca o cauză nobilă decât ca un bărbat.

Gibbs s-a întors să vadă ce se întâmpla pe partea cealaltă a străzii. Era mult mai puțin aglomerată.

Acolo trebuia să stea, ca să vadă mai bine partea de sus a casei. A hotărât să mai aștepte câteva minute, urmând ca după aceea să traverseze iarăși, după ce ultimii hoinari în uniformă se vor fi târât prin porțile școlii, în închisoarea acelei după-amiezi. Dacă Tasker era acasă și nu deschidea ușa, cu siguranță nu s-ar fi putut abține să se uite pe geam, ca să vadă dacă polițistul plecase. Și erau mai multe șanse să aleagă o fereastră de la etajele superioare, de unde să poată vedea mai bine și să nu riște o întâlnire față în față.

Gibbs și-a ocolit mașina, parcată pe zona cu pavele unde odinioară trebuie să se fi aflat grădina casei cu numărul 76 și a așteptat o pauză în trafic. Însă mașinile curgeau fără întrerupere, așa că bărbatul a traversat oricum, arătându-i degetul mijlociu unui șofer care l-a claxonat. Câteva clipe mai târziu i-a părut rău că reacționase așa. Trebuia să cumpere un sac de box și să-l instaleze în camera pe care nu o foloseau. Poate că i-ar mai fi venit mintea la cap, dacă ar fi putut petrece o oră pe zi bătând măr un obiect căruia să nu-i poată face rău.

Ajuns pe trotuarul de vizavi de casa lui Reuben Tasker, a ridicat privirea și a scos un sunet involuntar când a zărit o figură în cadrul ferestrei de la ultimul etaj. Era Tasker: slab, cu părul negru și pieptul dezgolit. Gibbs l-a recunoscut din fotografia de pe site-ul lui. A așteptat să se retragă de la fereastră, temându-se că avea să fie văzut. Însă Tasker nu s-a mișcat. A rămas acolo, holbându-se la el.

Deci fusese înăuntru în tot timpul ăsta. Și voia ca detectivul să știe că ar fi putut veni să deschidă, dar hotărâse să nu o facă.

Privirea lui Tasker era mai curând ternă decât sfidătoare, dar Gibbs tot s-a simțit sfidat. Faptul că se uita la el lipsit de expresie, ca și cum nimic din ce-ar fi făcut sau spus nu l-ar fi putut influența, avea ceva înspăimântător de arogant – de fapt, ceva

mai curând înspăimântător decât arogant. Tasker privea lumea din jur așa cum ar fi privit-o o fantomă care nu mai trăia pe această lume.

El a făcut-o. El l-a omorât pe Damon Blundy. Și crede că poate să scape nepedepsit.

Gibbs a clătinat din cap și a înjurat în barbă. Cine se credea, Simon Waterhouse? Intuiția celor mai mulți oameni era lipsită de valoare, iar Gibbs era suficient de realist încât să se includă și pe sine în categoria acestora. Tasker era ciudat, dar asta nu însemna că era criminal. „Nu e chiar ușor să te înțelegi cu el", spusese agentul literar. Nici cu Gibbs nu era ușor să te înțelegi, așa că se potriveau de minune.

Detectivul a făcut semn spre ușa casei și a mimat din vârful buzelor cuvintele: „Coborâți și deschideți-mi ușa". Și-a scos legitimația din buzunar și a ridicat-o cât de sus a putut.

Tasker a dispărut de la fereastră. Gibbs și-a croit din nou drum prin traficul intens de pe Gaywood Road. „De ce a traversat detectivul strada? Ca să stea de vorbă cu scriitorul dependent de iarbă". Nu era cine știe ce poantă.

N-avea rost să mai sune la sonerie, așa că a așteptat să audă zgomotul pașilor pe scări.

Nimic. După ce a așteptat mai mult decât suficient, a bătut tare în ușă, apoi a deschis fanta cutiei poștale și a strigat înăuntru:

— Domnule Tasker! Sunt detectivul Chris Gibbs, de la poliția din Culver Valley. V-am trimis mai multe e-mailuri. Puteți deschide ușa? Trebuie să stăm de vorbă.

Era clar, nenorocitul n-avea de gând să-i deschidă ușa. Gibbs și-a înfipt degetul în butonul soneriei și l-a lăsat acolo vreun minut și jumătate. Apoi, prea furios ca să rămână pe loc, a ieșit iar în trafic, făcând mulți șoferi să-l claxoneze. De data aceasta a reușit să se abțină de la vreun gest obscen.

O *să-l găsesc iar la geam, uitându-se în gol cu privirea aia de parcă nu s-a întâmplat nimic.*

Ajuns pe trotuarul de vizavi, Gibbs a ridicat privirea și-a rămas înmărmurit. Tasker reapăruse, într-adevăr, însă doar parțial. I se vedeau pieptul gol, fără păr, și partea de jos a gâtului, însă nu și fața. Lipise de geam un pătrat mare de hârtie neagră – cu chit de lipit, din câte se vedea. Gibbs distingea patru buline palide, câte una în fiecare colț al hârtiei în spatele căreia se afla Tasker.

— Ce căcat…? a murmurat Gibbs.

L-a urmărit cu privirea în timp ce Tasker a procedat la fel și cu un al doilea pătrat de hârtie neagră, fixându-l chiar sub primul, în așa fel încât marginile lor să se alinieze perfect. Acum nu se mai vedea mare lucru din el – i se zărea doar brațul drept.

— Domnul polițist Gibbs?

Lângă el apăruse o femeie de vreo 30 – 40 de ani.

— Detectiv. Detectiv Gibbs.

— Eu sunt Jane Tasker, soția lui Reuben.

Ținea mânerul unui căruț de cumpărături cu rotile, negru, înalt până la talia ei. Din partea de sus se ițeau o pâine și un pachet de înghețate pe băț cu aromă de zmeură. Femeia asta nu conducea? Nu folosea internetul? Părea să fi mers la supermarket pe jos, cu o chestie care arăta ca un troller cu partea de sus decupată, pe-acolo fiind îndesate înăuntru cumpărăturile.

Ciudată.

Fața ei, complet nemachiată, era de un roz puternic, crud, ca și cum fusese frecată viguros, la infinit. Purta niște blugi care făceau un fald în partea de jos, deasupra botinelor negre scâlciate, și un hanorac flaușat roșu, pufos, în ciuda vremii călduțe.

— Soțul dumneavoastră nu pare să vrea să stea de vorbă cu mine.

— Ba da, vrea. Mi-a dat telefon imediat ce-ați apărut. De asta m-am întors în grabă, ca să vă deschid ușa. Nu-i place să fie oameni străini în casă dacă nu sunt și eu acolo și urăște să se întrerupă din scris ca să vină jos. Mergem…?

A făcut un gest care sugera traversarea străzii.

Gibbs a clătinat din cap uluit. Tocmai se pregătea s-o urmeze, când și-a dat seama că soțul ei le urmărise întâlnirea, probabil. A ridicat privirea.

Era imposibil să-și dea seama dacă Reuben Tasker mai era acolo sau nu. Dacă era, nu mai putea privi ce se întâmpla pe stradă, așa cum o făcuse cu câteva minute înainte. În timp ce Gibbs stătuse de vorbă cu soția lui, Tasker acoperise toată fereastra – de sus până jos și de la stânga la dreapta – cu hârtie neagră.

•

Geanta lui Charlie a început să-i vibreze pe șold, în timp ce ea mergea grăbită pe coridor. Ar fi vrut să ignore telefonul, însă putea fi Simon, putea fi ceva important. Și chiar dacă nu era, Simon tot ar fi considerat că era important. Ar fi putut aștepta, bineînțeles, dar bărbatul considera că era imposibil să aștepte. Charlie a oftat, și-a îndesat la subsuoară dosarele pe care le ținea în mână și a scotocit în geantă după telefon. L-a scos și s-a uitat pe ecran.

Era Simon. Aștepta să-i răspundă. Era singura persoană din viața ei care își putea transmite telepatic nerăbdarea. Nu și alte sentimente, doar nerăbdarea.

— Zi repede, a rostit ea în loc de salut.

— De ce repede?

— Mă duc să o interoghez pe Nicki Clements. A venit la secție cu soțul ei, deci… o să fie interesant. Să vedem dacă o să ne spună aceeași poveste ca cea pe care o știm de la Robbie Meakin despre… întâlnirea lor. A zis că vrea să stea de vorbă doar cu o femeie, deci e promițător.

— Și de ce mergi tu? a întrebat-o Simon.

— Păi, crezi că Gaynor de la bufet s-ar descurca mai bine? Omul de Gheață m-a rugat super amabil. Expresia exactă a fost „Tu ești cromozomul X al lui Waterhouse – tu s-o interoghezi”. Pe unde ești, apropo?

— Mă plimb, i-a răspuns Simon. Mă gândesc. Vreau să afli ceva pentru mine, dar fără să mai spui altcuiva.

— Îmi pare rău, faptul că stau de vorbă cu Nicki Clements este singura favoare pe care ți-o fac azi. N-am timp să…

— Melissa Redgate. Află dacă ea conduce. Află dacă are carnet, dar și dacă îl folosește, dacă e în stare să conducă, dacă are vreo problemă cu asta? E ca femeile alea care nu conduc pe autostradă, care nu conduc noaptea, când e zăpadă sau pe un drum pe care nu-l cunosc?

— Nu, i-a răspuns Charlie. Tu să afli toate lucrurile astea.

A încercat să-i zâmbească sergentului Jack Zlosnik, care a trecut pe lângă ea, mergând în direcția opusă. Era greu să se răstească la cineva, iar în același timp să îi zâmbească altcuiva.

— Conduce doar dacă e și soțul ei în mașină, lângă ea, poate? a continuat Simon ca și cum nici nu o auzise. De asemenea, află dacă are o mașină – nu una la comun cu soțul ei, la care să nu aibă acces tot timpul, ci o mașină doar a ei, cu care să poată porni la drum oricând are chef. A avut vreodată un accident? I-a murit vreo rudă în vreun accident?

— De ce vrei să știi?

— Îți spun când îmi dai răspunsurile pentru întrebările astea, dar și pentru altele la care te mai poți gândi, dar care mie nu mi-au trecut prin cap. Orice are de-a face cu Melissa Redgate, cu mașinile și cu condusul – vreau să știu tot.

— Gen… dacă în mașina ei e curat sau e mizerie?

— Nu, asta e irelevant.

— A, bine. Dar având în vedere că eu o să pun întrebările astea, nu crezi că am mai multe șanse să aflu ce e relevant dacă tu… Simon? Alo?

Incredibil. Îi închisese telefonul în nas.

Capitolul 7

JOI, 4 IULIE 2013

Adam e la volan. Tare mi-ar plăcea să fim pe drum spre Poliție fiindcă sunt suspectă într-un caz de crimă, însă fără a avea și tot felul de alte probleme. Fără a fi mărturisit adineauri că l-am înșelat virtual, fără ca el să-mi fi spus că m-a iertat, lucru pe care n-am cum să-l cred.

— E imposibil să mă ierți. Nu cred că m-ai iertat. A trecut prea puțin timp.

Adam oftează.

— Ei bine, am făcut-o. Nu-mi dau seama cum ai vrea să te conving că te-am iertat. N-am țipat la tine, n-am refuzat să vorbesc despre ce s-a întâmplat, nu mă port ca și cum aș fi supărat, nu?

Pare neliniștit, de parcă s-ar strădui să-mi facă pe plac. Am impresia că s-a întors să se uite la mine. Ar trebui să fie mai atent la drum. Eu rămân cu privirea ațintită în față și îi spun:

— Te porți exact ca de obicei. Cum e posibil? Nu-ți pasă?

Vreau să-i pese. După două zile de corespondență, Regele Eduard m-a întrebat ce părere aș avea dacă ne-am angaja să avem o relație exclusivă, explicând, însă, că de la angajamentul ăsta ar fi făcut excepție partenerii noștri. Am acceptat. Și m-am și ținut de cuvânt. A fost singura dată în care am fost cât de cât fidelă într-o relație.

Vreau ca Adam să mă dorească doar pentru el, așa cum mă dorea Regele Eduard.

Oricine ar fi el.

— Nicki, chiar îmi pasă. Bine? Dacă mă întrebi dacă sunt supărat… ce rost ar avea? îmi zice Adam, semnalizând stânga. A fost un șoc, n-am cum să neg asta, dar…

Oftează.

— Suntem împreună de 20 de ani. Aș fi exagerat să mă aștept ca tu să nu fi fost niciodată tentată de altcineva.

După câteva clipe, adaugă încet:

— Și eu am fost.

— Serios?

Sper că nu am părut prea entuziasmată.

— Spune-mi. Cine a fost? S-a întâmplat ceva?

Aș da orice ca până la urmă să se dovedească faptul că Adam e la fel de rău ca mine. I-aș ierta orice păcat.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, îmi răspunde el hotărât.

Atât de hotărât, încât mă pune pe gânduri. Nu cred că m-ar minți, dar… cât de mare a fost tentația? Și de câte ori a fost tentat?

Te-aș ierta. Aș ierta orice ai făcut. Astea sunt niște cuvinte pe care le spun foarte des lui Sophie și Ethan. Cuvinte pe care mie nu mi le-a spus nimeni niciodată.

Asta trebuie să fie dragostea adevărată, nu? Să știi că vrei să-ți împarți tot restul vieții cu un om, indiferent ce a făcut. Să știi că persoana aceea e perfectă pentru tine, indiferent ce greșeli a comis. Sper că așa simte și Adam pentru mine.

— Și nici între tine și tipul ăsta, Gavin, nu s-a întâmplat nimic, nu?

— Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, n-aș fi fost acum pe drum spre secția de poliție, ca să mă fac de râs acolo, îi răspund, făcându-mi-se greață la gândul chinului ce avea să urmeze.

— Mă referam la ceva fizic.

— Nu. Nimic fizic.

— Bun. Dacă te-ai fi culcat cu el de două ori pe săptămână timp de șase luni, asta mi-ar fi fost mai greu să iert, dar ai spus și tu – când te gândești acum la asta, ai senzația că te-a cuprins un soi de nebunie.

— Da.

— Înțeleg. Nu zic că sunt încântat că s-a întâmplat, dar… nu știu, cred că e nerealist să te aștepți ca o căsnicie să decurgă fără niciun fel de obstacole.

— Poate.

Mă întreb ce anume i-o fi spus Melissa lui Lee. Ea nu știe despre Gavin sau despre Regele Eduard, slavă Domnului, dar știe despre două aventuri de-o noapte pe care le-am avut când eu și Adam eram proaspăt căsătoriți, două incidente care acum îmi par atât de triviale și de îndepărtate de parcă i s-au întâmplat altcuiva – sau poate că nu s-au întâmplat deloc. Aventurile acelea nu sunt mai reale pentru mine decât vreun episod dintr-o telenovelă veche, la care m-am uitat acum două decenii.

Nu-mi rămâne decât să sper că Melissa și toți ceilalți membri ai familiei Redgate îi vor vorbi lui Adam în termeni vagi, dacă au să-i vorbească.

„Și… Ți-a spus Nicki, da?” „Da, mi-a zis”.

Mama ar vorbi despre cele două aventuri de-o noapte, iar Adam s-ar referi la treaba cu Gavin. Sper că niciunul nu ar fi atât de lipsit de delicatețe încât să intre în detalii neplăcute.

— Am citit odată ceva, îi spun lui Adam, dar îmi pare rău încă din clipa în care rostesc cuvintele.

— Ce?

— Ai să crezi că încerc să caut scuze.

— Nu, n-am să cred asta. Și chiar dacă am să cred, o să fie o ușurare. Nu cred că mai rezist multă vreme să îți tot pui cenușă în cap, îmi răspunde el rânjind.

Când mă uit la el, îmi dau seama că e supărat – mult mai supărat decât vrea să recunoască. Încearcă să mă protejeze de durerea lui, pentru că vede cum tot crește durerea mea și asta îl sperie.

— Am citit că oamenii care au părinți care îi judecă și îi controlează… că încep să…

Ce bine era dacă-mi țineam gura! E o teorie idioată. Adam o să râdă de mine.

— În mintea lor, oamenii ăștia sexualizează comportamentele rele. Cresc fiind criticați de părinți la fiecare pas, fiindcă nu fac întotdeauna exact ceea ce ar fi vrut părinții lor și… e greu să trăiești sub atacul permanent al unui părinte hotărât să te îmbunătățească ca om. E greu ca un copil – chiar și un adolescent – să facă față acestui gen de atacuri neîncetate, când singura greșeală făcută era că se străduia să fie el însuși.

Chiar și pentru un om în toată firea ar fi greu.

— Așa că mințile lor sunt cumva deformate, învățând să se protejeze de atât de multă durere. Își modifică percepțiile în așa fel încât să simtă plăcere la gândul că fac ceva rău și că ceilalți oameni le-ar dezaproba comportamentul. Conferă o latură sexuală faptelor rele. Ajung să se simtă bine aproape doar atunci când fac ceva interzis. Dar… asta-i doar o teorie. Una care este, evident, teribil de convenabilă pentru păcătoșii ca mine.

— Sună plauzibil, presupun. Uite, în legătură cu părinții dificili… Știu că ai tăi sunt uneori foarte enervanți, dar nu vorbeai serios, nu? Când ai zis că nu vrei să-i mai vezi niciodată. Sper că n-ai vorbit serios.

— Nu.

Ba da. Dar fără sprijinul lui Adam nu o să am curajul necesar. Deci… nu.

— Bun. Pentru că sunt bunicii lui Sophie și ai lui Ethan.

Râd forțat, neconvingător.

— Mda. Ce noroc pe Sophie și Ethan! Crezi că au simțit că e ceva în neregulă? Între noi doi, vreau să zic.

— Nu. Clar nu.

I-am lăsat cu o bonă – fiica adolescentă a unui vecin. De-abia m-am abținut să nu-i spun: „Dacă se întâmplă să sune cineva la telefon sau la sonerie, spunând că sunt rude de-ale mele, nu-i lăsa să stea de vorbă cu copiii mei. Nu-i lăsa să intre în casă”.

— Probabil că mama o să le spună cu prima ocazie: „Bună, copii. Cum mai merge la școală? Apropo, mama voastră e o curvă pe net. Are mare noroc că tatăl vostru n-a aruncat-o în stradă când a aflat, altfel ar trăi din gunoaie”.

Adam tresare.

— Ei, haide! Noreen nu le-ar face niciodată așa ceva copiilor. Și familia ta nu crede cu adevărat că l-ai omorât pe Damon Blundy. Și nu cred că Noreen mi-ar fi spus vreodată despre Gavin, dacă s-ar fi ajuns până acolo.

Chiar n-a fost atent?

— Adam, Melissa s-a dus la polițiști și i-a încurajat să mă bănuiască de asasinarea lui Damon Blundy. Părinții mei și Lee sigur au susținut-o când a făcut asta. N-a fost de capul ei.

— Înțeleg că au crezut că ți-ar prinde bine un șoc, ca să-ți bagi mințile în cap, dar e imposibil să creadă că tu ai fi în stare să omori pe cineva.

— Dar sunt în stare să omor pe cineva. Numai că n-am făcut-o încă.

•

Polițiștii au trimis o femeie să stea de vorbă cu mine: sergentul Charlotte Zailer. Înaltă, slabă, cu părul închis la culoare și rujul de un roșu-aprins. Are niște ochi inteligenți, negri, care mă fac să mă întreb ce părere are despre mine, încă înainte ca eu să fi rostit o vorbă. Îmi lasă impresia că se gândește deja la multe.

Are sânii mari pentru o tipă slabă. A fost primul lucru pe care l-am observat la ea, când a intrat în celula în care am fost conduși eu și Adam când am sosit. Deși, probabil, nu se numește celulă. Tipul care ne-a adus aici a numit-o sală de întâlniri. Dar, sincer, nu-i o încăpere în care aș vrea să petrec prea mult timp.

În mod normal nu acord mare atenție sânilor altor femei, dar pe ai sergentului Zailer e imposibil să nu-i observi. Având în vedere povestea pe care am venit să le-o spun, apariția acestor sâni, chiar și

acoperiți de haine, mă face ușor paranoică. Sunt sigură că și Adam se gândește la același lucru. Poate c-o să râdem mai târziu pe chestia asta.

— Domnule Clements, ați putea să vă încurajați soția să-mi spună ceea ce a venit să-mi spună? rostește sergentul Zailer. Nu pot să aștept la infinit.

— Nicki… îmi șoptește Adam.

— Nu am nevoie de încurajare.

Am avut nevoie de un răgaz ca să mă pregătesc, atâta tot. Iar acum sunt pregătită.

— Acum că Adam știe adevărul, nu văd de ce nu vi l-aș spune și dumneavoastră. Nu o să mă priviți cu ochi buni, dar nu mă deranjează. Sunt obișnuită ca oamenii să mă privească așa.

— Deja nu vă privesc cu ochi buni, îmi spune femeia, ca și cum ar fi o chestie norocoasă. I-ați mințit pe colegii mei, nu? Ați spus că mașinii dumneavoastră îi lipsea o oglindă laterală în dimineața în care a fost ucis Damon Blundy. Dar știm deja că nu e adevărat. Avem înregistrări în care apare mașina dumneavoastră și se vede clar că există ambele oglinzi laterale.

— Da, abia după câteva zile mi-am dat seama că există înregistrări. Știu că e jalnic, dar minciuna cu oglinda a fost singura care mi-a trecut prin cap în momentul ăla. Dumnezeu știe de ce am făcut o greșeală așa de idioată. Aș fi putut spune absolut orice altceva și aș fi fost mai convingătoare: că mi-am uitat telefonul acasă, că am lăsat mașina de călcat în priză… Orice! Când mi-am dat seama că am greșit, am sperat că înregistrarea are să fie atât de pixelată, încât să nu mi se vadă oglinzile, dar…

Ridic din umeri.

— Ei bine, îmi pare rău că nu a mers minciuna asta.

Îmi zâmbește. Parcă i-ar părea, într-adevăr, rău. Asta dacă nu cumva e o tactică. Trebuie să fie o tactică.

— De asta ați dat telefon și ați anunțat că veniți? V-ați dat seama că povestea are să fie dezmințită și

ați hotărât să spuneți adevărul?

— Nu, tocmai v-am spus: îmi bazam toate speranțele pe faptul că imaginea are să fie pixelată, îi zâmbesc și eu. Am hotărât să mărturisesc adevărul pentru că m-a amenințat mama.

— Nicki! a intervenit Adam.

Nu știu ce crede că se mai poate face. Cuvintele mi-au ieșit pe gură, nu mai pot fi retrase. Și nici nu vreau.

— Nu te-a amenințat.

— Ba da, exact asta a făcut. Soțul meu refuză să creadă că mama s-ar coborî până la nivelul ăsta, însă chiar m-a amenințat, îi explic eu sergentului Zailer. Mi-a zis că dacă nu-i spun lui Adam adevărul, i-l spune ea. Așa că i-am spus – și odată ce el știe, n-am niciun motiv să nu vă spun și dumneavoastră, mai ales că primesc ca bonus faptul că demonstrez că nu sunt o criminală.

— Spuneți, continuă sergentul Zailer.

Oftez. Oricât de pregătită aș fi, nu va fi deloc plăcut.

— M-am purtat dubios luni dimineață, pe Elmhirst Road – nu neg asta. Am preferat să mă întorc din drum decât să trec pe lângă un polițist anume, dar… motivul meu n-a avut nimic de-a face cu Damon Blundy, fie el mort sau viu. Pe polițist mă străduiam să-l evit.

— De ce?

— Pentru că eram foarte jenată și rușinată în legătură cu ceva de care încă mă jenez și încă mi-e rușine – deși acum pot face față acestui gând, în timp ce luni dimineață am simțit că nu pot. Pur și simplu am… am văzut polițistul, am intrat în panică și am simțit nevoia să fug imediat cât mai departe de el. Presupun că diferența e că acum nu am ce face, nu mai am varianta de a fugi. Așa. Am avut o aventură virtuală cu un bărbat pe nume Gavin. În fine, un bărbat care mi-a spus că-l cheamă Gavin. Mă îndoiesc că ăsta e numele lui adevărat. Unul dintre lucrurile pe care le făceam în

această… relație, dacă o putem numi așa, era să-i trimit fotografii cu mine. Unele mai explicite decât altele.

— Continuă.

Mă uit spre Adam. Cum s-o fi simțind, să audă toată tărășenia încă o dată, de față cu o străină?

— Sunt OK, îmi spune el. Poți să-i povestești, nu-ți face griji în legătură cu mine, adaugă și apoi se răsucește spre sergentul Zailer: îmi iubesc soția și nu am să las o scurtă scăpare prostească să mă întoarcă împotriva ei.

Pe bune? Dar o scurtă scăpare prostească de aproape jumătate de secol – cam toată viața mea?

— Relația dumneavoastră nu mă privește, domnule Clements. Continuă, Nicki.

Nu pot. Nu pot să rostesc partea cea mai dificilă. Poate că dacă încep povestea de mai devreme o să fie mai ușor.

— Gavin a pus un anunț pe site-ul Intimate Links. Îl știți?

— Am auzit de el.

— Dacă n-ați intrat niciodată pe site, ce am să vă povestesc o să sune cam ciudat. Dar acolo oamenii pun anunțuri în căutarea unor chestii foarte concrete. Despre anumite fetișuri, de exemplu. Sunt o grămadă de chestii legate de dominație: fetișuri pentru picioare, tipi care vor să se joace de-a mama și bebelușul, de-a doctorul și pacienta… Când mă uitam pe el în mod regulat, vedeam întruna un tip care posta același anunț în fiecare zi: căuta o femeie care să rostească niște insulte oribile la adresa soției lui, în timp ce făcea sex cu el. M-a intrigat întotdeauna treaba asta – adică… de ce tocmai asta. În fine, scuze, e irelevant. Anunțurile astea conțin adesea anumite cerințe de ordin fizic: diverse tipuri de siluetă, de exemplu – oamenii caută un corp slab ori gras, depilat, nedepilat. Multe dintre anunțuri sunt foarte directe. Așa era și al lui Gavin. Menționa anumite… trăsături fizice foarte concrete, pe care eu le am.

Căuta o tipă blondă, minionă și… în fine, niște chestii intime. Anunțul lui era scris de parcă mă descria pe mine.

Asta fiindcă te descria, într-adevăr. Era Regele Eduard, folosindu-se de alt nume ca să te atragă.

Adam se întinde să mă ia de mână. În clipa asta îl înțeleg mai puțin decât oricând.

— Știu că sună sordid, și poate chiar este, dar trăiești un sentiment de eliberare când reușești să renunți la toate constrângerile și normele sociale și să citești ceea ce vor oamenii cu adevărat. Și să citești un anunț scris de un bărbat care-ți spune de la bun început că va fi cu totul fascinat de trupul tău, asta înainte de a-l fi văzut măcar… Să îi scrii spunând: „Fix pe mine m-ai descris” și după aia, în zece secunde, să primești un răspuns în care îți zice: „Atunci, te vreau”… Nu știu dacă mă credeți, dar în toată treaba asta e un sentiment foarte reconfortant.

— Te cred, îmi răspunde sergentul Zailer. Nicki, nu ai de ce să intri în defensivă. Nu judec viețile sexuale ale altor oameni. Serios. Cred că viața mea sexuală te-ar șoca pe tine mai rău decât m-a șocat a ta pe mine. Sincer, dacă este să fiu uluită de ceva, e de faptul că mariajul vostru a rezistat. Mi se pare minunat că tu și Adam vă aflați amândoi aici, ținându-vă de mână, în timp ce-mi povestești asta.

— Știu că Nicki mă iubește, îi spune Adam. Nu l-a iubit pe tipul ăsta, Gavin. De asta pot să trec peste toate.

Da, e adevărat. Îl iubesc pe Adam. Pe Gavin nu l-am iubit. Am avut impresia că l-am iubit pe Regele Eduard, dar m-am înșelat.

— În scurt timp, e-mailurile noastre au devenit pornografice. Era… Nu vreau să-mi găsesc scuze, dar era ca și cum pe creierul meu pusese stăpânire un soi de febră.

Așa se întâmplă întotdeauna. De fiecare dată. Îți place febra asta, nu? Ai nevoie de ea.

— Nu eram eu; era o… o obsedată de dorințe carnale. Habar nu aveam cum arăta bărbatul ăsta, dar nu avea nicio importanță. Devenisem dependentă de lucrurile pe care le spunea despre trupul meu și despre ceea ce mi-ar fi făcut el.

— Deci el nu ți-a trimis fotografii?

— Nu. Nu i-am cerut niciodată să o facă, iar el nu s-a oferit. Îmi convenea, pentru că nu erau decât niște cuvinte pe un ecran. Nu avea personalitate, nu avea un trecut, avea doar… cuvinte și cerințe sexuale. Asta îmi convenea. Mă făcea să mă simt mai puțin vinovată – să nu mai am senzația că aveam un amant. Ar fi putut la fel de bine să fi fost un program de calculator. Fotografiile – cele pe care i le trimiteam eu lui – au devenit o tradiție. Încercam să le fac cât mai variate, ceea ce era dificil, pentru că subiectul era întotdeauna același: sânii mei. Uneori îi fotografiam în oglinda din dormitor, uneori de sus, alteori din cabina de toaletă a unui restaurant.

Trag adânc aer în piept, iar Adam mă strânge de mână.

— Și o dată, o singură dată, pe 5 iunie, în parcarea unui supermarket, ziua în amiaza mare, când erau oameni în jur. Mi s-a părut că nu era nimeni suficient de aproape încât să vadă ce fac. Mi-am scos bluza și sutienul și am făcut o poză. Cu telefonul. N-a ieșit foarte bine, așa că am mai făcut una și apoi încă una. Așa procedam întotdeauna, până obțineam o poză pe care o consideram suficient de reușită ca să i-o trimit lui Gavin. Nu știu cum am fost în stare să uit unde eram sau că exista pericolul de a fi văzută, dar asta s-a întâmplat. Am fost complet absorbită, mental și fizic, de ceea ce făceam. Presupun că e ca sexul în public – oamenii fac și așa ceva, nu?

Sergentul Zailer încuviințează din cap.

— Când făceam fotografiile acelea… cam așa mă simțeam, ca și cum aș fi făcut sex. M-a luat valul. Riscul de a fi văzută de cineva sporea

plăcerea, dar în același timp nu credeam că există un risc real. Pe urmă am auzit cum îmi bătea cineva în geamul de la portieră și când am ridicat privirea am văzut un polițist în uniformă, care stătea lângă mașina mea și mă privea îngrozit.

Mă zguduie faptul că rostesc cuvintele astea cu voce tare.

— Am intrat în panică. Știu că sună melodramatic, dar am crezut că viața mea lua sfârșit: aveam să fiu arestată și condamnată pentru expunere indecentă; aveam să ajung pe prima pagină a ziarului local; copiii mei aveau să fie ridiculizați la școală; Adam avea să mă părăsească; aveam să ajung în fața unui tribunal și să capăt cazier pentru expunere indecentă în public. M-am pierdut cu firea, am luat-o razna.

— Cu siguranță nu a fost o experiență plăcută, îmi răspunde sergentul Zailer înțelegătoare.

E nebună? De ce nu mă arată cu degetul, izbucnind în râs?

— Ați avut ghinion. Ați fost caraghioasă, dar ați avut și ghinion.

— Nu, am avut mare noroc. Polițistul mi-a dat doar un avertisment și chiar mi-a promis că nu va spune nimănui ce s-a întâmplat. Bietul om, părea mai stingherit decât mine. S-a purtat tare cumsecade când a văzut cât de speriată eram.

Așa cum se poartă și sergentul Zailer, cumsecade, chiar acum. Și Adam. Există câțiva oameni cumsecade pe lumea asta. Trebuie să găsesc un mod de a trăi în care să includ și gândul ăsta. Nu pot, nu trebuie să-mi duc întreaga viață ascunzându-mă și apărându-mă.

— Ar fi putut fi mult mai rău, continui eu. În orice caz, situația aceea cu polițistul m-a făcut să-mi vin în fire. Nu am mai vorbit cu Gavin și am hotărât să nu mă mai pun pe mine și să nu mai pun nici familia vreodată într-o asemenea situație. Apoi, luni dimineață treceam pe Elmhirst Road, îndreptându-mă spre școala copiilor, și l-am văzut

pe acel polițist și… nu m-am putut abține. Am avut impresia că e o catastrofă, ca scoasă dintr-un film horror – că polițistul acela o să mă pândească după fiecare colț, c-o să mă aștepte întotdeauna, pentru tot restul vieții mele. Nu puteam să trec pe lângă el cu mașina, nu suportam gândul că avea să mă vadă. Mi-am amintit totul dureros de clar: umilința din momentul acela, teama. Pur și simplu n-am putut. Am întors pe loc și ăsta e singurul motiv pentru care dumneavoastră ați aflat de existența mea. Nu fiindcă aș avea ceva de-a face cu asasinarea lui Damon Blundy, ci fiindcă am stat odată cu țâțele pe-afară într-o parcare și am fost prinsă.

— Cu toții facem greșeli prostești, Nicki. Ar fi trebuit să le spui detectivilor Kombothekra și Waterhouse adevărul, atunci când te-au întrebat. Te-ar fi scutit de o grămadă de stres.

— Păi, nu, n-ar fi trebuit să le spun, pentru că nu voiam să știe adevărul, mă răstesc eu. Nu voiam ca nimeni să știe adevărul, iar acum mă enervează gândul că toată lumea a aflat, mulțumită părinților mei, fratelui meu și așa-zisei celei mai bune prietene.

— Nicki… nu-i nevoie să-ți ieși din fire…

— Cum adică? mă întreabă sergentul Zailer, pe deasupra protestelor lui Adam; se pare că ea e de acord că este nevoie să-mi ies din fire.

— Melissa Redgate, care pe vremuri mi-a fost cea mai bună prietenă, s-a căsătorit cu fratele meu, Lee. M-am văzut cu ea marți după-amiaza. Am vorbit despre asasinarea lui Damon Blundy. Am impresia că ea credea că eu l-am ucis – pentru simplul fapt că i-am vorbit despre moartea lui și fiindcă mă crede genul de persoană în stare să facă orice rău.

— Eu nu cred nicio clipă că Melissa ar bănui că tu l-ai ucis pe Blundy, mormăie Adam.

Asta mă face să mă întreb dacă, fiind pusă în situația de a alege, aș sacrifica hotărârea cu care crede el că sunt un om bun, în detrimentul

conștientizării faptului că trebuie să gândească tot ce e mai rău despre dușmanii mei.

Da, ar merita făcut sacrificiul acesta.

Îl ignor, fixându-mi privirea asupra sergentului Zailer.

— Melissa crede că e posibil ca eu să-l fi ucis pe Damon Blundy. Probabil a hotărât să-i spună lui Lee toate secretele mele, iar acesta le-a dat telefon părinților noștri. Așa a ajuns mama să-mi dea telefon, amenințând c-o să-i spună lui Adam despre aventura mea dezgustătoare. Ah, și tot mama m-a întrebat dacă l-am omorât pe Damon Blundy, pe un ton din care se cam înțelegea că ea credea că l-am omorât.

Sergentul Zailer scoate un teanc de hârtii din dosarul pe care îl ținea în poală.

— Am să-ți arăt niște hârtii, Nicki. Una dintre ele este un anunț postat pe Intimate Links în 2010. Celelalte sunt comentariile tale asupra articolelor lui Damon Blundy.

Apuc hârtiile și încep să le răsfoiesc, sperând că nu se vede că-mi tremură mâinile. Sigur că polițiștii au citit comentariile de sub articolele lui Damon Blundy, în căutare de țăcăniți care ar fi fost în stare să-l omoare fiindcă i-a jignit, dar cum naiba au făcut rost de un anunț pe care l-am postat eu pe Intimate Links acum trei ani?

Asta dacă nu cumva l-au găsit în casa lui Damon Blundy. Ceea ce ar însemna…

Inima începe să-mi bată nebunește, o simt până în gât. Nu mai pot nici să respir, nici să înghit. Mintea îmi e cuprinsă de un fel de ceață.

— Nicki? Ești bine? mă întreabă sergentul Zailer.

— Puteți să-i dați un pic de apă? rostește Adam.

Ia hârtiile și începe să citească anunțul. Doamne Dumnezeule! Nici cuvântul „coșmar” nu pare suficient de puternic, nu reușește să descrie cât de oribilă e situația.

Trebuie să neg c-am scris și că am postat anunțul ăla. Nu am altă variantă. Dacă Adam află că l-am mințit chiar și în timp ce făceam marea mărturisire, mă părăsește.

— Nu am nevoie de apă, sunt bine. Recunosc editorialele lui Damon Blundy din *Herald*, dar ce e cu anunțul ăsta?

— Nu l-ai postat tu pe Intimate Links în 2010?

— Nu. Cine a zis așa ceva? Normal că nu l-am postat eu.

— Ești fană a postului BBC4? mă întreabă sergentul Zailer.

— Da. Și cei apropiați știu lucrul ăsta despre mine.

Văd o schimbare în privirea sergentului Zailer și-mi dau seama că am ghicit corect. Poliția nu mi-a găsit anunțul în casa lui Damon Blundy.

— Melissa a fost cea care v-a atras atenția asupra anunțului, nu? V-a spus că sigur sunt eu cea care l-a postat? Sau v-a spus fratele meu, Lee? Unul dintre ei, în orice caz.

Prefăcându-mă că încerc să raționez, în ciuda șocului pe care îl trăisem, continui:

— Ceea ce înseamnă… Dar Lee nu ar fi scris anunțul ăla, în niciun caz. Melissa trebuie să-l fi scris. Trebuie să-l fi scris ca și cum îmi aparținea mie.

— Nu cred c-ar face așa ceva, Nicki, intervine Adam.

— Ar face orice, mă răstesc la Adam și apoi mă întorc spre sergentul Zailer: Sunteți sigură că anunțul a fost postat în 2010? Nu l-ar fi putut posta după moartea lui Damon Blundy, antedatându-l?

Știu că Melissa n-a făcut așa ceva. Faptul că a adus anunțul meu de pe Intimate Links la poliție ar putea însemna mult mai mult decât că mă bănuiește de asasinarea lui Damon Blundy…

Sergentul Zailer mă face să-mi pierd firul gândurilor:

— Ai comentat foarte des articolele lui Blundy. I-ai sprijinit punctul de vedere cu extrem de mult entuziasm de fiecare dată. Nu am găsit nici măcar o situație în care să argumentezi împotriva lui.

— De cele mai multe ori eram de acord cu el.

— E mai mult decât „de cele mai multe ori”. Intre octombrie 2011 și februarie anul acesta, ți-ai exprimat solidaritatea cu opiniile lui în ceea ce privește aproape fiecare articol publicat de el. Ai ratat doar vreo două sau trei. Îl cunoșteai personal?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată în persoană, n-am stat niciodată de vorbă cu el. Pur și simplu mi s-a părut un tip foarte deștept și am considerat că are dreptate în cele mai multe privințe.

— Cum se face c-ai început să comentezi abia în 2011? Damon Blundy scria editoriale în *Daily Herald* din 2009.

— Cred că Nicki are voie să…

— Am început să comentez când am început să-i citesc rubrica. Nu țin minte data exactă. Și nici nu știu de cât timp scria acolo. Pur și simplu l-am descoperit într-o zi, când pierdeam timpul pe net.

— De ce te-ai oprit din a comenta în februarie, anul acesta? Parcă spuneai că atunci ai răspuns anunțului postat de Gavin?

— Da, așa e, îi răspund cât de calm pot. Și da, cele două au legătură. N-am mai comentat la articolele lui Damon Blundy fiindcă m-am săturat să fiu atacată de nenumărații lui dușmani ori de câte ori mă declaram de acord cu el. În felul ăsta a apărut o gaură în timpul pe care îl petreceam online, așa că am început să mă uit pe Intimate Links și… am fost absorbită.

— Mai ai e-mailurile de la și pentru Gavin?

— Nu. Când am hotărât să-i spun lui Adam adevărul, am șters toate e-mailurile, iar după aia mi-am șters și contul ăla de e-mail. Eu hotărâsem să-i mărturisesc totul soțului meu, dar din câte știu, Gavin nu hotărâse să-și mărturisească și el

păcatele. M-am gândit că ar fi corect să-i protejez identitatea.

— Ce adresă de e-mail are?

— N-o știu pe dinafară. Și chiar dacă aș ști-o, m-aș preface că nu o știu. Îmi pare rău, dar Gavin e însurat și vrea să rămână însurat. Nu toată lumea e la fel de înțelegătoare ca Adam.

— Nu, cu siguranță nu, e de acord sergentul Zailer.

— De ce v-a arătat Melissa anunțul ăsta de pe Intimate Links? o întreb eu. E… e prea mult. E mai mult decât a-și face datoria de bună cetățeană. De ce nu v-a spus doar că i-am cerut să mintă în legătură cu oglinda laterală și atât?

— Nu știu. Tu de ce crezi?

— Probabil că a vrut să se asigure că o să credeți că eu am postat anunțul acela, că Damon Blundy a răspuns, c-am avut o aventură și că, în cele din urmă, l-am omorât. Dar nu-mi dau seama de ce și-ar dori atât de tare să credeți asta, doar dacă…

Mă întrerup. Mai bine nici nu începeam fraza asta. Nici eu nu cred ce sunt pe cale să rostesc.

Ah, da? Nu crezi? Atunci de ce ai început să tremuri?

— Dacă nu, ce, Nicki? mă întrebă sergentul Zailer.

— Dacă nu cumva l-a omorât chiar ea, șoptesc.

•

— O să te rog să mă lași undeva, îi spun lui Adam.

N-am vorbit aproape deloc de când am plecat de la Poliție. E șocat c-am acuzat-o pe Melissa de crimă.

Numai că nu am acuzat-o. N-am făcut decât să gândesc cu voce tare. Mi-a trecut prin minte un gând și l-am rostit imediat. Cu toate că mi l-am scos din cap, tot mă bântuie. Dacă Melissa credea că am o aventură cu Damon Blundy și l-a convins pe Lee să creadă și el, dacă au făcut efortul de a

atrage atenția polițiștilor asupra anunțului meu de pe Intimate Links…

Nu. E imposibil, *nu l-au omorât ei pe Damon Blundy.* De ce l-ar fi omorât? Eu sunt cea cu care au ceva. Dacă voiau să omoare pe cineva, m-ar fi omorât pe mine. Părinții mei și-au dorit oricum toată viața ca eu să nu fi existat. Adam ar protesta dacă m-ar auzi spunând așa ceva, dar e adevărat. Dacă îți dorești neîncetat să schimbi atitudinea, comportamentul și personalitatea unui om înseamnă că-ți dorești ca omul acela, așa cum este el, să nu mai existe.

— Nu vii acasă?

— Trebuie să merg până la Kate Zilber. Trebuie s-o întreb ceva.

— Despre copii?

— Nu.

Mi-e prea jenă să-i spun că am nevoie de o nouă cea mai bună prietenă și că sper că aceea va fi Kate, dar îi pot spune o parte din adevăr.

— Mă urmărește cineva. Un tip cu șuvițe și cu un BMW albastru. Așteaptă la poarta școlii în fiecare după-amiază. Mă rog, asta făcea înainte să-l iau la ochi.

— Poftim?!

Adam face o oprire de urgență pe Main Street. Mașina din spatele nostru ne claxonează.

— Te urmărește un bărbat și mie de-abia acum îmi spui?

— Păi, mi-am dat seama abia marți. Cred că ne-a urmărit până la gară și pe urmă când am închiriat mașina. M-a urmărit până la Melissa. Când am ieșit din casă, l-am găsit acolo, stătea peste drum. Fuma. Nu l-am mai văzut de atunci.

— De ce nu le-ai spus polițiștilor? Și ce are Kate Zilber de-a face cu asta?

— Ți-am spus, își făcea veacul pe la școală. Am presupus că era unul dintre tații copiilor, dar Kate mi-a zis că nu există niciun părinte căruia să i se potrivească descrierea asta. Și o cred. Ar ști dacă ar

fi vreun tată care să arate așa. Am rugat-o să întrebe câțiva dintre ceilalți părinți dacă l-au observat și ei sau dacă putem afla numărul de înmatriculare al mașinii. Când l-am văzut marți în fața casei Melissei, am fost atât de surprinsă, încât nu m-am gândit să mă uit la număr.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, mă întrerupe Adam nervos. De ce nu i-ai spus nimic despre toate astea sergentului Zailer?

— Pentru că… încep eu, răsuflând adânc. Oricât de îngrozitori ar fi ei, nu vreau să-mi bag familia în cine știe ce încurcătură. Nu că asta s-ar întâmpla în mod obligatoriu. Nu e ilegal să angajezi pe cineva care să-ți urmărească sora sau fiica, nu?

Adam dă ochii peste cap.

— Nicki, doar nu te gândești serios că…

— Cine altcineva? îl întreb eu, întorcându-mă spre el. Cine altcineva s-ar deranja să angajeze un măscărici care să mă urmărească de colo-colo – pe mine, o casnică insignifiantă, de care nu a auzit nimeni? Doar părinții și fratele meu au manifestat vreodată un interes nesănătos față de comportamentul meu de zi cu zi. Evident că ai mei sunt în spatele omului care mă urmărește.

— Nicki, am impresia că treaba asta se transformă într-o paranoia periculoasă.

— Știu. Crezi asta fiindcă n-ai cum să înțelegi cum m-am simțit toată copilăria.

Mă ascund în spatele unui zâmbet larg, luminos și fals.

— Dar e OK. Treaba asta mi-a întărit caracterul. N-aș fi ajuns unde sunt astăzi, dacă m-ar fi înțeles toată lumea.

Ei n-au reușit să mă cunoască cu adevărat. Nici tu n-ai să reușești.

Învins, Adam clatină din cap.

— În regulă, rostește încet. Deci mergem la Kate Zilber. Care-i adresa?

— Gunstool Road. Numărul 31.

— Și care e planul? De ce vrei să încerci să afli mai multe despre tipul ăsta, să-i afli numărul de la mașină? Parcă ziceai că nu l-ai mai văzut de marți.

Mă pricep să dau răspunsuri neutre, fără să-mi dezvălui sentimentele față de subiect.

— Nu l-am mai văzut. Așa că fie este mai discret acum, fiindcă are impresia că l-am reperat, fie nu mă mai urmărește. În orice caz, aș vrea să știu cine este și cine l-a angajat. Vreau eu să aflu.

— Are vreun sens să încerc să te conving că…

— Nu.

Adam conduce în tăcere până acasă la Kate. Tot drumul până acolo, îmi imaginez cum ar fi să-i spun adevărata poveste a copilăriei mele. Este vina mea că nu înțelege, e vina mea că nu știe. I-aș fi putut spune când l-am cunoscut. Însă n-am făcut-o. Nici Melissa nu știe părțile cele mai rele. Am lăsat-o să creadă că familia mea era normală; că aveau loc doar clasicele ciocniri între o adolescentă rebelă și părinții ei. Încă sunt de părere că am făcut alegerea cea bună. Mulțumită acestui zid de tăcere pe care l-am ridicat, nimeni nu a trebuit să mă asculte vreodată povestind cât de rău a fost totul, apoi să-mi spună: „Nu-i chiar așa de grav. Am auzit și povești mai rele de-atât”.

Îi spun lui Adam c-am să mă întorc până în ora 10, apoi îl urmăresc cu privirea până se îndepărtează și aștept să dispară cu totul mașina înainte de a suna la ușa lui Kate Zilber. Clădirea are două aripi și o ușă mare, cu câte un bovindou de fiecare parte. În fața fiecărei ferestre se află câte o fâșie de grădină amenajată identic, ca o continuare a simetriei perfecte a casei.

Kate deschide ușa îmbrăcată în pantaloni gri de trening și un maiou alb; e desculță. Mi se șterge zâmbetul de pe față când îi văd figura aspră. Nu am mai văzut-o niciodată arătând așa, e complet diferită față de femeia pe care o știu.

— Îmi pare rău, Nicki.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu te pot primi în vizită. Nu putem socializa. Copiii tăi merg la școala mea. Tu ești părinte, eu sunt directoarea școlii. Hai să păstrăm o relație profesională, bine? Crede-mă, îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te invit de la bun început. A fost o idee proastă.

— Kate, ce naiba se întâmplă? Eram părinte și ieri, când m-ai invitat pe la tine. Și de când te interesează pe tine să menținem o relație profesională? Îmi tot povestești pe care dintre angajații tăi ai chef să îi dai afară!

— Nicki, îmi răspunde pe un ton blând, ar fi mai bine să pleci.

— O să plec imediat ce-mi explici cum de te-ai răzgândit așa de brusc. Spre norocul tău, nici eu nu mai am chef să socializez cu tine – tind să prefer socializarea cu oameni care nu mă reneagă brusc dar nu sunt o idioată, nu plec de-aici fără o explicație.

— Au sunat polițiștii la școală, întrebându-ne despre tine.

În spatele ei, în casă, văd pe jos un mozaic, un covor bleu-pal, care seamănă cu algele marine sau cu ceva asemănător. Se simte un miros picant – curry sau mâncare mexicană.

— În legătură cu luni dimineața? Da, știu – le-a spus Izzie că am vorbit la telefon cu ea cea mai mare parte a dimineții.

— Treaba asta are legătură cu asasinarea jurnalistului ăla, nu-i așa? A lui Damon Blundy?

— Da. Asasinare pentru care, după cum le-a explicat chiar Izzie, e imposibil să fiu vinovată.

— Nu te acuz de crimă. Dar… e clar că ești implicată în vreun fel sau altul în treaba asta, iar la telefon mi-ai spus că te urmărește un bărbat străin…

— Stai, stai! exclam eu și ridic o mână ca să o opresc. Sunt implicată în uciderea lui Damon Blundy doar fiindcă am trecut pe strada lui în drum spre școală…

— Nicki!

Își folosește tonul autoritar, de directoare de școală, ca să mă reducă la tăcere.

— Uite ce e. Scutește-mă de discursul tău despre cum ești tu nevinovată până la proba contrarie. Nu are legătură cu ceea ce ai făcut sau cu ce nu ai făcut tu. Sincer, chiar nu mă interesează. Pur și simplu nu vreau ca în clipa asta să mă apropii de cineva care poate aduce genul ăsta de stres și de probleme în viața mea. Am probleme să-mi pun și în cap! Trebuie să mă protejez. Îmi pare rău dacă asta sună egoist. Și îmi pare rău dacă te afli într-o situație dificilă, dar – din nou, iartă-mă pentru sinceritatea asta – nu ești genul de prietenă de care am nevoie. Am crezut că ești. Am crezut c-ai să fii distractivă…

— A, chiar sunt, crede-mă! exclam eu, aproape sufocându-mă de indignare, pe care o simt ca pe o bilă fierbinte, cu țepi, în spatele gâtului. Sunt super distractivă când nu sunt acuzată pe nedrept de crimă și când nu încerc să scap de tipi dubioși care mă urmăresc.

— Înțeleg că ești furioasă, dar încerc să fiu sinceră cu tine. Am nevoie de prieteni care să mă ajute să mă ridic, nu care să mă tragă în jos după ei. Chiar îmi pare rău. Și, ca să ne înțelegem, asta nu o să-i afecteze în niciun fel pe Sophie și pe Ethan, da? Dacă încerci să-i retragi de la școala mea, dau imediat telefon la poliție și-ți retrag imediat alibiul!

Incredibil! Încearcă să salveze situația cu o glumă. Da, hai să râdem și să ne distrăm pe seama faptului că am probleme și că ar fi mai bine să fiu evitată.

Nu reușesc să-i răspund nimic. Îi întorc spatele și mă îndepărtez de casa ei cât de repede pot.

•

O oră mai târziu, stau la o masă din fața unui pub – primul pub care mi-a ieșit în cale după ce am ieșit de pe strada lui Kate –, iar în fața mea se află

un gin tonic dublu și telefonul. Nu sunt în stare să gândesc, nu sunt în stare să fac nimic, nu pot să mă opresc din plâns. Singurul avantaj al stării în care mă aflu acum este că nimeni n-ar vrea să împartă masa cu mine, așa că am o grămadă de spațiu.

Kate ar fi trebuit să-mi asculte povestea lungă și ciudată, apoi să-mi spună ce să fac. Mă bazam pe ea. Ăsta e pericolul cu care te confrunți când nu te poți baza pe niciunul dintre cei apropiați: devii disperat și ajungi să alegi străini la întâmplare, să-i urci pe un piedestal pe care nu îl merită și să te bazezi pe ei.

Să știi că cei mai mulți oameni nu fac asta. Doar idioții ca tine.

Așa, gândește-te, Nicki. Nu ai la cine să apelezi, în afară de tâmpita de tine însăți. Ce vei face?

Din câte îmi dau seama, unul din doi oameni ar fi putut să-l omoare pe Damon Blundy: soția lui, Hannah sau Regele Eduard. Însă asta nu limitează bănuielile la doar două persoane, din păcate, pentru că Regele Eduard ar putea fi oricine.

Dacă regele Eduard e Adam?

Nu, e absurd. Adam era la muncă când a fost omorât Damon Blundy, nu? Nu înseamnă că e criminal doar fiindcă este un geniu al calculatoarelor și fiindcă le ia apărarea părinților mei. E un om bun, care nu ar simula o aventură online cu propria soție vreme de doi ani. Pentru ca el să-mi fi răspuns la anunțul de pe Intimate Links din 2010, ar fi trebuit ca Melissa să-i fi spus că eu i-am menționat site-ul, să-i fi comunicat bănuielile ei. Nu, n-ar fi făcut asta. Nu în 2010. Încă se simțea prea vinovată pentru că se mutase cu Lee.

Adam ar fi putut intra la bănuieli de unul singur, presupun. Petreceam atâta timp la calculator și cu telefonul în brațe…

Unde era Lee când a fost ucis Damon? Era la muncă, ca Adam?

Resping violent gândul ăsta. Fratele meu nu este Regele Eduard. Așa ceva e de neconceput.

Melissa iese din discuție, întrucât Regele Eduard pe care îl cunosc eu – pe care îl cunoșteam eu – este bărbat, fără îndoială.

Și dacă era un bărbat angajat și instruit de o femeie? De Melissa. Un bărbat cu un BMW albastru și cu șuvițe blonde în păr, care poate că nu urmărise o mașină închiriată din Spilling până în Highgate, ci știuse direct adresa Melissei…

Stomacul mi se zbate ca un vapor pe o mare furtunoasă, amenințând să dea pe dinafară dintr-o clipă în alta.

Nu trebuie să mai fac presupuneri absurde. O să înnebunesc.

Adică o să înnebunesc și mai rău decât am făcut-o până acum.

Ce ar spune despre mine gestul de a telefona la Adam la serviciu, ca să aflu dacă a fost acolo luni dimineață?

Eșarfa de la ochi. Am pornit de la ideea că a vrut să mă leg la ochi cu ea ca să nu-i văd fața și să nu exclam: „Dar nu ești Damon Blundy”. Nu mi-a dat prin cap că mă oprea din a-l vedea și de a spune mai mult decât atât: „Nu ești Damon Blundy. Ești…”

Cine?

Iau telefonul și încep să scriu un e-mail. În mintea mea răsună o voce care îmi spune să nu o fac, că e cel mai grav lucru pe care l-aș putea face, însă nu e foarte convingătoare. E o voce alarmată, nesigură, care acum recită niște cuvinte învățate de mult pe de rost, care între timp și-au pierdut semnificația.

Am o relație apropiată cu cineva care știe adevărul – un om al cărui nume adevărat nu-l știu, așa e, dar cu care mi-am împărtășit cele mai sincere gânduri și sentimente timp de doi ani. Și chiar era un bărbat; nu era Melissa, cum am putut să mă gândesc la asta, chiar și pentru o secundă? Și el și-a împărtășit cu mine gândurile și sentimentele,

niciunul dintre noi nu am mai avut așa ceva cu vreun alt om.

Ține la tine. E un ucigaș, dar te iubește. E obsedat, iar atunci când ești obsedat ești în stare să faci orice.

Ești în stare să faci orice și atunci când pentru tine nu mai contează nimic în afară de aflarea adevărului.

Ating literele de pe ecranul telefonului cu vârful degetului arătător: „Dragă Gavin/ Rege Eduard, trebuie să stăm de vorbă. Am putea să ne întâlnim, cât mai repede cu putință? N x".

Apăs „send".

•

Bărbatul cu care ai fost la Hotelul Chancery… nu am fost eu, nu a fost nimeni cunoscut. A fost un străin.

Cuvintele acelea mă vor durea pentru tot restul vieții. Un gen de durere pe care cei mai mulți oameni nu o simt niciodată.

Am reușit să îmi păstrez coerența ca să aflu cât mai multe. I-am scris imediat. „Cum adică era un străin? Dacă ți-ai trimis vreo cunoștință să facă sex cu mine – lucrul pe care nu l-a dus la bun sfârșit, apropo –, atunci trebuie să știi cum îl cheamă. Aș vrea să știu și eu".

În timp ce apăsam „send", mă gândeam: „Aș putea să sun la poliție. Am fost violată. Ăsta e viol, ce mi s-a întâmplat mie. Cu toate că…"

Apoi mi-am amintit cum stătusem întinsă pe patul acela, cum mă simțisem. Mi-am dat seama cât de inutil ar fi fost să mă gândesc la poliție. Probabil că nu l-ar găsi niciodată pe bărbatul ăla – Regele Eduard l-ar proteja – și chiar dacă l-ar găsi, fără îndoială că el ar povesti la proces cât de bine m-am simțit cu el. Ar fi aflat Adam, ar fi aflat copiii… nu, așa ceva e de neconceput.

După nici cinci minute am primit răspunsul Regelui Eduard. „Nicki, ai înnebunit?" îmi scria el. „Chiar crezi c-aș fi trimis la tine un străin – chiar

un străin? Crezi că ți-aș face așa ceva? Uau, chiar m-a rănit chestia asta. RE7”.

„Tu mi-ai spus c-a fost un străin”, atât am reușit să-i răspund.

„Așa e, așa ți-am spus”, mi-a răspuns el. „Te rog să mă ierți, nu gândesc limpede în clipa asta. Sincer să fiu, am cam luat-o razna. Nicki, eu eram. Sigur că eu eram. Bărbatul căruia îi scrii din 2010 încoace și bărbatul din încăperea aceea de hotel sunt unul și același. RE7”.

„Atunci, ce-ai vrut să spui când mi-ai zis că era un străin?”, i-am răspuns eu. Deja reușisem să mă detașez emoțional într-o oarecare măsură. Știam de fiecare dată care avea să fie următoarea mea mișcare logică, dar încercam să nu mă mai implic emoțional. Știam, însă, că atunci când aveam să le permit din nou sentimentelor să iasă la suprafață, nimic din ce-ar fi putut spune Regele Eduard nu m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

Următorul lui mesaj mi-a făcut inima să stea în loc. „Nu sunt și nici nu am fost vreodată Damon Blundy. Asta am vrut să spun prin chestia cu străinul. Ai crezut că ai o aventură amoroasă cu Damon Blundy. Dar nu e așa. Bărbatul din încăperea aceea eram eu – un bărbat al cărui nume încă nu-l știi, un bărbat care încă se ascunde de tine. Un străin. Am fost melodramatic. Sigur că nu sunt, de fapt, un străin”.

N-am crezut nicio iotă și mi-am dat seama că nu am să mai pot crede niciodată nimic din ce-mi spune el. Țin minte c-am început să trec în revistă posibilitățile:

Regele Eduard era Damon Blundy, dar bărbatul de la Hotel Chancery nu era Damon Blundy.

Regele Eduard era bărbatul de la Chancery, dar nu era Damon Blundy.

Regele Eduard nu era nici Blundy, nici bărbatul de la Chancery.

Regele Eduard era Blundy și bărbatul de la Chancery.

Probabil că mai erau variante, dar am hotărât că aș fi preferat să umplu cada cu apă și să mă înec decât să analizez și alte posibilități.

A mai sosit un e-mail după ce nu am răspuns la cel anterior.

„Te-am mințit, Nicki. Îmi pare tare, tare rău. Știu că nu ai să mă ierți. De asta n-am putut să-ți scriu zile întregi după aceea. Dacă vrei să știi adevărul, află că m-am simțit prea vinovat. Mă urăsc pe mine însumi la fel de mult cum trebuie să mă urăști tu. Te rog să mă crezi. Nu știu cum a putut să-mi treacă prin cap că e o idee bună să mă prefac a fi altcineva. Trebuie să mă crezi. Toate celelalte lucruri pe care ți le-am scris au fost sincere, venite din inimă. Cât despre timpul pe care l-am petrecut împreună în hotel, îmi pare rău că nu am dus lucrurile la bun sfârșit. Tu-mi știi principiile, am încercat să ți le explic. Oricât de demodat ar suna, nu vreau să încalc limita pe care mi-am impus-o singur și să-i fiu cu totul necredincios soției mele în ceea ce privește apropierea fizică. Trebuie să pot trăi cu propria conștiință. Sper că înțelegi. Nu-mi stăpânesc prea bine reacțiile impulsive, iar dacă sunt prea indulgent cu mine însumi, mi-e teamă de ce s-ar putea întâmpla. RE7”

„Cu totul necredincios” – asta a fost exprimarea care m-a făcut să-mi doresc să-l înjunghii în ochi și ăsta a fost momentul în care i-am răspuns, scriindu-i lucrul acela prostesc, ridicol, necugetat, care a dus la moartea lui Damon Blundy.

Nu este mai puțin mort…

Tot e-mailul ăsta furios a fost cel în care i-am spus Regelui Eduard să nu mă mai caute niciodată. Dacă ceea ce-mi făcuse el mie se născuse din dragoste, atunci voiam să găsesc opusul dragostei, i-am spus eu. Aveam să mă întorc la Intimate Links și să răspund unui anunț în care nu se cerea decât

sex, nimic mai mult decât un trup care să se lase folosit; poate în felul ăsta nu mi-aș mai fi distrus sufletul.

Și astfel Regele Eduard l-a creat pe Gavin.

Dacă aș fi ignorat acel ultim e-mail al lui, n-ar mai fi existat Gavin, n-aș mai fi avut o întâlnire umilitoare cu un polițist în parcarea unui supermarket, n-aș mai fi fost implicată într-o crimă.

Poate că nici crima n-ar mai fi avut loc?

E foarte posibil.

Asta și merit. Să fiu târâtă în investigația polițiștilor. Dacă n-ar fi fost ultimul e-mail pe care i l-am trimis Regelui Eduard în februarie, Damon Blundy ar mai fi trăit acum.

•

Îmi vibrează telefonul pe masă. Îl apuc repede.

E un e-mail nou.

Mi se taie răsuflarea când văd adresa de e-mail. Eu am scris pe adresa lui Gavin – dl_balcoane@hushmail.com însă acum mi-a răspuns Regele Eduard, de la adresa pe care o am întipărită în memorie încă din 2010: regeleeduard7@hushmail.com. Subiectul e același cu cel pe care l-am trecut eu în mesajul către Gavin: „Întâlnire?”

Oare ar fi trebuit să devin bănuitoare pentru că aveau amândoi conturi de Hushmail? Am presupus că cei mai mulți dintre păcătoșii online folosesc Hushmail, îmi părea de la sine înțeles. Până și numele îi părea predestinat pentru așa ceva[12].

Inima îmi bate nebunește. Scap telefonul din mână, îl ridic iar.

Ai știut că Gavin era, de fapt, *Regele Eduard.*

Bineînțeles că am știut, dar acum a dispărut și ultima fărâmă de îndoială.

Deschid mesajul.

Bună, Nicki.

Ar fi cu totul nerezonabil din partea mea să-ți refuz propunerea, nu-i așa? După tot ce ai îndurat din cauza mea. Sunt nerezonabil? Nu chiar în halul ăsta. Da, ne putem întâlni cât mai curând cu putință. Tot la Hotelul Chancery. Fă tu pregătirile necesare și spune-mi când să vin. Ca și data trecută, voi sosi la ora stabilită. Tu ai să mă aștepți exact ca data trecută. În toate privințele, exact ca data trecută. Da, inclusiv cu eșarfa legată la ochi. Trebuie să promiți că nici de data asta nu ai să ți-o scoți de la ochi. Și, din nou, trebuie să mai promiți și că nu ai să scoți niciun sunet.

Mi-ai scris în mesajul tău „Trebuie să ne întâlnim și să stăm de vorbă". Eu am să vorbesc, iar tu ai să asculți. Sunt sigur că, după ce auzi tot ce am de spus, vei ști ceea ce-ți dorești și ceea ce trebuie să știi. Vei afla cine l-a ucis pe Damon Blundy. (Știu că tu crezi că eu l-am omorât. Te înșeli.)

Sunt nerezonabil? Presupun că sunt. Dar astea sunt condițiile mele. Sper că ai să le accepți.

Ai încredere în mine, Nicki. Nu am să-ți fac niciun rău. Te iubesc.

RE7

Ding-dong, ipocrizia încă trăiește și e bine mersi!

Damon Blundy, 16 aprilie 2013, Daily Herald Online

Ieri, fosta parlamentară laburistă Paula Privilegiu, într-un stil nepartizan admirabil, a scris pe blog despre misoginism, după moartea lui Margaret Thatcher. Sigur, a scris Sfânta Paula, n-aveți decât să criticați proastele tratamente aplicate de Thatcher sindicatelor, bălăcăriți războiul purtat în Falklands (sic), dar nu o numiți vrăjitoare, pentru că un asemenea limbaj este misogin și umilește femeile. M-am amuzat să aflu că asta e opinia Sfintei Paula, având în vedere ceva ce a postat, pentru toți cei 68.000 de urmăritori pe Twitter, la 8 aprilie – în ziua în care a murit Baroneasa Maggie. Am citit această postare recentă de pe blog, în care se indigna toată împotriva folosirii imaginii unei vrăjitoare în ceea ce privește descrierea sexului nu chiar-atât-de-slab, chiar și în ceea ce privește oponentele sale politice. După aceea m-am întors un pic în timp prin tweet-urile Sfintei Paula, ca să descopăr adevăratele ei sentimente față de subiectul ăsta. Iar sentimentele astea pot fi rezumate foarte simplu cam așa: „Nu e în regulă să compari femeile cu vrăjitoare. Dacă o fac eu, însă, e OK”.

Paula Riddiough @politixpaula

În sfârșit, s-a făcut loc pe mătură! Pentru a pătrunde în politică femei puternice, dar pline de compasiune. Nu sărbătoriți niciodată moartea. Sărbătoriți întotdeauna speranța pentru viitor.

Nu șterse acel tweet pentru că fie uitase de el când a scris pe blog, o săptămână mai târziu, fie a presupus că n-avea să observe nimeni nepotrivirea. Pentru aceia dintre voi care nu sunt cine știe ce culți, Un loc pe mătură este o carte ilustrată, bestseller, a

Juliei Donaldson, care a mai scris și alte volume clasice pentru copii, cum ar fi Gruffalo și Tiddler. Mătura în cauză aparține unei vrăjitoare. Și pentru aceia dintre voi care sunt de părere că un om de stânga nu are cum să greșească, am să vă explic mură-n gură: tweet-ul Sfintei Paula face aluzie, fără urmă de îndoială, la faptul că Margaret Thatcher era o vrăjitoare și că, murind, aceasta le-a lăsat loc în sfera politicii unor femei mult mai bune, precum Paula însăși. Dar sensul este mai profund de-atât: Paula face aluzie la faptul că femeile pline de compasiune care i-ar putea lua locul lui Thatcher stau și ele pe mătură. Așa, deci, Paula, toate femeile din politică sunt vrăjitoare? Cum, până și cele care empatizează cu dictatorii argentinieni care decid să șterpelească insule care nu le aparțin?

Nu am putut să mă abțin, am atras-o pe Sfinția Sa într-o dezbatere pe Twitter pe acest subiect:

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula Ți-am văzut tweet-ul despre locul pe mătură. Ți-am citit și blogul azi. Deci cum rămâne – e OK. sau nu e OK. să compari femeile cu niște vrăjitoare?

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme Nu e OK. Ai dreptate, nu mi-am dat seama. Îmi pare rău, am să șterg tweet-ul.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula Când ai auzit despre moartea uneia dintre cele mai mărețe femei din Marea Britanie, primul tău instinct a fost să faci o afirmație misogină, pe care tot tu o consideri inacceptabilă. Ce ipocrită!

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme Aș fi ipocrită dacă aș încerca să-mi apăr primul tweet. Eu mi-am exprimat regretul și l-am șters.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula Tot ipocrită ești. Cum afli că a murit o persoană care nu-ți plăcea, îți dai misoginismul pe față. Să nu mai îndrăznești să spui vreodată că ești feministă.

Wasim Khalid @waswashere

@politixpaula @blunderfulme Paula, nu-l băga în seamă. Totul îl nemulțumește, zici că-i o muiere.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula @waswashere Frate, nivelul misoginismului de pe-aici e groaznic! Credeam că eu sunt un misogin nesimțit, dar în comparație cu voi sunt un militant pentru feminism!

Paula Riddiough @politixpaula

@waswashere O să-ți ascult sfatul și o să-l ignor.

Wasim Khalid @waswashere

@politixpaula Haha, da, zici că e o fufă înverșunată! Tu ești o doamnă foarte tare, apropo!

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula @waswashere Și mai multe invective misogine! Paula, ai ceva să ne spui?

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme Nu sunt de acord cu exprimările astea misogine, dar are dreptate în legătură cu un lucru: ești foarte înverșunat. Și aici mă opresc.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula O ceartă Twitterată cu o fufă înverșunată? Nu te lași angrenată. Ba da, ești supărată. (Ca să o citez aproximativ pe Julia Donaldson.)

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme Bravo. Sunt din cale-afară de impresionată, ești tare deștept.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula Observ că nu l-ai criticat direct pe @waswashere pentru limbajul misogin. Nu suporți să critici un fan? Ce ipocrită!

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme Ia mai du-te dracului, Damon!

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula A fost odată o tipesă pe nume Riddiough. / Gândea ca o prostovană de stânga / Dar tare bună era Riddy…

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula… și toți jinduiau fără a pridid. / Vorbea prostii, dar avea un posterior ca stânca.

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme Repet: ia mai du-te dracului, micuțule conservator cuminte!

Wasim Khalid @waswashere

@politixpaula @blunderfulme Așa, arată-i tu, păpușă!

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula @waswashere Acuma văd că-ți zice „păpușă”, Paula. Ce ai de spus? E nițel cam misogin, nu?

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme O fostă parlamentară s-a uitat pe net. / Un porc de dreapta se ofuscase recent. / De ce mă tot stresezi, președinte onorific al boilor?…

Paula Riddiough @politixpaula

@blunderfulme… du-te și varsă-ți fierea în Ținutul Țărănoilor.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula Sunteți tare amabilă, dar nu pot în astă clipită. / Am treabă, dau în vileag o ipocrită.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula (O ipocrită? Ce e o ipocrită?) / O ipocrită? Păi, asta-i Riddiough cea cumplită.

Coffee & Biscuits @coffeebiscuits

@politixpaula Ținutul Țărănoilor? Fermecător! Foarte frumos vorbești despre oamenii din fosta ta circumscripție.

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula Are prieteni oribili, cu vederi penibile/ Și ditamai decolteul când ia TV aruncă pile…

Damon Blundy @blunderfulme

@politixpaula… de ce o tot vânez? Păi, a strigat „vrăjitoarea!" / Și apoi, ipocrită, ne cere iertarea.

Alleviate Suffering @thealleviator

@politixpaula @blunderfulme Doamne, ce bine v-ați găsit – doi narcisiști exhibiționiști! Ia duceți-vă dracului amândoi.

(Îmi place la nebunie intervenția tipului cu alinarea suferinței[13], de la final. M-a bine dispus total.)

Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva Sfânta Paula este una dintre înfiorătoarele persoane de stânga care au sărbătorit moartea politicienei, descărcând de pe net „Ding Dong, a murit vrăjitoarea", după ce Margaret Thatcher a urcat, săptămâna trecută, la marele cabinet din ceruri. Pun pariu pe casa mea din Ținutul Țărănoilor (nu e ipotecată, fiți atenți!) că asta a făcut și o provoc să nege, dacă poate.

Capitolul 8

JOI, 4 IULIE 2013

— Asta îmi place mult. E cam singura din vreo sută care ne arată așa cum suntem. Celelalte au ieșit ridicol de pretențioase, iar treaba asta nu ne caracterizează deloc.

Paula Riddiough a luat fotografia de nuntă înrămată de pe polița șemineului și i-a întins-o lui Simon, care nu era deloc pregătit să o primească. De ce trebuia să o țină el, când o vedea perfect și de la distanță? Încerca să nu se gândească la posibilitatea de a o scăpa, fiindcă atunci sigur ar fi făcut-o.

— Fergus arată așa de uluit, a spus Paula pe un ton afectuos. Ca și cum se întreabă: „Ce se întâmplă? Cine ești și de ce îndrepți aparatul foto spre mine?”

A izbucnit în râs.

— Ceea ce-mi spuneam, de fapt, după cea de-a patru suta fotografie, era „Din clipă în clipă, zâmbetul ăsta larg de pe fața mea o să înceapă să se osifice și-o să am nevoie de o daltă ca să scap de el”, a spus Fergus Preece, care se afla chiar în spatele Paulei și al lui Simon.

Până atunci stătuse jos, dar sărise în picioare când auzise cuvintele „fotografie de la nuntă”, entuziasmat să ia parte la vizionarea unui obiect care se afla mereu în casa lui și la care s-ar fi putut uita zilnic, dacă ar fi vrut.

Straniu. Cu toate că Simon trebuia să recunoască, și atitudinea lui față de fotografiile de la nunți era considerată stranie de cei mai mulți oameni. El și Charlie aveau doar câteva fotografii de la nunta lor, pe care le făcuse Chris Gibbs. Niciuna nu era înrămată. Iar într-una dintre ele, Charlie căsca și râdea în același timp. Simon habar nu avea unde se aflau fotografiile în momentul de

față. Cel mai probabil era să fie în sertarul din bucătărie, unde țineau încărcătoarele telefoanelor și aluminiumul pentru împachetat, mototolit, care se afla acolo de ani întregi și nu mai putea fi de mult utilizat. De fiecare dată când Charlie încerca să-l arunce, Simon îl pescuia din coșul de gunoi, îl clătea la chiuvetă și-l punea la loc în sertar, hotărât ca într-o bună zi să găsească o margine dreaptă, de la care să poată porni pentru a scoate o bucată zdravănă de aluminium de pe rolă. Nu că el și Charlie ar fi produs resturi care să aibă nevoie să fie împachetate sau acoperite; amândoi respingeau ideea de a găti orice ar fi presupus mai mult efort decât acela de a pune ceva în cuptorul cu microunde.

— Tare ciudați mai sunt și fotografii! a spus Fergus Preece.

Era un tip scund, cu fața bronzată, cu părul alb și cu o burtă mare, care făcea ca între nasturii cămășii lui să se creeze mici prăpăstii. Simon știa că Paula avea 39 de ani, iar vârsta lui Fergus o aprecia a fi cu cincisprezece ani mai mare. Poate chiar cu mai mult.

Ca și în căsnicia lor, în sufrageria casei în care locuiau se amestecau istoria și contemporanul. Pe pereți se aflau mai multe portrete cu rame împopoțonate, care arătau toate a antichități, făcându-l pe Simon să se gândească la cuvinte precum „descendență” și „străbuni”. Însă covorul mare, cu roșu, verde și alb, care acoperea podeaua din piatră avea un model modern, în zigzag. Acesta era la fel de urât pe cât era de ingenios: arăta ca și cum cineva ar fi spart niște sticle roșii și verzi pe o bucată de gheață, aruncându-le de la mare înălțime. Simon nu ar fi crezut că putea exista un asemenea efect de culoare redat pe lână, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii lui.

Se întreba în cât timp avea să pună la loc fotografia de la nuntă, așezând-o printre cele cinci-șase fotografii care îl înfățișau pe fiul Paulei, Toby.

Polița șemineului avea un sistem de expunere pe două rânduri. De fapt, întreaga încăpere părea să sugereze faptul că Paulei și lui Fergus le plăcea foarte mult să acopere parțial lucrurile cu alte lucruri. Toate cele trei canapele și două fotolii erau acoperite cu pleduri, iar pe unul dintre ele se afla un câine mare, cu blana aurie, care dormea peste un câine mai mic, cu negru și cu alb. Simon își dădea seama că erau din rase diferite, dar nu știa numele nici uneia dintre ele. Nu avusese niciodată un animal de companie și nu știa nimic despre câini, cu excepția faptului că dalmațienii aveau pete.

La ferestre aveau jaluzele, din care se vedea doar partea din mijloc, printre straturile și faldurile draperiilor. Oriunde se afla o pernă, imediat lângă ea, sprijinit de aceasta, se afla și un pui de pernă – ba în câteva locuri chiar doi. În apropiere de ușă era un cuib alcătuit din trei măsuțe de cafea dreptunghiulare, cu sculpturi complicate pe picioare; măsuțele erau băgate unele în altele. Păreau prea vechi și prea valoroase pentru a trânti pe ele căni cu Nescafe instant. Pe masa de deasupra se afla o mulțime de reviste, așezate sub formă de evantai, acoperind alte reviste. Simon distingea începuturile multora dintre titluri: „Country Li”, „Vog”, „Bucki”, „Horse & Psycholo”. Un singur titlu era cu totul expus privirilor: „Private Eye”.

Culorile folosite erau oribile, Simon n-ar fi putut trăi cu ele în casă mai mult de vreo două zile fără să fi dorit să dea foc întregii încăperi: cât mai multe culori, în cât mai multe nuanțe, cât mai deschise cu putință și cât mai amestecate. Unul dintre pleduri era de un portocaliu stil mandarină aproape incandescent. Pernele erau roșii, turcoaz, verde-lămâie. Draperiile erau roz-aprins, iar obloanele erau galbene. Pus în fața unei asemenea aglomerări de culori, nimeni n-ar fi putut învinui strămoșii de pe pereți pentru expresiile lor

îngâmfate și dezaprobatoare; cu pielea palidă, de o paloare aproape pământie, era clar că nu aveau ce să caute în acea încăpere, iar Simon se simțea mai apropiat de ei decât de oamenii aflați lângă el în carne și oase.

A pus fotografia de la nuntă înapoi pe șemineu. Paula nu a părut să observe, era ocupată să-și privească admirativ soțul.

— Ar trebui să-l auziți pe Fergus când se apucă să vorbească despre fotografi, a zis ea. Nu îi poate suporta, așa că accesul lor în casa asta este cu totul interzis. Noua mea slujbă cu normă întreagă este să-mi fac soțul cât mai fericit. Și îmi iau treaba cât se poate de în serios – la fel de în serios pe cât îmi luam și cariera politică.

— Așa este, a confirmat imediat Fergus, plin de entuziasm. E *foarte* conștiincioasă.

Paula a chicotit cu câteva secunde mai mult decât ar fi fost cazul.

În gând, Simon a întors spatele acelor aluzii și râsetelor insinuante. Nu înțelegea de ce oamenii nu se puteau purta ca niște adulți, mai ales atunci când erau vizitați de poliție. Dacă Simon ar fi deținut o casă cu opt dormitoare și 120 de acri de fermă în Buckinghamshire, s-ar fi purtat cu totul altfel. Spera că figura lui impasibilă și lipsa oricărui răspuns le dăduseră clar de înțeles lui Preece și Paulei că venise pentru o treabă serioasă, nu pentru glume de prost gust și chicoteli. Însă era evident, judecând după comportamentul lor direct și dezinvolt, că erau obișnuiți să dea ei tonul și să stabilească ei atmosfera, nu să le dicteze un om a cărui singură proprietate însemnată era jumătate dintr-o casă ipotecată.

— Să fiu o soție dedicată e mult mai puțin stresant decât politica, a exclamat Paula atât de tare, încât Simon a tresărit. Doamne, cât mă bucur c-am scăpat de politică! Și am scăpat exact la țanc. Pentru parlamentari, viața o să devină din ce în ce mai grea. În ziua de azi, oamenii își doresc, pur și

simplu, să urască politicienii. M-am săturat să aud despre lipsa de încredere, despre dezamăgiri, despre îngrijorare, ce se poate face în legătură cu asta, bla bla bla. Electoratul nu mai vrea politicieni în care să poată crede – Doamne ferește ca oamenii să trebuiască să renunțe la cinism! Ce vrea toată lumea e un grup de marionete ascultătoare, de care să fie toți nemulțumiți și pe care să arunce vina. Ar găsi o modalitate de a urî pentru oricine se află la putere, la cel mai mic semn că politica abordată nu corespunde la literă cu ceea ce-și doresc și cu ceea ce le trebuie lor.

— Cam asta înțelege soția mea prin a lăsa în urmă toată mizeria din politică, a chicotit Fergus. Vedeți cât de detașată e, nu, detectiv Waterhouse? Ah, nici că-i pasă! De asta e toată ziua pe Twitter: Cameron încolo, Clegg încoace.

Paula a zâmbit.

— Mă tem că sufăr de o dependență gravă de Twitter. Și, bineînțeles, sunt în continuare interesată de politică. Întotdeauna am să fiu.

Și-a ridicat cu ambele mâini părul des, castaniu-închis, apoi l-a lăsat să cadă din nou, dând capul pe spate. Simon avea impresia că o făcuse doar pentru a-i da ocazia să observe cât este de frumoasă. Charlie îl întreba de fiecare dată când avea de-a face cu o femeie „Și cât de atrăgătoare este?” De data asta, Simon îi putea răspunde fără echivoc: Paula Riddiough era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată în persoană. Era aproape nefiresc de atrăgătoare, chiar și îmbrăcată în blugi uzați și un tricou ce părea vechi de cel puțin șapte ani. Era aproape ca și cum s-ar fi aflat în aceeași încăpere cu un extraterestru; Simon nu simțea că făceau parte din aceeași specie și voia să scape de sentimentul acela de inadecvare cât mai repede cu putință. Dar mai întâi trebuia să-i pună câteva întrebări. Fusese o greșeală să înceapă conversația despre fostele și despre actuala căsnicie a Paulei. Simon nu-și dăduse seama că asta avea să ducă la

depănarea atâtor amintiri sentimentale și la răsfoirea unor fotografii. Voia să recupereze timpul pierdut.

— Să ne așezăm. Aș mai avea destule să vă întreb.

Paula a ridicat din umeri. A mers la canapeaua pe care dormeau câinii și s-a așezat turcește pe brațul ei pătrățos, gros. Arăta ca și cum era pe cale să înceapă să leviteze. Fergus a urmat-o. S-a așezat, mai convențional, pe una dintre pernele mari ale canapelei, între soția sa și câini.

— Întrebați liniștit, a spus Paula.

Lui Simon îi fusese distrasă atenția de unghiile de la picioarele ei: roșu, roz, verde, albastru, argintiu – însă ordinea lor era diferită la un picior față de celălalt.

— Unde vă aflați luni dimineața, între 8:30 și 10:30?

— Scosesem câinii la plimbare, pe Hankley Common, în Surrey. Am stat la niște prieteni de-acolo în noaptea aceea. Doriți datele lor de contact?

— Da, mi-ar fi de folos.

— Stephanie Coates și Eva Patterson, i-a răspuns Fergus. Au proprietatea Old Butchery, din Elstead. Le găsiți în cartea de telefon.

Simon și-a notat.

— Mulțumesc. Doamnă Riddiough, o să trebuiască…

— Doamna Preece, l-a corectat Paula zâmbind.

— O să trebuiască să vă pun niște întrebări foarte personale. Sunteți sigură că nu ați prefera să stăm de vorbă în intimitate?

— Păi, în intimitate vorbim chiar acum. Și vă rog să-mi spuneți Paula. Fergus e soțul meu și acesta e căminul nostru. Vreau să audă tot ce vorbim. Presupun că prima dumneavoastră întrebare va fi dacă aveam o aventură cu Damon Blundy.

— De ce credeți că aș vrea să vă întreb asta? a întrebat Simon.

Paula a rânjit.

— Toți cei cu care m-am întâlnit de când am început acest război cât se poate de public cu Damon m-au întrebat asta. Multă lumea a crezut c-am fi perechea perfectă: amândoi frumoși, amândoi gata să ne facem publicitate fără nicio urmă de rușine. A fost de-a dreptul hilar. Era evident că ne uram de moarte, dar asta n-a oprit zvonurile. Toți au insistat să vadă o tensiune sexuală acolo unde ea nu exista.

— Îmi răspundeți la întrebare?

— Credeam că tocmai am făcut-o, dar dacă vreți să mă exprim mai explicit: nu, nu m-am culcat cu Damon Blundy. Niciodată. Nu am avut o aventură.

— Și cu toate acestea v-ați întâlnit de cel puțin două ori, i-a spus Simon. În 2011, pe 26 octombrie și pe 11 noiembrie.

— M-am întâlnit cu el doar de acele două ori.

— În datele respective, nu-i așa?

— Nu-mi amintesc. Nu ați vorbit cu asistenta mea, Gemma?

— Ba da. Ea mi-a spus datele acelea.

— Atunci, alea au fost.

Simon a simțit o nuanță mai aspră, ca de oțel, în vocea ei, pe care înainte nu o simțise. Între timp, Fergus Preece se uita la ei ca la un meci de tenis, întorcând întruna capul ba spre soția lui, ba spre Simon, de fiecare dată când vorbea unul dintre ei. Dacă n-avea grijă, putea să pățească ceva la gât.

— Nu cred c-ați fost cu totul sinceră cu mine, i-a răspuns Simon. Mi-ați spus că nu vă amintiți exact când v-ați întâlnit cu Damon Blundy, dar cred că e imposibil să fi uitat c-ați stabilit să vă întâlniți pe 11 noiembrie 2011. Mai ales că ora întâlnirii a fost 11:11 dimineața.

— Ah, da! a izbucnit Paula în râs. Așa este. Ei bine, v-ați înșelat, pentru că, după cum vedeți, am putut să uit. Uitasem cu totul, până în clipa aceasta.

Simon a rămas tăcut câteva clipe, întrebându-se în ce direcție să-și îndrepte următoarele întrebări. Negarea categorică, plină de încredere în sine, era genul se minciună cu care îi era cel mai dificil să aibă de-a face.

— Încerc să-mi imaginez conversația pe care trebuie să o fi purtat cu Blundy, a rostit el. Unul dintre voi trebuie să fi propus să continuați tema cu mulțimea de 11, trecând-o și asupra orei, dacă tot era 11 noiembrie. Îmi pare o conversație memorabilă – o întâlnire memorabilă, pe care v-ați trecut-o în agendă. Cât de des apare ocazia de a face o asemenea programare? Eventual o dată pe an, maximum? Anul acesta, de exemplu, nu se poate, nu-i așa? Pentru că nu există o a treisprezecea lună.

— Asta așa e, a rostit Fergus. Ia să vedem, să aranjezi așa ceva nu se mai poate până… s-a întrerupt, scărpinându-se în cap; apoi a concluzionat: hmhm.

— 1 ianuarie 2101, a spus Paula. Până atunci îi vom fi călcat cu toții pe urme lui Damon Blundy, trecând în uitarea veșnică. Ăsta e un gând destul de descurajant.

Simon era hotărât să nu se lase abătut de la subiect.

— Spuneți că nu v-ați întâlnit cu Damon Blundy decât de două ori. O dată s-a întâmplat la 11:11, în a unsprezecea zi din a unsprezecea lună din al unsprezecelea an al acestui secol și vă așteptați ca eu să cred că v-a scăpat acest mic detaliu?

Paula a lăsat capul în jos, ridicând din sprâncene și aruncându-i lui Simon o privire net superioară oricărei priviri a Omului de Gheață.

— Detectiv Waterhouse, în perioada în care am fost parlamentar, erau mai multe detaliile care îmi scăpau decât cele care nu îmi scăpau, dacă nu erau legate de muncă. Ceea ce avea legătură cu slujba îmi ținea mintea cu totul ocupată, lăsând tot restul pe dinafară. Bietul meu băiat n-a avut nimic din ce

i-a trebuit la școală; eu am stat cu toate șosetele desperecheate și nu mi-am plătit facturile la timp; n-am făcut nimic prin casă, mi-am neglijat soțul…

A ridicat din umeri, vrând parcă să spună: „Atât am avut de demonstrat”.

— Dar n-ați neglijat soții câtorva altor femei, nu s-a putut abține Simon.

— Da! a chicotit Paula. Așa e. Aventurile au fost unul dintre efectele stresului de la muncă și da, i-am neglijat și pe acei bărbați cu totul. Nu mai rămânea nicio părticică din mine disponibilă pentru o relație în toată puterea cuvântului, darămite pentru mai multe relații concomitente. Eram în pericol de a ajunge la epuizare totală și nu-mi dădeam seama. Am fost inconștientă, detectiv Waterhouse, până în clipa în care m-a salvat Fergus. Eram o prostovană deșteaptă, cu un doctorat în buzunar, dar tot o prostovană. Nici nu pot să vă descriu cât sunt de fericită acum.

Fergus s-a întins să-i strângă ușor pulpa cu degetele lui butucănoase. Paula i-a mângâiat mâna, zâmbind ca și cum ar fi avut un animăluț preferat, care îi sărise în poală. Între timp, cele două adevărate animale de casă, aflate lângă ei, începuseră să sforăie.

Simon și-a dat seama că nimic din ce-ar fi putut spune nu ar fi reușit s-o tulbure sau s-o enerveze. Avea replicile pregătite până la ultima virgulă. Însă el tot nu o credea.

— În regulă, atunci spuneți-mi ce s-a întâmplat între dumneavoastră și Damon Blundy? Știu că își folosea editorialul și blogul ca să vă atace, iar uneori ripostați. Dar de ce v-ați întâlnit de două ori?

— Ambele întâlniri au fost la propunerea mea. Articolele pe care le scrisese despre mine mă deranjaseră foarte tare, îl supăraseră și pe Toby, fiul meu, chiar mai tare – asta a fost ceea ce nu mi-a dat pace. Colegii de la școală ori îl luau peste picior, ori îl compătimeau pentru că avea cea mai

proastă mamă din țară. I-am trimis un e-mail lui Damon, rugându-l foarte frumos și politicos să se oprească, iar el mi-a răspuns că nu avea de gând să discute așa ceva prin e-mailuri. Mi-a zis că, dacă voiam să stau de vorbă cu el, trebuia să mă întâlnesc cu el. Mi-a zis când și unde. Nu a existat nicio discuție sau negociere; mi-a dat un ordin. Așa că m-am dus, încercând să fiu cât de diplomată și de rezonabilă puteam. S-a dovedit că ne-am înțeles mai bine decât mă așteptasem eu, iar când am plecat de la întâlnire, am făcut-o cu sentimentul că tocmai căzusem de acord că se va opri. A fost o singură problemă.

— Nu s-a oprit? a ghicit Simon.

— Ați ghicit-o din prima. Dimpotrivă, atacurile asupra mea au devenit și mai virulente – pe blog, pe Twitter. Așa că am repetat întregul proces: i-am trimis din nou un e-mail rugându-l să se oprească, încă o dată. S-a prefăcut că nici nu remarcase că nu s-a oprit. Mi-a cerut să-i demonstrez cum anume mă atacase. Apoi m-a convocat la încă o întâlnire. De data aceasta, a decretat că trebuia să fie pe 11 noiembrie, la ora 11:11 dimineața. Totul făcea parte dintr-o încercare foarte ciudată de a mă umili. Probabil că toate astea nu au niciun sens pentru dumneavoastră, dar… asta încerca să facă.

Simon înțelegea la ce se referea. Suna plauzibil, prin urmare detectivului nu-i plăcea varianta aceasta; îi dădea peste cap teoria că doar niște îndrăgostiți sau posibili viitori îndrăgostiți ar fi stabilit o întâlnire în felul acela.

— Lui Damon i se părea distractiv să mă facă să mă port ridicol. Nu ar fi trebuit să mă duc – ar fi trebuit să-i spun să se ducă naibii și să scrie ce voia el. Asta e una dintre definițiile nebuniei, nu-i așa? Să faci același lucru de mai multe ori și să te aștepți să aibă un rezultat diferit. Mi-a spus că, dacă ajung la 11:10 sau la 11:12, se ridică și pleacă. Că dacă vreau să stau de vorbă cu el trebuie să ajung fix la ora aceea. Absurd!

Paula i-a ciufulit ușor părul lui Fergus, apoi a continuat:

— N-am mai cunoscut niciun bărbat care să se poarte în felul acela. N-am idee ce-și imagina că face.

Dacă Paula și Blundy avuseseră o legătură romantică sau sexuală, nu ar fi trebuit ca acum ea să fie mai afectată, vizibil îndurerată? Dacă fuseseră dușmani, așa cum susținea ea, nu ar fi trebuit să pară mai furioasă și să descrie cu patimă felul în care o umilise? Nu ar fi avut o atitudine mai curând victorioasă față de moartea lui? Simon găsea buna ei dispoziție de-a dreptul tulburătoare.

— Deci ce s-a întâmplat la cea de-a doua întâlnire? a întrebat-o el.

— Același lucru ca și la prima întâlnire. Damon a fost fermecător. Mi-a cerut iertare fiindcă și-a încălcat promisiunea de data trecută, a jurat din nou că nu avea să mă mai spintece în fiecare articol – și au fost niște minciuni sfruntate. A făcut-o din nou și din nou – până când a murit.

Și-a coborât privirea spre mână, unde avea inelul de logodnă și verigheta. Le-a aranjat, învârtindu-le în jurul degetului.

— Cel puțin m-am deșteptat după a doua întâlnire. Nu m-am mai deranjat să apelez la bunătatea lui după aceea – avusesem revelația că era lipsit de orice fărâmă de bunătate.

— Era o brută, a adăugat și Fergus. Nu-i așa, Subterfugiu?

Simon nu și-a dat seama imediat că Fergus i se adresase câinelui mai mare, care se trezise și a cărui ureche o mângâia drăgăstos. Subterfugiu? Ciudat nume pentru un animal. Dar tot era bine că nu era numele de alint al lui Fergus pentru Paula, așa cum avusese impresia Simon în prima clipă.

— Vă spune cineva Riddy? a întrebat-o el.

— Nu mi se mai spune așa, dar asta e porecla pe care am avut-o în școală. De ce?

— Parola laptopului lui Damon Blundy era Riddy111111.

— Da? Nu pot să spun că mă surprinde. Omul ăla era obsedat de mine.

— Chestia amuzantă este că acum Toby are aceeași poreclă la școală, a spus Fergus. Riddy! Și este o pură coincidență – nimeni de la Ashfold nu știe că Paula a avut vreodată porecla asta.

— Ashfold?

— Ah, iar începem! în ochii Paulei a sclipit furia. Da, Ashfold – școala particulară la care plătesc taxă. De ce mi-am mutat fiul acolo, de la o școală de stat? Asta e treaba mea, nu are legătură cu nimeni. Toby nu a putut să rămână la vechea școală, după ce ne-am mutat cu Fergus. Și dacă e musai să știți, am hotărât că Damon avea dreptate în legătură cu un lucru – cu unul singur. Da… dacă îmi pot permite cea mai bună educație pentru fiul meu, atunci este datoria mea să i-o ofer, nu-i așa?

— Numele de familie al fiului dumneavoastră este Riddiough, în cazul acesta? a întrebat-o Simon. Nu poartă numele Crumlish, al tatălui său?

— V-ați documentat. Mă simt flatată, a zâmbit Paula. Numele fiului meu este Toby Crumlish-Riddiough.

Și așa l-ai trimis la o școală de stat din Combingham și-ai crezut că rezistă mai mult de-o zi?

Riddy111111.

Era posibil oare ca „Riddy”-ul din parola lui Damon Blundy să fi fost Toby?

— De unde știa Damon Blundy porecla dumneavoastră din timpul școlii?

— Bună întrebare, i-a răspuns Paula. Una dintre activitățile lui preferate era să scurme după orice mizerie ar fi putut găsi. Probabil că a dat de vreo fostă colegă de-ale mele și a aflat-o de la ea.

— Sau s-a gândit la fiul dumneavoastră. L-ați luat pe Toby cu dumneavoastră atunci când v-ați întâlnit cu Damon, pe 11 noiembrie 2011?

— Nu. Bineînțeles că nu. De ce mi-aș fi luat fiul la o întâlnire care avea să fie teribil de neplăcută?

— V-ați referit vreodată la Toby drept „Riddy” în prezența lui Blundy?

— Nu. Și… Damon nu ar fi putut fi suficient de interesat de Toby încât să-i folosească porecla drept parolă pentru calculator. Damon se număra printre bărbații aceia fără copii pentru care, de fapt, copiii nici nu există. Când am încercat să îi explic cât de mult îl răneau pe Toby atacurile asupra mea, a râs și a zis: „Cumpără-i o pungă de M&M-uri și-i trece”. Și a mai avut tupeul să mă facă o mamă proastă și să spună că nu-mi pasă decât de carieră și de viața mea sexuală! Dacă ați număra de câte ori am făcut sex după nașterea lui Toby și de câte ori am citit *Tiddler, Gruffalo* și *Puiul de Gruffalo* – cărțile mele preferate – vă garantez că sexul ar fi perdantul!

— Paula e o mamă minunată! a declarat Fergus aproape strigând.

— Mulțumesc, dragule, i-a răspuns Paula, ciufulindu-i din nou părul.

Pentru cine era o mamă minunată, se întreba Simon, pentru Toby sau pentru Fergus? Felul în care își privea cu duioșie soțul avea ceva matern.

— Vă mulțumesc amândurora pentru răbdare, a rostit Simon ridicându-se în picioare. Am să mă retrag acum, dar probabil mă voi întoarce.

— Oricând, i-a răspuns Paula. Am să vă conduc până la ușă. Să nu vă rătăciți pe drum – avem aici un mic labirint. Vii și tu, Subterfugiu? Ce fetiță cuminte! Dragule, n-ai vrea să pui ceainicul pe foc? Cred că meritățm o ceașcă cu ceai după ce am trecut cu bine de primul nostru interviu cu poliția!

Și lui Simon i-ar fi plăcut o ceașcă cu ceai, însă nu-i fusese oferită.

El, Paula și câinele au pornit spre ușa de la intrare în șir indian. Pe lângă pereți erau îngrămădite mormane de lucruri: biciclete, cizme înalte, o stropitoare, două cutii de vopsea – însă nu

Ruby Fountain 2 de la Dulux, a observat Simon. Mai erau două butoiașe cu bere, o roabă, mai multe cutii din plastic transparent cu capacul albastru-regal. Toate obiectele acestea reduceau la jumătate spațiul utilizabil. Era echivalentul domestic al unei artere înfundate.

Când au ajuns la ușă, Paula i-a spus:

— Trebuie să vin să stau de vorbă cu dumneavoastră. În Spilling.

Era o mărturisire. Nu începea nicio îndoială.

— Ca să-mi spuneți ceea ce nu mi-ați putut spune în fața soțului dumneavoastră?

— Ce ziceți de ziua de luni, la 10 dimineața? Sau marți după-amiaza – mai am o întâlnire în Culver Valley marți dimineață, așa c-o să fiu oricum în zonă. Nu, mai bine facem așa: haideți să ne întâlnim luni, la 10:10. Cred că e potrivit, nu? Și eventual rămân undeva acolo peste noapte, pentru întâlnirea de marți.

— Aș prefera ora 10 fix, i-a răspuns Simon stingher.

— Iar eu aș prefera 10:10, a ridicat provocator o sprânceană. Fie și numai ca să vă demonstrez că doi oameni se pot întâlni la o oră țăcănită fără să aibă o aventură amoroasă.

•

Charlie a zâmbit când a auzit vocea lui Simon, răspunzând cu „Ce e?” Părea iritat. În mod normal nu i-ar fi răspuns când îi telefona; prefera să aștepte ca ea să renunțe și abia apoi să o sune.

— Ghici ce mă aștepta pe birou? l-a întrebat ea.

— Ce?

— Raportul legistului, raportul de la fața locului…

— Cazul Blundy? a vorbit el peste Charlie.

— … confirmarea mai multor alibiuri: al rabinului Fedder, ale lui Verity Hewson și Abigail Meredith, al lui Richard Crumlish, al lui Lee Redgate, al lui Nicki Clements, al vecinei a cărei fiică era să rămână fără ureche din cauza lui

Blundy. Deci da, cazul Damon Blundy. E drăguț că s-a gândit cineva să mă țină la curent, nu? Și oricine ar fi fost atât de amabil a făcut gestul grozav de a-mi da lucrurile la o parte de pe birou. Unele dintre dosare au căzut pe jos.

— Proust, a spus Simon.

— Sau Sellers, dacă era într-o dispoziție proastă. Tu ai idee ce se întâmplă cu el?

— Da, și tare bine ar fi să nu știu. Își merită proasta dispoziție și chiar ceva mai rău de-atât.

— Zi-mi și mie, i-a cerut Charlie curioasă.

— Mai târziu. Zi-mi despre raportul medicului legist.

— Nu e nimic ce să nu știi deja. Căile respiratorii au fost blocate printr-o combinație de cuțit și bandă adezivă. S-a sufocat, după ce mai întâi și-a pierdut conștiența când a fost lovit cu ascuțitorul de cuțite. Cuțitul a fost ascuțit chiar la fața locului. În încăpere nu s-au găsit amprente identificabile, cu excepția celor ale lui Blundy și ale soției lui. Sunt și niște amprente necunoscute, dar asta era de așteptat.

— Deci mai zi-mi o dată cine are alibi de nezdruncinat: rabinul Feder, Nicki Clements…?

— Preș și Despot, a completat Charlie.

— Deci mai rămân Keiran Holland, Bryn Gilligan și Melissa Redgate fără un alibi bun.

— Și Hannah Blundy.

— Poate și Reuben Tasker, în funcție de ce-i spune acum lui Gibbs.

— Cum rămâne cu Paula Riddiough? a întrebat Charlie.

— Era cu niște prieteni. N-am nicio îndoială că alibiul ei va fi desăvârșit, indiferent dacă l-a omorât sau nu pe Damon Blundy.

Charlie și-a zâmbit sieși.

— Să înțeleg c-ai cunoscut-o, deci?

— Chiar acum sunt în fața casei ei, în Buffler's Holt.

— Asta sună ca un ritual sexual mistic.

— Paula Riddiough neagă că a avut o aventură cu Damon Blundy, îi spune Simon. Dar minte.

— De unde știi?

— Treaba cu acei 11. Faptul că el și-a ales porecla ei drept parolă.

— Nu sunt sigură că doar asta…

— Eu sunt sigur, a întrerupt-o el.

Charlie nu era în dispoziția necesară pentru a se lăsa călcată în picioare.

— Și eu sunt sigură că te înșeli, în afara cazului în care Blundy avea două bucățele puse de-o parte, a răspuns ea. Eu cred că Nicki Clements era cea care avea o aventură cu el și am motive foarte întemeiate. Tot ce ai tu este o întâlnire programată pentru o oră interesantă.

— Atunci, ia să auzim și motivele tale.

— Poza pe care și-o făcea Nicki Clements când a prins-o Meakin, cea cu sânii, urma să fie trimisă unui bărbat pe care îl cunoscuse pe internet, pe Intimate Links, un bărbat pe nume Gavin. Mi-a povestit că a răspuns unui anunț pus de el în februarie. Tot în februarie, ea a încetat cu totul să mai comenteze la articolele lui Damon Blundy. Cred că atunci s-au despărțit. Ea și-a căutat online un iubit nou și l-a găsit pe tipul ăsta, Gavin. Și înainte să zici că asta e pură speculație – știu că asta e, de asta am făcut și niște săpături, ca să-mi testez teoria. Am aflat niște chestii interesante. Nicki și familia ei s-au mutat din Londra în Spilling anul trecut, în decembrie. Damon Blundy a făcut aceeași mutare la 5 noiembrie 2011…

— Adică cu doar șase zile înainte de 11 noiembrie 2011, a întrerupt-o Simon. Deci Blundy s-a întors din Spilling în Londra pentru întâlnirea cu Paula Riddiough, la șase zile după ce se mutase în direcția opusă. Ar fi făcut așa ceva dacă nu ar fi avut o aventură?

— Simon, a rostit Charlie râzând. Din Spilling în Londra ajungi cu trenul într-o oră și jumătate. Normal c-ar fi dat o fugă dacă trebuia să se

întâlnească acolo cu cineva, indiferent dacă și-o trăgea cu persoana aia sau nu.

— Serios? a întrebat-o Simon cu îndoială în glas. Eu nu aș vrea să vizitez locul din care tocmai m-am mutat. Nu imediat.

— Mda, păi… tu ești un ciudat și un pustnic. Ce-ar fi să ne concentrăm asupra lui Nicki Clements? De ce-a hotărât să se mute în Spilling? Nu era din cauza slujbei – nu lucra atunci, nu lucrează nici acum.

— Poate pentru slujba soțului?

— Aha! Am bănuit c-o să zici asta. Nu. Soțul ei, Adam, avea un job în IT în cadrul armatei, în Londra, iar ei l-au transferat în Culver Valley, dar la *cererea lui.* Am vorbit cu angajatorii, confidențial. Adam le-a spus că-și dorește transferul fiindcă soția lui ține neapărat să se mute undeva în zonă.

— Asta nu dovedește nimic, a spus Simon. Culver Valley este un loc superb. Cine nu și-ar dori să locuiască aici?

Charlie era surprinsă. Nu-l mai auzise niciodată spunând ceva de genul ăsta. Habar nu avea dacă îi plăcea sau nu zona în care locuiau; în mod normal, în afara faptului că voia ca în jurul lui să fie ordine și curățenie, bărbatul părea să ignore cu totul împrejurimile.

— Dovedește la fel de multe ca stabilirea orei 11:11 pentru întâlnire. Dar, dacă vrei mai multe dovezi… Am dat câteva telefoane unor agenți imobiliari din zonă, să văd dacă vreunul dintre ei și-o amintește pe Nicki Clements. Dacă ai de gând să te muți în altă zonă a țării, cel mai probabil e să cauți un agent imobiliar în zona respectivă și să-i spui ce ți-ai dori, nu? Și s-a mutat suficient de recent încât oamenii să și-o amintească, m-am gândit eu. Din nefericire, nimeni n-a ținut-o minte, dar nici n-a mai contat. Două agenții imobiliare încă aveau în sistem criteriile introduse de Nicki

Clements la căutarea unei case. Ghici ce anume căuta?

— Ia zi!

— O casă cu patru dormitoare, în Spilling, la 10–15 minute de mers cu mașina de Elmhirst Road, dar nu chiar pe Elmhirst Road și nici prea aproape.

— Serios?! Nu cred!

Nu se întâmpla foarte des ca Charlie să reușească să-l impresioneze pe Simon. Când o făcea, zile întregi după aceea se simțea de parcă ar fi emanat o strălucire deosebită. Era jalnic, Charlie o știa foarte bine.

— Serios. Acum, ce posibilă explicație ar putea exista, în afara faptului că Nicki avea o aventură cu Blundy și voia să fie suficient de aproape, dar nu prea aproape – nu periculos de aproape de casa în care acesta locuia împreună cu soția lui?

— Dacă n-aș fi atât de sigur că Blundy avea o aventură cu Paula Riddiough…

Vocea lui Simon de-abia se mai auzea. Era ca și cum ar fi ascultat gânduri, nu cuvinte – idei atât de puternice, încât se puteau face auzite singure, dar foarte slab.

— Era obsedat de ea. Citește-i articolele. Scria despre ea încontinuu. Ca și el, e faimoasă, spectaculos de atrăgătoare, egoistă și narcisistă, adora să se bucure de atenția publicului – perechea perfectă pentru el. Uite, și tu ai zis-o mai devreme, poate n-ar trebui să scoatem din discuție posibilitatea că avea două aventuri. Paula Riddiough și Nicki Clements. Asta ar fi motivat trei femei să-l ucidă: pe ele două și pe soția lui, Hannah.

— E posibil. Cred că aș putea crede orice despre Damon Blundy, atât de scandalos a fost. Trebuie să te uiți în toate computerele și telefoanele oamenilor ăștia: Paula Privilegiu, Nicki Clements, Damon însuși…

— Ale lui Blundy sunt prelucrate chiar în clipa asta, sper.

— Și ale lui Melissa Redgate, Keiran Holland, Reuben Tasker, dacă ești de părere că e un candidat bun – s-o fi culcat și el cu Damon Blundy.

S-a lăsat tăcerea. Apoi Simon a rostit:

— Asta e o idee interesantă. Paula Riddiough și Reuben Tasker… Paula, Reuben…

— Ce? Crezi că e posibil ca Blundy să fi fost bisexual și să fi avut câte o aventură cu ei doi?

— Nu. Nu, deloc.

Nu avea rost să aștepte vreo explicație, în cazul acesta fiind vorba despre motivul pentru care i se păruse interesantă ideea. N-avea chef să aștepte o săptămână întreagă cu telefonul lipit de ureche. Simon nu explica niciodată nimic dacă nu se simțea cu totul pregătit.

— Știi ce mă deranjează cel mai tare la toată treaba asta? Sincronizarea. Toate evenimentele se petrec la intervale atât de scurte unul față de celălalt. Blundy scrie pentru prima oară un articol despre Paula Riddiough în octombrie 2011. Se întâlnește cu ea de două ori: o dată în octombrie și o dată în prima jumătate a lui noiembrie. În același timp, tot în prima jumătate a lui noiembrie se mută din Londra în Spilling și își cunoaște viitoarea soție, pe Hannah, la sfârșitul lui noiembrie. Cam în același timp, în septembrie, octombrie și noiembrie 2011, și-i face dușmani pe Reuben Tasker, Keiran Holland și Bryn Gilligan, iar Nicki Clements hotărăște să comenteze în mod regulat articolele lui Blundy. Sunt foarte multe evenimente care au loc în același timp și la care participă atât de mulți dintre jucătorii noștri principali. Trebuie să aflăm care este lucrul care-i leagă pe toți oamenii ăștia și despre care noi nu știm încă.

Charlie a zâmbit prin telefon.

— Așa e viața – se întâmplă câte ceva întruna. Nu-mi dau seama ce anume bănuiești tu c-ar fi fost în neregulă.

Simon a scos un sunet indiferent. Frustrările de la muncă îl făceau întotdeauna mult mai dificil; se aștepta ca Charlie să știe ce-i trecea lui prin cap, fără ca el să-i fi spus.

— Paula Riddiough s-a căsătorit cu Fergus Preece în ianuarie, anul ăsta, a rostit Simon. L-a cunoscut în august 2012. Deci la 11 noiembrie 2011 era încă într-o căsnicie nefericită cu Richard Crumlish. În noiembrie 2011, Damon Blundy era singur și disponibil. Dacă el și Paula s-au îndrăgostit, de ce nu s-au căsătorit?

— Pentru că nu s-au îndrăgostit, iar tu ai inventat acum toate astea? a spus Charlie. Se urau reciproc. Dacă ai iubi pe cineva, ai demola în mod constant persoana aceea în articolele tale?

— Exact asta au în comun Paula Riddiough și Reuben Tasker. Știam eu că e ceva. Amândoi l-au atacat în mod public pe Damon Blundy. Pentru că el îi atacase pe ei.

Simon vorbea din ce în ce mai tare. Lui Charlie i-ar fi plăcut să-și dea seama ce anume îl entuziasma atât de tare.

— Pot să te întreb ceva personal? a spus el.

— Așa aș zice, da. Suntem căsătoriți, deci… dă-i bătaie.

Și eu o să încerc să uit întrebarea extrem de impersonală pe care tocmai mi-ai pus-o. Uneori era foarte greu să nu-și piardă speranța.

— De ce rămâi lângă mine, dacă eu îți fac rău?

— Ce? a întrebat Charlie, împingându-se cu tot cu scaun din spatele biroului. Dar nu-mi faci rău. Nu în mod intenționat. Cum adică?

— „Îți fac rău” nu e expresia potrivită. Dar… de exemplu înainte, când te-am sunat și ți-am cerut să afli despre Melissa Redgate și despre șofat… Știam că n-am niciun drept să-ți cer lucrul ăsta. Voiam doar să ne luăm la ceartă, ca să se poată termina.

— Ca să se poată termina ce? Căsnicia noastră?

Într-o bună zi, e posibil să zică și asta. Dacă am noroc, e posibil ca astăzi să fi vrut să spună

altceva.

— Nu, cearta.

— Ai vrut să ne luăm la ceartă pentru ca cearta – aceeași ceartă – să poată lua sfârșit?

Să nu presupui niciodată că știi ce vrea să-ți spună Simon Waterhouse. Nici măcar atunci când pare evident.

— Așa cred, a rostit el, dar părea nesigur. Asta fac, nu? Te provoc, știind că am să te enervez, pentru că vreau să fiu iertat. Mă atrage ideea asta. Nu să încep o ceartă propriu-zisă – asta nu mi se pare la fel de satisfăcător.

— Hmm.

Charlie se întreba dacă n-ar fi fost o idee bună să înregistreze toate conversațiile ei cu Simon, pentru ca la un moment dat să le poată asculta un psiholog.

— Dar nu m-am enervat, nu?

— Să se certe și să se ierte reciproc după aceea este exact ceea ce fac toate cuplurile normale, a spus Simon. Cred că-mi place pentru că mă face să simt că suntem cumva normali.

— Serios? Eu nu sunt sigură că o să fim vreodată normali, dar cui îi pasă? Prefer să fiu căsătorită cu tine și să fim ciudați, decât să fiu căsătorită cu altcineva și să am o căsnicie normală.

— Pierzi din vedere esențialul. Dacă Paula Riddiough și Damon Blundy se iubeau și voiau să fie împreună, dar, dintr-un motiv sau altul, nu puteau să fie? N-au putut avea o relație în adevăratul sens al cuvântului, așa că s-au atacat unul pe celălalt prin ziare și pe internet, ca să poată avea măcar un lucru concret pe care îl au toate cuplurile obișnuite: puterea de a se răni și de a se ierta unul pe altul, la infinit. Nu este o apropiere adevărată, dar îi face să se simtă un pic mai apropiați.

— Bun, *acum* chiar ai reușit să mă rănești, i-a răspuns Charlie cu o voce joasă.

— Nu, n-am vrut… N-o lua și tu în sensul ăsta.

— Atunci, n-o da în sensul ăsta! Practic tocmai mi-ai zis că-ți place să mă rănești ca apoi să fii iertat de mine, pentru că nu suntem cu adevărat apropiați și așa reușești să te apropii, cât de cât, de mine.

— Vorbeam despre Paula Privilegiu și Damon Blundy.

— Dar nu numai despre ei. Mai devreme ai zis…

— N-am de gând să mă cert cu tine acum, Charlie. Nu voiam să zic decât… toate suișurile și coborâșurile astea emoționale – atac, iertare, atac, iertare – sunt un soi de pasiune, nu?

Charlie nu a spus nimic.

— Am nevoie să afli niște lucruri pentru mine, a revenit Simon.

— Nu.

— Află dacă Adam Clements, soțul lui Nicki, are vreun alibi pentru luni dimineață. Pe urmă, mai știi că ți-am zis să afli cum stă Melissa Redgate cu condusul și dacă are mașină? Nu o întreba chiar pe Melissa, întreab-o pe Nicki Clements. Vezi cum reacționează. Și pe urmă…

Charlie n-a auzit sfârșitul propoziției lui. Așa se întâmplă când închizi telefonul, și-a spus ea. *Asta e.*

A deschis programul Safari și a scris „Intimate Links” în căsuța de căutare. Îi venise o idee. În fine, de fapt două idei. Putea să dea un anunț, căutând un soț nou: trebuia să fie un detectiv de geniu, șocant de insensibil, prost îmbrăcat dar, cel mai important, neinhibat din punct de vedere sexual.

Și… sau…

Ar fi putut scrie și posta un anunț care să nu aibă sens decât pentru ucigașul lui Damon Blundy sau pentru cineva care știa ceva despre crimă. Oare Proust sau altcineva de la secție ar fi putut afla că ea o făcuse? Greu de zis. Era puțin probabil să atragă informații folositoare, dar merita să încerce.

Și să o facă fără permisiunea lui Simon… Asta ar fi fost aproape la fel de distractiv ca un anunț pentru găsirea unui soț mai interesat din punct de vedere sexual, însă i-ar fi pus într-un mai mic pericol căsnicia.

Secțiunea „Bărbați în căutare de femei” a site-ului era locul potrivit în care să-și posteze anunțul, a hotărât ea. Hannah Blundy, Melissa Redgate, Nicki Clements și Paula Riddiough erau toate femei. Dacă s-ar fi uitat pe Intimate Links, cu siguranță la rubrica aceea ar fi căutat.

Dar aveau să caute? Era imposibil de știut. Nicki și Melissa mai căutaseră și în trecut anunțuri pe site…

Era o încercare fără cine știe ce șanse de reușită, dar Charlie avea chef să riște. Avea chef să încerce ceva diferit. Și, da, ceva ce știa că n-ar fi trebuit să facă: ceva riscant și interzis de-a binelea.

Ia să se mai ducă dracului Simon.

A apăsat pe butonul „compune un anunț” și a apărut o casetă nouă. În rubrica destinată titlului, Charlie a scris „Caut o femeie care are un secret” și s-a trezit că zâmbește larg. Treaba asta avea să fie distractivă.

•

— E adevărat că tatăl dumneavoastră a jucat jocuri de noroc la nivel profesionist? l-a întrebat Gibbs pe Reuben Tasker, trecându-și privirea peste paragraful „Despre Autor” de pe clapa copertei *Dorință și repulsie.* Adică… asta era slujba lui de zi cu zi?

Erau în mansarda casei, locul în care Tasker își scria cărțile. Era o zi caldă, dar acolo, sus, căldura era de-a dreptul sufocantă. Cu toate acestea, Gibbs și-ar fi dorit ca Tasker să pună o cămașă pe el. Nu-i făcea prea mare plăcere să-i vadă pieptul gol. Însă era curat, nu părea să fie drogat și, până atunci, dacă nu lua în considerare refuzul său inițial de a deschide ușa, fusese curtenitor și se exprimase coerent.

În studioul acesta de lucru nu se aflau decât cărți și, imediat sub fereastra mansardei, un birou și un scaun din lemn, așezat în fața lui. N-avea pernă. În restul spațiului domnea un gol pe care ce-i mai mulți oameni l-ar fi umplut cu niște scaune sau cu un televizor mare, la care ar fi putut lega și un Play Station. Pe birou stăteau aliniate un calculator și o imprimantă. Nu erau lămpi, nici fotografii, nici covoare, nici plante. Doar dale din plută pe jos, ziduri albe cu pete maronii ici și colo, de la infiltrarea apei, și stația de lucru a lui Tasker. Gibbs văzuse și celule de pușcărie mai primitoare.

Un neon puternic, ce atârna din tavan, era pornit. Fereastra era încă acoperită cu colile de hârtie neagră.

— Jocurile de noroc nu au fost pentru tata o slujbă de zi cu zi, ci mai curând una de noapte cu noapte, i-a răspuns Tasker, stând în fața unui perete pe care erau etalate cărțile sale, traduse în cel puțin șaptesprezece limbi. Țin minte că pleca la muncă atunci când mama mă băga pe mine în pat și că se întorcea când eram la micul dejun. Asta se întâmpla înainte să ne părăsească, pe când aveam 11 ani.

Gibbs a coborât din nou privirea spre biografia autorului.

— V-a părăsit pentru… „O cântăreață afro-americană de jazz care a fost arestată în 1983 pentru răpirea și uciderea unui copil, fiind apoi eliberată fără să fie pusă sub acuzare, o săptămână mai târziu”? Serios?

— Foarte serios. Tasker și-a încrucișat brațele pe piept, ca și cum s-ar fi așteptat ca spusele să-i fie contrazise. Femeia n-a avut nimic de-a face cu moartea băiatului, cu toate că eu și mama ne-am dorit să fi avut. Tot ce scriu în romanele mele e adevărat. Până și ficțiunea e adevărată – uneori e mai adevărată decât adevărul.

— Nu mă îndoiesc. Doar că… n-am… n-am mai citit niciodată un „Despre Autor” ca acesta.

Înainte de Olivia, Gibbs nu citise niciodată un „Despre Autor” – punct. De curând, alături de ea, începuse să citească destul de multe texte, deși nu foarte multe cărți propriu-zise. Liv încercase de câteva ori să-l forțeze să citească romane, dar titlurile erau de obicei suficiente pentru a hotărî că nu avea de gând să le citească: *Leoparzi cu umbrele roz, Biograful cartografului…* Gibbs nu reușea să înțeleagă ce era în capul autorilor care alegeau un titlu ce avea să plictisească oamenii înainte chiar de a deschide cartea. Era o prostie.

— Ați fost arestat pentru furt în magazin la vârsta de 13 ani, ați dat un nume fals și apoi ați fugit din secția de poliție? l-a întrebat el pe Tasker. Ați locuit vreme de trei săptămâni pe barca șefului mamei dumneavoastră, fără ca acesta să știe vreodată?

Tasker a încuviințat din cap.

— M-am întrebat de multe ori de ce sunt atât de monotone biografiile altor autori. Tuturor li se întâmplă lucruri interesante, de ce nu ai vrea să le menționezi atunci când scrii despre tine un text care va fi citit în toată lumea? Cel mai puțin interesant lucru în legătură cu mine este că am 47 de ani și locuiesc în King’s Lynn, împreună cu soția mea, așa că asta nu povestesc niciodată.

— V-ați putea condimenta un pic biografia pentru următoarea carte adăugând și că l-ați ucis pe Damon Blundy, a sugerat Gibbs.

Total neprofesionist. Futu-i!

— Numai că n-ar fi adevărat. Blundy a fost ucis luni dimineață, nu? Eu am fost aici, acasă, cu Jane.

— Jane nu are o slujbă?

— Lucrează pentru mine.

— Și ce anume face?

— Chestii administrative. În principal, gonește oamenii. Răspunde la e-mailuri nesfârșite, fiindcă dacă aș face-o eu, nu aș mai apuca să scriu o vorbă. Nu e-mailuri de la cititori, a simțit el nevoia să clarifice. Dacă e vorba de cineva care a citit unul

dintre romanele mele, răspund întotdeauna chiar eu – chiar dacă mi-au scris ca să-mi spună că e cea mai proastă carte pe care au citit-o vreodată. Și uneori chiar asta îmi scriu. Jane are de-a face cu agentul meu, cu festivalurile, cu media, cu contabilii, se ocupă de pregătirile pentru călătorii, dacă urmează să particip la un eveniment – toate chestiile practice.

Toate chestiile plictisitoare. Soția lui îi era ca o sclavă, muncind de zor ca să-i promoveze produsul. În loc de a-și urmări și dezvolta orice interes sau pasiune proprie, personal sau profesional, ea hotărâse să-și dedice viața efortului de a-i face lui Tasker viața mai ușoară. Care erau șansele ca acum să spună: „Nu, Reuben, nu am să mint poliția, n-am să le spun detectivilor că am fost cu tine luni dimineață”? Foarte slabe, a concluzionat Gibbs.

— Poftim, i-a spus Tasker întinzându-i un exemplar din *Dorință și repulsie.* Ăsta este romanul care a câștigat premiul. Damon Blundy era de părere că este un rahat plin de aiureli pretențioase. Poate că o să vi se pară la fel, poate că nu. În orice caz, m-aș bucura să aflu ce părere aveți.

Gibbs a mormăit un „mulțumesc” stânjenit. Liv o citise deja, după ce câștigase Premiul Cărțile Îmbogățesc Viața. După părerea ei, era „genial” și Gibbs trebuia să-l ignore pe Damon Blundy, care era un filistin. Gibbs îi spusese că nu disprețul lui Blundy îl punea pe gânduri, ci posibilitatea ca Tasker să fi fost un ucigaș sadic. Liv dăduse ochii peste cap. „E doar suspect, Chris”, îi spusese ea. „Unul dintre mai mulți suspecți. Și oricum, trebuie să poți face o distincție între artă și artist. Dar știi, acum că mă gândesc, mi se pare… mi se pare cu totul improbabil ca autorul cărții *Dorință și repulsie* să fie ucigaș. Pe bune, chiar ar trebui să încerci să citești cartea. Haide, nu te mai uita așa! Nu e ca și cum îți cer să te căsătorești cu el”.

Căsătorie. De ce era atât de importantă? Pentru Gibbs, pentru Liv, pentru soția lui, pentru soțul ei nu era decât un cuvânt, însoțit de un certificat.

Ar trebui să nu însemne nimic, iar de multe ori chiar nu înseamnă. Și cu toate acestea, căsătoria e totul.

— Unde și când ați cunoscut-o pe Jane? întrebă Gibbs.

— Ce contează? Undeva, la un moment dat.

Tasker părea plictisit. Dezamăgit, ca și cum sperase să aibă parte de niște întrebări mai interesante.

— Probabil că eram drogat de nu mai știam de mine. Nu, sigur eram drogat, s-a corectat el. Dar asta e o chestie de care am scăpat între timp.

— Ce anume, canabisul? l-a întrebat Gibbs surprins. Nu-l mai folosiți?

— Nu știați? i-a replicat Tasker cu o expresie iritată. Vedeți, asta demonstrează cum se lipesc etichetele astea mizerabile. Am scris pe blog despre asta, am dat interviuri, dar odată ce publicul a stabilit că faci un lucru sau că ești într-un fel anume – indiferent ce, că e vorba de a fuma iarbă sau că ești un pedofil –, nu mai ai nicio șansă să-ți transformi imaginea. Ai fost stigmatizat pentru totdeauna. Mulțumită lui Damon Blundy, o să fiu cunoscut tot restul vieții drept „drogatul Reuben Tasker”.

— Ce sentimente v-a trezit moartea lui Blundy?

Pe figura lui Tasker și-a făcut în sfârșit apariția un zâmbet vag.

— Sentimentul – și nici nu pot să vă descriu cât de sincer este acest sentiment – că nu am să-mi fac griji în legătură cu treaba asta. Mulți oameni suferă înfiorător, și nu merită greutățile prin care trec. Am să-mi păstrez compasiunea și părerile de rău pentru aceștia.

Gibbs mai auzise de multe ori descrierea acestei trăiri. O înțelegea bine și-și imagina c-ar fi putut să o aibă și el, însă când auzea pe altcineva spunând-o

cu voce tare, i se părea cumva greșit. Oare chiar era atât de greu ca oamenii să simtă regret pentru moartea violentă a unei persoane pe care o antipatizaseră din tot sufletul?

— Presupun c-ar trebui să-i fiu recunoscător lui Damon Blundy pentru un lucru, a spus Tasker. Dacă nu ar fi început să scrie despre dependența mea, nu cred c-aș fi avut motivația necesară pentru a renunța la iarbă. Toată atenția de care m-am bucurat m-a făcut paranoic. Dintr-odată, toată nenorocita asta de presă, toți oamenii au început să vorbească dacă meritam sau nu să păstrez premiul, având în vedere că scrisesem cartea sub influența unor narcotice ilegale. A fost o nebunie. Primeam mesaje pline de ură pe Facebook, le primeam și acasă – o femeie al cărei fiu murise din cauza unei supradoze de heroină mi-a scris ca să-mi spună că mi-a ars toate cărțile în curte. O isterie!

Gibbs a așteptat. În cele din urmă, Tasker a continuat:

— Dar… în fine, când citești atâtea tweet-uri, comentarii online și scrisori despre faptul că ești dependent de droguri, e cam greu să nu ajungi la concluzia că ești dependent de droguri și că e posibil ca lucrul ăsta să nu fie grozav. De ceva vreme, Jane își făcea griji în legătură cu sănătatea mea și cu puterea mea de concentrare. Înainte îi răspundeam mereu că sunt bine mersi și să nu fie proastă, să nu-și mai facă griji aiurea. Evident că știam că fumam zilnic iarbă, îmi spuneam întruna că iarba îmi face cărțile mai reușite, ceea ce era o prostie. Adică… scriu chiar acum o carte și lipsa drogului nu o face cu nimic mai slabă, a spus Tasker zâmbind. Ba chiar e posibil să fie mai bună. Gândesc mult mai clar. Adevărul este că eram un dependent care voia să stea drogat cât era ziua de lungă și care găsise o justificare perfectă pentru asta. Aveam nevoie de iarbă pentru ca vorbele să curgă bine – pentru că se întâmpla să fiu și scriitor, nu numai drogat. Era o prostie.

— Și acum, grație lui Damon Blundy, ați scăpat de droguri.

Zâmbetul lui Tasker s-a transformat într-o grimasă.

— Mda, în fine… Să nu-i acordăm prea multe merite. Nu i-ar fi păsat nici dacă aș fi murit într-un șanț, cu o seringă ieșindu-mi din venă. Tot ce îl interesa era să câștige disputa cu Keiran Holland.

Gibbs ar fi vrut să întoarcă firul conversației înapoi la relația lui Tasker cu Jane, cu toate că nu-și dădea seama exact de ce simțea nevoia să facă asta. Spera din toată inima că nu devenise obsedat de căsniciile stranii.

— Deci atunci când ați renunțat la droguri, soția dumneavoastră v-a sprijinit decizia.

O clipă, Tasker a părut descumpănit.

— Da, presupun că da.

— Nu păreți sigur.

— Jane mă susține indiferent ce fac. La fel de mult mă sprijinea și când eram drogat paisprezece ore pe zi. E genul de femeie care își sprijină bărbatul orice ar fi.

— Și ăsta e un lucru rău? Ați spus-o ca și cum ar fi o critică.

— Nu, i-a răspuns Tasker cu o voce apatică; era clar că nu voia să vorbească despre soția lui, iar Gibbs știa foarte bine sentimentul.

— De ce n-ați deschis ușa când am sunat la sonerie? Și de ce ați pus hârtie neagră în fereastră?

— A, da, a rostit Tasker clătinând din cap, ca și cum tocmai și-ar fi amintit un detaliu enervant. E afurisita asta de școală de vizavi. Când scriu, mă uit des pe geam. Sau mi-ar plăcea să o fac, într-o lume ideală. Dar nu-mi place deloc să mă uit la școala aia.

— De ce?

— Copii gălăgioși și obraznici pretutindeni – dumneavoastră v-ar plăcea să vă uitați la așa ceva întruna?

Nu. Gibbs nu ar fi cumpărat o casă vizavi de o școală. Însă Tasker o făcuse.

— Antipatizați copiii?

De asta nici nu aveți copii?

— Nu, i-a răspuns Tasker. Și nu urăsc nici școlile. Doar pe cea de peste drum. Jane și cu mine ne gândim să ne mutăm ca să nu mai trebuiască s-o văd în fiecare zi.

— Nu știu dacă am înțeles exact ceea ce vreți să spuneți, a adăugat Gibbs diplomat.

— Eu sunt sigur că nu înțelegeți, a spus Tasker pe un ton acuzator, privind pe fereastră peste umărul lui Gibbs. Hârtia neagră nu schimbă nimic. Nu mai văd afară, dar știu exact ce este acolo.

— De ce n-ați vrut să mă lăsați să intru la început?

— Ba am vrut. Am sunat-o pe Jane. Ea a venit și v-a adus înăuntru.

— Știți foarte bine care este întrebarea mea. Aveți de gând să răspundeți sau nu?

Tasker a făcut un gest de neputință cu mâinile.

— Am fost judecat de toate ziarele din țară, mulțumită lui Damon Blundy. Am primit o grămadă de mesaje pline de ură. Am primit o amenințare cu moartea. Sunt pe lumea asta o mulțime de nebun, care caută o țintă convenabilă. De unde știu că cel care-mi sună la ușă n-o să-mi arunce acid în față?

— Preferați, prin urmare, să riscați să i se întâmple asta soției dumneavoastră?

A răsunat un ciocănit la ușa mansardei. Ca într-o scenă de teatru absurd, Tasker a înclinat ușor din cap către Gibbs, ca și cum i-ar fi spus „Puteți să-i deschideți”.

Era mai ușor să-i deschidă decât să protesteze, așa că detectivul s-a dus la ușă. I-a deschis ușa lui Jane Tasker, rugându-se ca aceasta să nu fi auzit ultima parte a conversației.

— Pot să intru? a întrebat ea.

— E casa dumneavoastră, i-a răspuns Gibbs.

Femeia a rămas pe loc, pe ultima treaptă, în afara încăperii. Aștepta.

— Poți să intri, a strigat Tasker dinăuntru.

Ea a început să se miște în clipa în care i-a auzit vocea, ca un aparat teleghidat atunci când se apasă pe un buton.

— Ce vrei? a întrebat-o el.

Părea nedumerit, ca și cum prezența ei acolo l-ar fi pus în încurcătură. Ca și cum ar fi preferat să nu fi trebuit să aibă de-a face cu ea, dar își dădea seama că nu avea de ales.

— Mă întrebam doar dacă nu ați dori o ceașcă de ceai.

S-a îmbujorat când a pus întrebarea și și-a trecut ușor palma dreaptă peste cea stângă, ca și cum ar fi încercat să șteargă de pe ea ceva nevăzut.

— Detectiv Gibbs?

— Nu, mulțumesc.

Jane îi oferise o ceașcă de ceai și când sosise, înainte ca el și Tasker să fi urcat la mansardă.

— Nici eu nu vreau, a spus Tasker.

— OK, dar…

Nu s-a mișcat din loc, însă acum părea de-a dreptul jenată, în vreme ce Tasker se purta ca și cum ea ar fi ieșit deja din încăpere. Gibbs observase cum privirea lui se îndepărtase de ea, oprindu-se asupra pătratelor negre de la fereastră. Jane îl privea lung, ca și cum încerca să-și dea seama ce-ar fi vrut bărbatul ca ea să spună. În cele din urmă, a continuat cu greu:

— Dar… dar altceva? Pot să vă aduc altceva? Apă, poate?

— Nu, mulțumesc, a spus din nou Gibbs. Nu-mi trebuie nimic.

— Nu, a răspuns și Tasker distrat. Poate mai târziu. Mersi.

— Ah! Foarte bine, atunci mai târziu!

În vocea ei se ghicea cumva entuziasm față de posibilitatea ca în viitorul apropiat să ne poată aduce ceva de băut? Imposibil. Sau…?

— Păi… atunci… să plec? a întrebat Jane. Mă chemați voi când sunteți gata pentru ceva de băut?

Tasker nu i-a răspuns nimic. Gibbs se simțea tare stingher. Nu el era cel care trebuia să-i răspundă. Tăcerea din încăpere părea și mai apăsătoare.

— Reuben? a rostit Jane plină de speranță.

Tot niciun răspuns.

— Domnule Tasker, i-a atras Gibbs atenția.

— Poftim? Scuze, mă…

Da, știu. Te holbai la niște coli de hârtie neagră pe care le-ai lipit chiar tu pe geam mai devreme.

— Ai nevoie de ceva, Jane?

— Să merg jos și să mă chemați voi când vreți ceva cald de băut? a întrebat soția lui. Sau să aștept aici?

Tasker părea incomodat.

— Nu știu. Tu hotărăști, a răspuns el și apoi a oftat. Adică… du-te jos. Dacă vrem ceva de băut, coborâm și ne luăm noi.

Jane avea o figură nefericită.

Gibbs îi urmărea cu o uluire îngrozită, încercând să-și dea seama cum avea să-i explice mai târziu scena asta lui Simon.

Femeia asta se poartă ca servitoarea credincioasă a unui bărbat care nu-și dă seama că are o servitoare și care nici nu-și dorește una.

— Știți, mai bine facem așa, a spus Gibbs. Cred că mi-ar prinde bine o ceașcă cu ceai. Vin cu dumneavoastră să o pregătim.

A făcut un pas în față, așa încât a ajuns între Jane și soțul ei, iar ea n-a avut de ales, s-a întors și a pornit în josul scărilor.

— Mă întorc imediat, i-a spus Gibbs lui Tasker.

— Chiar aveți poftă de ceai sau vreți să rămâneți singur cu soția mea ca să o puteți întreba dacă sunt un criminal?

— Ambele.

— Reuben n-a omorât pe nimeni, a intervenit Jane cu mare vehemență. Era aici, cu mine, în ziua în care a murit Damon Blundy. Am fost împreună

tot timpul. De ce l-ar omorî Reuben pe omul datorită căruia s-au triplat vânzările cărții lui? E imposibil de cumpărat o publicitate de genul celei pe care a creat-o Blundy pentru Reuben. Ați citit cărțile lui Reuben?

— Jane, oprește-te!

— „Scotsman” i-a numit ultimul roman „de neuitat”.

— De ce l-aș omorî pe omul responsabil pentru triplarea vânzărilor mele? a rostit Tasker furios. Păi, să vedem – pentru că a tot spus că munca mea e o prostie? Nu l-am omorât eu, dar asta nu înseamnă că nu aș fi avut un motiv să o fac.

— Bineînțeles, s-a declarat Jane de acord imediat, ca și cum nu sugerase, cu doar câteva clipe înainte, că soțul ei ar fi trebuit să-i fie recunoscător lui Damon Blundy. Bun, a pocnit ea din palme, făcându-l pe Gibbs să tresară. Ceai, deci!

A urmat-o pe scări. În bucătărie se afla o bibliotecă albastră strâmbă, lângă un cuptor roșu cam ponosit. Gibbs a zărit un exemplar din memoriile lui Verity Hewson, *O gaură în piatră,* alături de biografiile altor oameni faimoși: Julie Andrews, Margaret Thatcher, Stephen Fry.

— Văd că ați citit cartea fostei soții a lui Damon Blundy, a început el. În fine, poate că n-ați citit-o încă, dar o aveți.

— Hmm?

Jane umplea ceainicul cu apă. Acum părea mult mai relaxată decât fusese în mansardă.

— Asta, i-a răspuns Gibbs luând cartea de pe raft. Verity Hewson a fost prima soție a lui Blundy. Cartea asta este despre căsnicia lor.

Efectul pe care l-au avut cuvintele lui asupra lui Jane a fost uluitor. A scos o exclamație surdă, și-a băgat mâna dreaptă în gură și s-a mușcat de degetul arătător. Gibbs a privit cum i se albește carnea în jurul locului în care se înfipseseră dinții. Chiar și

când a vorbit, și-a ținut mâna aproape de față, ca și cum s-ar fi protejat.

— Autoarea cărții ăsteia e… O, Doamne! Am cartea aia de ani întregi. Cu mult înainte ca Damon Blundy să fi scris pentru prima oară despre Reuben. Nu am citit-o. În mod normal citesc cu aviditate orice biografie, dar asta a fost prea… dezgustătoare, a clătinat ea din cap. Fir-ar să fie! N-am făcut legătura. Ar trebui să…

S-a întins să ia cartea de la Gibbs, dar apoi a făcut un pas în spate. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu știu ce să fac.

Ce să facă? Gibbs nu înțelegea.

— De ce este un șoc atât de puternic? Ce contează că aveți o carte scrisă de fosta soție a lui Damon Blundy, pe care nu ați citit-o?

— O să se înfurie Reuben.

— Nu fiți caraghioasă. De ce să se înfurie?

— *N-ar suporta* ideea că am avut în casă o carte despre Damon Blundy, chiar dacă am avut-o doar, nu am și citit-o. Și așa urăște cărțile pe care le citesc eu. Cel mai jos numitor comun – așa le numește. O spune cu duioșie, dar știu că vorbește serios. Am încercat o dată să citesc *Middlemarch,* ca să nu mai creadă că sunt proastă, și el mi-a zis să nu mă obosesc, că nu mi-ar plăcea. Că nu era „genul meu” de carte. Știți ce, ați putea…

Jane a înlemnit de jenă, cu o expresie frământată de neliniște.

— Ce anume?

Gibbs de-abia aștepta să scape din casa aceea și de cei doi Taskeri. Avea senzația că sufletul îi fusese străpuns de un sloi de gheață. Oare așa se simțeau și oaspeții lui și ai lui Debbie când treceau pe la ei?

— Ați vrea să luați dumneavoastră cartea și s-o aruncați undeva? Eu nu o vreau. Dacă rămâne în casă, o să trebuiască să-i spun lui Reuben despre ea

– nu pot să-l mint – și după aia o să fie și mai dezamăgit de mine decât este de obicei.

— De obicei e dezamăgit de dumneavoastră? De ce?

Jane a ridicat privirea spre tavan.

— N-ar trebui să vorbesc despre asta. Mă simt ca o trădătoare.

Gibbs se întreba cum ar fi putut s-o încurajeze să-i povestească un pic mai mult, însă femeia a continuat de bunăvoie:

— Nu știu *de ce.* Fac tot ce pot ca să fie fericit. Nu știu ce-aș putea să fac mai mult de atât! Nimic nu funcționează.

— Chiar ați fost amândoi aici luni dimineață?

— Da. Ăsta-i adevărul.

— De ce urăște Reuben atât de tare școala de vizavi?

Jane a făcut ochii mari.

— Știți despre asta? V-a povestit? Nu știu de ce, a oftat ea. Nu reușesc să-mi dau seama. Înainte n-o ura. E ceva recent.

— Cât de recent?

— De anul ăsta. Din ianuarie, februarie… De la începutul anului ăsta – cam atunci a început să se plângă de școală, dar *ura* asta bruscă n-are niciun sens – asta e și mai recentă.

— Când a început? a întrebat-o Gibbs.

— Prima oară când a zis că nu o mai suportă și că trebuie să ne mutăm a fost…

Jane s-a oprit. Figura ei deja îmbujorată s-a făcut stacojie.

— Vai, abia acum mi-am dat seama.

— De ce anume?

— Luni pe la prânz a vorbit prima oară despre mutare. Imediat ce-am văzut la știri că a fost ucis Damon Blundy.

Capitolul 9

DUMINICĂ, 7 IULIE 2013

Închid ușa de la debara în spatele meu, mă sprijin de ea și răsuflu încet, până mă liniștesc. Chiar și atunci continuu să suflu până mă simt un pic amețită. Abia apoi îmi dau voie să trag aer în piept.

În sfârșit, singură. Le-am spus lui Adam și copiilor să nu mă deranjeze, că dacă vin pe capul meu nu am să mă pot concentra asupra e-mailului pe care vreau să-l scriu profesoarei lui Ethan. Mi-a fost greață când am rostit cuvintele acelea. E mult mai greu să minți atunci când cei din jur știu că i-ai mințit deja, altă dată. Cel puțin când e vorba despre oameni pe care îi iubești. Te simți de parcă vorbele false pe care le rostești zăbovesc în jurul tău, sclipind ca niște neoane.

Pe ai mei nu mi-a fost niciodată greu să îi mint. Dimpotrivă, m-am simțit bine, ca și cum mințindu-i pe ei aș fi reușit să ucid un monstru.

Și acum a apărut un altfel de monstru, care încearcă să-mi răpească familia cea nouă, familia pe care o iubesc fără nicio rezervă, cea pe care Adam și cu mine ne-am creat-o împreună. Și mi-e prea frică de monstrul ăsta, ca să-l pot ucide. Nu pot să-l distrug fără să mă distrug pe mine însămi, fiindcă este în mine. Face parte din mine, e partea aceea care-mi șoptește: *Scrie-i Regelui Eduard. Spune-i că accepți. Acceptă eșarfa la ochi și tăcerea și tot restul – acceptă-i toate condițiile! Trebuie să afli cine l-a omorât pe Damon Blundy, nu? Și cum altfel ai putea să afli? Poliția n-o să găsească niciodată ucigașul, e imposibil să facă toate legăturile astea. Polițiștii nu știu ce știi tu, iar tu n-ai să le spui niciodată. A fost destul de greu și să le spui puținul pe care l-ai dezvăluit deja.*

Dacă aș putea să mă împac cu ideea de a nu afla… Aș putea să fac legământ că nu am să-i mai scriu niciodată Regelui Eduard, că nu am să mai fiu niciodată necredincioasă. Mi-aș salva familia. Și asta vreau să fac. Asta e ceea ce *trebuie* să fac.

Țin mâna dreaptă încleștată pe bucata de hârtie care este motivul oficial pentru care mă aflu aici: testul pe care l-a picat Ethan la școală, pentru care a luat 0 din 10 puncte. Ar trebui să compun un e-mail către profesoara lui, în care să-i cer să-i explice fiului meu unde a greșit și să-l încurajeze, spunându-i că nu are de ce să-și facă griji dacă nu a înțeles cerința.

Fă asta mai întâi. Ceva normal, casnic. O să te facă să te simți mai bine.

Adam nu a bănuit nimic când l-am anunțat că trebuie să mă închid în debara ca să schițez un mesaj către domnișoara Stefanowicz. Pare să mă fi iertat cu adevărat – lucru incredibil în sine – și să aibă și încredere în mine, ceea ce este și mai surprinzător. Eu n-aș avea încredere în mine. Eu chiar *nu am* încredere în mine. N-am avut niciodată; problema este că în alți oameni am și mai puțină încredere.

Am așteptat tot weekendul ca Adam să se enerveze sau să devină tăcut și morocănos. Nu s-a întâmplat.

E, oare, posibil să fie atât de simplu?

„Nu a fost ceva real, Nicki”, mi-a spus el aseară, când l-am întrebat pentru a doua suta oară cum poate să fie atât de calm față de trădarea mea. „A fost o fantezie – e adevărat c-a implicat un străin, dar tot fantezie a fost”.

Nu a fost real.

Adam nu crede că Gavin – Regele Eduard – contează, însă pentru mine a contat, a fost important. Și mărturisirea din suflet pe care i-am făcut-o lui Adam a fost o bucățică atât de insignifiantă de adevăr, încât n-a fost cu nimic mai bună decât minciunile.

Ce se întâmplă dacă Adam află toată povestea? M-ar ierta din nou? Sau ar fi suficient ca să-i distrugă încrederea în mine? Poate că nu-i pasă dacă-i sunt credincioasă sau nu. Mă iubește, asta știu sigur, dar poate că nu mă mai iubește cu suficientă pasiune, încât să fie sfâșiat de ideea că-i trimit unui alt bărbat fotografii cu corpul meu.

Cum poate îndura gândul c-am făcut asta? Cum pot eu îndura faptul că el îndură gândul ăsta?

Poate că Regele Eduard te iubește mai mult.

Un ucigaș.

Nu. Zice că nu l-a omorât el pe Damon Blundy. Știe cine a fost ucigașul, dar n-a fost el.

Și tu îl crezi?

Mă așez, pornesc calculatorul, pun testul lui Ethan lângă mouse. Intru direct în Yahoo Mail – contul meu de e-mail de soție și mamă cuminte.

Mă pregătesc să deschid o fereastră nouă pentru mesajul către profesoară, când telefonul de lângă calculator începe să sune. Răspund repede, înainte ca Adam să ajungă la aparatul de jos. Când minți mult, capeți deprinderea de a ajunge întotdeauna primul la telefon și la cutia poștală, în caz de ceva.

— Alo?

— Nicki, eu sunt.

Melissa. Mâna cu care țin telefonul începe să tremure. Aș vrea să închid.

— Nicki? Mai ești acolo?

— Ce vrei?

Da, încă sunt aici. Încă sunt aici, nemișcată, ascultând vocea trădării. Spre neliniștea mea, sună exact ca vocea femeii care mi-a fost pe vremuri cea mai bună prietenă.

— Îmi pare rău c-a trebuit să vorbesc cu poliția. Sper că înțelegi de ce *am fost nevoită* să o fac.

Întâi Kate Zilber, acum Melissa… Care o să fie următorul trădător care o să mă implore să înțeleg cât de greu i-a fost să comită trădarea?

Regele Eduard, dacă îi dai ocazia.

— Suni cu treabă?

Nu spune nimic. O cunosc destul de bine ca să-mi dau seama că încearcă să hotărască dacă ar trebui să se întoarcă la subiectul măsurii în care o înțeleg și o iert. În cele din urmă, decide că ar putea obține rezultate mai bune dacă își continuă ideea.

— Lee și cu mine am petrecut weekendul ăsta la părinții tăi.

— Condoleanțele mele.

Nu vreau să stau de vorbă cu Melissa, așa că nu o mai ascult, mă uit pe testul picat de Ethan. Pe foaia de hârtie sunt cinci întrebări. Primele patru sunt simple, fiind aproape imposibil să greșească răspunsul: Cum te cheamă? câți ani ai? Unde locuiești? Când e ziua ta de naștere? Cea de-a cincea nu e chiar o întrebare, este un ordin urmat de o amenințare. „Nu răspunde la niciuna dintre întrebările de mai sus. Dacă respecți cerința asta, o să primești zece puncte. Dacă nu respecți cerința asta, o să primești zero puncte". Mai este un ordin, scris în partea de sus a hârtiei: „Citește cu atenție toate întrebările înainte de a începe să răspunzi".

— Nicki? Mă asculți?

— Mda.

Nu cu atenție, nu prea. Ceva despre un baraj și niște peisaje superbe. Nu mă interesează dacă ai ieșit la plimbare cu părinții și cu fratele meu. Chiar nu-mi pasă că te-ai distrat de minune.

Ceea ce mă interesează, însă, este testul lui Ethan. Fiindcă nu e corect că n-a primit niciun punct. Chiar dacă a făcut cum i s-a cerut și a citit toate cele cinci întrebări înainte de a răspunde, nu e nimic pe foaia asta care să indice că întrebarea a cincea are mai multă greutate decât celelalte patru. Nu scrie nicăieri „întrebarea a cincea e cea căreia trebuie să-i dai ascultare". Pus în fața celor patru întrebări care cereau câte un răspuns și a uneia care nici măcar nu e o întrebare și-ți cere să le ignori pe celelalte, de unde ar fi trebuit să știe un copil că cea de-a cincea e mai presus de celelalte? Nu e

niciun indiciu cum c-ar fi așa. Dimpotrivă, rezolvarea evidentă pare să fie a răspunde primelor patru întrebări, ele fiind mai multe.

Ce profesoară idioată, cretina!

— Am… am găsit ceva.

După voce, Melissa pare să aibă emoții. Am pierdut o parte din ce-a zis.

Foarte bine.

— Hmm? mormăi eu încet.

Deschid fereastra pentru e-mail nou, ca să-i trimit o scrisoare de protest domnișoarei Stefanowicz. Ethan ar trebui să primească opt puncte din zece – câte două pentru fiecare dintre răspunsurile la primele patru întrebări și niciun punct pentru întrebarea a cincea – și am să mă asigur că le primește! împreună cu scuzele profesoarei. Încep să tastez cu o mână: „Stimată domnișoară Stef…”

— Acasă la părinții voștri, insistă Melissa la telefon. Am găsit două cărți.

— Da, mama și tata știu să citească. Ăsta este unul dintre lucrurile bune care pot fi spuse despre ei. Le plac cărțile.

Pe monitor apare un anunț ca o străfulgerare, dispărând înainte să apuc să-l citesc. „Cerere către server”, mi s-a părut că scrie, sau ceva de genul ăsta.

Mă uit peste umăr, în timp ce inima îmi bate nebunește, aproape așteptându-mă să apară de undeva bărbatul cu șuvițe. Din fericire, nu e nici urmă de el aici. Nu mă urmărește nimeni.

Nu te urmărește nimeni din camera asta. Dar dacă se folosește cineva de calculator ca să te urmărească?

„Cerere către server” – ce-ar putea să însemne? Nu s-a mai întâmplat așa niciodată. Oare Adam mi-a spart contul de Yahoo? Sau mi l-a spart altcineva?

— Nu, nu cărți publicate, erau două caiete cu coperți cartonate, ca niște cărți. Cu scrisul de mână

al lui Lee. Erau puse împreună cu lucrurile tale, în…

— Nu. Taci din gură!

Cuvintele Melissei m-au smuls din starea mea de vis paranoic și m-au aruncat într-o realitate și mai oribilă.

— Nu vreau să vorbesc despre caietele alea.

Nu mă simt în stare să-mi aduc aminte. Nu m-am mai gândit la caietele alea de ani întregi.

Am senzația că voi vomita din clipă în clipă.

— Nicki, sunt îngrijorată. De ce…

— N-am de gând să discut despre… chestiile astea. Dacă mai spui un cuvânt despre ele, închid.

— Bine!

După voce, Melissa sună la fel de panicată ca mine. Oare plânge?

— Nicki, de ce nu mi-ai povestit niciodată despre spitalul de nebuni? De ce a trebuit să aflu despre el de la Lee? Eram cele mai bune prietene și mi te plângeai întruna de părinții tăi.

— Am avut o premoniție ciudată cum că la un moment dat nu o să mai vrei să îmi știi secretele, îi răspund cu o voce iritată.

— Lee mi-a povestit că a fost groaznic pentru el, dar… ei bine, trebuie să fi fost destul de groaznic și pentru tine. Înțeleg de ce nu te-ai simțit în stare să vorbești despre asta.

Interesant. Pentru prima oară de când s-a combinat cu fratele meu, pe Melissa o interesează cum mă simt eu.

Pentru că a văzut caietele. Și acum se întreabă…

E prea târziu. Am vrut să vorbesc cu ea despre absolut tot, mi-am dorit asta atâta timp, dar acum nu mai vreau. Nu mai pot.

— Îmi pare rău, trebuie să închid, îi spun repede și închid înainte să apuce să mai spună ceva.

Deschid o fereastră nouă și intru în căsuța de Hushmail. Încă am toate mesajele pe care i le-am trimis Regelui Eduard, ca și mesajele pe care mi le-

a trimis el. E singurul om care știe povestea despre spitalul de nebuni, singurul om căruia m-am simțit în stare să i-o spun – datorită distanței dintre noi, probabil și unui anumit grad de anonimitate. Chiar și așa, i-am trimis-o sub forma unei mici nuvele, istorisind totul ca prin ochii lui Lee și asigurându-mă că nu sentimentele mele erau așezate în prim plan.

E prea greu să simt. Aș prefera să fiu un trup fără senzații, fără conștiință. Viu, mort, ce mai contează?

Potolește-te, Nicki! Fii puternică. Ai un soț și doi copii care au nevoie de tine. Și…

Încerc să întrerup gândul din mintea mea, dar apare iarăși. Nu doar familia mea are nevoie de mine. Și Damon Blundy are nevoie de mine. O vreme chiar am crezut că-l iubesc. Am crezul că bărbatul pe care îl iubeam era el. Oare ăsta e un motiv suficient de bun ca să fiu hotărâtă să fac orice e nevoie pentru a-i aduce ucigașul în fața justiției?

Nu-mi pasă. Sunt hotărâtă, indiferent dacă ar trebui sau nu să fiu. Cel care l-a omorât pe Damon va plăti – am să mă asigur eu că e tras la răspundere.

Găsesc e-mailul de demult în care i-am trimis Regelui Eduard povestirea și deschid atașarea: nuvela mea, cea pe care am scris-o special pentru el, pe vremea în care nu știam că mă mințea în legătură cu identitatea lui. Am scris-o, dar nu am citit-o niciodată – nici măcar înainte de a o trimite. Mi-era destul că o scrisesem.

Dacă reușesc s-o citesc acum pe toată înseamnă că pot să fac orice.

Încep să citesc.

•

A fost odată ca niciodată un băiețel de doisprezece ani care avea o soră de șaptesprezece. Sora lui îi mințea întruna pe părinți, în legătură cu aproape orice. Dacă nu ar fi mințit atât, nu ar fi

avut nicio fărâmă de intimitate. Ei s-ar fi vârât cu forța în sufletul ei și, orice ar fi descoperit acolo, ar fi sfâșiat cu totul, hotărâți fiind să-i îmbunătățească fetei caracterul.

În ciuda tuturor eforturilor de a-și păcăli părinții, sora băiatului sfârșea de cele mai multe ori prin a fi prinsă cu minciuna. Astfel se ajungea la certuri zilnice, pe care băiatul trebuia să le asculte, vrând-nevrând. Chiar dacă mergea în dormitorul lui și închidea ușa, tot auzea țipetele tatălui său, care uneori durau ore întregi, și hohotele de plâns ale surorii lui. Gălăgia venea întotdeauna din același loc: din camera de jocuri a tatălui său, în care acesta juca snooker, fotbal de masă și darts. Camera de jocuri era vizavi de dormitorul băiatului, la doar câțiva metri distanță. Tatăl avea mereu grijă să închidă ușa, dar, la distanța aceea atât de mică, nici douăzeci de uși închise nu l-ar fi putut proteja pe băiat de zgomotul certurilor.

Sora lui plângea de fiecare dată și îi cerea iertare tatălui ei pentru că mințise, însă nu era sinceră, pentru că a doua zi mințea din nou, era iarăși prinsă, apoi urmau alte certuri, alte țipete și alte hohote de plâns. După câțiva ani în care a ascultat asemenea episoade, băiatul a hotărât că nefericirea surorii lui era cât se poate de reală, însă nu avea nimic de-a face cu remușcările. Mai curând era vorba de faptul că fetei i se părea neplăcut să se țipe la ea ore întregi despre cum își dezamăgise familia. Iar tatăl ei nu țipa doar când venea vorba despre minciuni; mai țipa la ea și fiindcă se machia prea mult, fiindcă nu dedica suficient de mult timp temelor, fiindcă dădea prea multe telefoane, se trezea prea târziu în weekenduri, îi plăcea o muzică nepotrivită, avea opinii greșite în legătură cu absolut orice subiect, purta bijuterii nepotrivite, își alegea iubiți nepotriviți, haine nepotrivite, prietene nepotrivite, fiindcă punea pe pereți afișe greșite și multe alte asemenea lucruri. Orice alegere făcută

de fată era proastă, iar orice opinie exprimată de ea era greșită.

Băiatul găsea tiradele tatălui său chinuitoare. Scandalurile îl făceau să tremure din toate încheieturile. Uneori se lipea de peretele cel mai îndepărtat al dormitorului, sub fereastră. Alteori, cu toate că-l înspăimânta groaznic ideea de a deschide ușa de la dormitor în timp ce aveau loc certurile, se forța să o facă pentru a putea evada la parter. De acolo încă se mai auzeau clar țipetele tatălui său și hohotele de plâns ale surorii lui, dar nu mai erau la fel de asurzitoare. Însă jos trebuia să facă față altor hohote: ale mamei lui, care de obicei plângea în bucătărie.

Băiatul nu înțelegea de ce mama lui se ținea întotdeauna cât mai departe cu putință de scandal. Cu siguranță că un adult ca ea ar fi putut face ceva pentru a opri țipetele. Însă n-a făcut-o niciodată. Imediat ce începeau urletele, ea se purta ca și cum soțul și fiica ei făceau parte dintr-o cu totul altă familie. Nu urca la etaj nici măcar dacă avea nevoie de ceva din dormitorul ei; urca abia după ce țipetele încetau, fiindcă tatăl acceptase cea de-a nouăzeci și șaptea scuză a fetei. Abia atunci mama se spăla pe față la chiuveta din bucătărie, se ștergea cu un șervet, afișa un zâmbet senin și relua viața de familie ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Băiatul a încercat să nu o învinuiască pe mama lui, fiindcă își dădea seama că ea era slabă, ca și el, și la fel de speriată. Nu-l învinuia nici pe tatăl lui, pentru că acesta, după cum spunea chiar el întregii familii, era un bărbat cu înalte principii, care nu avea ce să facă dacă minciuna îl înfuria atât de tare. Astfel, băiatul a învățat că minciuna este cel mai rău lucru din lume. Era logic să dea vina pe sora lui, care trebuia să fi observat că nu reușea aproape niciodată să scape basma curată. De ce mai încerca să-l păcălească? De ce nu se recunoștea învinsă, începând să spună adevărul?

Într-o bună zi, băiatul și-a luat inima în dinți și a încercat să afle. Începuse să se întrebe dacă nu cumva fetei îi plăcea, în secret, să se certe cu tatăl ei. Sora lui a zâmbit și i-a răspuns:

— Sigur că nu-mi place. Ție ți-ar plăcea să țipe cineva la tine trei ore pe zi, explicându-ți ce om groaznic ești?

Băiatul a răspuns că nu i-ar fi plăcut și că tocmai de asta el ar fi hotărât să nu mai mintă niciodată.

— Tu minți de multe ori când nici nu e nevoie, i-a spus el surorii lui. Mama și tata te-ar fi lăsat să mergi la concertul ăla, dacă i-ai fi întrebat. Nu era nevoie să te prefaci că era vorba despre o excursie cu școala.

Sora lui a izbucnit în râs.

— Să mă „lase”? Poate că m-ar fi lăsat. Însă eu îi mint pentru că merită să fie mințiți. Nu merită să aibă putere asupra mea. M-au persecutat încă din prima zi în care m-am născut.

— Nu, nu e adevărat, a ripostat băiatul fiindcă, asemenea celor mai mulți oameni, nu recunoștea persecutarea atunci când aceasta purta masca unei iubitoare îngrijorări părintești.

Certurile au continuat. Băiatul a devenit tot mai anxios și mai retras. Sora lui a încetat să mai plângă în timpul tiradelor tatălui său, transformându-se într-un fel de stană de piatră. L-a învățat pe băiețel cum să-și facă dopuri de urechi din bucăți de șervețel, ca să nu fie nevoie să asculte urletele când acestea începeau.

Uneori apărea o licărire de speranță, atunci când erau vizitați de o rudă care locuia în altă parte a țării. Ori de câte ori se întâmpla asta, băiețelul se ruga să aibă loc un scandal imens în timp ce ruda aceea se afla în casă, și ca aceasta să sară și să spună „Așa ceva e intolerabil! Trebuie făcut ceva! Nimeni nu poate trăi așa!”, însă ceea ce se întâmpla mereu era că toate rudele se transformau în niște dubluri ale mamei băiatului, stând încordate pe marginea scaunelor și așteptând în

tăcere ca scandalul să ia sfârșit. Uneori erau purtate niște conversații vesele și false, ca și cum mama băiatului și rudele aflate în vizită ar fi conspirat să acopere zgomotul.

Ceea ce făcea viața băiatului și mai derutantă era faptul că mama și tatăl lui erau mereu buni și corecți cu el, pentru că el fusese întotdeauna sincer și ascultător. După lucrul ăsta își dădea seama că erau părinți buni. Se întreba de ce nu recunoșteau ei niciodată că îi era și lui greu, că era ca și cum ar fi copilărit într-o zonă de război. Cum de nu i-a dat tatălui lui prin cap, ori mamei sale, că toate urletele erau mai înspăimântătoare pentru el, copilul lipsit de vină, decât pentru sora lui?

Într-o dimineață dintr-un weekend a fost trezit de mama lui, pe când afară era încă întuneric. Era gata îmbrăcată și plângea.

— Trezește-te! i-a spus ea. Trebuie să plecăm. Nu poți să rămâi acasă singur.

Băiatul a întrebat unde merg, însă mama lui nu i-a răspuns.

— Îmbracă-te și gata! i-a mai spus ea. Nu contează cu ce te îmbraci, n-o să te vadă nimeni. Du-te în mașină cât de repede poți.

Băiețelul a înțeles că nu avea să mai primească niciun mic dejun și că ar fi fost o greșeală să întrebe de el. Mamei lui nu-i mai păsa să-i dea de mâncare în dimineața aceea sau să se asigure că se spăla pe dinți. Era pe cale să se întâmple ceva oribil, dacă nu cumva se întâmpla deja – ceva mult mai rău decât văzuse până atunci băiatul.

S-a îmbrăcat și a coborât la parter. Mama îl aștepta la ușa de la intrare. A deschis-o când l-a văzut venind și i-a făcut semn să iasă. Băiatul a pășit pe aleea din fața casei și a văzut că tatăl și sora lui erau deja în mașină: tatăl se afla la volan, iar fata era în spatele scaunului șoferului. Băiețelul s-a urcat și s-a așezat lângă sora lui. După ce s-a urcat și mama lui, tatăl a pornit motorul. Au plecat. Nimeni nu vorbea, iar sora băiatului nu l-a privit

deloc, nici măcar când băiatul a început să plângă. Ea se uita în continuare fix la partea din spate a locului șoferului. Asta l-a speriat pe băiețel mai rău ca orice altceva. Sora lui fusese întotdeauna bună cu el. Cei mai mulți oameni aflați în situația ei ar fi detestat un frate ca el – copilul cuminte, favoritul, care din punctul de vedere al părinților nu putea da greș cu nimic – însă nu și sora lui. Ea nu se lăsase niciodată să cadă în capcana aceasta. Așadar… De ce nu-l consola acum, în timp ce mergeau cu mașina în tăcere, în lumina difuză a răsăritului, când el plângea până la sufocare? De ce se uita fix înainte, ca și cum s-ar fi aflat în comă?

În cele din urmă băiatul a întrebat unde mergeau, pentru că teama care tot creștea în el devenise prea puternică și trebuia să iasă pe undeva. Tatăl i-a răspuns:

— Mergem la un spital de nebuni, unde o să stea o vreme sora ta.

Sora băiatului nici nu a tresărit; pentru ea, vestea nu era un șoc la fel de mare ca pentru băiat. Era clar că i se spusese unde mergeau, înainte de a fi pornit la drum.

— Cineva care minte întruna, așa cum minte sora ta, trebuie să fie bolnav la cap, i-a spus tatăl băiatului. Mama și cu mine am încercat tot ce-am putut ca s-o facem să vadă că greșește, dar nu suntem experți în boli mentale. Și asta este nevoia de a minți mereu – o boală mentală. Așa că am hotărât să lăsăm doctorii de la spitalul de nebuni să se ocupe de ea. Acolo au tot felul de tehnici și de metode speciale, care ar trebui să fie foarte eficiente. Cum e tratamentul cu șocuri electrice – te leagă de o masă, te țintuiesc bine și-ți aplică niște șocuri electrice care-ți trec prin tot corpul. E foarte dureros, dar se pare că funcționează, când vine vorba de a vindeca minți bolnave. Asta dacă pacientul legat de masă nu ia foc – se întâmplă uneori, atunci când curentul electric nu e monitorizat cu grijă. Dar am fost asigurat că așa

ceva nu s-a întâmplat niciodată la spitalul ăsta, deci nu avem de ce să ne facem griji.

În momentul acela, băiatul deja plângea în hohote isterice.

— Vezi ce-i faci fratelui tău? a întrebat-o tatăl pe fată.

— Nu, văd ce îi faci tu, i-a răspuns ea.

— Nu înțelegi că distrugi viața băiatului? Pentru asta trebuie să te internăm.

Fata a dat ochii peste cap și a răspuns:

— O să evadez. O să mi-o trag cu cineva de pe-acolo și o să-i conving să mă lase să plec.

Avea șaptesprezece ani și-și începuse viața sexuală cu un an înainte. Fratele ei știa asta pentru că fusese subiectul multor certuri în camera de jocuri a tatălui său. Sora lui fusese prinsă cu iubiți – uneori în dormitorul ei, unde îi strecurase după ce adormiseră părinții, iar o dată acasă la o prietenă.

— Poți să faci câte glume proaste vrei, i-a spus tatăl ei, ai să vezi în curând. Nimeni nu evadează din spitalul în care te ducem pe tine. Ai să fii legată cu cătușe în cea mai mare parte a timpului. Picioarele îți vor fi prinse cu lanțuri unul de altul, ca să nu poți să mergi.

Băiatul a început să scâncească la gândul că toate lucrurile astea aveau să i se întâmple surorii lui.

Ea s-a întors spre el și l-a atins ușor cu mâna pe braț. Băiețelul a privit-o și ea a clătinat din cap, rostind doar din vârful buzelor:

— Nu e adevărat, nu se întâmplă așa. Să nu-ți faci griji pentru mine.

Mama, care o privea în oglinda retrovizoare, a zis:

— Îi spune că nu-i adevărat, minte iarăși.

Părea înspăimântată. Băiatul înțelegea de ce se simțise obligată să-și pârască fiica atât de repede și cu atâta conștiinciozitate; știa că și el ar fi făcut la fel.

— Ah, crede-mă, îți jur că e adevărat, a intervenit tatăl, părând voios la gândul că avea să-și închidă singura fiică într-un spital de nebuni.

După o bucată de timp pe care băiatul nu o putea aprecia, mașina a ieșit de pe drumul principal și a intrat pe un drumeag care la început era drept și lat, dar apoi s-a îngustat și a început să se unduiască. De o parte și de alta erau tufișuri dese. Din acel moment, băiatul nu a mai văzut pe drum nicio mașină, cu excepția celei în care se afla nefericita lui familie. Drumul s-a îndreptat din nou. A început să se cearnă lumina răsăritului, iar băiatul a văzut că se apropiau de o casă mare, cu obloane la ferestre, care se afla pe partea stângă, în spatele unui zid de piatră. Obloanele erau colorate într-o nuanță bolnăvicioasă de verde.

— Am ajuns, a spus tatăl, oprind mașina în fața celor doi stâlpi mari de piatră ai porții. Pe unul dintre ei era gravat numele „Bardolph House”.

Băiatului i s-a făcut rău. Nu îndura ideea că aveau s-o lase pe sora lui în locul acela.

Tatăl a coborât din mașină. Tot atunci au apărut doi bărbați printre stâlpi. Unul era chel și mai în vârstă, celălalt era tânăr și avea tenul măsliniu, o frunte îngustă și ochelari cu rama din sârmă. Amândoi purtau salopete albe. Unul avea un dosar. Băiatul a auzit un zgomot ciudat dinspre sora lui. Când a privit-o, a văzut că era galbenă ca ceara. Nu crezuse ce-i spusese tatăl ei până nu-i văzuse pe cei doi bărbați, însă acum îl credea.

Tatăl a deschis portiera din spate și i-a poruncit fetei să coboare. Avea în mână un geamantan pe care îl scosese din portbagaj.

— Haide, a spus el. N-are rost să mai amânăm. Trebuie făcută și asta. Dacă tratamentul funcționează, poți să te întorci acasă – în câteva săptămâni, dacă ai noroc. Din câte am înțeles, de obicei e nevoie de șase luni pentru o vindecare completă.

— Nu, te rog! a spus sora băiatului. N-o să mai mint niciodată. Jur!

— Întotdeauna spui asta, dar de fiecare dată mă dezamăgești.

Bărbații în salopete stăteau de o parte și de alta a fetei, ținând-o de câte un braț, în timp ce ea se zbătea și implora să fie lăsată în pace. Tatăl luase dosarul și părea să completeze un formular aflat deasupra acestuia. Mama stătea tăcută pe scaunul din stânga șoferului, fără să spună sau să facă nimic. Băiatul știa, chiar dacă nu o vedea, că mama lui plângea.

Cei doi bărbați în salopete albe au început să o tragă pe sora băiatului spre casă. Ea a continuat să urle o vreme. Apoi s-a lăsat moale și a tăcut, ca și cum ar fi murit; i-a lăsat să o târască după ei. Poate că leșinase. Băiatul spera că fata mai era în viață. A deschis gura ca să-i spună ceva mamei – nu era sigur ce anume însă în loc de cuvinte a ieșit fiere, groasă și amară. Însă mama lui tot nu s-a mișcat și n-a spus nimic. Băiatul și-a imaginat cum ar fi fost să se cațăre pe scaunul șoferului și să pornească. Era prea târziu pentru a-și mai salva sora, dar ar fi putut să-și salveze mama.

Numai că nu putea. Era un băiețel de doisprezece ani care nu putea, de fapt, să facă absolut nimic.

După câteva minute de tăcere oribilă, a văzut ceva ce nu înțelegea. Bărbații în salopete se întorceau spre mașină, trăgând după ei fata care plângea în hohote. Tatăl lor mergea pe lângă ei, ținând dosarul într-o mână și geamantanul în cealaltă. Când s-au apropiat, tatăl băiatului a luat-o în față. Băiețelul a auzit ușa portbagajului deschizându-se, iar apoi a fost aruncat înăuntru ceva greu. Pe urmă a auzit un bufnet, ca și cum s-ar fi trântit ușa portbagajului, tatăl lui a apărut lângă portiera deschisă din spate, fără să mai aibă geamantanul sau dosarul. Băiatul nu mai înțelegea nimic: dosarul era al spitalului, cum putea tatăl lui

să se poarte ca și cum era al său? Furtul era la fel de rău ca minciuna, asta fuseseră întotdeauna învățați cei doi copii. Oare tatăl lui se răzgândise în legătură cu asta?

Ceilalți doi bărbați au împins-o pe fată înapoi în mașină. Tremura de parcă tot trupul îi era chiar atunci străbătut de curent electric și își ștergea întruna lacrimile de pe față. Tatăl ei a scos două plicuri din buzunarul de la haină și le-a dat celor doi bărbați. Apoi s-a urcat în mașină. Toată familia a pornit spre casă.

— Așadar, a început tatăl, ai implorat să mai primești o șansă și uite că ai primit-o. Ai să mă mai minți?

— Nu.

— Îmi promiți solemn?

— Da.

— Bun. Pentru că dacă nu te ții de cuvânt, data viitoare n-o să mai fie doar de amenințare. Data viitoare o să fie pe bune. Bardolph House este un azil, nu un spital de nebuni, dar există și spitale de nebuni – și încă din belșug. Să nu crezi că altă dată n-am merge până la capăt, doar fiindcă n-am făcut-o azi.

Băiatul nu înțelegea nimic. Cumva, și-a luat inima în dinți și a întrebat despre cei doi bărbați: cine erau, dacă nu lucrau de-adevăratelea într-un spital de nebuni? Tatăl i-a răspuns că erau niște prieteni care fuseseră de acord să-l ajute.

Băiatul a sperat că sora lui avea să înceteze să mai mintă după aceea, însă n-a făcut-o. Mințea la fel de mult ca înainte. Din fericire, însă, nu au mai făcut drumuri spre niciun spital de nebuni. Cumva, după ziua aceea înfiorătoare, tiradele din camera de jocuri nu mai păreau atât de înspăimântătoare. Păreau aproape normale. Mama băiatului nu mai plângea când din spatele ușilor închise răsunau urlete. Asculta radio în bucătărie și-și vedea de treabă, pregătind micul dejun sau cina. Băiatul a început să asculte muzică la căști și a descoperit că

putea să se gândească la alte lucruri, chiar dacă știa ce se întâmpla în camera alăturată.

Băiatul, acum om în toată firea, se întâlnește în mod regulat cu sora lui. Amândoi își vizitează constant părinții. Din momentul în care fata s-a mutat din casa părinților, la optsprezece ani, nu s-au mai auzit țipete. Fratele nu știe că ea păstrează legătura cu părinții doar de dragul lui. Dacă l-ar întreba cineva, probabil că ar spune: „Cât a fost adolescentă, se certau ca șoarecele cu pisica, dar acum e totul în regulă". Sora lui, expertă în minciuni, ar spune și ea, probabil, același lucru.

•

Când termin de citit povestea sunt mai calmă decât la început. Suficient de calmă încât să mă întorc la căsuța de e-mail Yahoo. Ca titlu al schiței de e-mail către domnișoara Stefanowicz scriu: „Testul dumneavoastră a eșuat, nu fiul meu". Apoi stau și mă holbez la ecran, permițându-mi să mă gândesc, să mă gândesc cu adevărat, la familia mea – nu la Adam, Sophie și Ethan, ci la cea din care nu am hotărât eu să fac parte, la mama, la tata și la Lee – pentru prima oară în viața mea de adult. Cumva, nu-mi mai e teamă de gândurile acestea.

Îmi pun întrebarea pe care am evitat-o atâta timp: de ce nu m-a apărat mama? De ce nu l-a implorat, nu i-a cerut să fie calm sau nu a urlat la tata să mă lase în pace? Cum a suportat să-l vadă purtându-se așa nedrept, persecutându-mă în fiecare zi, când mie îmi vine s-o dau pe domnișoara Stefanowicz cu capul de toți pereții pentru că l-a picat pe Ethan la un test? Oare eu îi iubesc pe Ethan și pe Sophie mai mult decât m-a iubit mama când eram copil? Îmi pasă mai mult de suferințele lor decât i-a păsat ei de ale mele? Sau era atât de speriată de tata, încât îi era prea teamă să-i pună la îndoială comportamentul față de mine?

El cu siguranță nu ar fi recunoscut că ceea ce făcea se numea persecuție. Pentru el, se chema că

este un tată bun: „Ori te porți exact așa cum vreau eu, ori o să te fac să-ți pară rău”.

Și cum rămâne cu Lee? Cum de n-a dat niciodată buzna din dormitorul lui, țipând: „Să-mi lași sora în pace”? Sunt sigură că mă iubea mult.

Ești sigură? Cum rămâne cu ceea ce-a făcut pe la spatele tău?

Pe etajera de lângă calculator sunt vreo zece poze de familie înrămate frumos. Cele mai multe sunt cu mine, Adam, Sophie și Ethan, însă două îl înfățișează pe Lee – în ambele fiind copil. E ciudat, având în vedere că păstrăm legătura, însă am blocat cu totul gândul la Lee-cel-matur. Așa am făcut în toată viața mea de adult. Când ne întâlnim – când nu pot să evit o întâlnire – fac în așa fel încât să nu-l văd, de fapt. Nu-l privesc în ochi, nu mă uit în direcția lui. El trebuie să observe că fac asta, dar nu cred că altcineva și-ar da seama. Ori de câte ori pot, încerc să mă întâlnesc cu Melissa când e singură, să mă văd cu ea când Lee nu e acolo. Mă port în felul ăsta ca să pot păstra vie în imaginația mea figura frățiorului meu nevinovat: cel din fotografiile de pe etajeră, cu tricicleta roșie și cu hanoracul albastru.

Cel care încă nu-și trădase sora.

Salvez schița de e-mail pentru Idioata Stefanowicz și ies din contul de Yahoo. Am să le spun lui Adam și copiilor că am scris e-mailul și că l-am trimis, și chiar am s-o fac – mâine-dimineață la prima oră.

Acum trebuie să mă ocup de Regele Eduard.

Intru în contul de Hushmail, deschid ultimul mesaj de la el și îl recitesc. Apoi apăs pe butonul „reply” și încep să scriu:

Bună, Rege Eduard,

Sunt de acord cu condițiile tale. Însă dacă mă dezamăgești iarăși… ei bine, să spunem că ar fi o prostie din partea ta să-ți asumi riscul ăsta.

Nicki

Șterge ultima parte. Șterge-o. Tare idioată trebuie să fii să amenințiun ucigaș periculos.

Apăs pe „send”.

Acum e prea târziu. *Bun.* Trebuie să fac ceva. Poliția nu are să rezolve cazul. Dacă profesorii de la cea mai bună școală particulară din Culver Valley concep teste care n-au niciun sens, dacă părinții își duc copiii la aziluri, prefăcându-se că sunt spitale de nebuni… Nu, nu pot avea încredere că poliția va prinde ucigașul lui Damon Blundy. Nu mă pot încrede în nimeni în afară de mine însămi.

Îmi imaginez că stau în întuneric, întinsă pe un pat în hotelul Chancery, goală și legată la ochi. Oare are să mă atingă? Se mai pune la socoteală ca infidelitate, dacă o fac doar ca să prind un ucigaș?

Dacă aș lua un cuțit cu mine – unul ascuțit ca lumea? Aș putea să mă așez pe el, ca să-l ascund.

Toate astea sunt întrebări ipotetice. Dacă și cu parcă.

Ce fac dacă, după ce aflu de la Regele Eduard adevărul despre Damon Blundy, mă trezesc că vreau să-l omor, să-l înjunghii în inimă? Ce fac dacă nu am puterea de a mă abține?

Cu Paula Privilegiu pe canapea

Damon Blundy, 30 aprilie 2013, Daily Herald Online

Ce poate să facă o săracă femeie (sau chiar și o bogată femeie) când, săptămână după săptămână, ziarele nu publică niciun fel de referire la ea sau la viața ei sexuală? Spre amărăciunea Sfintei Paula a Privilegiului, ea nu are cum să dea în judecată Sun sau Mail fiindcă nu publică articole fără perdea despre ea, în absența unor evenimente noi, și chiar și eu, cel mai vehement critic al ei, am neglijat-o în ultima vreme, favorizându-i pe vechii mei prieteni, Keiran Holland, Reuben Tasker și Bryn Gilligan, a căror lipsă de raționalitate continuă să crească cu fiecare zi: separat, dar cumva legându-i prin intermediul aceluiași subiect.

Uitați care-i treaba, pentru aceia dintre voi care n-ați fost atenți: Tasker a publicat luna trecută un roman nou, mult mai puțin pretențios și destul de captivant; se cheamă Spintecat și s-a bucurat de câteva recenzii favorabile. Dacă i-aș fi eu editor, l-aș sfătui să renunțe la elementul supranatural din scrierile lui, având în vedere că cel mai mare talent îl demonstrează când vine vorba să descrie suferințele înfiorătoare pe care și le provoacă oamenii unii altora. Între timp, reprezentanții lumii fantomelor sorb cafea cu gust fantomatic din cești de carton și mormăie: „Suntem cam depășiți, băieți, nu?”

Dacă Bryn Gilligan citește articolul acesta, nu o să fie de acord cu paragraful de mai sus. Tânărul Bryn a explicat de curând pe Twitter că pentru romanul lui Tasker n-ar trebui să se irosească coloane întregi de editoriale, că cititorii n-ar trebui să-și piardă vremea cu ele, în timp ce el, Bryn Gilligan, nu mai are voie să participe la competiții sportive. Da, ați citit corect. Gilligan pare să creadă, cu o tărie ce mă face să mă tem că și-a pierdut mințile, că dacă el suferă, ar merita și Tasker să sufere. (Oare să fie vina mea, pentru că am

făcut o paralelă între ei? Probabil.) Gilligan încă se ia la ceartă cu criticii săi de pe Twitter fără încetare, încercând să-i convingă că, dacă ar fi fost în locul lui, și ei ar fi luat droguri care să le îmbunătățească performanțele. Când ei se declară sceptici, el le răspunde „TE-AM BLOCAT” și apoi, din câte îmi dau seama, nu îi blochează propriu-zis și continuă să încerce să-i atragă de partea lui.

M-am apuc să-i explic lui Gilligan că ceea ce ar trebui să-și dorească, în locul unui statut egal de paria pentru el și Tasker, este chiar opusul, pentru amândoi: acceptare și o fărâmă de compasiune. Gilligan nu mi-a răspuns, însă a făcut-o Keiran Holland – Doamne ferește!

Holland a ripostat cu două liste, pe care mi le-a trimis prin Twitter, câte un element odată, ca într-un atac cu drone online. Prima conținea titlurile unor capodopere literare scrise de autori care erau fani ai drogurilor. A doua consta în titluri ce eșuaseră lamentabil în ceea ce privește criticile și vânzările, și fuseseră scrise de autori care nu pun gura pe droguri. Listele astea ar fi avut un efect devastator asupra argumentelor mele, dacă eu aș fi spus măcar o dată că dependenții de opium nu pot scrie bine și/sau că toate cărțile scrise fără un imbold narcotic sunt, fără excepții, fantastice. Poate că următorul editorial am să-l dedic unor liste făcute chiar de mine: una de competiții care au fost câștigate de sportivi dopați, iar cealaltă cu oameni care nu au luat niciodată droguri și care nu sunt în stare să fugă nici după autobuz.

Dar stați! Iar o iau pe arătură, scriind despre oameni care n-au decolteuri atrăgătoare, când Sfânta Paula a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a fi demnă de a apărea la știri, respectiv de a-mi atrage atenția. Într-un interviu din revista J’aime, Doamna Noastră a Auto-Promovării a dezvăluit că, în timp ce era căsătorită cu magnatul diamantelor, Richard Crumlish, a avut câteva aventuri extraconjugale, pe lângă cele trei despre care știm deja și pe care le-am comentat spunând „și ce dacă?”. Altele două, ca să fim mai exacți. Aflând

această veste, nu pot să spun decât „Și ce dacă?” de încă două ori. Însă mă întreb ce părere are despre treaba asta noul soț prins în mreje de Paula, mare fermier și latifundiar. Oare Fergus Preece e genul de bărbat care, voios și plin de speranță, își împarte timpul liber împachetând sticle de Clearasil, ca să le trimită leoparzilor? Un lucru e sigur: va trebui fie să se dovedească foarte deschis la minte, fie să fie teribil de credul, dacă va rămâne pe termen lung cu Păsărică Poporului.

Despre cele cinci aventuri extraconjugale, Paula a declarat veselă: „Îmi pare rău că nu am putut să fiu fericită cu Richard sau să-l fac pe el fericit, dar îmi regret aventurile? Absolut deloc. Sunt mulțumită și mândră că am avut ocazia de a împărtăși niște momente fericite și pline de satisfacție cu unii dintre cei mai grozavi bărbați de pe planeta asta. Chestia este că eu găsesc ființele umane fascinante, irezistibile. Eu, pur și simplu, iubesc oamenii, îmi pasă de ei. Nu încape îndoială că am și eu defectele mele, însă am un suflet cald, generos, și orice relație am avut vreodată cu un bărbat a însemnat enorm pentru mine. Fiecare dintre experiențele mele romantice și sexuale mi-a îmbogățit viața și m-a făcut o persoană mai bună”.

Nu pot să nu mă întreb dacă în categoria de „oameni” pe care pretinde Sfânta Paula că-i iubește sunt incluse și femei – mai precis, soțiile trădate ale celor cinci bărbați cu care a împărtășit ea experiențe – și cum se face că sufletul ei generos nu a fost tentat de perspectiva de a dărui toți acei soți înapoi proprietarelor lor de drept, cu prima ocazie. Să fie vorba despre faptul că în același timp cu tot ce dăruia ea, cu mare generozitate, mărețul ei suflet era ocupat și să ia cu amândouă mâinile? Sigur, acum nu fac decât să despic firul în patru, fiindcă tot ce contează este că Sfânta Paula și-a tras-o până a ajuns o persoană mai bună. Presupun că e mai ieftin așa decât să faci psihanaliză. Și apropo de asta…

„Mi-ar plăcea s-o am pe canapea, la mine în birou”, mi-a spus Doamna Eu, care, după cum își vor aminti

aceia dintre voi care au fost atenți până acum este psihoterapeută. „Nu sunt sigură că este chiar atât de ipocrită pe cât crezi tu. Nu în mod intenționat, în orice caz. Cei mai mulți oameni n-au idee ce îi motivează, de fapt. E foarte posibil ca Riddiough să creadă că dependența ei față de infidelitate este un fel de consecință a unei *joie de vivre* generale și a unei afecțiuni calde față de oameni, în general".

„Dar e evident că toate astea-s vorbe goale", i-am răspuns eu (pentru că asta este specializarea mea clinică: afirmațiile care sunt în mod evident vorbe goale).

Doamna Eu a fost de acord. „Tocmai de asta mi-ar plăcea s-o prind la mine pe canapea", mi-a mai spus ea. „Ca să aflu ce se întâmplă, de fapt, în mintea ei".

Mie-mi pare destul de clar, nu? Știm cu toții că ranchiuna pe care Sfânta Paula le-o poartă părinților ei aristocrați și bogați a făcut-o să prefere politica de stânga și o educație inferioară pentru fiul ei. Cum nu putea exista o explicație rațională pentru deciziile ei, putem presupune că singurul ei țel a fost să își exprime în mod cât se poate de public neîncrederea în propria educație privilegiată. Privilegiul e o chestie care dă o dependență teribilă: prețuit și căutat de cei care nu l-au avut niciodată, și aproape imposibil de criticat atunci când îl ai din plin, cu excepția cazului în care antipatia față de cei care ți-l asigură este atât de accentuată, încât umbrește propriile interese egoiste. (Nici să nu vă treacă prin cap să enumerați altruismul sau binele populației ca posibile motivații, dragi cititori. Ați uitat trista poveste a celor cinci soții trădate? Sfintei Paula nu-i pasă de nimic altceva în afară de a-și satisface orgoliul. Din punctul ăsta de vedere, ea este aproape ca noi toți.)

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este următoarea: în ce situații ar putea adulterul, care subminează și în cele din urmă distruge căsnicii, să gâdile și mai mult orgoliul decât reușita de a-și prețui și proteja familia? Ce fel de psihic trebuie să aibă o femeie care le fură altora soții, fără nicio remușcare,

care gonește un soț pe vremuri devotat, care se mai întâmplă să fie și moștenitorul unui imperiu în domeniul diamantelor, care creează un cămin tulburat pentru singurul ei copil (destul de oropsit deja, având în vedere la ce școală merge), ca la final să tragă concluzia că e fericită, mândră, și că nu ar schimba nimic?

Oare Sfânta Paula se simte mai puternică atunci când reușește să facă harcea-parcea sfânta instituție a căsătoriei? Fiecare bărbat pe care îl seduce și-l convinge să-și trădeze soția reprezintă pentru ea o victorie împotriva tatălui ei, care a făcut-o să se simtă neputincioasă. Și toate acele soții caraghioase, credule, care își continuă viața în ignoranță, îi dovedesc Paulei că e mai deșteaptă și mai bună decât ele; că ele sunt prea proaste ca să-și dea seama că s-au căsătorit cu niște nenorociți și că, prin urmare, își merită soarta.

Dacă am dreptate, asta ar explica de ce, cu toate că a reușit să-și păstreze cu ceva succes multe dintre secrete, vreme de ani întregi, sfânta noastră a hotărât brusc să se laude în presă cu faptele astea condamnabile. Oare ar fi fost la fel de distractiv dacă n-ar fi avut ocazia să își umilească în public toate victimele, bărbați și femei? Luați de-aci, Tăticule Baron și Mămico Baroneasă!

Adevărul e că trișez un pic – suprapun balivernele de terapeută pe care le-am prins de la Doamna Eu cu situația vieții personale a Sfintei Paula; dar treaba asta e perfect justificată, dacă stai să te gândești. E ca și cum un doctor poate să pună un diagnostic de pojar pentru c-a mai văzut multe cazuri de pojar și îi sunt cunoscute simptomele. (Un basorelief de un stacojiu palid, sub forma doctorului Andrew Wakefield care acoperă tot corpul unui copil galez, pentru aceia dintre voi care nu lucrați în domeniul medical.) Da, știu că Andrew Wakefield nu mai este în mod oficial doctor – așa cum Bryn Gilligan nu mai este în mod oficial un câștigător.

Capitolul 10

LUNI, 8 IULIE 2013

— Culver Valley East era circumscripția ta, i-a spus Simon Paulei Riddiough. Ținutul Țărănoilor, cum îi spui acum.

Sosise la Secția de Poliție din Spilling la exact 10.10 dimineața, așa cum promisese, îmbrăcată într-un costum cenușiu costisitor, cu părul prins într-un coc cuminte la spate. Arăta ca și cum se pregătea să primească cheile casei de la Nr. 10 pe Downing Street, în fața a sute de aparate de fotografiat; a tresărit de neplăcere la vederea camerei de interviu, cu totul lipsită de strălucire, atunci când Simon a deschis ușa și a condus-o înăuntru.

— M-am referit la Spilling drept Ținutul Țărănoilor demult, iar de atunci le cer iertare întruna foștilor alegători indignați. A fost o prostie să spun așa ceva, mai ales pe Twitter, și am spus-o doar pentru că știam că avea să-l enerveze pe Damon Blundy. El locuiește aici, dar… s-a oprit și s-a corectat. *Locuia* aici. Însă Londra era marea lui iubire. În Londra era, de fapt, casa lui.

— De unde știi? a întrebat-o Simon. A scris în editoriale despre treaba asta? Dacă a făcut-o, eu n-am văzut.

Paula a ridicat din umeri nepăsătoare.

— Trebuie să fi scris. N-aveam de unde altundeva să știu.

— De ce s-a mutat în Spilling în noiembrie 2011, dacă iubea Londra atât de mult?

— De ce aveți impresia că eu aș putea să știu răspunsul la întrebarea asta, detectiv Waterhouse? l-a întrebat ea, zâmbind fără urmă de căldură. Credeți că Damon și-ar fi discutat planurile pentru cumpărarea unei case cu mine, între două editoriale

scrise despre mine, în care explica ce mamă rea și ce ușuratică distrugătoare de căsnicii sunt?

— Cred că s-a mutat în Culver Valley pentru că tu reprezentai regiunea aceasta în Parlament, i-a răspuns Simon. Pentru că îți petreceai aici o bună parte din timp, nu? A vrut să se afle în partea ta de țară. Te iubea.

Paula a izbucnit în râs.

— Dacă mă iubea, avea un mod foarte ciudat de a mi-o arăta. Și cu siguranță că, dacă voia să se afle în partea *mea* de țară, ar fi trebuit să se mute în Rawndesley-ul de nord sau de est, ori în Combingham, unde locuiam, și fără de care niciun parlamentar laburist nu avea vreo șansă să fie ales vreodată în Culver Valley.

— Spilling-ul era, totuși, mai aproape decât Londra – și, oricum, îți petreceai cele mai multe weekenduri în Culver Valley, nu în apartamentul din Londra, nu?

— Ba da. E important ca membrii Parlamentului să trăiască în circumscripția lor, nu doar să se prefacă, a rostit Paula pe un ton plictisit. Poate că aveți dreptate. Poate că Damon era atât de posedat de ura pentru mine, încât a vrut să se mute mai aproape, în așa fel încât să mă poată urî de la mai mică distanță. Mă tem că n-am de unde să știu exact ce era în capul lui.

— V-ați întâlnit pentru prima oară la 26 octombrie 2011. Damon s-a îndrăgostit de tine. Poate că sentimentul a fost reciproc?

— Chiar n-a fost.

— Mai întâi a închiriat o casă în Spilling, în timp ce căuta să-și cumpere una, i-a spus Simon ceea ce bănuia că femeia știa deja. De ce se grăbea atât de tare să ajungă în Culver Valley, dacă nu ca să fie mai aproape de tine?

— Tocmai am răspuns la această întrebare, detectiv Waterhouse. Dacă există un om suficient de bolnav încât să-și dorească cu atâta ardoare să se mute mai aproape de obiectul urii sale, probabil

că Damon era acela. Așa că… e posibil să aveți dreptate. Dar nu aveam o aventură. Dacă eram amanți, de ce mă distrugea neîncetat în editorialele lui? Și eu de ce am ripostat?

— Ca să disimulați, i-a răspuns Simon. Dacă vă atacați unul pe altul în presă săptămânal, nimeni n-avea să bănuiască că aveați o aventură.

Paula a dat ochii peste cap.

— Uitați, când l-am cunoscut pe Damon, în octombrie 2011, căsnicia mea cu Richard era pe butuci. Damon era singur. Nu exista nimic care să ne fi împiedicat să ne îndrăgostim unul de altul, dacă am fi vrut. De ce ne-am fi iubit cu pasiune, ca apoi să decidem să ne facem albie de porci în public, având o aventură secretă? De ce ne-am fi căsătorit amândoi cu altcineva? Trebuie să recunosc, discuția asta nu-mi dă cine știe ce speranțe în legătură cu talentul dumneavoastră de detectiv.

— Cine a zis că v-ați fi iubit cu pasiune?

Spre enervarea lui Simon, Paula nu s-a lăsat tulburată.

— Scuze, am considerat de la sine înțeleasă partea despre pasiune, în scenariul aventurii noastre. N-aș putea avea o relație de niciun fel cu un bărbat dacă nu l-aș iubi cu pasiune. Și ca să răspund următoarei dumneavoastră întrebări – am fost îndrăgostită cu pasiune de mulți bărbați, în cazul ăsta? Nu, nu cred c-am fost, privind în retrospectivă. Dar dacă m-ați fi întrebat la momentul respectiv, în timp ce încă eram în relațiile acelea… oho, și încă cum! Întotdeauna cred că este iubirea cea mare. Sunt o romantică. Așa am fost mereu.

Ba ești o mincinoasă deșteaptă, cu răspuns pentru orice.

•

Dacă îl iubise pe Blundy, de ce nu era înnebunită de suferință? Din câte își dădea Simon seama, ăsta era principalul defect al teoriei lui. Însă chiar dacă

avea dreptate în legătură cu aventura, asta nu o făcea pe Paula ucigașă.

A rezistat pornirii de a trage un șut în piciorul mesei. Indiferent câte succese aduna, întotdeauna se temea că actualul caz avea să fie primul său eșec. Probabil așa avea să simtă întotdeauna. Charlie îl asigura mereu că avea să găsească întotdeauna soluția, însă efectul nu era cel la care spera ea; încrederea ei nu făcea decât să sporească presiunea.

— Am putea să depășim subiectul vieții sexuale imaginare a mea și a lui Damon și să ne îndreptăm atenția spre crimă, care e mult mai importantă? Credeți c-o să găsiți asasinul?

— Sunt sigur c-am să-l găsesc.

— Bun. Fiindcă… Să nu vi se urce la cap, dar am auzit că sunteți un detectiv excelent. Cel mai bun din Ținutul Țărănoilor.

Unde ai auzit asta?

— Asta înseamnă că vrei să fie prins ucigașul lui Damon Blundy?

Paula i-a zâmbit strengărește.

— În măsura în care aș vrea să fie prins orice ucigaș.

— Spuneați că mai aveți o întâlnire în Spilling mâine?

— Da. E un test numai bun pentru priceperea dumneavoastră de detectiv. Întâlnirea pe care o am mâine este opusă cronologic întâlnirii noastre de azi. Ba nu, stați. Este opusă orologic întâlnirii noastre. Dacă sunteți atât de bun pe cât am auzit că sunteți, o să vă dați seama ce înseamnă asta înainte ca eu să plec de aici.

Simon nu i-a luat în seamă provocarea.

— Ai un alibi impresionant, a spus el. Prietenele tale confirmă că ai fost acolo, împreună cu soțul tău, lunea trecută. Știam că o vor face.

— Bineînțeles, și eu am știut. Pentru că este adevărul.

Paula a ridicat privirea spre ceasul din perete.

— Orologic, a subliniat ea. Adică are de-a face cu ceasul. V-a venit vreo idee? Nu sunteți prea iute, pentru un super detectiv. Poate că până la urmă nu sunteți chiar așa de super.

— Sunt suficient de bun.

— Bun nu e totuna cu excelent, nu? Trebuie să știți vorba aceea „Tot ce trebuie să se întâmple pentru ca răul să învingă este ca oamenii buni să nu facă nimic”. Damon era de altă părere: „Dacă e s-o iei teoretic, așa e, dar 99 la sută dintre oamenii care scot replica asta la înaintare nu susțin că oamenii buni ar trebui să facă fapte bune. Dimpotrivă, ar vrea ca oamenii buni să facă genul de fapte rele care le stau în fire oamenilor răi; asta îi face egali cu oamenii răi”.

— Când a spus Damon asta?

— Ah, nu mai știu, a răspuns Paula cu un aer distrat.

Se joacă cu tine…

— Te rog să încetezi cu jocurile astea, s-a răstit Simon, ridicându-se în picioare, ca să n-o mai aibă în față.

A mers până într-un colț al încăperii și s-a sprijinit de zid.

— Damon Blundy a murit, iar soțul tău e departe. Spune-mi adevărul. Până la urmă, de asta ai venit, nu? Întâlnirea asta a fost ideea ta, nu a mea.

— Sunt niște lucruri pe care vi le-aș putea spune… care v-ar putea ajuta. Dar îmi puteți garanta că, dacă vă comunic informațiile astea importante, Hannah Blundy nu va afla niciodată?

— Adică despre aventura ta cu Damon Blundy?

Paula a ridicat o sprânceană.

— Întrebarea asta nu e corectă, detectiv Waterhouse. Încă stabilim termenii și condițiile pentru dezvăluirea informațiilor. Nu vă grăbiți. Vă mai întreb o dată: îmi puteți promite că Hannah Blundy nu va afla ce vă spun?

— Nu. Hannah este soția lui Damon. Cred că are dreptul să înțeleagă de ce i-a fost omorât soțul.

— Foarte nobil din partea dumneavoastră, i-a răspuns Paula. E o singură problemă: ceea ce știu eu o va distruge pe Hannah, o va afecta într-un hal pe care nici nu-l pot descrie, înainte de a vă spune ce am de spus. Există lovituri – lovituri de ordin emoțional – cărora e imposibil să le supraviețuiești. Credeți-mă că aceasta ar fi una dintre ele. Nu vă pasă de Hannah, însă mie da. Iar ceea ce știu ar nimici-o. Nu și-ar mai reveni niciodată.

— Îți pasă de Hannah Blundy? Nu știam că o cunoști personal.

— I-a fost o soție bună lui Damon – credincioasă și iubitoare. El o iubea. Așadar, de dragul lui, dar și de dragul ei, nu vreau să-i fac una ca asta, nici măcar pentru a vă ajuta să rezolvați cazul. Damon ar prefera ca ucigașul lui să scape nepedepsit, decât să aibă Hannah de suferit.

Nu mai părea aceeași Paula Riddiough care, cu câteva clipe înainte, îl descrisese pe Damon Blundy ca pe un dușman. Lui Simon nu-i plăcea deloc sentimentul că gândurile i se întorceau cu 360 de grade. Avea impresia că nu deține el controlul, iar asta ura mai mult decât orice.

— Îl cunoști pe Damon Blundy suficient de bine încât să spui lucrurile astea, și cu toate acestea nu aveai o aventură cu el?

Paula a dat ochii peste cap.

— Haideți, sigur vă puteți descurca mai bine de-atât. Asta sper, cel puțin. Adică doi oameni nu se pot cunoaște bine fără a avea și o aventură? În cazul ăsta, cum rămâne cu mamele noastre, cu colegii, cu cei mai buni prieteni?

— Te-ai gândit că e posibil ca Hannah să vrea să știe adevărul, oricât de dureros ar fi el?

— Dacă asta vrea, e o proastă.

— Trebuie să-mi spui tot ce știi, i-a răspuns Simon aspru. Poate că ție îți pasă doar de ce și-ar fi dorit Damon, însă eu trebuie să prind asasinul.

— Înțeleg și tocmai de asta v-am făcut oferta de mai devreme. Dați-mi cuvântul dumneavoastră că nu-i veți spune lui Hannah și vă spun ce știu.

Până la urmă, nu exista un motiv mai bun de a nu fi cinstit, și-a zis Simon.

— În regulă, a mințit el.

Paula a pufnit.

— Nu m-ați convins nici cât negru sub unghie. Se pare că am ajuns într-un punct mort sau, dacă doriți, c-am făcut șah mat. Cum vreți să-i spuneți. Eu văd o singură ieșire din situația asta.

Simon a așteptat. Paula și-a lipit degetul arătător de buza de sus. *Se gândește.* Apoi a rostit:

— Dacă se dovedește că Hannah l-a ucis pe Damon, nimic din ce-am spus, cum că nu vreau să o rănesc, nu mai e valabil.

— Asta nu e o ușoară ipocrizie? Având în vedere ce-ai spus mai devreme despre oamenii buni care fac lucruri rele oamenilor răi și astfel devin ei înșiși răi?

— Nu, a răspuns Paula sigură pe ea. Ceea ce voiam să zic, sau mai curând ceea ce voia Damon să zică, era că nu există oameni buni. Există doar fapte bune și fapte rele. Ar fi un gest de răutate din partea mea să nu-mi mai pese de sentimentele lui Hannah dacă iese la iveală faptul că ea l-a omorât pe Damon? Nu bag mâna în foc. Cred c-ar fi de înțeles. Asta dacă nu cumva mă încurajați să ajut o criminală să scape de justiție? Credeți că Hannah l-a omorât?

— Nu pot să discut detaliile anchetei.

— Dar credeți că *ar fi putut* s-o facă? Dacă are un alibi de neclintit, n-are ce rău să facă dacă-mi spuneți, nu?

— Tot ce ține de anchetă este confidențial.

— Sunteți flexibil ca o bară de metal, văd. Cu toate astea… dacă ar fi să ghicesc, aș spune că o bănuiți pe Hannah. Și eu o bănuiesc.

Paula a privit lung pe fereastră.

Șezuse și Simon pe scaunul acela. Știa că în momentul acela nu vedea decât peretele din cărămidă roșie al clădirii în care își avea sediul biroul pentru ocuparea forței de muncă.

— Am câteva variante de infracțiuni de care te pot acuza, dacă nu-mi spui, i-a zis el.

Femeia a izbucnit în râs.

— Credeți că mă interesează dacă mă căptușesc cu un cazier? Părinții mei ar înnebuni, dar eu? Eu aș apărea din nou în toate ziarele. Și nu uitați că singurul editorialist care m-a găsit suficient de interesantă încât să scrie despre mine și după ce-am ieșit din politică a murit. Și adevărul este că eu iubesc lumina reflectoarelor.

— Eu cred că l-ai iubit pe Damon Blundy, i-a replicat Simon impulsiv. Cred că ai suferit groaznic când a murit și că te chinui din răsputeri să ascunzi lucrul ăsta.

Paula părea că aproape îl compătimește.

— Atunci, vă înșelați amarnic. V-a venit între timp vreo idee despre întâlnirea mea de mâine, opusă din punct de vedere orologic? l-a întrebat ea, uitându-se din nou la ceas. Tic-tac. Tic-tac… Dar să nu vă simțiți presat.

— Oare Damon ar fi făcut același lucru pentru tine, dacă rolurile ar fi fost inversate? a întrebat Simon. Dacă ai fi fost ucisă, iar el ar fi știut niște informații care l-ar fi distrus pe Fergus, crezi că s-ar fi abținut?

— Excelentă întrebare. Da, s-ar fi abținut.

Simon a văzut parcă o umbră undeva departe, ascunsă după gândurile lui, șoptindu-i ceva din vârful buzelor. Încerca să-i spună ceva, dar nu putea să audă sau să vadă exact ce… Apoi a dispărut. Ca de atâtea ori, intuia mai multe fragmente ale unei idei bune, dar nu le putea pune laolaltă.

— Ce v-a făcut să mă întrebați asta?

— Nu sunt sigur.

— Subconștientul dumneavoastră a ghicit cu multă inteligență, a zâmbit Paula.

— E greu să-ți dai seama ce întrebări să pui, atunci când ți se prezintă o combinație de adevăruri și minciuni. Cred că ești inconsecventă în mod intenționat. Vrei să prind persoana care l-a ucis pe Damon. Asta înseamnă că vrei să mă ajuți. Dar nu prea mult, fiindcă nu vrei, totuși, să îți dezvălui secretul. Nu e vorba doar despre aventura cu Damon Blundy, nu? Nu asta ar distruge-o pe Hannah. E mai mult de-atât.

Paula s-a aplecat în față pe scaun.

— Bine, haideți să vă spun ceva care o să vă ajute. Dacă Hannah nu l-a omorât, atunci știu cine a făcut-o.

— Cine?

— O femeie pe nume Nicki Clements. Era obsedată de Damon – până peste cap, cu toate că nu-l întâlnise niciodată. Ori de câte ori scria un articol sau posta ceva pe blog, ea comenta. Și fiecare dintre comentarii era un imn lung și plin de pasiune, în cinstea minunatului Damon Blundy.

— Îl lăuda și când scria lucruri neplăcute despre tine?

— O, da, tot timpul. Orice scria el, printr-o coincidență incredibilă, Nicki Clements îi împărtășea opinia și se lansa într-o tiradă furioasă împotriva celor care-l contraziceau. De obicei o făcea cu succes, trebuie să recunosc. Nu încape îndoială că e o femeie inteligentă. Nu-mi prea convenea când persoana aflată în tabără opusă eram eu. De cele mai multe ori – când ținta aleasă de Damon era circumcizia la copii, Barack Obama sau burka – eram de acord cu fiecare cuvințel pe care-l scria Nicki Clements.

— Și, prin urmare, cu fiecare cuvințel pe care-l scria Damon Blundy?

— Păi… da, presupun că da, a recunoscut Paula nemulțumită. Câtă vreme nu era împotriva mea sau nu avea vreun subiect politic. Damon avea opinii

destul de raționale, în ciuda faptului că era hotărât să reacționeze ridicol cât mai des cu putință.

— Și Barack Obama? Asta pare un subiect destul de politic.

— Mă refeream la chestiunile de politică internă, discuții de genul luptei dintre conservatori și laburiști. Nu sunt o admiratoare a tacticilor folosite în nesfârșitul război al Americii împotriva terorismului. Damon era de părere că Obama e un ipocrit: că încerca să pară un tip de treabă, în timp ce acționa ca un om rău. Iar pentru Damon, treaba asta duplicitară era un păcat de moarte.

— Ai folosit expresia „până peste cap" când ai descris-o pe Nicki Clements. Sintagma asta e folosită de obicei când se vorbește despre o dragoste romantică.

Paula a izbucnit în râs.

— Păi… da, evident. Cred că e o expresie destul de cunoscută.

— Și de unde știi că Nicki Clements avea asemenea sentimente față de Damon? Nu ar fi putut fi o susținătoare înflăcărată a articolelor și a părerilor lui, și atâta tot?

— Credeți-mă pe cuvânt, era îndrăgostită de el.

Gândindu-se la repezeală, Simon n-ar fi știut să dea exemplul unei persoane care să fi fost mai puțin dispus să o creadă decât pe ea.

— De unde știi? Există vreo dovadă în sensul ăsta?

— Păi, citiți-i comentariile!

— Le-am citit. Nu încape îndoială că era o admiratoare a lui Blundy, dar nu am văzut nimic care să sugereze ceva sentimente romantice.

— Ei, haideți! Tonul protector, cum se simțea rănită atunci când oamenii îl judecau nedrept…

— Nevoia aceasta de a proteja pe cineva poate lua și o formă platonică, a continuat imperturbabil Simon. Oamenii simt nevoia să-și protejeze și prietenii, nu?

— Era îndrăgostită de el, a concluzionat Paula posomorâtă. Nu-mi vine să cred că nu o vedeți cu ochiul liber.

— Nu o văd, nu, i-a replicat Simon, simțind în sfârșit că a intrat pe teritoriul lui. Dar cred că tu o vezi.

— Cum adică?

Simon a privit ostentativ ceasul de pe perete. *Tic-tac, tic-tac.*

Era momentul perfect pentru a pune capăt întrevederii.

•

— Apoi am apăsat pe „Publică anunțul” și cu asta basta, le-a povestit Charlie lui Simon, Liv și Gibbs.

A hotărât să nu le spună și faptul că până în momentul acela nu primise decât răspunsuri aiurea sau spam-uri.

Simon, care auzise deja povestea, era furios la culme.

— Le mai povestești și altora? Chiar vrei să fii dată afară?

— Liv și Gibbs n-au să spună nimănui, nu? Ei sunt oricum compromiși din punct de vedere moral. Cu toții suntem.

Luau cina toți patru la Passaparola. În ultima vreme, Charlie și Simon luau mai des cina cu Liv și cu Gibbs decât cu Liv și cu Dom. Charlie nu se dăduse niciodată în vânt după cumnatul ei oficial și Dom, un avocat cu obrazul gros și cu o părere foarte bună despre el însuși, părea să aibă nevoie din ce în ce mai tare de a se afla în centrul atenției. Luase obiceiul de a-și începe aproape toate frazele, întotdeauna atotștiutoare, cu vorbele „Uite care-i chestia”, urmate de două puncte pe care aproape că le auzeai.

— În cazul ăsta nu s-a scurs nicio informație spre presă, a spus Simon. Absolut nimic, pentru prima oară. Și tocmai acum ți-ai găsit să pui un anunț pe net.

— Și în continuare poți spune că n-a ajuns nicio informație la presă, i-a întors-o Charlie. Așa că relaxează-te.

Liv a lovit ușor cu furculița în pahar.

— Chris și cu mine avem să vă spunem ceva foarte important, a zis.

Charlie și-a ținut răsuflarea.

— În primul rând, vă rugăm mult nu vă întristați pentru noi, suntem cât se poate de bine. Da? Am decis ca de acum înainte să continuăm în alt fel: doar ca prieteni buni. Cei mai buni! a continuat ea zâmbind larg. În ceea ce vă privește pe voi, nu s-a schimbat nimic. Putem în continuare să ieșim împreună. Dar… am hotărât să nu continuăm pe latura romantică a relației noastre.

— Vă despărțiți?

Charlie visase la ziua aceasta ani întregi. Acum că, în sfârșit, sosise, se dezumflase total. Dar… Gibbs o lingușise întruna, iar Simon îi spusese că făcuse același lucru și cu el. Charlie fusese sigură că urma să le ceară o favoare importantă. De ce ai linguși niște oameni doar ca să le dai vestea că te vei despărți de cineva? Nu avea niciun sens.

— Nu mai suntem împreună în sensul ăsta romantic, dar o să ne întâlnim la fel de des, nu-i așa, Chris?

Gibbs a oftat.

— Dacă zici tu, a mormăit el.

Charlie și-a îndreptat atenția asupra lui. Părea jenat și un pic nerăbdător. Nu suferea, nu era în stare de șoc… Charlie a aruncat o privire furișă spre Simon, care a încuviințat imperceptibil din cap, dându-i de înțeles că era de acord cu ea: ceva nu se lega.

Oricare ar fi fost jocul pe care îl făceau, era clar că fusese ideea lui Liv, planul ei țăcănit, și că Gibbs doar îi ținea isonul.

— Dar atunci de ce o să vă vedeți la fel de des? a întrebat-o Charlie. Nu este ăsta cel mai mare

avantaj al unei despărțiri: că poți, în sfârșit, să scapi de persoana respectivă?

— Eu și Chris ne iubim unul pe altul. O să facem totdeauna parte unul din viața celuilalt. Doar că în alt fel, a continuat ea, întinzându-se peste masă și strângându-l ușor de mână pe Gibbs.

— Nu te cred, i-a răspuns Charlie. Minți. Însă nu reușesc să-mi dau seama de ce. Ce au de câștigat dacă se prefac că nu și-o mai trag? l-a întrebat ea pe Simon, întorcându-se spre el.

— Nu știu, i-a răspuns acesta, ridicând din umeri. Presupun că au să ne spună dacă vor să știm. Între timp, putem să vorbim despre altceva. Charlie a discutat cu un alt agent imobiliar astăzi, i-a spus el lui Gibbs. De la Bateman Yoke.

Gibbs a fixat cu privirea fața de masă.

— Nu mințim! a insistat iarăși Liv.

— Nu cred că pe Simon îl interesează chiar așa de tare, i-a răspuns Charlie.

Era o tactică bună. Văduvită de atenția pe care se baza că avea s-o primească, Liv ar fi putut fi nevoită să dezvăluie adevărul.

— Cred că ceea ce-l interesează este să afle ce se întâmplă *cu adevărat* între tine și Gibbs, și mă interesează și pe mine.

— V-am spus deja ce se întâmplă: ne-am despărțit, dar suntem în continuare cei mai buni prieteni.

— Liv, nu ai ce să faci dacă vor să schimbe subiectul, a intervenit Gibbs. Noi am făcut ce ne propuseserăm, nu?

Liv și-a strâns buzele pungă.

— Păi, am crezut că… nu, ai dreptate. Le-am spus. E… e în regulă!

Charlie a urmărit cu atenție șirul de semne din privire pe care și le-au făcut unul altuia. În momentul acela, și-ar fi dat și mâna dreaptă, dar și câteva degete de la picior, ca să afle ce naiba se întâmpla.

— Spune-mi despre agentul ăsta imobiliar de la Bateman Yoke, a spus Gibbs.

Charlie a deschis gura, însă Simon i-a luat-o înainte.

— Nu era unul dintre cei cărora Nicki Clements le ceruse anul trecut să-i găsească o casă în apropiere de Elmhirst Road – probabil că ăsta e motivul pentru care, la 5 martie anul ăsta, l-a contactat și l-a întrebat ce preț ar fi putut cere pentru casa ei din Bartholomew Gardens, dacă ar fi vrut să o vândă cât mai repede cu putință. Agentului i s-a părut că era supărată, că nu-i păsa dacă ieșea în pierdere – că părea pur și simplu disperată să plece cât mai repede din Spilling. Tipul s-a oferit să treacă să vadă casa și să-i facă o evaluare, dar înainte să apuce, Nicki l-a sunat înapoi și i-a spus că s-a răzgândit, că nu mai voia să se mute. A anulat totul.

— Și te gândești că a dat primul telefon imediat ce s-a despărțit de Damon Blundy? l-a întrebat Gibbs.

— Așa bănuiesc, i-a răspuns Charlie. Au avut o aventură și s-a terminat prost; a vrut să se îndepărteze de el, având în vedere că se mutase în Culver Valley doar ca să-i fie mai aproape. Apoi, o zi sau două mai târziu, dispoziția i s-a schimbat cu totul – a început să se simtă mai puternică, dându-și seama că era destul de rău că se mutase și prima oară. A doua oară ar fi fost deja jalnic.

— Deci Damon Blundy și tipa asta, Nicki, aveau o aventură și s-au despărțit la 7 martie? a întrebat Liv. Pare logic.

— Ce? Ce știi tu despre asta? a întrebat-o Charlie.

Mincinoasă manipulatoare ce ești.

— Păi, știu că în aprilie anul ăsta, Damon Blundy avea o aventură cu Paula Riddiough.

Abia după câteva clipe a observat Liv efectul pe care îl avuseseră cuvintele ei.

— Ce? De ce vă holbați toți la mine așa? Ei, haideți, toată lumea știe despre Damon Blundy și Paula Privilegiu!

— Dacă știi ceva, orice, de ce dracu' nu mi-ai spus și mie? a întrebat-o Gibbs, înroșindu-se de furie.

— Am fost preocupată, amândoi am fost, cu… a mai rostit Liv, oprindu-se brusc și mușcându-și buzele.

— Cu falsa voastră despărțire? i-a sugerat Charlie săritoare.

— Să nu deviem de la subiect, a intervenit Simon. Liv, spune-ne.

— Îmi pare rău, am crezut că știe toată lumea, a rostit ea cu o voce tremurătoare. Toți prietenii mei de pe Twitter știu. Blundy și Paula au făcut un ditamai scandalul pe Twitter după ce a murit Margaret Thatcher. S-au insultat și s-au bălăcărit în versuri cu rimă, copiind cu exactitate structura versificației din *Gruffalo,* de Julia Donaldson.

— Și din *Tiddler,* a adăugat Simon.

Liv a părut întâi surprinsă, după care a început să chicotească amuzată.

— De unde știi tu despre *Tiddler*?

— Nu am știut până de curând. Am aflat când am citit discuția pe Twitter dintre Paula Riddiough și Damon Blundy.

— Îi place să fie conștiincios când se documentează, a spus Charlie. Și îi mai plac și cărțile despre pești.

Simon s-a crispat, așa cum ea bănuia că va face.

— *Moby Dick* nu e despre un pește, a spus el. O balenă nu e pește.

— *Tiddler* e *de vis,* s-a entuziasmat Liv; era într-o dispoziție straniu de bună pentru un om care tocmai încheiase o poveste pasională de dragoste. Moral vorbind, este opusul poveștii despre băiatul care striga „lupul". Nu e un lucru rău să inventezi povești, este singurul lucru care te poate salva. Ăsta e mesajul cărții.

— E interesant că pentru tine o carte „de vis” e cea care explică pe larg de ce e bine să minți, a mormăit Charlie.

— Putem să ne întoarcem la Blundy și la Riddiough? s-a rățoit Gibbs.

— Dacă le-ai urmărit cearta despre Thatcher, e imposibil să nu fi văzut cum s-a încheiat. Nu mai știi? l-a întrebat Liv pe Simon.

— Nu cuvânt cu cuvânt.

— Nu ne petrecem chiar tot timpul pe Twitter, a adăugat Charlie.

— Este în *Tiddler* un pasaj, spre sfârșit, când Tiddler zice: „Mă rătăcisem, eram speriat, dar o poveste m-a adus acasă”. Toți ceilalți pești îi răspund „Ba nu te-a adus” și Tiddler le răspunde „Ba da, m-a adus”. Imediat după cearta de pe Twitter – poate zece minute mai târziu –, Paula Riddiough a scris un tweet adresat lui Damon Blundy, în care spunea „Mă rătăcisem, eram speriată, dar un conservator m-a adus acasă”. Blundy i-a răspuns cu un tweet: „Ba nu, nu te-a adus”, iar ea a replicat „Ba da, m-a adus!”

Liv l-a privit pe Gibbs, care se uita la ea cu gura căscată.

— În clipa în care am citit mesajele astea, mi-am dat seama că aveau o aventură.

— Nu mai sunt pe Twitter, i-a spus Simon lui Gibbs cu vocea aceea de care se temea Charlie, fiindcă atunci când el vorbea așa nici nu mai știa că ea există. Tweet-urile astea nu mai sunt pe net. Sau sunt și mă ramolesc eu.

— Normal că *acum* nu mai sunt, i-a răspuns Liv. Tweet-urile cu pricina au dispărut la câteva zeci de secunde după ce au apărut.

— Ești sigură, Liv? a întrebat-o Gibbs. Nu ți-ai imaginat tu toată treaba sau… ți-ai adus aminte greșit?

— Sunt 150 la sută sigură. Îi urmăresc pe amândoi pe Twitter. Eram cu ochii pe monitor în clipa în care tweet-urile alea au dispărut. Cred că

încă mai am DM-uri din ziua aceea – prieteni de-ai mei care le-au văzut și ei. Toată treaba bătuse la ochi chiar și înainte de citatele super drăgălașe de la sfârșit. Damon Blundy nu avea copii și scria întruna cum nu îi putea suferi și cum ura tot ce-avea de-a face cu copiii – în cazul ăsta, cum de știa *Gruffalo* și *Tiddler,* suficient de bine încât să le poată parodia cu atâta promptitudine, dacă nu avea o relație cu Paula Riddiough? Toată lumea știe că astea sunt cărțile ei preferate – în fine, toată lumea care îi urmărește tweet-urile, ca mine. Și, pe urmă, când cearta a fost urmată de replicile alea siropoase, a fost clar. Am tot așteptat să explodeze subiectul – printscreen-uri, tot ce trebuie –, însă nimeni n-a spus nimic, cel puțin nu în conversațiile generale de pe Twitter. Cred că mulți s-ar fi temut să-l enerveze pe Damon Blundy, știind cum îi atacă pe cei cu care are ceva.

Se apropia de ei un chelner.

— Nu! a lătrat Simon la el fără să se uite în direcția aceea. Nu acum!

Chelnerul s-a retras, părând recunoscător că de-acum înainte știa să se ferească de partea aceea a restaurantului.

— Ah, și era și o față zâmbitoare, a adăugat Liv.

— Ce? s-au repezit Simon și Gibbs în același timp.

— Da, după cele pe care vi le-am povestit deja – „ba nu, nu te-a adus", „ba da, m-a adus" etc. –, Blundy i-a trimis un tweet care consta doar într-o față zâmbitoare. Fără cuvinte.

A făcut o pauză, ca să obțină un efect dramatic maxim. Începea să-i facă plăcere rolul de martoră-expertă.

— Și… nu bag mâna în foc, dar cred că e posibil ca fața zâmbitoare să fi făcut cu ochiul.

Capitolul 11

MARȚI, 9 IULIE 2013

Hotelul Chancery nu s-a schimbat de când am fost aici ultima oară, în februarie. Mă așteptam să fie altfel. Aș fi vrut să fie altfel. Sau poate că-mi doresc să fiu eu altfel – să nu mai fiu fraiera care a sosit aici plină de speranță și de entuziasm cu cinci luni în urmă, gândindu-se că este pe cale să-și consume povestea clandestină de dragoste cu unul dintre cei mai faimoși editorialiști din Marea Britanie.

Totul e la fel. Decorul gri-roșu din hol, fotografiile cu flori pe pereți… Separat de recepție, printr-un paravan de sticlă, găsesc același bar sub forma unui dreptunghi îngust, unde ar fi imprudent să te așezi și să bei un pahar dacă nu îți dorești ca personalul barului să-ți audă toată conversația, plus orice bolboroseală ți-ar scoate stomacul. Camera nu poate fi mai mare de trei picioare în lățime. Astăzi nu e nimeni aici; nu-mi pot imagina că oamenii stau vreodată la bar, pe unul din cele douăsprezece scaune înalte, cu perne roșii, aranjate într-o linie perfectă. Cine ar vrea să stea acolo și să fie studiat de toată lumea care e la recepție și așteaptă să se cazeze – cum sunt eu acum?

Este o singură recepționeră de serviciu și în fața mea, la coadă, se află cel mai plictisitor bărbat din lume. E hotărât să pună absolut toate întrebările pe care le-ar putea pune un oaspete de hotel: despre internet, despre ora la care se ia micul dejun, despre programul sălii de fitness, despre sălile de conferință, despre ziare, despre apelul de trezire, dacă are în cameră minibar. Îmi reprim pornirea de a țipa la el: „Cum e posibil să vrei și să ai nevoie de atâtea lucruri?” Are chiar și un nume enervant, pe care a trebuit să i-l spună recepționerei pe litere, pentru că este atât de neobișnuit. U-s-k-a-l-i-s. S-a

băgat în fața mea pe treptele hotelului și chiar a alergat până la recepție doar ca să ajungă înaintea mea, nesimțitul. În timp ce aștept, mă întorc să văd dacă intră cineva pe ușa principală a hotelului. Tot drumul de la King's Cross – o plimbare de cincisprezece minute – am simțit că mă urmărește cineva, dar n-am văzut pe nimeni. Nici urmă de bărbatul cu șuvițe, niciun BMW albastru, nimeni care să se fi oprit din mers când mă opream eu și să fi lăsat privirea în jos.

Îmi spun singură că sunt paranoică. Nu m-a urmărit nimeni până aici. Nimeni nu știe unde sunt și ce fac, în afară de Regele Eduard.

L-am anunțat pe Adam că vin în Londra ca să încerc să dreg situația cu Melissa. Ba chiar i-am spus la ce hotel am să stau și că nu știu exact când mă întorc; poate că va fi nevoie să rămân peste noapte. „Nu mă duc la ea, vreau să fiu absolut sigură că nu mă întâlnesc cu Lee. Am s-o invit pe Melissa să stăm de vorbă pe teritoriul *meu,* în loc să mă aflu eu pe al ei, ca de obicei – în mod normal, ea mă poate da afară oricând vrea ea. De data asta, eu stabilesc regulile și am s-o dau afară, dacă se ajunge până acolo", i-am spus.

Adam m-a crezut. Până și eu m-am crezut. Suna plauzibil, fiindcă era adevărul. Am să-l transform în adevăr. Când ajung în cameră – dacă reușesc să ajung, dacă domnul Uskalis termină odată cu pălăvrăgeala –, primul lucru pe care am de gând să-l fac este să-i dau telefon Melissei și s-o invit să stăm de vorbă, însă numai dacă este dispusă ca în același timp să-și facă bagajul și să-l părăsească pe Lee, spunându-i că vrea să divorțeze. Evident că ea o să refuze. Pe urmă pot să-i dau mesaj lui Adam și să-i spun că Melissa a refuzat să ne întâlnim, dar că am să rămân la hotel și-o să încerc să-l sun un pic mai târziu.

Sunt o mincinoasă excelentă. Chiar legendară, aș putea spune.

În cele din urmă, tipul plictisitor o lasă în pace pe recepționeră.

— Am rezervat o cameră, îi spun eu.

— Vă mulțumesc pentru răbdare. Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați. Numele?

— Kate Zilber. Z-i-l-b-e-r.

Mă gândesc la disprețul lui Gavin – adică al Regelui Eduard – față de Damon Blundy, la faptul că îl consideră malefic. Oare de asta a ales să se ascundă în spatele numelui lui, când s-a purtat urât, din același motiv pentru care l-am ales eu acum pe al lui Kate? Ca dintr-un fel de răzbunare? Am dat hotelului Chancery o mulțime de informații despre Kate, niciuna despre mine.

— Da, văd aici rezervarea. Cameră dublă superioară, pentru o noapte?

— Exact.

Când îi întind cardul, ca avans pentru cheltuielile cu minibarul, nu se uită la numele de pe el, ci îmi întinde direct aparatul să introduc pinul.

Semnez acolo unde îmi spune ea, cu numele lui Kate, și primesc cheia camerei 419. Liftul e aproape la fel de îngust ca barul. Nu încap mai mult de două persoane. Pereții acoperiți cu oglinzi nu-l fac să pară mai spațios, ci doar mai ciudat: văd zeci de clone ale unei femei cu ochii goi, o tipă paranoică, cu părul nepieptănat.

Nu mi-am adus nicio perie de păr, machiaj sau parfum. Nici măcar n-am făcut duș în dimineața asta. Nu mă interesează cum arăt și cum miros. De data asta nu mă aflu aici mânată de gânduri romantice sau de dorințe sexuale.

După ce-i dau telefon Melissei și-i scriu un mesaj lui Adam, am să îi trimit un e-mail Regelui Eduard, comunicându-i numărul camerei și o oră, după cum am stabilit. Mă uit la ceas: 12:50 după-amiază. Ieri mi-a spus că poate veni oricând după ora 14:00. Am să-i zic să vină la 15:00, în felul ăsta îmi rămâne destul timp.

Destul timp ca să las ușa un pic întredeschisă, cu semnul de „Nu deranjați” atârnat. Să mă dezbrac, să mă urc în pat, să mă leg bine la ochi și pe urmă să aștept.

N-o să mă omoare. N-ar face una ca asta. Mi-a făcut niște lucruri oribile, poate că l-a omorât pe Damon Blundy, însă pe mine nu m-ar ucide.

Mâine-seară am să fiu din nou acasă, cu Sophie și cu Ethan, cu Adam. Dacă o să reușesc să ajung acasă cu bine, n-o să-l mai înșel niciodată. Niciodată. N-am să mai flirtez, n-o să mă mai uit pe Intimate Links, n-am să mai fac niciun lucru în legătură cu care ar trebui să mint.

Ușile liftului se deschid la etajul 4. Îmi scot telefonul din geantă în timp ce mă îndrept spre camera 419, simțind dintr-odată o nevoie bruscă de a-mi șterge orice urmă de pe site-ul Intimate Links. Dacă șterg anunțul „Vreau un secret” nu înseamnă că șterg cu buretele ceea ce s-a întâmplat, dar mă va ajuta măcar la nivel simbolic, am să simt că rup orice legătură cu ceva oribil.

Oare anunțul meu are să mai fie acolo, îngropat sub o grămadă de anunțuri noi? Poate că după un an sau doi sunt șterse automat.

Ajunsă în cameră – și ea decorată tot cu cenușiu și roșu – îmi arunc rucsacul pe pat, încercând să nu mă gândesc la patul însuși. Mi-am adus cu mine doar telefonul, eșarfa cu care să mă leg la ochi, lenjerie intimă de rezervă, o periuță și pastă de dinți.

Nu am de gând să fac sex cu el. Iar el n-o să insiste. Ar putea fără nicio problemă să îmi ceară sex în schimbul adevărului despre uciderea lui Damon Blundy, dar nu o s-o facă. Nu-mi pasă dacă nu vrea să scot niciun cuvânt, ca data trecută. O să afle în curând că intenționez să vorbesc exact cât am de gând.

Îi pasă de mine, îi pasă de ceea ce-mi doresc.

Atunci, de ce te-a mințit de două ori, de ce te-a păcălit într-un fel atât de dureros?

În regulă: nu am idee dacă îi pasă sau nu, nici măcar nu știu ce înseamnă „a păsa” sau „a ține la cineva” pentru un om precum Regele Eduard. Am încredere în el? Nu. Dar mă încred în el în legătură cu un lucru: informații.

Dacă trebuie să mă culc cu el ca să aflu cine l-a ucis pe Damon Blundy, am s-o fac. Am făcut sex când nu voiam, de fapt, de o mulțime de ori – niciodată împotriva voinței mele, ci de bunăvoie, ca să fac pe placul persoanei de lângă mine. De data aceasta, ar fi pentru propria satisfacție, pentru că vreau să înțeleg exact cum s-a amestecat viața mea cu chichițele unei anchete de crimă.

Pe ecranul telefonului, mă uit pe site-ul Intimate Links și intru la „Anunțuri personale”. În căsuța pentru căutare scriu „Secret”. E imposibil să mai fie aici anunțul după atâția ani.

Îmi apar mai multe rezultate. Niciunul nu este anunțul meu. Sunt prea recente. Apăs pe cel mai recent, postat pe 4 iulie, joia trecută. Are titlul „Caut o femeie care are un secret”. Încep să-l citesc, la început pentru că mi se pare misterios. Autorul spune că nu vrea nicio relație de lungă durată și nici sex.

Mi se taie răsuflarea când văd cuvintele „Tonomat muzical de un albastru palid cu maro”. Damon Blundy avea un tonomat albastru cu maro. A scris un editorial întreg despre el și l-a și pomenit în câteva alte articole. Ce se…?

Ah, futu-i!

Ăsta nu-i un anunț. E o descriere a uciderii lui Damon Blundy. Un cuțit – ascuțit chiar la locul faptei, însă el n-a fost înjunghiat…

Oh, Doamne Dumnezeule!

•

Mi-aș dori să nu fi citit, să nu știu exact cum a fost omorât Damon Blundy. Acum că știu cum, știu și de ce a fost ucis.

Știai deja. Nu te mai minți singură. Minte-i pe alții, dacă e nevoie, dar nu pe tine.

Ai știut încă din clipa în care ți-ai dat seama ce înseamnă „Nu e mai puțin mort”…

Un om a fost omorât din cauza a ceva ce-am spus eu.

Aproape că știu cine l-a omorât pe Damon. *Aproape.* Problema este c-ar putea fi oricare dintre mai multe persoane. Șansele ca poliția să-și dea seama, să facă legătura între tot ce se întâmplă, sunt nule, dacă nu le spun și eu ce știu.

Nu pot. Sau, mai curând, pot, dar știu că n-am s-o fac niciodată. Dacă ar avea loc un proces pentru crimă, totul s-ar afla, totul ar fi făcut public. Ar apărea în toate ziarele. Nu, nu pot lăsa să se întâmple asta, orice ar fi.

Recitesc anunțul „Caut o femeie care are un secret” de cinci ori, ca să mă asigur că nu-mi scapă nimic. Pe buza de sus mi se strâng câteva picături de sudoare rece. Cred c-o să leșin.

E pentru mine. Anunțul ăsta îmi e adresat mie. Trebuie să fie – nu există nimeni altcineva care să-l poată înțelege. Și autorul lui așteaptă un răspuns de cinci zile.

Apăs pe „răspunde”.

•

Keiran Holland @KeiranBHolland

Astăzi, soția mea își publică volumul – felicitări @IonaDennis73!

#soțmândru

07:50 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland Dacă i se vinde cartea în mai mult de 500 de exemplare, vă fac cinste cu un prânz la Ivy.

07:58 am – 27 iunie 2013

Keiran Holland @KeiranBHolland

@blunderfulme Chiar ești cel mai josnic dintre mișei, Damon! Acum îți verși veninul și asupra soției mele?

08:02 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland Nu e venin, e părerea mea. Dar ca să ne înțelegem – mă acuzi că mă port urât cu soția ta?

#epidemiedeipocrizie

08:04 am – 27 iunie 2013

Anne McSorley @lilorphanannie

@blunderfulme Ești un om incredibil de mârșav și de obraznic, Damon Blundy! @KeiranBHolland

08:10 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland Cine s-a purtat mai urât cu soția ta, tu sau eu? Hai să recapitulăm…

08:15 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland Tu: ai făcut niște jurăminte față de ea, s-o iubești și s-o prețuiești toată viața. Tot tu: ți-ai tras-o cu Paula R pe ascuns câteva luni bune, ți-ai părăsit soția pentru ea, întorcându-te la ea doar…

08:19 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland … când ți-a dat PR papucii, îți minți soția și lumea întreagă că doar pe ea ai iubit-o de la bun început și că nu te împaci cu ea doar fiindcă n-ai altă variantă.

08:21 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland Eu: nici n-o cunosc pe soția ta, nu am făcut niciun fel de promisiune, nu îi datorez nimic. Am sugerat pe Twitter că noua ei carte nu o să se vândă bine.

08:24 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@KeiranBHolland Care dintre noi doi s-a purtat mai urât cu @Iona Dennis73, Keiran – tu sau eu?

08:25 am – 27 iunie 2013

Damon Blundy @blunderfulme

@IonaDennis72 Cine te-a făcut să suferi mai mult, eu sau @KeiranBHolland?

08:26 am – 27 iunie 2013

Bryn Gilligan @sprinterbryng

Nu sunt un fan al lui Damon Blundy, dar are dreptate când spune că Keiran Holland e un ipocrit.

08:42 am – 27 iunie 2013

Bicester Mister @bicestermister

@sprinterbryng Du-te dracului de trișor mincinos, nenorocitule! Nu-i pasă nimănui ce crezi tu.

08:44 am – 27 iunie 2013

Capitolul 12

MARȚI, 9 IULIE 2013

— E scriitor, a strigat Simon în telefon, sperând c-o să poată fi auzit în ciuda vântului și a vâltorii râului. Scrie cărți horror, cu chestii supranaturale. Locuiește vizavi de școala dumneavoastră, pe Gaywood Road. Mă întrebam dacă ați avut vreodată de-a face cu el.

— Absolut deloc, i-a răspuns directoarea de școală cu nume complicat, a cărei voce de-abia o auzea.

Era clar că Nastia Grekov era de origine rusă ori ceva similar, cu toate că avea un accent cât se poate de britanic. Simon s-a gândit că probabil nu-i era prea ușor să lucreze într-o școală, când numele ei suna identic cu „mai naspa”[14].

— N-am auzit niciodată de el până am primit mesajul dumneavoastră, i-a spus ea. Mi-ați putea spune despre ce e vorba? Ar trebui să-mi fac griji în legătură cu bărbatul acesta?

— Nu, deloc.

Acum că își primise răspunsul, era nerăbdător să închidă mai repede. Ar fi trebuit să se întâlnească cu Hannah Blundy, la ea la cabinet, cu cinci minute înainte. Se afla în fața clădirii, gata să apese pe butonul interfonului, când începuse să-i sune telefonul.

— Spuneți „deloc” și cu toate acestea sunteți polițist, chiar detectiv, iar el scrie cărți horror, așa că… sunt un pic îngrijorată, i-a răspuns doamna Grekov. Ce-mi puteți spune ca să nu-mi mai fac griji? A comis vreo infracțiune domnul Tasker? E suspectat de ceva? Sunt responsabilă pentru bunăstarea și siguranța a sute de…

— Elevii dumneavoastră nu sunt în niciun fel de pericol, i-a spus Simon sperând din toată inima că

așa era; după încă două-trei asigurări abstracte, a reușit să scape de conversația cu ea.

De ce ura Reuben Tasker atât de tare școala de vizavi de el? Și o ura doar de la moartea lui Damon Blundy, după spusele lui Gibbs, care vorbise cu Jane, soția lui Tasker. Cu siguranță, trebuia să aibă ceva de-a face cu crima, dar ce legătură putea exista?

Simon a apăsat pe butonul interfonului. Cifra 21 de lângă ușă era atât de discret scrisă încât, chiar și cu razele soarelui ce cădeau direct pe ea, Simon aproape că n-a văzut-o. Era clar că lui Hannah Blundy îi mergea bine cabinetul de psihoterapie, dacă își permitea să închirieze spațiul în această casă mare, cu frontispiciul din stuc alb, în mijlocul unei străzi elegante aflate pe faleza din Silsford.

— Da? s-a auzit pârâitul unei voci prin interfon – să fi fost vocea lui Hannah?

— Sunt detectivul Simon Waterhouse, am o întâlnire cu Hannah Blun… cu Hannah Yeatman.

La muncă își folosea numele de fată. Simon nu înțelegea cum putea ajunge cineva în situația de a avea două nume, și cu unul singur era destul de rău. Lui îi era greu de fiecare dată când trebuia să-și spună numele cu voce tare.

Vocea pârâită a mai spus ceva, dar el n-a înțeles ce. Pe urmă s-a auzit un bâzâit puternic, din care Simon a înțeles că trebuia să împingă ușa și să intre în clădire. A trebuit să se lase cu toată puterea ca să pună în mișcare ușa masivă, de un negru lucios.

Se aștepta ca înăuntru să găsească o persoană sau indiciile prezenței unei persoane prin apropiere, dar nu era nimic – nicio zonă de primire, nici sunetul unor voci sau al unor mișcări. Simon stătea în mijlocul unui hol larg, elegant, cu pereți de culoarea mușt arului și cu parchetul în zigzag, întunecat la culoare și lucios. În fața lui se aflau două uși, una de fiecare parte: una era întredeschisă, alta închisă.

A înaintat și s-a uitat în încăperea a cărei ușă era întredeschisă. Arăta ca o sală de așteptare, aflată ea însăși în așteptarea unor oameni. Înăuntru erau o masă dreptunghiulară, cu picioare din lemn și tăblia din marmură groasă, pe care erau câteva reviste ilustrate, trei fotolii care păreau create pentru curtea unui rege, o sofa roz fără spătar care îi sugera lui Simon o limbă scoasă, și două plante înalte, cu frunze ca de cauciuc, în niște vase mari, din teracotă.

Decorurile atât de ostentativ desăvârșite îl făceau pe Simon să intre la bănuieli. Interiorul clădirii mirosea a vopsea proaspătă și a covoare noi. Și-a imaginat valuri de sânge stacojiu curgând pe scara în spirală din fața lui, revărsându-se spre el ca o panglică roșie ce se unduia.

A scuturat din cap, ca să scape de imaginea aceea.

— Bună ziua! a strigat el. E cineva? Hannah?

În capul scărilor din fața lui au apărut două picioare.

— Scuze!

Era vocea lui Hannah.

Simon se jena de cât de ușurat se simțea auzindu-i vocea. În clădire domnea o atmosferă stranie. Nu i-ar fi plăcut să se fi aflat singur înăuntru.

— Scuze, a repetat Hannah. Vorbeam cu un pacient la telefon și n-a fost ușor să-i închid. Urcați.

Simon a urmat-o în cabinetul ei, aflat la primul etaj, ezitând când a intrat în încăpere.

Incredibil. Cineva acoperise întreaga podea cu pictura unui peisaj chinezesc. Predominau albastrul și albul, din loc în loc fiind prezente și tușe de verde și roz-palid. Arăta ca modelul complicat de pe o ceașcă de ceai chinezească, numai că era o podea întreagă.

— Uluitor, nu-i așa? l-a întrebat Hannah, care zâmbea, dar avea ochii umflați și roșii, obrajii

palizi. L-a pictat o prietenă de-ale mele. E un geniu.

Pe peretele cel mai îndepărtat, deasupra unui fișet cu dosare, era un citat înrămat, care probabil fusese ales pentru relevanța lui psihologică:

„Temerile adânc înrădăcinate –
De ce să nu aibă și temerile rădăcini adânci? –
Și iubirea înspăimântătoare își trimite mlădițele palide la suprafață
Acolo unde nu crește nimic altceva”.

— Luați un loc aici, lângă apă, i-a spus Hannah.

La început, Simon a crezut că se referea la râul pictat pe parchet. Abia apoi a văzut carafa cu apă, aflată pe măsuța dintre canapea și fereastră; un pahar așezat cu fundul în sus se odihnea pe gura sticlei, pe post de capac. S-a așezat pe canapea, străduindu-se să nu fie deranjat de faptul că acolo stăteau pacienții lui Hannah. Sau – și mai rău – că acela era locul în care se întindeau ei.

— Sper că nu v-a fost prea peste mână să ne întâlnim aici, i-a spus ea.

— E în regulă. Te-ai întors la muncă?

— Nu. Doar… doar că prefer să stau aici decât să fiu singură acasă. Damon nu venea niciodată aici, așa că… E pur și simplu mai ușor.

— Deci nu aștepți pe nimeni? În afară de mine, vreau să spun.

Hannah a clătinat din cap.

— Ești sigură? a insistat Simon, încercând să pară cât mai relaxat. Nu a venit nimeni la tine în dimineața asta? Nu mă refer neapărat la un pacient.

Hannah a strâns buzele cu un gest crispat.

— Dacă știți – și se pare că știți –, de ce mă mai întrebați?

— Ai putea să-mi răspunzi, totuși?

— A trecut pe-aici Paula Riddiough, a rostit Hannah încet. Îmi este clar că v-a povestit totul.

Lui Simon i-a trecut prin minte să nege, însă și-a dat seama că dacă nega, ar fi trebuit să-i explice. Își dăduse seama, cu zece minute după ce Paula Riddiough plecase din biroul lui cu o zi înainte, că opusul orologic al unei întâlniri care începe la ora 10.10, la zece minute după fix, era o întâlnire care se încheia la zece minute înainte de fix. Întâlnirile cu psihoterapeuții erau faimoase pentru faptul că se încheiau cu zece minute înainte de fix. Nu că Simon ar fi știut din proprie experiență, dar auzise referiri la ora de 50 de minute.

— Tu ai contactat-o pe Paula ca să stabiliți întâlnirea asta sau ea te-a căutat pe tine?

— Ea m-a căutat pe mine.

— Și ai acceptat să vă întâlniți?

— Eram curioasă.

— Și? Ce voia?

Hannah a tresărit. Nu exista un gest mai clar că nu voia să vorbească despre asta. *De ce?*

— A vrut să-mi spună că nu l-a omorât ea pe Damon. I-am zis că nici nu m-am gândit că l-ar fi ucis ea. Fără să ezite o clipă, m-a întrebat imediat dacă l-am omorât eu.

Simon s-a încruntat.

— E imposibil să fi crezut că, dacă l-ai fi omorât, într-adevăr, i-ai fi mărturisit-o ei, a rostit el, vorbindu-și mai curând sieși decât lui Hannah.

— Știți ceva? Am impresia că exact asta a crezut, i-a răspuns Hannah, părând furioasă. Mi-a vorbit pe un ton oribil. Ca și cum am fi fost prietene bune și ne-am fi făcut confidențe, ca și cum mi-ar fi zis: „Haide, poți să recunoști că ți-ai omorât soțul, o să fie micul nostru secret”. Cred că îl ura atât de mult, încât i-ar fi plăcut să se împrietenească acum cu persoana care l-a omorât.

— Damon ți-a vorbit vreodată despre Paula?

— De multe ori ne distram copios, făcând mișto de ea. I se părea o tipă îngrozitoare.

— Culver Valley era circumscripția ei, atunci când Damon s-a mutat din Londra în Spilling, în

noiembrie 2011.

Hannah a tresărit.

Stingher și simțindu-se un pic vinovat, fără să știe exact de ce, Simon a continuat:

— Știi de ce a decis Damon să se mute în Culver Valley?

— Se săturase de Londra, presupun, a răspuns Hannah tăios. Nu sunt sigură. De asta ați venit? Ca să mă întrebați despre Paula Riddiough?

— Nu doar de asta. De ce nu vrei să vorbești despre Paula?

Hannah nu a răspuns nimic. L-a privit lung pe Simon, ca și cum ar fi fost rândul lui să vorbească și al ei să asculte.

— De ce ai mințit când te-am întrebat prima oară dacă ai avut programată vreo întâlnire?

— N-am mințit. Am… Uitați ce e, Paula l-a urât pe Damon și Damon a urât-o pe ea. Aș prefera să nu mă gândesc la ea, să nu vorbesc despre ea, să nu fie prezentă în încăperea asta. Putem schimba subiectul, vă rog?

— Nu vrei să vorbești despre ea cu mine, dar erai încântată să râzi de ea împreună cu Damon? Cum așa?

Hannah s-a uitat în altă parte.

— Ceva s-a schimbat, nu-i așa? Astăzi, când a venit…

— Uitați, nu vreau să vorbesc despre Paula Riddiough, a rostit Hannah cu hotărâre. Bine? Dacă ăsta e singurul subiect pe care aveți de gând să-l abordați, puteți să plecați încă de pe acum. N-a fost plăcut să fiu întrebată dacă l-am omorât pe Damon, și asta pe un ton care lăsa de înțeles că m-ar fi înțeles perfect dacă l-aș fi ucis.

— Înțeleg asta, dar…

— Nu-mi dau seama de ce i-ar păsa suficient încât să insiste să ne întâlnim în persoană, dar asta a făcut. Nu-mi dau seama de ce Damon a folosit o parte din numele ei în parola de la calculator, dar

asta a făcut. Acum – aveți pentru mine vreo întrebare care să nu fie despre Paula Riddiough?

I-a păsat suficient de mult încât să vrea să te întâlnească în persoană pentru că era îndrăgostită de soțul tău. La rândul lui, și el era îndrăgostit de ea, de unde și parola cu numele ei. Iar tu știi astea foarte bine, nu-i așa? Faci tot ce-ți stă în putință ca să eviți să recunoști adevărul, dar știi foarte bine.

După ce i-a lăsat câteva clipe la dispoziție pentru a se calma, Simon a întrebat-o:

— Îți spune ceva numele Nicki Clements?

— Nu. Cine e?

— O femeie care comenta în mod regulat articolele online ale lui Damon. Ne-a fost sugerată ideea c-ar fi fost obsedată de el. I-a pomenit vreodată numele față de tine?

— Nu.

— Trebuie să te rog ceva, a continuat Simon. Ai să vrei să spui nu, dar… cred că e important. Și-ți promit că orice aș vedea și nu este relevant pentru investigație nu va mai fi aflat de nimeni în afară de mine.

— Stați puțin, l-a întrerupt Hannah. Despre ce vorbim aici?

Nu avea rost să mai amâne, cu toate că era tentat să o facă. Ura să pună întrebări când știa dinainte că răspunsul avea să fie nu.

— Aș vrea să mă uit prin dosarele pacienților tăi. Ai obiceiul să îți notezi despre ce vorbiți?

Hannah a încuviințat din cap.

— Da. Și-mi pare rău, dar nici bătută nu am să vă las să le citiți.

— E posibil ca persoana care l-a ucis pe Damon să-și fi făcut la un moment dat o programare la tine. E posibil ca el sau ea să fi venit chiar în mod regulat.

Hannah s-a încruntat.

— E o presupunere cam ciudată, nu? Ce vă face să credeți asta?

Simon nu era pregătit să-i spună adevărul, așa că nu a spus nimic. Era sigur că avea dreptate.

— Îmi pare rău, a continuat Hannah. Sunt confidențiale. Munca e cam tot ce mi-a rămas acum, așa că integritatea profesională nu este negociabilă.

Simon se lupta din răsputeri să-și înăbușe frustrarea tot mai accentuată. Undeva în încăperea aceea se afla informația de care avea nevoie… Cel mai probabil, în fișetul acela.

— Ai vreo clientă cu numele de Nicki?

— Nu.

Oare și-ar fi folosit propriul nume?

— Dar Melissa Redgate?

Hannah a tresărit. Și-a dus repede mâna la gât, ca și cum ar fi tras de niște mărgele invizibile.

— Melissa, a șoptit ea. Ea l-a omorât pe Damon? Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule! a exclamat ea, cu ochii măriți de spaimă. Cuvintele alea, „Nu este mai puțin mort”…

— Ce? Ce, Hannah? Tocmai ți-ai dat seama de ceva – ce este?

Femeia și-a încordat buzele și a clătinat din cap.

— Hannah? Trebuie să-mi spui ce…

— Fișetul cu dosare, i-a răspuns ea, sărind în picioare; avea fața plină de pete roșii. Al treilea sertar de jos. Trebuie să… îmi pare rău, trebuie să iau un pic de aer.

Simon n-a urmat-o. I-a ascultat pașii pe trepte și a auzit cum s-a trântit ușa la parter. Oare acum era singur în clădire?

— Fișetul cu dosare, al treilea sertar de jos, și-a repetat el cu voce tare.

Nu este mai puțin mort. Decât ce? „Mai puțin” presupune un „decât”. Oare Simon era pe cale să afle răspunsul din dosarul unuia dintre pacienții lui Hannah? A deschis sertarul, văzând că în el se aflau dosarele cu numele începând cu literele „P-S”. A găsit dosarul ce purta numele „Melissa Redgate” și l-a scos. Cu inima bătându-i nebunește,

a început să-l răsfoiască. Când a ajuns la a patra pagină, s-a oprit și a citit cu mai multă atenție.

A înjurat în șoaptă. Asta era. Soluția era acolo, scrisă negru pe alb.

Avea sens. Însă reacția șocată a lui Hannah… Nu știuse, nu făcuse legătura până în clipa în care o îndemnase Simon să se gândească la pacienta „Melissa Redgate" ca la o posibilă criminală.

Simon a citit și a recitit cuvintele acelea. Tot nu știa cine îl omorâse pe Damon Blundy, dar începuse să se apropie. O parte importantă din puzzle își găsise locul. Simon știa acum tot ce știa și Hannah Blundy, precum și ceea ce știa femeia al cărei dosar îl ținea în mână. Știa de ce fusese ucis Damon Blundy în felul acela.

•

Charlie a simțit că îi vibra telefonul în buzunar. A oftat. Avea să fie interesant. N-avea niciun rost s-o roage pe Fortunata să facă mai puțină gălăgie. Mai încercase și înainte și nu avusese succes.

— Alo? a răspuns ea strigând.

— Ești la Mario's, i-a spus imediat Simon.

— Mai știi și alte cafenele în care proprietarii cântă cât e ziulica de lungă arii italienești în gura mare, făcându-și toți clienții să-și dorească să-i strângă de gât?

— Ce cauți acolo?

— O aștept pe Melissa Redgate. Nu știu de ce, dar a refuzat să vină la secție.

— Vreau să te întreb ceva. Despre Liv și Gibbs.

— Încerc să nu mă gândesc la ei. Cum de au tupeul să ne mintă în față în legătură cu prostia lor de aventură, după ce ne-am petrecut ani întregi ajutându-i să scape neprinși? Pun pariu că Sellers știe adevărul. El și Gibbs sunt frați de cruce, nu? Sau, mai bine zis, frați de nesimțire.

— E clar că mint, dar Gibbs nu e de acord. Urăște situația asta. Liv, în schimb, e încântată – în seara trecută, la restaurant, ar fi fost în stare să

vorbească toată noaptea despre așa-zisa lor despărțire, dacă am fi fost dispuși s-o ascultăm.

— Dar suntem amândoi de acord că, de fapt, nu s-au despărțit, nu? Adică e imposibil să se fi despărțit. Și-atunci, cum se face că, brusc, Liv vrea să credem că nu mai sunt împreună?

— O fi o nouă fantezie a mea? a sugerat Simon. Aici și voiam să ajung. Lui Liv îi place să inventeze lucruri. Îi plac fanteziile. Gibbs preferă realitatea, motiv pentru care ar prefera să ne spună adevărul, oricare ar fi acela.

— Lucrurile au rămas la fel. E imposibil să se fi schimbat: și-o trag și-și mint soții cu nerușinare.

— Nu, tocmai, ceva trebuie să se fi schimbat, ceva care a declanșat apariția poveștii ăsteia despre despărțire.

— De-abia te mai aud, a țipat Charlie, sperând că Fortunata avea să înțeleagă aluzia. Bine, și-atunci care e schimbarea? Nu îi părăsesc pe Dom și pe Debbie? Ce alte posibilități mai sunt?

— Cui îi pasă? La altceva voiam eu să ajung: la diferența dintre personalitățile lor, una fantezistă, una realistă. Gibbs ar părăsi-o pe Debbie și s-ar muta cu Liv într-o clipită, n-așteaptă decât un semn.

— Așa e.

— Își dorește o viață adevărată, alături de ea, însă ea nu vrea. Ea vrea să-și păstreze viața adevărată cu Dom și să aibă și o viață secretă, o fantezie cu Gibbs. Și *să mintă* în legătură cu ea.

— Așa… și ce înseamnă asta? l-a întrebat Charlie.

— Înseamnă că încep să înțeleg ceva ce înainte nu înțelegeam.

— Despre Liv și Gibbs?

— Nu. Mă rog, și despre ei, dar nu. Apropo, știu de ce nu a fost înjunghiat Damon Blundy.

Apelul s-a întrerupt. În spatele tejghelei, Fortunata a trecut de la „Madame Butterfly” la „Tosca”. Charlie își ținea telefonul deasupra cănii

cu ceai și se gândea dacă n-ar fi fost o idee mai bună să-i dea drumul înăuntru.

— Sergent Zailer?

Charlie a ridicat privirea.

— Ești Melissa?

Femeia a încuviințat din cap. Era micuță de înălțime și dolofană, cu părul negru, lung până la umeri, cu ochi mari căprui și cu o gropiță pronunțată în mijlocul bărbiei. Avea o geantă pe umăr și ținea mâinile încleștate pe o pungă portocalie din plastic. Judecând după cum o ținea, Charlie a dedus că înăuntru se afla ceva important. Prin punga semitransparentă se vedea ceva ce semăna cu niște cărți.

— Ia loc! O să vină imediat să-ți ia comanda, între strofa asta și refren.

Melissa nu s-a așezat. A privit-o neliniștită pe Fortunata, tresărind puternic când aceasta a atins o notă de sus.

— N-ar trebui să mergem undeva unde este mai liniște?

— Ce zici de secție?

Melissa a părut indignată, de parcă Charlie i-ar fi propus să meargă la un bordel.

— V-am spus, nu vreau să merg acolo. O dată mi-a fost suficient. Am fost de acord să particip la o conversație normală, nu la un interviu oficial.

Charlie a încuviințat din cap. Nu știa care își imagina Melissa că era diferența dintre o conversație obișnuită și un interviu, dar nu avea de gând s-o lumineze – nu înainte de a afla ce avea în punga portocalie.

— Atunci, e și ăsta un loc suficient de bun. Și au niște prăjituri delicioase, a spus ea, făcând semn spre firimiturile din farfuria pe care o avea în față.

Melissa s-a așezat vizavi de ea cu o expresie resemnată. Lui Charlie i s-a părut că-și dă seama ce gen de personalitate avea: supusă, temătoare față de orice reprezentant al autorității, cu o tendință spre a-și reprima orice resentiment – iar

resentimentele deveneau cu atât mai puternice, cu cât le reprima mai mult.

— Așadar putem să stăm de vorbă chiar acum. Din câte înțeleg, nu ai un alibi pentru luni dimineață.

— Ba am, a spus Melissa. Lucram. Acasă. Nu e vina mea că lucrez acasă. Mulți oameni o fac și nu sunt toți criminali.

— Între orele 8:30 și 10:30 n-ai vorbit la telefon, n-ai trimis niciun e-mail, niciun mesaj scris?

— Nu. M-am ocupat de hârțogăraie. Adică pe hârtie. Nu online. De unde știți toate astea?

— Am stat de vorbă cu colegii mei, i-a răspuns Charlie. Îmi pare rău, nu genul ăsta de conversație ai fi vrut să purtăm? Despre ce voiai să vorbim?

— Despre nimic. Dumneavoastră ați vrut să ne întâlnim, nu mai știți?

Melissa a strecurat punga de plastic din poală pe podea, împingând-o apoi sub masă. Cu cât mai aspră era Charlie, cu atât se îndepărta de conținutul pungii. *E momentul și fiu diplomată.*

— Asta așa e. Știi, suntem obligați să punem întrebările astea. Am impresia c-ai adus ceva să-mi arăți? a întrebat-o Charlie zâmbind.

— Nu, i-a răspuns Melissa tăios.

Mincinoaso!

În gând, Charlie era tare furioasă pe ea însăși fiindcă devenise prea agresivă, prea curând. De ce făcuse o greșeală atât de prostească? Era prea ușor să dea vina pe Melissa, dar… ceva în legătură cu femeia care ședea înaintea ei o făcea să se cutremure, i se făcea pielea de găină. Nu o plăcea.

Pentru că a încălcat o limită, ca și Liv. S-a căsătorit cu fratele celei mai bune prietene ale ei. Psihologie la mintea cocoșului.

— Sper că nu te deranjează, așa că am să-ți pun câteva întrebări care nu au legătură cu alibiul, i-a spus Charlie.

— De asta am venit. Mă bucur să fiu de ajutor, dacă am cu ce. Întrebați-mă.

— Ai cumva mașină?

— Mașină?

— Da, i-a răspuns Charlie, mimând mișcările din timpul condusului. Știi tu, patru roți, schimbător de viteză, bord…

— Ce legătură are asta? a întrebat Melissa.

— Sincer, nu știu. Ți-am spus și la telefon, eu nu sunt detectiv, sunt un mic executant, pun și eu întrebările pe care mi le-a dat altcineva.

Fortunata a ales momentul acela pentru a veni lângă ele, având în mână un carnet cu paginile ondulate de umezeală și un creion.

— Ați dori ceva? a întrebat ea, tare de tot.

Melissa s-a tras înapoi.

— Încă un latte pentru Charlie?

— Da, mai adu-mi unul. Mersi.

— Și pentru prietena Charlie?

— O cola fără zahăr, vă rog, i-a răspuns Melissa.

Odată ce au rămas din nou singure, i-a răspuns:

— Da. Am mașină. Ce întrebare ciudată!

— Și o împărți cu Lee sau e doar a ta?

— Avem fiecare câte o mașină. Lee are un Vauxhall Insignia, iar eu am o Mazda RX-8.

— Ce fel de șoferiță ești? Ai circula fără probleme noaptea, singură în mașină, pe o autostradă? Faci doar drumuri scurte, locale, dacă nu e Lee cu tine?

— Nu.

Melissa părea să bănuiască că i se pregătea un fel de farsă.

— Conduc des noaptea pe autostradă, singură. Când mama și tata au divorțat, el s-a mutat în Truro. Mă duc adesea cu mașina să-l vizitez, singură, și de multe ori mă întorc la 2–3 dimineața. Conduc pe orice vreme, trec cu mașina și prin centrul Londrei la o oră de vârf, dacă e nevoie. Aș conduce și când e un strat subțire de zăpadă, dacă m-ar lăsa Lee – dintre noi doi, el e de departe ce mai precaut. Am fost suficient de exactă pentru dumneavoastră?

— Cred că da.

— Chiar nu știți de ce vi s-a cerut să mă întrebați asta?

— N-am nicio idee. Ce e în punga portocalie de sub masă?

Melissa și-a îndepărtat repede privirea, ca și cum, dacă evita ochii lui Charlie, ar fi putut evita și să-i răspundă.

— Melissa? Ai adus ceva. Înseamnă c-ai vrut să-mi arăți lucrul acela.

— M-am răzgândit. Nu cred că are ceva de-a face cu moartea lui Damon Blundy.

— Dar la început așa ai crezut? Te rog, arată-mi. Dacă există chiar și cea mai vagă șansă să arunce o rază de lumină asupra cazului, trebuie să-l văd.

Melissei i s-au umplut ochii de lacrimi.

— Păi, știți unde este, dacă vreți să vă uitați, i-a răspuns ea.

Charlie s-a ridicat, a trecut pe partea cealaltă a mesei și a luat punga. Doar pentru ca Melissa să se poată consola spunându-și: „Nu i-am dat-o eu, a luat-o ea”. Ce nebunie!

Golind punga pe masă, Charlie și-a dat seama că ghicise aproape corect. Nu erau cărți, ci două caiete albe, cu cotoare subțiri. Hârtie dictando. Pe coperta unuia dintre ele, cu un pix albastru care lăsase urme adânci, fusese scris „Minciunile”, cu un scris simplu, copilăros. Pe celălalt cineva scrisese doar „MINCIUNI”. Cu litere mari.

Charlie a deschis primul caiet și a început să-l frunzărească.

— „S-a prefăcut că participă la un maraton pentru caritate, i-a convins pe Mama și Tata să contribuie pentru cauză”, a citit ea cu voce tare. „A promis să nu se mai apropie de motocicleta lui Danny McKillop, astăzi s-a urcat pe ea fără cască”. Ce sunt astea?

— Pagini întregi de minciuni, i-a răspuns Melissa. Două caiete pline cu minciuni. Le-am găsit în casa părinților lui Nicki, când eu și Lee am

fost acolo în weekendul ăsta. Am… o să sune groaznic, dar am cotrobăit prin vechiul dormitor al lui Nicki. Lee, împreună cu mama și cu tatăl lui au mers la plimbare, iar eu… în fine, am fost atât de îngrijorată de chestia asta cu Damon Blundy – de gândul că Nicki chiar ar fi putut să… S-a oprit o clipă, închizând ochii. Știam că Quentin și Nora păstrează în pod multe dintre lucrurile ei vechi, așa că m-am gândit să arunc o privire. Nu ca să găsesc ceva legat în mod direct de moartea lui Damon Blundy – evident –, nu-l cunoștea pe Blundy în copilărie…

— Atunci de ce? a întrebat-o Charlie. Ce sperai să găsești?

— Nu știu, a șoptit Melissa înlăcrimată. Poate ceva care să mă ajute s-o înțeleg mai bine pe Nicki. Psihologia ei, de ce minte. Când era adolescentă, părinții aproape c-au internat-o la nebuni. Lee nu vorbește despre asta, dar se pare c-au ajuns chiar să o ducă până la poartă, până la spitalul de nebuni, însă în cele din urmă nu au putut să o lase acolo.

— S-o interneze la nebuni?

Pentru că-și mințea părinții când era adolescentă? Toată lumea face asta. E absurd.

Melissa a încuviințat din cap.

— Și așa… ai găsit caietele astea?

A început iarăși să le frunzărească. Era un catastif al tuturor minciunilor rostite – o arhivă de minciuni, fiecare fiind trecută într-o căsuță separată, cu câte o linie trasă cu cerneală albastră deasupra și sub ea, fiecare însoțită de câte o dată și de câte un număr care n-avea legătură cu data.

— … ai găsit caietele astea, în care Nicki a trecut în revistă toate minciunile pe care le-a spus vreodată părinților ei. Ce ciudat! De ce ar face cineva așa ceva? Și ce sunt numerele astea de după minciuni – 150, 250, 300 –, ce înseamnă?

Melissa n-a spus nimic. Părea nesigură.

— Te rog, Melissa, dacă știi ce înseamnă lucrurile astea sau de ce a făcut Nicki așa ceva,

trebuie să-mi spui. E posibil ca ceea ce gândești acum să fie adevărat: dacă e destul de nebună încât să facă o listă a minciunilor spuse și s-o păstreze așa, atunci poate fi suficient de nebună pentru a fi capabilă să…

— Nu. Nu asta… s-a bâlbâit Melissa disperată. Nu e scrisul lui Nicki. E al lui Lee.

— Lee? Adică fratele ei?

— Și soțul meu, da.

— Ești sigură? Lee a ținut un catastif cu toate minciunile surorii lui? De ce-ar fi făcut așa ceva?

— Nu știu. Iar caietele le-am găsit printre lucrurile lui Nicki, nu printre ale lui, dar e clar că e scrisul lui.

Două lacrimi s-au prelins, pe un drum sinuos, pe obrajii Melissei.

— Mi-e prea frică să-l întreb despre asta. Am încercat să-i spun lui Nicki despre caiete și mi-a închis telefonul. Mi-e teamă că am renunțat la cea mai bună prietenă a mea pentru…

Melissa și-a mușcat tare buza de jos. Părea să fi luat decizia de a nu mai da glas acelui ultim gând.

— Pot să păstrez eu caietele? a întrebat-o Charlie. Sunt sigură că nu au nicio influență asupra anchetei pentru crima lui Damon Blundy, dar… aș vrea să le arăt unor oameni care știu mai multe despre cazul ăsta.

— Păstrați-le. Tare mi-aș dori să nu le fi găsit niciodată.

Oare era îngrijorată că soțul ei, nu sora acestuia, ar fi trebuit să ajungă la spitalul de nebuni? Charlie și-ar fi făcut griji, dacă ar fi fost în locul ei. Cine face liste de minciuni?

A început să vibreze masa.

— Vă sună telefonul, i-a spus Melissa.

Cel mai probabil era Simon, care îi telefona ca s-o mai tachineze cu vreun alt indiciu ambiguu.

— Îmi pare rău, i-a spus ea. Îl închid imediat. Îl pun… ah!

Nu era un apel. Era un e-mail, primit în contul „Confident”, cel pe care îl crease ca să poată pune anunțul „Caut o femeie care are un secret” pe Intimate Links.

— Mă scuzi o clipă, te rog?

A plecat fără să remarce dacă Melisa i-a răspuns ceva sau nu.

În toaleta de la Mario’s, în care, din fericire, nu pătrundeau trilurile Fortunatei, Charlie a deschis e-mailul trimis de „Nicki”, de la adresa „nickinerusinata@hushmail.com”. A început să citească.

Interesant și… ah, căcat! E prea interesant. Posibil fatal.

I-a dat mesaj lui Simon: „Tocmai am primit un răspuns la mesajul meu de pe Intimate Links, de la Nicki. Hai să ne întâlnim repede la secție, cu toată echipa. C”.

S-a întors în grabă la masă.

— Îmi pare rău, trebuie să plec, i-a spus ea Melissei. A apărut ceva urgent. Știți pe cineva care folosește numele de Regele Eduard?

— Dacă îl cunosc personal? Nu. Adică, evident c-am auzit de Regele Eduard, cel al doamnei Simpson[15]. La el vă referiți?

Ori era serioasă, ori era cea mai subtilă țipă sarcastică din lume.

— Nu, mă refer la un bărbat în carne și oase, care folosește numele de Regele Eduard. Posibil o cunoștință a lui Nicki.

Melissa a clătinat din cap.

— N-am auzit niciodată de el, a spus ea.

De la: Nicki <nickinerusinata@hushmail.com>
Data: Marți, 9 iulie 2013 14:10:21
Către: < Confident2013@gmail.com >
Subiect: RE: Caut o femeie care are un secret

Întâi Regele Eduard, apoi Damon Blundy, pe urmă Gavin și acum Confidentul – a patra identitate pe care

ți-o asumi. Chiar ai crezut c-o să mă mai păcălești o dată?

Presupun că tu ești persoana căreia îi scriu – bărbatul pe care îl știu drept Regele Eduard al VII-lea. Mă îndoiesc că polițiștii ar fi atât de idioți încât să publice pe un site de matrimoniale detaliile de la locul unei crime. Și singura altă persoană care ai putea fi este soția lui Damon, Hannah.

Nu înțelegi cum ar putea fi ea, nu? Te gândești la cuțitul ăla și la felul în care l-ai folosit ca să-l ucizi pe Damon, la ce înseamnă – cred că este un secret pe care doar noi doi îl știm. Ei bine, te înșeli.

Cu toate astea, nu cred că l-a omorât Hannah. Ea nu avea motiv – sau mai curând, ea nu știa că are un motiv. Am avut grijă ca ea să nu afle despre mine și despre Damon (nu c-ar fi existat vreodată un „eu și Damon", evident).

Cred că tu l-ai ucis, Rege Eduard. Chiar dacă spui în anunț că bănuiești că ucigașa este o femeie. Cine, adică eu? Încerci să mă sperii, să mă faci să cred c-ai putea să-mi înscenezi vina pentru moartea lui Damon? Dar eu n-am avut niciun motiv să-l omor, nu?

Tu, pe de altă parte, aveai un ditamai motivul: erai gelos. Prefăcându-te atâta timp că ești Damon, m-ai lăsat – m-ai încurajat – să mă îndrăgostesc de un om care nu erai pe de-a întregul tu, dar nu era pe de-a întregul nici Damon. M-am îndrăgostit de e-mailurile tale și de editorialele lui: de „Damon" cel sensibil din viața particulară și de cel public, aspru. Acela era bărbatul de care am devenit obsedată – combinația aceea fascinantă, contradictorie, complicată, de care mă îndrăgostisem. Era o singură problemă: el nu exista decât în capul meu.

Nu ai bănuit că odată ce ai să mă faci să mă îndrăgostesc de Damon, ai să devii gelos pe el?

De ce n-ai inventat un nume – unul care să nu fi aparținut unui om adevărat, de care să mă pot agăța?

Și ai mai avut un motiv ca să-l ucizi pe Damon: să demonstrezi că nu ești el. După ce m-ai păcălit în halul ăla, știai că n-aș mai fi crezut nicio vorbă din ce-mi spui. Îmi spuseseși că nu ești Damon Blundy, dar de ce te-aș fi crezut? Te-am crezut, în cele din urmă, dar a durat o vreme. Timp de câteva luni, am bănuit că erai, de fapt, Damon, prefăcându-te că nu ești tu. Odată ce mi-am dat seama că mă poți minți cu atâta nerușinare, orice ar fi putut fi adevărat. Puteai să minți chiar și atunci când mi-ai spus că erai el, sau puteai minți atunci când mi-ai spus că nu erai el – de unde să știu?

De asta l-ai omorât așa. Doar Regele Eduard, ai crezut tu, ar fi ales felul acela anume de a omorî. Așa îmi demonstrai că tu, Regele Eduard, existai independent de Damon Blundy. I-ai sacrificat viața ca să-mi demonstrezi cât însemn pentru tine. Înțeleg asta. Dar nu-l pot iubi sau ierta pe ucigașul lui Damon Blundy. L-am iubit, cu toate că nu l-am cunoscut, și o parte din ceea ce-am iubit chiar era el. Nu uita că am citit aproape la fel de multe cuvinte scrise de el, precum am citit cuvintele tale.

Nu era un om rău. Te-ai înșelat când ai vorbit despre el sub identitatea lui Gavin. Damon era din soiul cel mai bun de om bun: era genul de om care-i gata să sacrifice imaginea propriei bunătăți în ochii lumii, precum și întărirea stimei de sine pe care o aducea aceasta, pentru a influența soarta lumii. Damon Blundy nu era un om bun – era un om măreț. El le-a luat apărarea oamenilor obișnuiți. I-a forțat pe ipocriți și pe mediocri să privească în față adevărurile neplăcute, pentru a avea ocazia de a deveni cele mai bune variante ale lor. Aproape nimeni nu a înțeles asta despre el.

Probabil te-ai așteptat ca detaliile felului în care l-ai ucis să apară în ziare, iar când nu au făcut-o, ai scris anunțul „Caut o femeie care are un secret”, ca să te asiguri că aflu cum anume a fost ucis. Ce sperai că avea să se întâmple? Te așteptai să consider o crimă brutală drept dovada de netăgăduit că mă iubești, ca apoi să-ți mai dau o șansă? Sau pur și simplu ai vrut să știu că tu, Regele Eduard, ești o persoană de sine stătătoare?

Care persoană, însă? Cine ești, Rege Eduard? Te aștept aici, în hotelul „nostru”, doar pentru că trebuie să aflu răspunsul la această întrebare. Dar unde ești? Mă așteptam să fi sosit până acum.

Te rog, nu mă dezamăgi încă o dată. Ți-am trimis e-mail pe adresa ta de Rege Eduard și pe cea de Gavin, scriindu-ți că sunt în camera 419 de la hotelul Chancery din Bloomsbury – exact ca data trecută. Am să aștept atât cât e nevoie. Te rog să vii.

Nicki

Trimis de pe BlackBerry10

Capitolul 13

MARȚI, 9 IULIE 2013

Regele Eduard întârzie. Până acum a întârziat aproape o oră. În ultima oră n-am mai primit nimic de la el, cu excepția unui SMS în care îmi spunea: „Așteaptă. Nu te mișca. Vin imediat ce pot. Închide telefonul, pregătește camera și așteaptă".

Sunt pregătită. În pat, legată la ochi. Draperiile sunt trase; ușa e întredeschisă; semnul „Nu deranjați" e așezat la locul lui.

Inima îmi ticăie în piept. E singurul sunet pe care-l aud, de când am oprit aerul condiționat prea zgomotos. Mă duce cu gândul la ceasul vechi din bucătăria lui Lee și a Melissei. Tic-tac-tic…

Ultima dată când am stat legată la ochi pe un pat din hotelul Chancery, așteptând să sosească Regele Eduard, mi-am spus că dacă mă strangula sau mă răpea, măcar exista și o parte pozitivă: când Melissa ar fi fost întrebată de toată lumea „Dar erați cele mai bune prietene, trebuie să știi ceva despre ce făcea Nicki?!", avea să fie forțată să le spună că-mi interzisese să-i mai spun secretele mele. Avea să fie forțată să recunoască – în fața poliției, în fața propriei conștiințe – că era posibil ca strictețea ei morală să mă fi condamnat la moarte.

Așa cum neghiobia ta l-a condamnat la moarte pe Damon Blundy?

Mă întreb ce fac acum Adam, Sophie și Ethan. Probabil că Adam pregătește cina. Sophie probabil e pe internet, caută pe Google competiții medicale sau de talente, își plănuiește cea mai rapidă cale spre a deveni o cântăreață de succes, ca Una Healey, din The Saturdays. Ethan îi explică răbdător lui Adam de ce trebuie să se mute din bancă la școală, fiindcă Nikhil vorbește întruna despre cât de tare o iubește pe Jessica și e groaznic

de plictisitor. Sau joacă Minecraft. Nu știu exact ce e asta, dar fiul meu e obsedat. Ieri mi-a spus pe un ton teribil de entuziasmat: „Mami, am peste 300 de găini care îmi păzesc lumea!”

Tare aș vrea să fiu acasă cu familia mea. M-am înșelat când am crezut că Bartholomew Gardens și Spillingul nu ar putea să devină „acasă”. Camera asta, hotelul ăsta, este cel mai „neacasă” loc din toată lumea. Dacă scap de aici cu viață, n-am să mai vin niciodată.

Aud de undeva din apropiere un scrâșnet. Înțepenesc. El să fie?

Rămân nemișcată. Una câte una, secundele se dilată și apoi se contractă, imaginația mea dă fuga până la capătul fiecărei clipe și înapoi.

— Nu te mișca, spune o voce de bărbat. Nu spune nimic. Nu atinge eșarfa. Lasă-ți mâinile unde sunt, pe lângă corp.

Se aude un pocnet când se închide ușa.

N-am mai auzit niciodată vocea aceea. *Nu e cineva din viața mea reală. Slavă Domnului*! Cu toate că nu mi-am permis să mă tem de ce e mai rău, sunt ușurată.

Mă bucur c-am auzit, în sfârșit, vocea Regelui Eduard. Când ne-am întâlnit, în februarie, făcusem un pact de tăcere. Atunci nu a scos o vorbă.

Rămân cu totul nemișcată. Sunt dispusă să nu vorbesc deocamdată, pentru că vreau să ascult. Ce face? Aud niște mișcări. O bandă adezivă dezlipită, un sunet ca de foarfecă, scâncete…

O femeie? A adus cu el o femeie?

Banda adezivă. Damon Blundy avea un cuțit lipit de față cu bandă adezivă. Încheieturile și gleznele îi erau prinse laolaltă, legate de scaun cu bandă adezivă…

Ce-are de gând Regele Eduard să facă? Acum că a sosit, sunt mai convinsă ca niciodată că nu are să-mi facă rău. Însă mi-a sporit și teama, transformându-se într-o groază de nedescris. Acum

cred că nu m-aș putea mișca din nou nici dacă aș vrea.

Scâncetele se opresc – nu de bunăvoie, ci par mai curând înăbușite. Se aude iar zgomotul unei bande adezive desfășurate și sunetul de foarfecă.

E clar, mai e cineva în cameră cu noi. Regele Eduard i-a închis gura cu bandă adezivă. Răsuflu adânc, umplându-mi plămânii cu cât mai mult aer cu putință.

— Nu-ți face griji, Nicki, spune Regele Eduard. Îți e teamă că am să-i fac rău, dar n-am s-o fac. N-am de gând să fac rău nimănui. Dacă asta vrei, ea o să iasă din încăperea asta vie și nevătămată după ce terminăm.

— Ce să terminăm? îl întreb cu vocea atât de răgușită încât nu mi-o recunosc nici eu. Spune-mi ce vreau să știu – spune-mi totul.

Îmi smulg eșarfa de la ochi și-l văd, e o umbră care se mișcă în semiîntuneric. Văd și un scaun pe care se află cineva…

— Puneți-o la loc! se răstește Regele Eduard. Ai fost de acord cu condițiile mele.

— Iar tu mi-ai spus că ești Damon Blundy, nenorocit mizerabil! Dă-mi un singur motiv pentru care ar trebui să respect orice promisiune ți-am făcut vreodată.

M-aș fi ținut de cuvânt, dacă nu ar fi adus cu el o femeie. Prezența ei și pericolul în care se poate afla i-au răpit puterea pe care o avea asupra mea.

Mă întind spre lanțul de metal care atârnă de sub abajurul veiozei de lângă pat și trag.

La început, figura lui e asemenea bucăților unui puzzle așezate în ordine greșită. Străfulgerări ale unor imagini familiare, care însă nu reușesc să alcătuiască o figură pe care să o recunosc. Apoi creierul meu mă prinde din urmă și pune totul cap la cap. Știu cine e bărbatul ăsta. Știu de ce e capabil.

Durere. O suferință inimaginabilă.

Știu c-aș fi mai în siguranță dacă ar fi altcineva, oricine altcineva…

Se îndreaptă spre mine cu banda adezivă în mână.

Deschid gura ca să urlu.

Bryn Gilligan se sinucide și mărturisește că a comis o crimă

Marți, 9 iulie 2013, Daily Herald Online

Alergătorul căzut în dizgrație Bryn Gilligan, în vârstă de 28 de ani, și-a luat astăzi viața. Trupul lui neînsuflețit a fost găsit de mama sa, Jennifer, în vârstă de 56 de ani, când s-a întors de la clubul de sănătate în casa în care locuia împreună cu fiul ei, în Norwich. Un asistent de ambulanță prezent la fața locului susține că a văzut un bilet de sinucigaș în care Gilligan mărturisea că l-a ucis pe Damon Blundy, editorialistul de la Daily Herald.

Blundy, unul dintre susținătorii cei mai vocali ai dreptului lui Gilligan de a participa din nou la competiții sportive, a fost găsit mort în casa lui din Spilling, luni, 1 iulie. Poliția îi investighează moartea. Detectivul Sam Kombothekra de la Poliția din Culver Valley a declarat: „Un comentariu în etapa aceasta a anchetei ar fi prematur”. Kombothekra nu a dorit să confirme sau să infirme faptul că Gilligan a lăsat un bilet ce conține o mărturisire.

Sinuciderea lui Gilligan a avut loc după un schimb împătimit de replici pe Twitter, în timpul căruia tânărului sportiv i s-a spus că este „mizerabil”, „un nenorocit” și „o risipă de piele”. Poliția din Norfolk a anunțat că Gilligan înghițise mai multe tablete dintr-un analgezic foarte puternic înainte de a se întinde pe podeaua din bucătărie, unde a și fost găsit.

Când mama sa a încercat să îl trezească și nu a reușit, a telefonat serviciului de ambulanță. „Laptopul lui Bryn era pe masa din bucătărie”, a declarat ea. „Pe monitor se afla un tweet de la un străin, care îl acuza că nu are «nicio fărâmă de integritate». Cred că tweet-ul acela a fost picătura care a umplut paharul. Așa că omul care i-a scris asta are mâinile mânjite de sânge”.

Doamna Gilligan a mai spus: „Îi consider vinovați pe toți agresorii de pe internet pentru moartea fiului

meu iubit. Bryn știa c-a făcut greșeli grave, dar merita o a doua șansă. Nu o merită toată lumea?”

În anul 2010 lui Gilligan i se interzisese pe viață să mai participe la competiții sportive, după ce a ieșit la iveală faptul că luase vreme de mai mulți ani substanțe ilegale menite să-i îmbunătățească performanțele. În septembrie 2011 apelul său, prin care cerea să fie ridicată interdicția, a fost respins de Curtea pentru Arbitrare Sportivă.

„Acesta a fost începutul sfârșitului pentru el”, a spus mama lui. „Simțea că nu mai avea niciun viitor, așa că trăia prin intermediul internetului. Iar internetul era plin de oameni care îi spuneau întruna că-l urăsc. Cum puteau să-l urască? Nici măcar nu-l cunoșteau. Și acum, din cauza lor și a unuia cum e Keiran Holland, care a avut o voce puternică în presă și l-a condamnat întruna pe Bryn, eu mi-am pierdut singurul fiu”.

Gilligan nu este prima victimă a agresivității online care s-a sinucis. Mama lui a mai declarat: „Twitter-ul și Facebook-ul trebuie să facă ceva ca asemenea lucruri să nu se mai întâmple. De data asta e fiul meu, dar data viitoare ar putea fi băiatul sau fiica altcuiva”.

Deocamdată nu a apărut nicio reacție oficială de la Twitter sau de la Facebook în privința morții lui Gilligan.

Capitolul 14

MARȚI, 9 IULIE 2013

— În sfârșit, i-a spus Charlie lui Simon când acesta a intrat intempestiv în Departamentul pentru Investigarea Crimelor, ca și cum ar fi fost un obiect periculos, aruncat de la distanță; lipsise o vreme.

— Scuze, a mormăit el. Căcatul ăsta cu Bryn Gilligan face numai probleme peste probleme.

Sam, Gibbs, Sellers și Proust s-au dat la o parte din calea lui, în timp ce se îndrepta țintă spre Charlie.

— Trimite imediat pe cineva cu cap de la Poliția din Londra la camera 419 din hotelul Chancery. Regele Eduard are s-o omoare pe Nicki în camera aia dacă nu ajungem noi primii. După ce aranjezi să se ducă cineva, mergi și tu acolo. Vin și eu cât pot de repede.

— Dar nu poți să… a început Charlie să protesteze.

— Trebuie. Trebuie să le explic celorlalți și, acum că a apărut și nebunia asta cu Gilligan, e nevoie de mine aici. Uite, ești singura dintre noi care n-ar trebui să fie deloc implicată în ancheta lui Blundy – n-ai de ce să nu mergi în Londra.

— „N-ar trebui să fie deloc implicată în anchetă”, a repetat Proust. Mă întreb dacă ăsta e un eufemism pentru „n-ar fi trebuit să posteze detalii despre crimă pe un site de matrimoniale fără permisiune”.

— Dar a funcționat, nu? s-a răstit Charlie la el. Apoi a adăugat către Simon:

— Mda, faptul că eu nu fac parte din Departamentul pentru Investigarea Crimelor înseamnă că n-ar trebui să-mi ceri să fac *nimic*. Nu înseamnă că poți să mă trimiți în Londra de câte ori ai tu chef. Cine e Regele Eduard?

— El l-a omorât pe Damon Blundy? a întrebat Gibbs părând la fel de disperat pe cât se simțea Charlie.

— Du-te, a insistat Simon. N-o să pierzi nimic. Îți spun eu totul mai târziu. Nu am timp să-ți explic acum.

— Of, ce dracu'… Bine, mă duc.

— Mai repede! a strigat Simon după ea.

Charlie a înjurat în barbă tot drumul până la biroul ei. Nenorocit, dictator și enervant! Oare avea idee cât de arogant era să nu fie dispus să împărtășească niciun fel de informație, doar pentru că nu avea suficient timp la dispoziție pentru a-și alcătui obișnuitele povești pe larg, prezentând faptele în ordinea preferată? Lui Simon nici nu i-ar fi dat prin cap c-ar fi putut dezvălui cine era criminalul fără a explica și de ce, cum a ucis și cum și-a dat el seama de toate acestea. Și, după cum subliniase cu atâta amabilitate, Charlie nu făcea parte din echipa lui. Ori de câte ori avea chef să o excludă, ea nu avea niciun drept oficial de a obiecta.

Cum ar fi putut fi compromis cazul dacă i-ar fi răspuns la întrebări înainte de a o expedia în Londra? Cât ar fi durat? Avea să-i spună un nume și un prenume: dura maxim trei secunde.

Nenorocitul. Ar fi putut să-i spună numele. Asta dacă nu cumva nu era sigur încă. Poate că voia să stea mai întâi de vorbă cu…

I-a vibrat telefonul în buzunar, întrerupându-i presupunerile. Era un mesaj de la Simon. Un nume. Urmat de cuvintele „Explicațiile mai târziu".

— Uau! a șoptit Charlie. Deci el e Regele Eduard.

Dacă Damon Blundy ar mai fi în viață, ar putea scrie un editorial genial despre propria crimă. Nu prea avea sens, dar ea știa exact ce voia să spună.

A înțeles de ce Simon i-a trimis numele după ce refuzase să-i spună. Nu voise să rostească numele criminalului de față cu ceilalți; ei aveau să

primească întâi explicația și după aceea numele. Atunci când se putea, lui Simon îi plăcea să facă lucrurile în ordinea corectă.

•

— Bun, a spus Simon băgând telefonul în buzunar. Deci suntem cu toții de acord, Bryn Gilligan n-a omorât pe nimeni?

— Eu sunt de acord, a răspuns Sam.

— Și eu, a rostit Sellers, aruncând o privire neliniștită spre Proust. E clar în ce stare de spirit era Gilligan când a scris rândurile alea. Sinucigaș, hotărât să facă pe martirul. A hălăduit pe internet în căutare de crime nerezolvate, a ales câteva la întâmplare și a mărturisit că el le-a comis, fiindcă tot urma să mărturisească faptul că l-a omorât pe Blundy.

— De ce-ar fi făcut asta? a întrebat Gibbs. De ce ar mărturisi careva patru crime pe care nu le-a comis?

— Din trei motive, i-a răspuns Simon. Primul este că demonstrezi ceva: „Credeți cu toții că sunt un om rău? Bine, atunci, fie cum vreți voi. Trebuie să-l fi omorât eu pe Damon Blundy, nu-i așa?, dacă sunt un monstru, așa cum credeți toți. Și chiar dacă nu l-am omorât, aș putea la fel de bine să spun că am făcut-o, oricum nu puteți avea o părere și mai proastă despre mine”. Un motiv de genul „Nenorociților, voi m-ați împins s-o fac”. Și poate un pic din „Văd că sunteți toți hotărâți să credeți că sunt un mincinos patologic? Bine, atunci o să mărturisesc o crimă – ia să vedem dacă ați prefera să fiu criminal sau mincinos”.

— Am deja nevoie de o aspirină și de-abia a început explicația, a mormăit Proust către Gibbs, care stătea lângă el.

— Asta explică moartea lui Blundy, dar cum rămâne cu celelalte trei crime pe care le-a mărturisit? a întrebat Sellers.

— Ajungem la motivul numărul doi, a spus Simon. Contrar impresiei nenorociților răzbunători

de pe Twitter și Facebook, Bryn Gilligan își dorea cu adevărat să devină un om mai bun. Voia să demonstreze că era un tip de treabă. Trebuie să fi știut că era foarte probabil ca mărturisirea lui să ajungă la presă și voia să stabilească din prima că nu era adevărată. Cred c-a dorit ca toată lumea să afle că ar fi vrut să-și asume vina pentru patru crime pe care nu le-a comis. Cu cât mărturisea mai multe, cu atât mai mult părea un erou. Voia ca lumea să știe că era pregătit să facă cel mai mare sacrificiu cu putință – să își ispășească păcatele.

— Ah, să-și ispășească păcatele? a rostit Proust cu vocea pe care o avea când trăgea un semnal de alarmă. Spectacolul ăsta de detectiv e foarte la îndemână, nu?, când nu trebuie să-ți faci griji pentru logică, motiv sau dovezi. E la fel de ușor ca atunci când alcătuiești o compunere.

— Dar asta nu ar fi făcut pe nimeni să aibă o părere mai bună despre el, nu? l-a întrebat Gibbs pe Simon. Faptul că a perturbat procesul de aplicare a justiției în patru infracțiuni grave, pe lângă treaba cu dopajul, îl face să pară și mai prostănac. Din punctul meu de vedere, cel puțin.

— El n-ar fi văzut așa lucrurile, i-a explicat Simon. Pentru el, să-și mărturisească vinovăția pentru patru crime pe care nu le-a comis însemna să ajungă mai jos decât l-ar fi putut trage oricare dintre dușmanii lui. S-a urcat singur pe rug. Și-a concentrat ambiția, care pe vremuri îl făcea să-și dorească să atingă performanțe nemaiîntâlnite, în direcția opusă: spre o dorință sumbră de a se cufunda cât mai mult…

— Asta-i o poezie cu vers alb, Waterhouse? Crezi c-o termini în curând, sau…

Simon a simțit că îi iau foc obrajii. A hotărât să se limiteze la un vocabular cât mai simplu.

— Mai am un singur lucru de adăugat. Poate că a…

— Mai ai un singur lucru de adăugat la motivul numărul 2? l-a întrerupt iarăși Proust. Măcar dacă

am fi avut programul artistic printat…

— Nu, ăsta e un al patrulea posibil motiv, tocmai mi-a venit ideea: îi plăcea ideea ca titlurile din ziare să fie: „Bryn Gilligan nu este vinovat pentru crime, în ciuda mărturisirii”. Dacă anchetăm și descoperim că nu a comis niciuna dintre crime, are să fie găsit nevinovat de patru ori. Asta ar fi o schimbare plăcută după ce a fost găsit vinovat pentru treaba cu drogurile; insistase la început că era nevinovat și în legătură cu drogurile. Acum situația s-ar inversa. Publicul ar putea avea o senzație vagă de „Ah, până la urmă tipul ăla nu era vinovat”.

— Și care este cel de-al treilea motiv, pe care îl neglijezi cu atâta cruzime? l-a întrebat Proust epuizat. Voia să-și exerseze scrisul de mână și durează mai mult să scrii patru nume în loc de unul?

— Al treilea motiv este că știa cum e să faci o prostie și să fii transformat în inamicul public numărul unu. Știa exact cât de groaznic e sentimentul. Încercând să-și asume răspunderea pentru aceste patru crime, gândindu-se că ar putea să-i fie atribuite lui, îi proteja pe cei patru criminali de a trece prin încercările groaznice prin care trecuse el. El se va sinucide oricum, așa că nu are nimic de pierdut, ci totul de câștigat. E nobil – sfântul protector al păcătoșilor.

— Exact ce ziceam eu mai devreme – un prostovan, a spus Gibbs.

— Nu, nu înțelegi. Nu vrea să-i ajute să scape de justiție, ca să mai poată omorî și alți oameni. Vrea să-i ajute pentru ca ei să-și spună apoi „Am o șansă reală – o șansă de a trăi o viață mai bună, de a mă ține departe de necazuri”.

— Ați înțeles, toată lumea? a rostit Proust, privindu-l doar pe Simon. Bryn Gilligan are mai multe motive decât are Starbucks restaurante pe străzile mari. Și, exact ca locațiile Starbucks, unele dintre ele n-au nicio șansă.

— N-ai întâlnit niciodată pe cineva care are mai multe impulsuri contradictorii în același timp? a rostit Simon. Nu zic că gândurile astea au fost coerente și nici că era plin de idei bune. Până la urmă a hotărât că soluția era sinuciderea.

— În loc să creezi fantezii morbide în numele unui șarlatan mort, hai să analizăm faptele, a spus Proust. Pe de o parte, avem o scrisoare în care Gilligan, care avea motivul și ocazia de a-l omorî, mărturisește direct că l-a omorât pe Damon Blundy și alte câteva persoane. Pe de altă parte, îl avem pe Waterhouse, care ne spune că nu alergătorul e criminalul, din cauza ispășirii păcatelor, a sacrificiului, a sfințeniei și a rugurilor de sacrificiu. Mie mi-e clar care teorie este mai convingătoare.

— Regele Eduard al VII-lea l-a omorât pe Damon Blundy, a rostit Simon. O știu și am s-o și demonstrez. Dați-mi o șansă.

Nu-i întinde o momeală, rămâi modest.

— Poți să-mi explici de ce l-a omorât Bryn Gilligan pe Damon Blundy așa cum a făcut-o – cu un cuțit lipit de față, ascuțit pe loc, trimițându-i pe e-mail o fotografie cu el, îmbrăcat într-un costum de protecție? De ce ne-a dat parola calculatorului, ca să vedem fotografia? De ce crezi c-a făcut Bryn Gilligan toate lucrurile astea?

— Păi, să vedem. Pentru c-a avut niște impulsuri contradictorii? A vrut să-l înjunghie pe Blundy, dar, având o gândire complexă și plină de nuanțe aparte, în același timp nici nu a vrut să-l înjunghie. Așa că a găsit compromisul de a-l sufoca folosind un cuțit și niște bandă adezivă.

— Nu poți să crezi așa ceva.

— Bine, nu știu de ce a procedat așa! s-a răstit Omul de Gheață. Tot ce știu este că am aici o scrisoare în care cineva mărturisește o crimă și trebuie să o iau în serios. E rândul tău acum: cine este Regele Eduard al VII-lea și de ce l-a omorât așa pe Damon Blundy?

— Regele Eduard al VII-lea, a murmurat Gibbs. Am auzit de curând numele ăsta. Adică nu numai aici.

— Nu cred că l-ai auzit, l-a contrazis Simon. Dacă l-ai fi auzit, ți-ai fi amintit și cine l-a rostit.

— Ce? Cum așa, oamenii își amintesc întotdeauna totul imediat, crezi tu? a ripostat Gibbs, clătinând din cap și aruncând o privire spre Sellers.

— Domnule, ați spus mai devreme că Gilligan ar fi avut motiv să-l ucidă, a reușit în sfârșit și Sam să intervină. Nu sunt sigur că-i adevărat. Damon Blundy era principalul său apărător.

— Însă Gilligan l-a amenințat pe Blundy că-l dă în judecată fiindcă l-a numit mincinos și trișor, a spus Gibbs.

— Și pe urmă a regretat-o, i-a răspuns Simon.

— Sau cel puțin așa a susținut el, a intervenit Omul de Gheață. I-a cerut vreodată scuze în mod public lui Blundy pentru amenințările lansate la adresa lui?

Simon a clătinat din cap.

— Mi-a spus c-ar fi vrut s-o facă, dar că n-a vrut să fie văzut împăcându-se cu Blundy, din cauza personalității și a atitudinii generale a lui Blundy. Gilligan îl considera depravat, considera că-i făcea prea multă plăcere să distrugă imaginea și viața oamenilor. Nu voia să mai comunice cu el deloc. Cred că, într-o lume ideală, și-ar fi ales un apărător mai blând și mai puțin jignitor.

— Cu siguranță unul mai puțin înfofolit în bandă adezivă, a spus Proust. Nu asta ne-am dori cu toții? Nu cred sub nicio formă că Bryn Gilligan i-a omorât pe ăia trei oameni din – a citit de pe o hârtie aflată pe biroul său – Nottingham, Glasgow și Taunton, dar cred că l-a omorât pe Damon Blundy, așa cum zice. Când aflăm că are alibiuri pentru celelalte trei, ce ne spunem? „Bietul nebun, a mărturisit niște crime pe care nu le-a comis…” Pe urmă presupunem că nu l-a omorât pe Blundy,

pentru că știm că nu i-a omorât nici pe ceilalți. Asta și spera – pot să bag mâna în foc!

— E pe cale să se sinucidă, i-a răspuns Simon. De ce s-ar deda la asemenea calcule machiavelice?

— Se teme că, în absența lui, îi putem pune crima în cârcă fiindcă ne e mai simplu așa, iar el nu va fi aici ca să se apere; vrea ca după moarte să-i fie reabilitată onoarea. Din câte țin minte, ăsta era un element al uneia dintre teoriile tale. Vrei să-l folosești doar tu?

— Uite ce e, n-o să ajungem nicăieri certându-ne întruna, a intervenit Sam. Simon, ai zis că poți să demonstrezi că Eduard al VII-lea l-a omorât pe Blundy. Cum?

— Ce-ar fi să ne spui imediat numele omului, ca să nu mai vorbim despre el ca despre Regele Eduard al VII-lea?

— Stați să vă explic, i-a răspuns Simon. Vreau, oricum, să-mi clarific totul în minte.

— Nu am nevoie să-mi fie explicat *un nume*, Waterhouse! Are un nume, nu? Adică e un om? Nu e vreo șopârlă în papuci fosforescenți?

— E un om, da.

— Atunci scuipă tot, a mârâit Proust. După aia, sigur, dă-i înainte cu ce povești îți mai trec prin minte.

— Chris, a rostit Simon, uitându-se spre Gibbs. Nu ai auzit numele Regelui Eduard al VII-lea. L-ai văzut.

Gibbs s-a încruntat.

— Adică l-am văzut scris de cineva?

— Tipărit. Pe un panou. Un panou pe care niciunul dintre noi nu l-a mai văzut, doar tu. Mă rog, eu l-am văzut pe un site.

— Ce panou?

— Imaginează-ți că încerci să te uiți printre niște foi de hârtie neagră, lipite de un geam.

— Fereastra mansardei lui Reuben Tasker, a spus Gibbs. Dar nu era niciun pa…

S-a oprit. A căscat ochii de uluire.

— Școala.

Simon a încuviințat din cap. S-a întors apoi către Sam, Sellers și Proust:

— Școala de vizavi de casa lui Reuben Tasker, cea pe care nu mai suportă nici să o vadă, se numește Regele Eduard al VII-lea.

— Deci… de asta…

Gibbs s-a întrerupt, frecându-se pe față cu mâinile. Nereușind să ajungă la o concluzie atât de repede pe cât ar fi vrut, a apelat la o întrebare:

— Deci asta ce înseamnă? Tasker l-a omorât pe Blundy… nu?

— Răspunsul pe care l-a trimis Nicki anunțului postat de Charlie ne spune multe, a început Simon explicația. Având în vedere tot ce știm în momentul ăsta, cred că putem face niște presupuneri: Nicki a postat un anunț pe Intimate Links în 2010 – „Vreau un secret". I-a răspuns un bărbat care a folosit numele de Regele Eduard al VII-lea. La început și-a păstrat anonimatul, așa cum faci când ai o aventură pe net cu un străin. Nu ai încredere să-ți dezvălui numele adevărat. Pe urmă, bănuiesc, s-au apropiat, au început să aibă încredere unul în altul și probabil că Nicki i-a spus cine era, numele întreg, unde locuia, detalii despre viața ei. Probabil că s-a așteptat ca el să-i răspundă la fel – un semn că încrederea era reciprocă. Nu asta ar fi evoluția firească a unei relații adulterine pe internet?

— Ba da, a răspuns Sellers.

— Bun. Dar Regele Eduard n-a vrut să-i spună lui Nicki cine este. De ce? O să revin mai târziu la chestiunea asta. Nu voia nici să refuze să-i răspundă, așa că i-a spus că e Damon Blundy. Asta se întâmpla cam prin octombrie 2011. De asta a început să comenteze articolele lui Blundy ca și cum ar fi fost îndrăgostită până peste cap de el, după cum a observat și Paula Riddiough: chiar era îndrăgostită de el. Sau, mai curând, credea că e îndrăgostită de el. În momentul acela, bărbatul de care se îndrăgostise ea prin intermediul e-

mailurilor era Regele Eduard. Probabil că nu se întâlniseră în tot timpul acela. Odată ce el i-a spus că e Damon Blundy, Nicki a început să-i citească articolele. S-a documentat în legătură cu el, a citit tot ce scrisese acesta în ziare sau pe blog, fără îndoială. Blundy era un mascul alfa atrăgător, cu o personalitate puternică.

Simon a făcut o pauză suficient de lungă, încât să-și dea seama că nimeni nu mai voia să-l întrerupă. *Bun.*

— În scurtă vreme, cu toate că Regele Eduard era bărbatul cu care coresponda Nicki, el nu mai era întru totul și exclusiv bărbatul pe care îl iubea ea. Acum îl iubea și pe Blundy, deși ea nu-și dădea seama că exista „și pe". E interesant, dacă stai să te gândești: Nicki s-a îndrăgostit de un bărbat în carne și oase, fiind îmboldită de un altul și… cu toate acestea a reușit să iubească un bărbat care de fapt nu exista. Cel de care s-a îndrăgostit ea era o combinație fantastică între e-mailurile pe care i le trimitea Regele Eduard și ceea ce scria în mod public Damon Blundy. Între octombrie 2011 și februarie anul acesta, Nicki a fost convinsă că omul căruia îi scria – Regele Eduard – era Damon Blundy. A continuat să-i comenteze articolele. În februarie s-au despărțit. N-a mai postat comentarii și a răspuns unui alt anunț de pe Intimate Links: al lui Gavin.

— Dar în e-mailul către Charlie – către Confident – lasă de înțeles că Regele Eduard ar fi și Gavin, a spus Sellers.

— Chiar este, i-a răspuns Simon. Eu nu știu de ce s-au despărțit Nicki și Regele Eduard, dar el a știut, nu? Regele Eduard a știut – nu numai cele mai intime sentimente și gânduri ale lui Nicki, după ani de corespondență, ci și ce și-ar fi dorit ea după ce s-a despărțit de el. Astfel a creat personajul Gavin.

— Internetul a adus cu sine un potop de bărbați invizibili, a exclamat Proust, lovind monitorul cu

palma. Mi-e și frică să mă gândesc câte identități online false ai creat tu, detectiv Sellers, și cum le-ai scos la înaintare.

— Dongcaster e cea care l-a făcut faimos, domnule, a spus Gibbs.

— Ce dracu'? Hai să ne concentrăm un pic! a intervenit Simon. Dacă eu și Charlie ne-am despărți, rămânând cu resentimente, iar eu aș ști că e foarte probabil ca ea să intre pe un anume site, în căutarea unui nou bărbat, aș ști exact ce fel de anunț să scriu pentru a o atrage – unul care sună ca și cum a fost scris de un bărbat care-mi este diametral opus mie.

— Dacă se întâmplă să găsească un asemenea anunț, roag-o să mi-l forwardeze și mie, l-a întrerupt Proust. Sunt sigur că ne-am bucura cu toții să lucrăm cu un tip diametral opus ție.

— Regele Eduard a prins-o *din nou* în mreje pe Nicki, drept Gavin – prefăcându-se din nou a fi altcineva decât era de fapt, a continuat Simon. OK, în momentul ăsta ea încă mai crede că Damon Blundy e bărbatul de care s-a despărțit. De asta contactează un agent imobiliar și-i cere să-i vândă casă, chiar și în pierdere, cât mai repede cu putință. S-a mutat în Spilling doar pentru că Blundy locuia aici și, crezând că el era iubitul ei secret, voise să fie mai aproape de el. Odată ce s-au despărțit, Nicki vrea să plece din Spilling și să se îndepărteze de Blundy cât mai repede cu putință, numai că imediat după aceea se răzgândește, nu-i așa? Își sună agentul imobiliar și-i spune: „Uită ce ți-am zis, până la urmă nu mai vreau să vând casa". De ce?

— A hotărât că nu vrea să-l lase pe Blundy s-o gonească din oraș, fiindcă ar fi un semn de slăbiciune? sugerează Sam. Spilling e și casa ei, nu doar a lui. De ce să fie ea cea care pleacă?

— Sau a aflat, la scurtă vreme după ce a hotărât să vândă casa, că Regele Eduard nu era Damon Blundy, spune Gibbs. Dacă nu e Blundy, atunci

tipul care i-a frânt inima, presupunând că asta s-a întâmplat, nu locuiește în apropiere de ea. Nu are idee cine este el și unde locuiește, așa că nu mai are de ce să se mute.

— Asta cred și eu că s-a întâmplat, îi răspunde Simon. Sam, când am intervievat-o pe Nicki, în ziua crimei, ne-a spus că nu-l cunoaște pe Blundy. Dacă l-ar fi cunoscut și nu ar fi vrut să recunoască, ar fi mințit, bineînțeles. Dar ea ne-a spus mai mult de-atât. A adăugat: „Nu l-aș fi putut cunoaște mai puțin nici dacă mi-aș fi propus”. De ce a adăugat asta? Cei mai mulți oameni nu ar fi făcut-o. A părut înverșunată când a rostit cuvintele astea.

Sam a încuviințat încet din cap.

— Pentru noi a sunat ca și cum încerca să sublinieze faptul că nu-l cunoaște, dar pentru ea a însemnat: „Ce idioată am fost – am crezut că am o aventură romantică cu un bărbat care nici nu a auzit de mine”.

— Exact, a zis Simon.

— Ai spus că revii la motivul pentru care Regele Eduard n-a vrut să-i spună lui Nicki cine era el de fapt, și nu ai făcut-o, a intervenit Proust. Cine e, apropo? a adăugat el cu o blazare exagerată.

Simon a decis că i-a lăsat suficient să aștepte.

— Este un bărbat care, stând într-o bună zi la birou și uitându-se prin secțiunea „Femei în căutare de bărbați” a site-ului Intimate Links, a găsit un anunț interesant, la care a vrut să răspundă. Nu-și putea folosi propriul nume, așa că a ales un pseudonim. Probabil în momentul acela s-a ridicat de la birou, s-a plimbat un pic prin încăpere, cum fac eu acum, pentru că mă ajută să gândesc mai limpede. S-a uitat pe fereastră și a văzut școala de peste drum. Atunci s-a gândit că Regele Eduard al VII-lea avea să fie un pseudonim numai bun.

— Reuben Tasker, a spus Gibbs. Al dracului să fiu, dacă nu mi s-a părut de la bun început că tipul ăla e dubios!

— Ei bine? Waterhouse?

— Da.

În sfârșit, Simon i-a dat lui Proust numele pe care îl aștepta.

— Reuben Tasker. De asta a început să urască școala și să-și dorească să blocheze orice vedere spre ea; după ce lunga sa relație cu Nicki a luat sfârșit, nu voia să i se mai aducă aminte de ea. Îl durea de fiecare dată când vedea numele acela.

— Iar după ce-a murit Blundy, a urât-o și mai mult, a rostit Sam ridicând tonul de entuziasm. Asta trebuie să însemne ceva.

— Înseamnă, i-a răspuns Simon. Până lunea trecută, numele Regelui Eduard al VII-lea era o amintire dureroasă a unei povești de iubire cu un final îngrozitor. După crimă, numele acela îi amintea lui Tasker de un lucru la care se străduia și mai tare să nu se gândească: la faptul că-l omorâse pe Damon Blundy.

•

— Nu. Te înșeli, dragă, i-a spus polițista Claire Whelan recepționerei de la Hotelul Chancery, Yolanda Shaw. Sigur ai în camera 419 o clientă cu numele de Nicki Clements. Verifică, te rog.

— Puteți s-o spuneți de câte ori vreți, nu înseamnă că așa e, i-a răspuns Yolanda. M-am uitat de o mie de ori, ați văzut și dumneavoastră. În camera 419 e o persoană al cărei nume nu seamănă niciun pic cu cel pe care mi-l spuneți.

— Ei bine, eu nu asta am auzit, i-a răspuns Whelan, scoțând telefonul din buzunar. Bine, care-i numele persoanei, atunci?

— De unde știu că sunteți cu adevărat polițistă? a întrebat-o Yolanda, deranjată de atitudinea ei.

Whelan i-a întins legitimația peste birou.

— Mulțumită?

Vorbise de parcă Yolanda era o aiurită încăpățânată, și nu o angajată responsabilă, a unui hotel căruia îi păsa de intimitatea oaspeților săi.

Legitimația părea adevărată. *Fir-ar*! Acum trebuia să-i spună.

— În 419 e o femeie pe nume Kate Zilber.

— Îmi trebuie cheia de la camera aia, a spus polițista întinzând mâna atât de brusc, încât aproape c-a lovit-o peste față și făcând un gest nerăbdător cu degetele, fluturându-le în aer, ca și cum ar fi spus „Haide, mai repede!”

— Nu, i-a răspuns Yolanda. Îmi pare rău. La ce vă trebuie cheia?

— Cu tot respectul, nu trebuie să mă explic în fața ta.

Un bărbat care stătea în sala de așteptare, la niciun metru și jumătate de recepție, și-a lăsat în jos ziarul *Daily Telegrapb* și a spus:

— Însă dacă i-ai explica, ai avea mai multe șanse să primești cheia, așa că…

Yolanda l-a recunoscut pe bărbatul a cărui cazare de mai devreme durase o mie de ani. Îi pusese atâtea întrebări, încât aproape că-i venise să plângă. Domnul… un nume ciudat, ceva care începea cu „U”. Undalis, sau ceva. Nu, Uskalis. U-s-k-a-l-i-s. Drăguț din partea lui că i-a luat apărarea, dar de ce își citea ziarul la recepție, când îl aștepta sus o cameră confortabilă? Acum că-l remarcase, Yolanda și-a dat seama că bărbatul era acolo de ceva vreme.

— Vă mulțumesc, domnule, i-a răspuns Whelan. Cred că știu cum să-mi fac treaba.

— Nu cred că știți cum s-o faceți *bine,* i-a întors-o Uskalis; vocea lui suna altfel acum, toată atitudinea i se schimbase. Dacă eram în locul dumneavoastră, făceam rost de cheie în câteva secunde. Văd că dumneavoastră încă n-o aveți.

Îmbărbătată de sprijinul lui, Yolanda a hotărât să-i țină piept polițistei cât se putea. Bărbatul avea dreptate. Tipa asta habar n-avea cum să vorbească cu lumea. Când se făceau atâtea cursuri și traininguri pentru toți funcționarii publici care aveau de-a face cu oamenii, cum putea fi atât de repezită și de nepoliticoasă?

— Cu cine aș putea să vorbesc ca să verific dacă sunteți într-adevăr cine spuneți că sunteți? a întrebat-o pe Whelan.

— Mi-ai văzut legitimația.

— De ce vreți să intrați în camera lui Nicki Clements? a întrebat-o domnul Uskalis.

Treaba devenea din ce în ce mai ciudată.

— Nu avem în hotel nicio Nicki Clements, i-a spus Yolanda. O cheamă Kate Zilber.

— Nu, o cheamă Nicki Clements, i-a răspuns Uskalis. A intrat în vreun bucluc?

— Mie așa mi s-a spus, i-a răspuns polițista.

— Ce fel de bucluc?

— N-am idee. Mesajul care mi-a fost transmis nu era prea clar.

— Dar e suficient că are probleme, nu? s-a întors Uskalis spre Yolanda. Unul dintre oaspeții tăi este în pericol. Ne lași să intrăm în cameră?

— Domnule, chiar dacă o las pe polițistă să intre, pe dumneavoastră nu vă pot lăsa. Nu pot permite unui client să intre în camera altui client și nu vă pot crede pe cuvânt că numele acestei femei este Nicki Clements, când ea mi-a spus că se numește Kate Zilber.

Uskalis i-a aruncat o privire ca de gheață.

— Iar eu îți spun că *nu este* Kate Zilber. Știu cine e Kate Zilber. Este o directoare de școală din Culver Valley, care înainte de începutul zilei trage pe nas cocaină în mașină, când crede că n-o vede nimeni.

— Domnule, cu tot respectul…

— Gata, m-am săturat, a spus Whelan și s-a îndreptat spre ușă.

Înainte ca Yolanda să mai apuce să-i spună ceva, Uskalis a fugit după ea.

•

— Regele Eduard… Reuben Tasker nu a vrut să-i spună lui Nicki cine era pentru că lui însuși nu îi place cine este, le-a explicat Simon. I-a spus lui Gibbs că s-a lăsat de droguri pentru că Damon

Blundy l-a descris ca pe un dependent penibil, iar asta l-a afectat. Dar am verificat – i-am dat telefon agentului său literar. Tasker s-a lăsat de droguri abia vara trecută, în august 2012, ceea ce înseamnă că încă mai lua droguri în octombrie 2011, când i-a spus lui Nicki că e Damon Blundy. Și probabil s-a urât pe sine fiindcă i-a spus asta, iar în același timp ar fi vrut ca Blundy să nu mai atragă atenția lumii întregi asupra dependenței lui prin intermediul editorialelor din *Daily Herald.* Aventura online cu Nicki era șansa lui de a se preface că era un om mai bun. Un om pe care îl admira, căruia i-ar fi plăcut să-i semene.

— Damon Blundy? a întrebat Gibbs sceptic.

— Stai, stai, l-a întrerupt și Sellers. Nu exagerezi un pic?

— Exagerează de nu mai știe de el, a căscat Proust. Nici măcar nu mai știe care e sâmburele de adevăr de la care a pornit cu teoria asta. Pregătiți-vă să auziți un SF, băieți.

— Tasker îl ura pe Blundy, a spus și Gibbs. Îl bălăcărea de câte ori avea ocazia, afirmând că îi critica romanele în mod nedrept.

— Da, dar pierzi din vedere lucrul cel mai important, i-a răspuns Simon. Pe cine admirăm cu toții cel mai mult, în secret? Cu cine ne dorim să putem semăna, în adâncul sufletului, cu toate că nu am recunoaște-o niciodată? Cu oamenii care ne disprețuiesc și ne critică! Acei oameni care sunt atât de convinși că ne sunt superiori, încât o spun în gura mare, în public, dându-ne peste nas. De asemenea, oamenii care ne au la mână cu ceva – care au puterea să ne distrugă. Cu câtă disperare am prefera să fim în locul lor, puși pe un piedestal demn, decât să fim noi. Gândiți-vă la invidie. Știți că Tasker a publicat anul ăsta o carte, iar Blundy a spus că este mult mai reușită decât anterioara? Dacă a scris cartea asta mai bună încercând în mod conștient să elimine tonul pretențios de care îl acuzase Blundy? Aș spune că sunt arhisuficiente

dovezile că îl admira pe Blundy, că este foarte posibil să-și fi dorit să fie ca el. Există o dinamică similară între Blundy și amanta lui, Paula Riddiough – dar să lăsăm asta de o parte acum.

— Acum și pentru totdeauna, a adăugat Proust. Dacă Riddiough nu l-a omorât pe Blundy, nu mă interesează să aud despre viața lor sexuală. Și nici nu mă interesează de ce s-a prefăcut Tasker că era Damon Blundy. Mă interesează doar că l-a omorât și că sergentul Zailer e acum pe drum spre el, să-l aresteze.

— Dar știm cu certitudine că el l-a omorât? a întrebat Sellers. În răspunsul lui Nicki Clements la anunțul „Confident", când crede că îi scrie Regelui Eduard, lasă de înțeles că Hannah Blundy ar putea fi ucigașa.

— Asta se explică foarte ușor. Hannah este terapeută, iar Nicki i-a fost pacientă până în februarie anul acesta, când s-a despărțit de omul despre care ea credea că e Damon Blundy. A folosit numele Melissa Redgate, dar nu era Melissa. Aceasta locuiește în Londra, de ce ar fi venit până în Culver Valley la terapie? Nicki, pe de altă parte, era prea curioasă ca să stea departe de femeia pe care o percepea ca fiind rivala ei. Din nou, ca și în cazul lui Reuben Tasker și al lui Damon Blundy, e vorba despre sindromul atracției față de adversar. Ești atras de persoana care îți este diametral opusă – persoana care, în diferite feluri, ți-ar putea provoca distrugerea.

— În cazul tău, Waterhouse, persoana asta aș fi eu?

— Imaginați-vă ce senzație fantastică de putere îi dădea: Nicki îi spunea soției lui Blundy totul despre aventură, fiecare detaliu – fără să dea vreun nume, bineînțeles –, iar Hannah era forțată să asculte, să dea din cap înțelegătoare și să încerce să o ajute pe Nicki. Din punctul de vedere al lui Nicki, aceasta era răzbunarea perfectă pe femeia

care-l avea pe Damon Blundy în patul ei în fiecare seară.

— Dar Hannah a râs la urmă și a râs mai bine, fiindcă Regele Eduard s-a dovedit a nu fi fost Damon Blundy, a adăugat Gibbs.

— Am știut, sau cel puțin am bănuit, că Nicki a fost ceva vreme pacienta lui Hannah, a continuat Simon. Când am intervievat-o pe Hannah, Sam, ne-a povestit despre o fostă pacientă pe care paranoia o împiedica să-i lase pe oameni s-o ducă… oriunde, mai ții minte? Conductorii de tren, șoferii de taxiuri, piloții de avioane. Pacienta asta era înspăimântată de gândul că străinii ăștia ar fi dus-o la cine știe ce destinație înfiorătoare. Am început să mă întreb dacă nu ar fi putut fi Nicki Clements atunci când ne-a povestit prima oară despre licitație.

Gibbs și Sam s-au privit nedumeriți.

— Despre licitație? a întrebat Sellers.

— Cea din Grantham, la care Nicki a mers cu Melissa – în mașina lui Nicki, cu tot cu oglinda laterală. Dar de ce au pornit de la bun început cu mașina lui Nicki? Și Melissa avea mașină. Am rugat-o pe Charlie să afle dacă aceasta are vreo problemă în ceea ce privește condusul. Mulți oameni au, mai ales femeile: nu conduc pe autostrăzi, nu conduc fără să-și aibă soțul în stânga, genul ăsta de lucru. Dar nu, Melissa e obișnuită să conducă în orice fel de condiții – așa că de ce nu au mers cu mașina ei la licitație?

Proust și-a acoperit ochii cu mâinile și a gemut.

— Hai să ne imaginăm cum ar fi fost dacă s-ar fi dus cu mașina Melissei. Melissa conduce de la ea de-acasă, din Highgate, până la Nicki, în Spilling, ca să o ia. Un drum de cel puțin două ore. Pe urmă merg împreună până în Grantham, care e la o jumătate de oră de Spilling. Apoi se întoarce în Spilling după licitație, ca s-o lase pe Nicki acasă, și se întoarce în Highgate – două drumuri scurte și două drumuri lungi. Însă ele au făcut așa: Nicki a

condus până în Highgate ca s-o ia pe Melissa, apoi până în Granham, după aceea înapoi în Highgate ca s-o lase pe Melissa acasă, iar înapoi în Spilling. Patru drumuri lungi, în loc de două lungi și două scurte. Opt ore de condus – *opt ore!* –, când ar fi putut fi doar cinci. Traseul ăsta nu are niciun sens, doar dacă n-are Nicki o fobie de a merge într-o mașină condusă de altcineva în afară de ea și, cred, de soțul ei. Am impresia că el e singurul pe care îl acceptă la volan. El a condus-o marți la gară, când a vrut să meargă în Londra, la Melissa, și nu-și putea lua propria mașină fiindcă trebuia să-i inspectăm noi oglinda – sau lipsa oglinzii.

— Te-ai oferit și tu s-o conduci acasă după ce am intervievat-o, a spus Sam. A refuzat.

— Nu a vrut să conducem noi, i-a explicat Simon. Când i-am apărut brusc la ușă, insistând să vină cu noi la secție, nu a avut ce să facă, motiv pentru care a și fost așa isterică la început. Sau cel puțin ăsta a fost o parte din motiv. Așa că a refuzat să fie condusă acasă și a preferat s-o ia pe jos, să alerge. Ne-a spus că mai are de rezolvat treburi prin oraș, dar am urmărit-o. În loc să pornească spre magazine sau spre stația de taxiuri de la Corn Exchange, ea a luat-o la fugă în direcția casei. Nu putea fi vorba că nu avea bani de taxi – e un bancomat chiar vizavi de Corn Exchange.

— Trenul spre Londra, a rostit Sam.

Părea prea surprins de ceea ce realizase în clipa aceea pentru a mai spune altceva. Însă Simon știa exact la ce se referea.

— Da, trenurile care cică nu ar fi circulat marți după-amiază, forțând-o pe Nicki să închirieze o mașină. Am verificat: trenurile au circulat marți conform programului – nu a existat nicio problemă. Însă Nicki nu a vrut să meargă cu trenul din cauza fobiei ei, așa că și-a rugat soțul s-o lase la gară și pe urmă a mers pe jos până la firma de închiriat mașini.

— Adică soțul ei nu știe despre fobia asta? a întrebat Gibbs.

— Conform notițelor din cabinetul lui Hannah, știe că nu-i place să călătorească cu trenul și că evită avioanele atunci când poate, dar nu și adevăratul motiv. Se pare că dacă el îi este alături în tren, avion, ea nu se sperie la fel de tare. Marți ar fi trebuit să meargă cu trenul până în Londra singură. Și am să vă mai spun ceva despre Nicki Clements. Un lucru pe care chiar nu-l pot dovedi, dar sunt sigur că am dreptate, a adăugat Simon. La nivelul subconștientului, își dorește să intre în necazuri care au legătură cu mașina ei. Își lovește oglinda laterală, nouă ne spune că a mers fără oglindă, când de fapt o avusese și noi o putem demonstra simplu, cu filmări – cum de nu-și dă seama? Își face niște fotografii topless în mașină și e prinsă. De ce își asumă un asemenea risc? E posibil să aibă o fobie când vine vorba de a fi condusă cu mașina de alții, dar nici în ea nu are încredere, de fapt. Are o stimă de sine bolnăvicios de scăzută. Se teme că nu e în stare să ia decizii…

Proust și-a trântit capul pe birou cu un zgomot puternic.

— Se teme că va fi pedepsită pentru tot felul de lucruri greșite pe care le-a făcut în legătură cu mașina, dar prin comportamentul ei parcă ne invită s-o pedepsim, a continuat Simon. Ca un paratrăsnet, atrage tocmai necazurile de care se teme cel mai tare. Sună contradictoriu, dar nu este. Nu e prea mare diferență între temerile și fanteziile noastre.

— Bine, deci Hannah Blundy era terapeuta lui Nicki Clements, iar Nicki are o stimă de sine scăzută, a spus Sellers. Și ce dacă?

Simon a încuviințat din cap. Și el era nerăbdător să ajungă la punctul culminant.

— Regele Eduard – Reuben Tasker – l-a omorât pe Damon Blundy așa cum a făcut-o, din cauza unui lucru pe care i i-a spus Nicki. Singurii

oamenii care știu lucrul acesta sunt Nicki, Tasker și Hannah Blundy – pentru că, fiindu-i pacientă, Nicki i-a povestit tot. Din punctul de vedere al lui Nicki, pentru că Hannah locuia cu Blundy și avea ușor acces la el, iar teoretic putea afla că pacienta ei „Melissa” și-o trăgea cu soțul ei (deși nu o făcea), Hannah ar putea fi suspectă. Cu toate că Nicki a fost deșteaptă alegându-l pe Regele Eduard drept prim suspect.

— Deci… Ce era lucrul ăsta pe care i i-a spus Nicki și care a inspirat crima? a întrebat Gibbs.

— Nu, ceea ce-a spus Nicki nu a inspirat crima în sine. Regele… scuze, Reuben Tasker l-a omorât pe Damon Blundy din motivele pe care le-a prezentat chiar Nicki în răspunsul la anunțul lui Charlie – invidia fiind motivul principal. După ce i s-a înfățișat lui Nicki drept Damon Blundy cel-demn-de-a-fi-iubit, Tasker nu l-a mai putut ierta pe adevăratul Damon Blundy pentru faptul că era beneficiarul nelegitim al afecțiunii lui Nicki.

— Dar ai spus…

— Ceea ce-a inspirat Nicki este *doar felul în care a procedat* Tasker: cuțitul, esențial pentru crimă, dar nefolosit în modul în care ar fi fost folosit un cuțit obișnuit. Cuvintele de pe perete, „Nu e mai puțin mort”. Când i-am zis lui Hannah Blundy că ucigașul lui Damon ar fi putut fi unul dintre pacienții ei obișnuiți, a avut loc un declic: și-a amintit o poveste pe care o auzise de la pacienta care își spunea Melissa Redgate, poveste pe care o notase într-un dosar și apoi nu se mai gândise la ea. Nu era chiar același lucru, iar în mintea ei, povestea aceea era legată de muncă, nu de viața personală, așa că la început nu a făcut legătura.

— Destul, Waterhouse, a rostit Proust, ridicând capul de pe birou. Ce i-a spus Nicki Clements, chiar și sub alt nume, lui Reuben Tasker/Regelui Eduard, repetând apoi același lucru și în prezența terapeutei Hannah? Fie-ți milă de noi. Ce e lucrul acesta atât de important, încât a inspirat un ucigaș?

— L-a luat peste picior. A făcut un fel de… ei bine, un fel de analogie, presupun. Între sex și crimă.

Capitolul 15

MARȚI, 9 IULIE 2013

Îl recunosc de pe internet: Reuben Tasker, romancierul. Scrie cărți horror. Am citit cam jumătate dintr-una. Câștigase un premiu.

— Uită-te la mine, îmi spune.

Nu pot să-i spun c-aș prefera să mă uit oriunde, dar nu la el. Mi-a pus bandă adezivă pe gură. Mi-e frică să mă mișc. Îngenunchează deasupra mea, ca și cum ar sta călare, și ține într-o mână o foarfecă. Dacă îl enervez, poate să mă înjunghie.

În spatele lui, într-un colț, e o femeie așezată pe un scaun; plânge. Și ea are bandă adezivă la gură. Ar putea să fugă la ușă cât e Tasker ocupat cu mine, dar nu se clintește.

De ce?

— Uită-te la mine, Nicki. Nu mai întoarce capul. Vreau să-ți văd chipul – nu l-am mai văzut de mult timp.

Ar fi trebuit s-o iau la fugă cât mai puteam. Acum s-a așezat pe mine. Ca să scap, ar trebui să-l împing. Iar nu pot. E prea greu. Ar fi avut o figură frumoasă dacă n-ar fi fost ochii ăștia: două insecte rotunde, întunecate, care parcă încearcă să sape în mine. Încerc să-mi încețoșez privirea, ca să nu-l mai văd, ca să nu mă las cuprinsă cu totul de spaimă și să nu mă pierd complet cu firea.

De ce Tasker? Rege Eduard, de ce a trebuit să fii omul ăsta – un om din a cărui imaginație se nasc torturi ți pedepse atât de complicate și de înfiorătoare, încât unui om obișnuit nu i-ar putea trece prin cap nici dacă s-ar chinui o mie de ani?

Dacă poate inventa orori precum cele pe care le-am citit în cartea lui, e în stare să-mi facă rău. E chiar probabil să-mi facă rău. Cum o fi să fii înjunghiat cu o foarfecă?

În ochi. În gât…

— Deschide ochii.

Îmi revin. Cred că mi-am pierdut cunoștința o clipă.

Dacă tot e să mor, nu vreau să pierd ultima bucățică din viața mea. Prefer să mor cu mintea trează.

Gândește-te! Nu la Sophie sau la Ethan. E prea greu, prea dureros. Gândește-te la altceva!

Dorință și repulsie – asta era cartea lui Tasker. Am renunțat s-o mai citesc. Era prea înspăimântătoare. Damon nu putea s-o sufere. S-a luat la ceartă pe tema ei cu Keiran Holland și atunci am hotărât s-o citesc. Eram de partea lui Damon – eram de partea lui indiferent cu cine se certa, dar mai ales când era vorba de lăudărosul ăla cretin de Holland însă voiam să am și niște argumente inteligente cu care să-l sprijin pe Damon. Am renunțat. N-am putut să scriu nimic despre cartea aia.

Scot un sunet care înseamnă „scoate-mi banda de la gură", făcând o mișcare din cap ca să înțeleagă.

— Nu, nu până nu sunt eu pregătit. Nu te mai mișca.

Pare trist, nu furios. Trist, cu o foarfecă în mână.

Ce pot să fac? Trebuie să existe o cale de ieșire. Nicki Clements supermincinoasa poate să bage niște vrăjeală și să scape din orice situație. Încerc să-mi aduc aminte ce altceva mai știu despre Tasker, în caz că e vreo informație pe care s-o pot folosi. Tot ce reușesc să-mi amintesc, din ce am citit pe internet, e că tatăl lui juca jocuri de noroc la nivel profesionist și că a fugit cu o cântăreață. Asta nu mi-e de prea mare ajutor.

Făcusem tot ce-mi stătuse în putință să țin pasul cu diferite obsesii ale lui Damon, căutasem pe Google toți oamenii pe care îi ataca în tiradele lui, era epuizant: circumcizia la copii, atleți prinși dopați, scriitori pretențioși, parlamentari ipocriți. Lui Tasker nu i-am acordat prea multă atenție.

Damon nu-l adusese în discuție de dragul lui. Scrisese despre el doar ca să argumenteze o chestie pe care o zisese despre Bryn Gilligan. A, dar stai puțin…

— Nu te mai mișca, Nicki.

Nu pot. Nu mă pot opri din tremurat.

Mi-am mai amintit ceva. Femeia, cântăreața cu care fugise tatăl lui – fusese acuzată că omorâse un băiețel, înainte ca poliția să prindă adevăratul…

Doamne Dumnezeule! Băiatul, băiețelul ucis.

Îl chema Gavin. De asta alesese Regele Eduard numele ăsta? N-am făcut legătura.

Evident că n-ai făcut-o. N-aveai niciun motiv să crezi că există vreo legătură între Gavin și scriitorul Reuben Tasker.

— Ce e?

Și-a dat seama că m-am gândit la ceva. Vrea să știe la ce anume.

Îmi mișc din nou capul dintr-o parte în alta, cu bărbia în sus. *Lasă-mă să vorbesc, nenorocitule.*

Pune foarfecă la o parte, pe pat, și trage de banda adezivă de pe gura mea. Țip de durere.

— Iartă-mă, Nicki, ultimul lucru pe care îl vreau este să-ți fac rău. Nu de asta am venit.

— Cine-i femeia?

— Soția mea, Jane. Ai zis că vrei să știi cine l-a omorât pe Damon Blundy. Ea l-a omorât.

Soția lui. Soția lui l-a omorât pe Damon Blundy? *Imposibil.*

Deschid gura, vrând să vorbesc, dar nimic nu are sens – nimic din ce-am auzit, nimic din ce-aș putea spune eu.

— Nu. Tu l-ai omorât.

— Nu-i adevărat, Nicki. Pot să te sărut?

— Nu.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Bine, nu te sărut dacă nu vrei. Nu vreau să fac nimic din ce nu-ți dorești și tu.

În timp ce vorbește, se uită la mine, la corpul meu gol. Zăbovește cu privirea. Se uită pe îndelete.

Încerc să-mi imaginez că am pe mine haine: multe haine, lenjerie intimă, colanți negri din lână, o fustă, o bluză, un pulover gros…

— Vreau să plec din camera asta, îi spun.

— Păi, poți să pleci, dar ai zis că vrei să-ți explic ce a fost cu Damon Blundy.

— N-am nevoie de explicația ta. Știu că tu l-ai omorât și știu și de ce.

Dacă Hannah Blundy nu l-a omorât pe Damon, înseamnă că Tasker a făcut-o. Soția lui n-ar fi făcut chestia cu cuțitul. De ce s-o fi făcut? Nu ar însemna nimic pentru nimeni în afară de Regele Eduard și de mine.

— Știu ce înseamnă „nu este mai puțin mort”, îi spun.

— Da? mă întreabă el zâmbind.

N-am de gând să-i ofer recompensa după care umblă: satisfacția de a auzi soluția puzzle-ului care înseamnă atât de mult pentru el. S-a străduit din greu: a organizat scena crimei atât de criptic, pe urmă a descris totul în detaliu în anunțul „Caut o femeie care are un secret”, tot pentru mine.

Da, Rege Eduard. Știu ce înseamnă „Nu e mai puțin mort”. După ce mi-ai trimis e-mailul în care mi-ai explicat viziunea ta stranie asupra adulterului – că nu se pune și nu e greșit dacă doar săruți, mângâi, freci, sugi și muști, iar apoi dai bir cu fugiții, la timp pentru a-ți salva conștiința –, ți-am spus pe șleau ce părere am despre ipocrizia ta. M-am folosit de una dintre analogiile mele bizare care îți plac atât de mult. Ți-am răspuns așa: „Ești liber să te porți cum vrei, evident, dar dacă vrei să știi ce părere am eu despre poziția ta etică față de infidelitate, cred că este cea mai cretină, mai egoistă și mai convenabilă idioțenie pe care am auzit-o vreodată. Dacă un bărbat căsătorit îi scrie în secret unei femei căsătorite ani întregi, spunându-i că e iubirea vieții lui, asta este înșelare. Dacă se întâlnește cu ea la un hotel, se dezbracă amândoi și se ating în toate felurile

sexuale posibile, cu excepția unuia, e înșelare. Să te prefaci că nu ai înșelat e atât de nesincer, încât devine jalnic. La fel de jalnic cum ar fi să forțezi un om să lingă otravă fatală de pe un cuțit și după ce el moare, să spui: «Dar nu l-am înjunghiat, domnule polițist. Cuțitul nici nu i-a străpuns pielea.» Și ce dacă nu l-ai înjunghiat? Nu e mai puțin mort, nu? Ești tot un nenorocit de criminal".

— Ești un criminal, mă aud spunând.

— Nu, Nicki, nu l-am ucis eu. Recunosc că felul în care a fost omorât a fost ideea mea, dar eu n-am fost acolo când s-a întâmplat. Eram acasă, scriam. Jane a fost cea care l-a omorât.

Îmi mut privirea spre femeia aflată în colț. Încuviințează din cap. Încuviințează și plânge. Dacă nu se oprește din plâns, în curând n-o să mai poată respira pe nas. *Futu-i.* Nu vreau să fiu de față când moare o femeie sufocându-se de plâns. Numai când mă gândesc la asta, și mă cutremur de teamă.

— Tu ai forțat-o, Reuben, spun eu cu blândețe. Nu e vina ei. Scoate-i banda de la gură – las-o să-mi povestească.

Dacă se dă la o parte de pe mine, pot să încerc să fug. Eu încă mai am o viață. Un soț, doi copii frumoși…

Nu poți să fugi și s-o lași aici cu el. E clar că nu-i pasă dacă femeia asta trăiește sau moare.

Mă gândesc la ce mi-a scris Gavin într-un e-mail: „Singura persoană pe care o cunosc și pe care n-aș putea niciodată s-o iert este soția mea… Tocmai faptul că nu o pot ierta e ceea ce m-a făcut să intru pe Intimate Links".

Tasker clatină din cap. Nu-mi aduc aminte ultimul lucru pe care i l-am spus. Nu trebuie să-mi mai las gândurile s-o ia razna.

— Jane are voință proprie, spune el.

Ah, da: i-am cerut să-i scoată banda de la gură.

— Da, eu i-am zis „Fă asta, fă ailaltă", dar nu era obligată să o facă. Eram supărat, nu vorbeam

serios. Voiam doar să văd dacă m-ar asculta. Ea face orice îi spun, nu-i așa, dragă?

Cuvintele curg tot mai repede, iar ochii încep să-i alerge panicați prin încăpere. Ca și cum m-ar fi pierdut, iar acum mă caută cu disperare, cu toate că nu m-am mișcat. Brusc se apleacă înainte, pierzându-și aproape complet echilibrul înainte de a se așeza la loc. Răsuflarea lui îmi atinge pielea, ca un gaz otrăvitor călduț.

— Prea a luat totul *ad literam.* Eram supărat. O întâlnire întâmplătoare între un polițist și un prieten de-al meu distrusese o relație promițătoare.

— Adică relația mea cu Gavin?

— Te-ai întâlnit cu un polițist și l-ai părăsit pe Gavin. Nici nu i-ai explicat de ce.

— Vreau să o aud pe Jane povestindu-mi ce a făcut. Te rog, Reuben. Las-o să vorbească.

— Nu. Vreau să vorbim *noi*, nu ea. Eu și cu tine, Nicki. Și trebuie să hotărâm ce trebuie să facem în legătură cu ea. L-a omorât pe Damon Blundy – pun pariu că ești de părere că persoana care l-a omorât pe Damon Blundy trebuie să plătească pentru crima comisă, nu? El nu era malefic – așa ai zis –, prin urmare persoana care l-a omorât trebuie să fi fost malefică. Jane e gata să accepte orice pedeapsă am hotărî noi. A venit aici de bunăvoie. I-am explicat totul. E de acord. Uite, nu e legată în niciun fel; doar stă acolo, pe scaun. Dacă vrea, poate să se ridice și să plece.

— Dacă vrei să fie pedepsit ucigașul lui Damon, sună la poliție, îi spun eu.

Tasker se repede spre foarfecă, ridicând-o sus, în aer.

— Fără poliție, spune el.

— Bine. OK, fără poliție, îi răspund în timp ce inima îmi bate atât de tare, încât pare că vrea să-mi iasă din corp direct prin gură. Tu decizi.

Văd că răsuflarea îi revine la normal. Lasă din nou foarfecă la o parte.

— Iartă-mă, mormăie el. Uite, vrei să auzi povestea lui Jane? Chiar te rog.

Se dă la o parte de pe mine și merge lângă scaunul din colț. Smulge banda adezivă de pe gura soției lui, iar figura ei se schimonosește de durere. Un chip banal.

— Povestește-i lui Nicki ce s-a întâmplat.

— Eu l-am omorât. Reuben spune adevărul. Am… am crezut că asta vrea. A fost atât de… clar în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să se întâmple. Până la ultimul detaliu.

— Povestește-mi.

Încet, în timp ce ea începe să vorbească, mă ridic în fund, trag de cuvertura patului și mă înfășor în ea.

— A… a trebuit să-i trimit un e-mail lui Damon Blundy, ca și cum ar fi fost din partea lui. Din partea lui Reuben. A trebuit să-i spun că voiam să aranjez o scenă a crimei ca parte din documentarea pentru următoarea mea carte și să-l întreb dacă nu ar fi vrut să joace rolul victimei. „Ai avea de-a face cu soția mea, Jane, nu cu mine” – așa am scris. Reuben mi-a zis să scriu asta. „Jane e asistenta mea de cercetare. Reuben a zis că lui Damon Blundy i-ar fi plăcut ideea asta. Mi-a zis să-i scriu c-ar fi ieșit un editorial ca lumea despre povestea asta.

— Știam că Blundy n-ar fi putut să se abțină, intervine și Tasker. Cât de geniu autoproclamat și de deștept se dădea, a lăsat-o pe Jane să-l lege de mâini și de picioare, să-l prindă cu bandă adezivă de scaun. Și pe urmă a fost prea târziu. Nu-i așa, Jane?

Încuviințările ei din cap mă duc cu gândul la vibrațiile mecanice ale unui obiect neînsuflețit.

— M-am simțit groaznic. A fost foarte amabil cu mine. Cred că se uita pe geam când am sosit. A ieșit să mă întâmpine, m-a ajutat să-mi car instrumentele în casă.

— Tipul era un cretin, Nicki!

Nu-l interesează de Jane. Se uită la mine tot timpul, îmi urmărește fiecare reacție.

— Ah, nu avea cum să bănuiască ce voiam să fac, spune Jane, cu o expresie chinuită. Până când… a țipat când a văzut… dar n-a venit nimeni. Am crezut c-o să apară cineva, dar probabil soția lui era la subsol, cu două niveluri mai jos. Când am plecat, am auzit un radio, dat destul de tare. Vezi, n-a încercat nimeni să mă oprească. Și chestia e că Damon m-a plăcut, înainte să mă pun pe treabă. Și eu l-am plăcut. Era drăguț. Am avut o conversație plăcută despre cartea cea nouă a lui Reuben și despre munca de documentare. Damon părea încântat să fie de ajutor – chiar sincer, mi s-a părut mie. El mi-a încheiat costumul – costumul de protecție.

Costumul. Cuvântul ăsta mă duce cu gândul la e-mailul „Confidentului”.

— Și parola de la calculator? Cum de ți-a dat-o?

— Am amenințat că altfel îl înjunghii, a răspuns Jane, cu o expresie neliniștită.

Parcă mărturisește că a pus niște rufe colorate la spălat împreună cu cele albe și a stricat cămașa preferată a soțului ei.

— Odată ce l-am legat de scaun cum trebuie, am putut să-i fac orice. A țipat, dar nu l-a auzit nimeni. Pe urmă l-am lovit cu ascuțitorul de cuțite, am scris cu vopsea cuvintele pe care mi le zisese Reuben…

— În ordinea greșită, se răstește Reuben.

Jane tresare, de parcă ar fi dat în ea. Bărbatul se întoarce spre mine.

— A trebuit să-i dau o listă numerotată de instrucțiuni, până la faptul că trebuia să șteargă e-mailurile trimise în numele meu și pe cele trimise de Damon, și din „trimise” și din „șterse”.

Se întoarce spre Jane și-i spune:

— După ce l-ai scos din circulație, ai ascuțit cuțitul și i l-ai lipit peste gură, spune el chicotind. Asta-i partea cea mai importantă. Mă mir că tocmai pe asta ai omis-o.

Îmi vine să vomit.

— Ba, de fapt, nu mă mir, se contrazice Tasker singur. E absolut tipic pentru tine, soțioară dragă.

Jane nu spune și nu face nimic. Continuă să plângă.

— De ce ești atât de aspru cu ea? îl întreb.

— De ce sunt atât de aspru cu ea, când ea e atât de amabilă încât să omoare un bărbat doar ca să mă facă fericit, vrei să zici? Așa e.

Tasker merge la fereastră și dă la o parte draperiile. Afară strălucește soarele. Îmi pare insuportabil gândul că oamenii sunt liberi, se mișcă prin lumina sclipitoare, își văd de treburi.

— Chiar am crezut că asta o să schimbe lucrurile, dar nu a contat absolut deloc. Știi vorba aia: odată ce apare putreziciunea…

— Ce-a făcut Jane de nu o poți ierta?

Acum vine spre mine. Prea repede. Înșfacă foarfecă și o ține ca pe un cuțit, amenințându-mă să stau departe, ca și cum eu m-aș duce să-l atac.

— De unde știi despre asta? N-a făcut nimic!

L-am enervat.

— Gavin mi-a spus, mai ții minte? În e-mailul în care mi-a scris și că mie ar putea să-mi ierte orice, îi răspund, forțându-mă să zâmbesc. Sper că asta e încă adevărat.

Furia nu-i dispare din ochi, dar buzele i se mișcă, imitându-mi zâmbetul.

— Jane nu a făcut niciodată nimic din ce să nu pot ierta. Problema e chiar ceea ce *nu a făcut.*

— Ce? hohotește ea. Ce nu am făcut? N-a fost nimic ce să nu fac pentru tine! Zi-mi tu un lucru!

Recunosc sunetul ăsta. L-am mai auzit în propria ființă: este o furie clocotindă, redusă la tăcere ani întregi.

Tasker nu o privește. Tot la mine se uită.

— Nu a citit niciuna dintre cărțile mele. Nu suportă violența. Până și în mizeriile de memorii pe care le citește sare peste fragmentele dezgustătoare – nu-i așa, soțioară? Cam inutilă treaba, având în

vedere că părțile dezgustătoare sunt cele mai savuroase în genul ăla de cărți.

Mă uit la Jane. A împietrit. Are fața cenușie. *Ca o femeie din Pompei, făcută din cenușă vulcanică.*

Eu și Adam am fost în Sorrento în luna de miere. Am făcut și o excursie de o zi în Pompei. În autocar era prea cald, nu luasem la noi destulă apă și toate magazinele își epuizaseră stocul – erau prea mulți turiști. Ne-a părut rău. Mai bine am fi rămas în Sorrento, tolăniți lângă piscină.

Am să-l mai văd pe Adam. Dacă Tasker avea de gând să mă omoare, ar fi făcut-o până acum. Nu vrea să-mi facă rău, vrea să stăm de vorbă. O să vorbesc cu el oricât de mult ar trebui, până găsesc o modalitate de a scăpa din camera asta.

— Nu am crezut că aș fi în stare să omor un om, din cauza violenței pe care o presupune lucrul ăsta, a spus Jane încet. Reuben are dreptate: chiar nu pot să citesc cărți de genul ăsta. Dar în cărți totul e prezentat în așa fel încât să-ți pese, nu? Cărțile te fac să îți pară rău când se întâmplă ceva violent. În realitate, nu e nimeni în spatele scenei, ca să-ți îndrume sentimentele într-o direcție sau alta. O faci pur și simplu și… și nu e chiar așa rău.

— Mai știi anunțul tău, Nicki, mă întreabă Reuben. „Vreau un secret”? Ai spus că voiai pe cineva care să nu se dea înapoi de la nimic pentru a afla și cel mai mic secret al tău. Ai promis să faci același lucru.

— Da, îmi aduc aminte.

— Așa mi-am dat seama că tu ești femeia potrivită pentru mine. Tu mi-ai fi citit romanele – pe toate, din scoarță-n scoarță. Cum poți să pretinzi că iubești pe cineva care-și pune tot sufletul în munca lui, dar să ignori complet munca aceea? Cum poți să crezi că o groază de treabă administrativă, de mâncare gătită și de futut pot compensa o lipsă de interes strigătoare la cer față de persoana cu care ești căsătorită?

A început iar să se enerveze.

— De ce n-ai zis nimic? întreabă Jane.

E ciudat, parcă nu se mai teme de el.

— Dacă aș fi știut că asta contează atât de mult pentru tine…

— Dar n-ai știut, nu, soțioară dragă? Nu am zis nimic tocmai pentru că dacă nu o faci din inițiativă proprie, nu are niciun rost. Ce sens ar avea? Nicki a citit ce scria Damon Blundy, nu-i așa, Nicki? A și comentat la articolele lui, pe site-ul *Daily Herald.* Cu religiozitate a comentat. Asta e iubirea adevărată, Jane. Nicki știe cum să iubească cu adevărat.

Se întoarce în sfârșit către ea, cu foarfecă încă în mână, îndreptând-o în direcția lui Jane.

— Ar trebui să te ucid chiar acum, să te scutesc de închisoarea pe viață.

— Omoară-mă, dacă vrei, îi răspunde Jane încet. Nu-mi pasă.

Face un pas spre ea. Ridică mâna deasupra capului.

— Nu! Ucigaș neno…

Fac un salt și mă arunc pe el din partea cealaltă a încăperii. Cădem grămadă pe podea, la picioarele lui Jane.

Are pantofi maro. Mă lupt să-l dau pe Tasker jos de pe mine, dar e prea puternic. E iarăși el deasupra, mă strivește. Are ochii sticloși, iar apoi capătă o expresie de descreierat.

— Vrei un secret, spune el. Ia zi-mi un secret, Nicki.

— Nu mai am niciunul pe care să nu-l știi deja.

— Nu-i adevărat. Zi-mi un secret.

— *Tu ești* nenorocitul meu de secret! Nu mai am altceva.

— Spune-mi un secret. N-ai de ce să mai ascunzi ceva. O să trebuiască să ne omor pe toți – pe mine, pe tine, pe Jane. De ce nu? Ce să mai aștept de la viață?

— Bine, o să-ți spun un secret, îi răspund repede, cu gura uscată. *Uscată ca o zi în Pompei.*

Dar dacă-ți spun, nu omori pe nimeni. Promite-mi.

Izbucnește în râs. De-abia pot respira, mă apasă groaznic pe piept.

— Jur pe viața mea, îmi șoptește el la ureche. Acum spune-mi secretul, Nicki.

— Fratele meu. M-a spionat toată copilăria. De când avea el nouă ani până când am plecat de-acasă.

Spune-i partea cea mai gravă. Toți copiii pârăsc. Nu-i nimic deosebit. Spune-i partea la care nu te gândești niciodată, fiindcă e singurul mod de a opri rana aceasta nesfârșită din a sângera.

— A făcut-o pentru bani, continui eu. Pentru el a fost o afacere. Ai noștri îl plăteau. De câte ori afla că făcusem ceva greșit, le spunea și ei îl plăteau mai mult sau mai puțin, în funcție de cât de gravă era fapta mea.

Simt că mi se ridică fierea până în gât. Înghit în sec.

— Își nota totul în niște caiete, trecând data lângă fiecare faptă rea, precum și suma pe care o câștigase, întotdeauna exprimată în penny. Lângă sumele mari lipea câte un abțibild cu steluțe aurii și desena câte o față zâmbitoare. N-am bănuit nimic. Mă întrebam cum de reușeau părinții mei să mă prindă mereu. Aveam obiceiul să vorbesc la telefon nestingherită de față cu Lee, când ai noștri erau la muncă, iar acasă eram doar eu, Lee și bona. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că el mă pâra. Era frățiorul meu, un băiețel tare dulce. Îl iubeam mult și *știu* că mă iubea și el. Nu se prefăcea. Într-o bună zi am găsit niște caiete ciudate în dormitorul lui – le lăsase afară din greșeală. L-am întrebat și el…

Mă opresc. Am spus destul. Tasker a vrut un secret, așa că i-am dat unul. Cel mai dureros secret dintre toate.

— El ce? mă întreabă Tasker ținând foarfecă sub bărbia mea; simt metalul rece pe piele. El ce, Nicki?

— Mi-a povestit tot. Că era informator pentru părinții noștri. Și a plâns. A plâns, și a plâns, și a plâns. Până la urmă a trebuit să-l consolez eu pe el. Când eram la facultate, mi-a trimis un cec, simplu, fără niciun fel de scrisoare. Nici nu trebuia să-mi explice. Știam exact ce era. Toți banii pe care îi câștigase pârându-mă. Voia să-și achite datoria.

— E o poveste exce… începe Tasker, dar se oprește brusc. Simt că se încordează, devine rigid. Ce-i asta? S-a auzit ceva.

Mă pregătesc să-i spun că eu nu am auzit nimic, când ușa se deschide cu un clinchet metalic. În prag sunt două femei, iar în spatele lor se vede un bărbat. Ăsta… ăsta e Tatăl-Vedetă, dar fără șuvițe, are părul negru și tuns scurt, ca… Doamne, ca domnul Uskalis, tipul plictisitor care era mai devreme la recepție! Sunt una și aceeași persoană. Eu eram atentă nevoie mare să nu se țină cineva după mine, iar pe Uskalis nu l-am observat, fiindcă s-a băgat înaintea mea, obraznic. *Deștept.*

Recunosc și una dintre femei: e sergentul Zailer, de la Poliția din Spilling. Are în mână niște cătușe. I le pune lui Tasker. Și rostește cele mai frumoase cuvinte pe care le-am auzit vreodată:

— Reuben Tasker, te arestez pentru uciderea lui Damon Blundy…

Nu o să-i spună lui Adam. Și nici oribilului detectiv Waterhouse. Pot să-i explic totul, să o conving. E înțelegătoare. O să mă asculte. O să-i promit că n-o să-l mai înșel niciodată pe Adam. Niciodată. Nici fizic, nici online, în niciun fel. De data asta chiar mi-am învățat lecția – cum aș fi putut să n-o învăț?

O să fiu cuminte. Am fost deja cuminte mai bine de trei săptămâni, așa că știu că pot s-o fac, însă doar dacă Adam nu află mai mult decât știe deja.

Am nevoie de o mână de ajutor, de… o excepție, să fiu scutită de aplicarea regulilor măcar o dată. De obicei, când cineva vrea asta e ca să poată comite cine știe ce păcat. Eu nu vreau. Nu vreau

să-i ascund lui Adam adevărul ca să-l pot înșela în continuare. De acum înainte am să fiu mult mai cuminte – o să fiu o soție și o mamă bună. Cum aș putea face asta dacă aș trăi cu un bărbat care de câte ori se uită la mine își amintește de Nicki cea Rea și de toate grozăviile pe care le-a făcut ea? Ca de obicei, vreau și-așa, și-așa.

Am nevoie de o scutire. *Vă rog.* Am motive întemeiate, altruiste. Sergentul Zailer o să mă înțeleagă. O s-o fac să mă-nțeleagă.

Capitolul 16

JOI, 11 IULIE 2013

— De ce nu mi-ai spus că ai angajat pe cineva care să o urmărească pe Nicki Clements? a întrebat-o Simon pe Paula Riddiough.

— Vă referiți la Jared Uskalis, detectivul meu particular, credincios ca un sclav?

A zâmbit.

Se aflau în Rose Lounge, la hotelul Sofitel St. James din Londra. Era singurul loc în care acceptase Paula să stea de vorbă cu el, fiind și locul în care ea și Damon Blundy se întâlniseră prima oară. Totodată, insistase, aproape flirtând, să se întâlnească la ora 12.12, nu la 12 fix. Simon nu fusese încântat de încercarea ei de a-l stânjeni recreând condițiile în care a început aventura ei cu Blundy, însă nu a avut de ales. Trebuia să stea de vorbă cu ea, să o audă spunând cu gura ei că teoria lui despre relația extraconjugală era corectă. Orgoliul lui avea nevoie de asta, după ce se înșelase în legătură cu Reuben Tasker. Nu conta de câte ori spunea Charlie: „Dar *a fost* Tasker! A fost ideea lui. El a plănuit totul și i-a poruncit soției-sclave să îndeplinească planul!”, nemulțumirea lui Simon era neschimbată. Pentru prima dată în viața lui profesională spusese echipei lui numele criminalului, ca apoi să se dovedească faptul că persoana aceea nu ucisese. Toate indiciile păreau să arate spre Tasker, iar Simon și-a permis să se lase sedus de simplitatea răspunsului. Uitase de lucrurile care nu se potriveau: de faptul că Gibbs fusese lăsat să aștepte afară, fiindcă Tasker, dintr-un motiv sau altul, nu putuse sau nu voise să coboare și să-i deschidă. Nu, soția lui, Jane, fusese cea care îi deschisese ușa…

Jane Tasker: soția pe care Gibbs o descrisese ca fiind o servitoare care slujea un bărbat ce nu-și

dorea să aibă servitoare. Așteptând porunci de la Reuben Tasker, ca și cum acesta ar fi fost singurul ei scop în viață. Înspăimântată când și-a dat seama că are în casă memoriile fostei soții a lui Damon Blundy, de-a dreptul terifiată la gândul că Tasker s-ar fi înfuriat, oferindu-i lui un alibi, sau cel puțin părând că o face. Simon chiar se gândise „Oh, e clar că minte în legătură cu asta", fără a-i trece prin cap că și Jane ar fi putut fi implicată în crimă, cu atât mai puțin că ea o comisese, în timp ce Reuben stătuse acasă scriind capitolul 14 din cel mai recent roman al lui.

Detaliile cele mai mărunte erau cele care acum îl dureau cel mai mult.

Se mai înșelase în legătură cu ceva: presupusese că locul faptei, criptic și așezat teatral, fusese o modalitate prin care criminalul comunica cu poliția. Cu el chiar, cu marele Simon Waterhouse. Însă toate indiciile fuseseră lăsate pentru Nicki Clements. Reuben Tasker considerase de la sine înțeles că detaliile crimei aveau să apară în presă și că Nicki avea să-și dea seama cine îl omorâse.

Simon fusese atât de sigur că mesajul îi era adresat lui! Oricât de umilitor era să o recunoască chiar și față de el însuși, se simțea ignorat și lipsit de relevanță.

— Nu v-am spus că l-am angajat pe Uskalis ca s-o urmărească pe Nicki, fiindcă nu am putut, i-a răspuns Paula. Nu fără a scoate la iveală un interes dubios de mare față de o femeie pe care nu o cunosc.

— Cu toate astea, acum ești dispusă să îți dezvălui acest interes neobișnuit față de Nicki Clements.

— Da, sunt, i-a răspuns ea, aruncându-i un zâmbet de genul „Norocul tău!" După cum v-am spus, din comentariile lui Nicki la articolele lui Damon, mi-a fost clar că era îndrăgostită de el. Mă întrebam dacă aveau o aventură. Și fiind bogată, mi-am permis să încerc să aflu.

— Te-ai întrebat asta fiindcă erai geloasă. Tu erai amanta lui Damon și nu sufereai gândul că mai exista cineva în afară de tine.

— Nu, a răspuns Paula, sorbind din ceai; spre deosebire de Simon, ea nu vărsase nici măcar o picătură în farfuriuță. Am vrut să aflu ceva mizerii despre Damon, ca să-l pot face de râs în fața publicului. Nu cu o aventură – în sine, aceasta n-ar fi contat deloc –, dar… ei bine, din câte mi-am dat seama, Nicki Clements era o neica-nimeni, o casnică plictisitoare. Departe de statutul de celebritate. Damon n-ar fi vrut să fie prins trăgându-și-o cu o tipă banală.

Simon a mijit ochii.

— Foarte bine, a răspuns el. Și aici ar trebui să răspund eu: „Dar tu n-ai sperat la un moment dat să ajungi prima femeie premier laburist?” și să mă las distras de ipocrizia socialismului ăstuia elitist, de faptul că vorbești despre egalitate în vreme ce în secret disprețuiești oamenii de rând. Sunt sigur că ești, într-adevăr, snoabă, dar acum joci cartea asta doar ca să-mi distragi atenția de la minciuni.

Paula a continuat să zâmbească.

— Când ai venit la secție, mi-ai promis un târg: dacă eu acceptam să nu-i spun nimic lui Hannah Blundy, tu aveai să-mi spui totul. Acum sunt pregătit să accept propunerea ta.

Zâmbetul înghețat al femeii s-a transformat într-un rânjet amuzat.

— Serios? E o decizie tare înțeleaptă. Bine, atunci, nu luați în seamă ce v-am spus adineaori. Aveți dreptate. Am mințit.

Părea cumva prea ușor.

— Recunoști c-ai avut o aventură cu Blundy?

— Da.

— Și ai încredere pur și simplu că voi respecta înțelegerea și că nu îi voi spune lui Hannah?

— Da. Nu-i veți spune. Nu vreți să o distrugeți și, din câte mi-ați spus, e clar că aventura mea cu Damon n-a avut nicio legătură cu moartea lui.

Simon a sorbit dintr-o înghițitură restul de ceai. Câteva picături de pe fundul cești au aterizat pe cămașa și pe cravata lui, fiind parte din motivul pentru care voia să-și termine ceaiul. De fiecare dată când se stropea, neîndemânatic, Paula făcea eforturi vizibile să nu izbucnească în râs.

— Ai pus pe cineva s-o urmărească pe Nicki pentru că bănuiai că era îndrăgostită de Damon. Și bănuiai asta pentru că erai tu însăți îndrăgostită de el. Comentariile ei la articolele lui erau exact ce-ai fi scris și tu. Coincideau straniu de mult cu ceea ce gândeai tu. Ți-ai dat seama că Nicki nu îl apăra pur și simplu, ci că îi luă apărarea pentru că-l iubea.

— Da, a răspuns Paula. Așa e. Aveam încredere în Damon că nu m-ar fi înșelat, aveam încredere totală în el, dar… uneori, când citeam comentariile lui Nicki, parcă citeam în propria inimă. Era tare ciudat. Așa că da, o fărâmă minusculă de îndoială s-a strecurat în sufletul meu. Plus că în decembrie anul trecut, s-a mutat în Spilling, ceea ce m-a speriat. Am știut pentru că și-a schimbat locația din profilul de utilizator al rubricii de comentarii. Și, după cum am spus, am o grămadă de bani, așa că nu exista niciun motiv pentru care să nu-mi înlătur îndoielile punând pe cineva s-o urmărească o vreme. Și chiar m-am liniștit: era clar că Nicki și Damon nici nu se apropiau unul de altul. Am ajuns la concluzia că era o fană obsedată. Iar apoi nu a mai comentat.

— Dar ai continuat s-o supraveghezi.

I-a mai aruncat un zâmbet larg, luminos.

Nu o deranjează să se simtă jenată atâta timp cât nu arată jenată. Nu o deranjează să fie sfâșiată de durere, câtă vreme nu-i vede nimeni durerea.

— Practic, îmi cumpăram propria liniște sufletească, a continuat ea. Nu am vrut să fiu nevoită să încep iarăși să îmi fac griji. Sigur că în cele din urmă aș fi renunțat la detectiv. În apărarea mea… După ce s-a mutat în Spilling, drumul pe care își ducea copiii spre școală o făcea pe Nicki să

treacă de două ori pe zi prin fața casei lui Damon. Nu mă temeam doar că și-o trăgeau pe la spatele meu. În același timp mă temeam că femeia asta ar fi putut să-i dea foc la casă sau ceva. La un asemenea nivel de obsesie…

A făcut o figură exagerată de „Vai, Doamne!”

— S-ar fi putut întâmpla orice, nu?

— Prin urmare tu și Damon erați dușmani în public și iubiți în particular?

— Da. Înainte să ne întâlnim în persoană eram cu adevărat dușmani, dar odată ce ne-am văzut… a chicotit. Ei bine, asta a cam pus capăt dușmăniei. Pe urmă am făcut dragoste, nu război.

— Și ăsta-i adevărul care ar fi distrus-o pe Hannah Blundy? a întrebat-o Simon, fără a încerca să-și ascundă scepticismul.

— Da.

— Nu mai e nimic altceva?

— Ce-ar mai putea fi?

— Tu și Damon ați continuat să vă atacați unul pe altul în public. De ce? Era o perdea de fum?

— Da, una genială, cu care am păcălit lumea întreagă, a izbucnit Paula în râs. M-am dat de gol o singură dată – i-am trimis un tweet crezând că era un mesaj privat, dar era public.

— „Mă rătăcisem, eram speriată, dar un conservator m-a adus acasă”?

Pentru o clipă, zâmbetul i s-a șters de pe față. Ochii i-au sclipit a surprindere, iar Paula a clipit de câteva ori. Apoi și-a arborat obișnuita expresie nonșalantă.

— Exact. E un citat din…

— Știu ce este. Și Damon ți-a răspuns, nu? A crezut și el că era un mesaj privat? Sau lui nu i-a păsat? Cred că tu ai fost cea care a insistat să păstrați secretul, cea care a creat planul care ar devasta-o pe Hannah, dacă i l-aș explica.

Paula n-a spus nimic.

— Când tu ai șters tweet-ul cu pricina, Damon ți-a urmat exemplul, însă el n-ar fi șters nimic dacă

nu ai fi făcut-o tu. Voia să te ia de soție, nu-i așa? Când v-ați întâlnit prima oară, în octombrie 2011 – chiar aici, în încăperea aceasta –, tu și Richard Crumlish erați pe cale să vă despărțiți oficial. Damon era singur. Nu v-ar fi oprit nimic din a fi împreună – în mod deschis, nu pe ascuns. Damon asta voia. Însă tu nu.

— Continuați, a spus Paula. Începe să-mi placă povestea asta de adormit copiii.

— Cunosc un cuplu care are o aventură, într-o situație similară. El și-ar părăsi într-o clipă soția pentru ea, dar ea nu vrea să-și părăsească soțul. A susținut întotdeauna că asta este pentru că nu vrea să rănească pe nimeni, dar nu-i adevărat. Pur și simplu preferă fantezia în locul realității. El, bărbatul, vrea o realitate mai fericită. Gândește pragmatic, e un realist. Ea are suflet de copil, e cu capul în nori și acolo dorește să și rămână. Indiferent dacă își dă seama de asta sau nu, ea trăiește cu impresia că dacă îi permite bărbatului ideal, celui din fantezie, să treacă în realitatea de zi cu zi, strică fantezia. Singura modalitate de a menține fantezia pentru totdeauna este să te ancorezi într-o realitate mai puțin pasionantă, din care să-ți dorești întruna să evadezi.

Și pe urmă să te prefaci că te desparți, să-ți anunți despărțirea… De ce? Simon nu reușise încă să formuleze o teorie ca lumea în legătură cu falsa despărțire dintre Liv și Gibbs. Poate că era o greșeală să presupună că era falsă. Oare putea fi adevărat: nu se mai culcau împreună, se reinventaseră ca doi cei mai buni prieteni platonici? Charlie era sigură că nu era așa.

Îndepărtându-și gândul de misterul acesta, Simon i-a spus Paulei:

— Cred că semeni cu ea, cu femeia asta pe care o știu eu. Preferi fantezia realității. Vrei să ții lucrul cel mai prețios pentru tine departe de viața ta adevărată, de zi cu zi. Așa se explică prezența lui Hannah în viața lui Damon și a lui Fergus Preece în

viața ta. Ăsta este adevărul devastator pe care ești hotărâtă să nu-l afle Hannah. Nu că soțul ei se culca cu tine, nu un simplu adulter, *ci faptul că Damon s-a folosit de ea pentru a-ți face ție pe plac încă din prima clipă când a zărit-o.* Avea nevoie de o soție pentru că asta îi cerea femeia pe care o iubea cu adevărat: tu.

— Ați terminat?

— Nu. Damon a întâlnit-o pe Hannah la sfârșitul lui noiembrie 2011, la mai puțin de două luni după ce te-a cunoscut pe tine, și a părut să se îndrăgostească de ea la prima vedere. S-au căsătorit în martie 2012. Ai fost foarte severă cu el, nu? Pun pariu că nu l-ai lăsat nici să pună mâna pe tine până n-a găsit cu cine să se căsătorească. I-ai spus: „Găsește-ți o soție și fă-o fericită, ca să rămâneți împreună, și *apoi* am să-ți fiu… cealaltă femeie".

Paula a izbucnit în râs.

— Faceți să sune totul teribil de demodat.

— Ție ți-a luat un pic mai mult să-l găsești pe Fergus. Probabil că cei doi soți-paiațe ar fi trebuit să aibă niște caracteristici aparte. Tu și Damon le-ați stabilit de comun acord. Încerc să-mi dau seama ce au în comun Hannah Blundy și Fergus Preece. Fergus are o grămadă de pământ, dar Hannah nu are nicio proprietate, nu e bogată…

— Sunteți cam cinic din fire, nu? îl întreabă Paula zâmbind și luând încă o gură de ceai. Mda, presupun că va trebui să vă dau punctaj maxim. Aveți dreptate, în principiu, dar nu în legătură cu criteriile pe care le-am folosit atunci când ne-am căutat parteneri de viață. Uitați… știam că ceea ce plănuiam era groaznic de nedrept pentru femeia și pentru bărbatul pe care aveam să-i alegem. Nu ne făceam iluzii cum că am fi procedat corect. Damon ura ipocrizia mai mult decât orice și… ei bine, am ajuns s-o urăsc și eu. Dar nu am vrut să provocăm mai multă suferință decât trebuia ca să ne protejăm relația. Știam că iubirea noastră perfectă – și chiar

era perfectă – putea dăinui doar dacă rămâneam despărțiți de circumstanțele practice. Nu rămâi femeia perfectă în ochii unui bărbat care ți-a scos câteva gheomotoace de păr din scurgerea de la baie! Nici măcar eu nu pot rămâne perfectă și uitați-vă la mine! a exclamat ea, arătând spre chipul ei. Sunt cea mai frumoasă femeie pe care o știu, dar cu ce mă ajută asta? A doua oară când m-am întâlnit cu Damon – întâlnirea cu o mulțime de 11, la care nu ne-am mai învârtit în jurul degetului și am recunoscut că suntem suflete-pereche –, mi-a povestit că a divorțat de cea de-a doua soție fiindcă sforăia. Între noi fie vorba, detectiv Waterhouse… *și eu* sforăi. Înțelegeți acum ce vreau să spun?

S-a aplecat în față.

— În ziua în care a murit, Damon era îndrăgostit nebunește de mine, exact ca în ziua de 11 noiembrie 2011, a continuat ea cu o strălucire deosebită în ochi. Și asta numai pentru că m-am ținut tare și am spus „nu”: nu am vrut să ne căsătorim, nu am vrut să locuim împreună, nu am vrut să facem sex până când nu s-a căsătorit cu altcineva. Chiar și după aceea, când ne întâlneam, nu acceptam să stau în aceeași cameră de hotel cu el. Nu îți poți asuma riscul ăsta, dacă vrei să faci impresie bună. Dimineața îți miroase gura urât, îți pute subsuoara…

Tare urât mod de a privi viața, își spune Simon.

— Nu aveți decât să mă judecați, dar pun pariu că nu ați fost niciodată îndrăgostit de un om care ar fi fost în stare să bage divorț din cauza sforăitului. Sigur, puteți trage concluzia că Damon a fost un monstru, iar eu, victima lui, căreia i-a spălat creierul. Adevărul este că treaba era reciprocă. Damon era perfecționist, însă eu sunt foarte irascibilă și mă simt jignită imediat. Îmi este foarte greu să-mi revin după o jignire. Și i-am spus asta lui Damon, am fost deschisă de la bun început. I-am zis: „Dacă mă jignești sau mă rănești vreodată, punem punct imediat”. Când l-am cunoscut pe

Crummy – fostul meu soț, Richard Crumlish –, mi-a promis luna de pe cer. El îmi părea minunat, eu îi păream o zeiță. Totul era perfect, numai lapte și miere. Iar apoi m-a rănit cu o chestie măruntă și pentru mine acela a fost sfârșitul. M-am prefăcut că-l iert, dar, în secret, din acel moment înainte am început să-mi caut pe altcineva.

— Care a fost chestia măruntă?

— Într-o seară, târziu, eram în centrul Londrei și trebuia să ajung acasă. Mi-a zis să iau un taxi – nu avea chef să se îmbrace și să iasă. Nu era vorba că n-aveam bani să iau un taxi, dar până atunci fusese doritor să mă aducă acasă. Mi-am spus atunci: „Deci așa. Îți pasă mai puțin de mine decât ultima oară când am avut nevoie să mă aduci acasă. S-a încheiat epoca de aur”. Și, sincer, cine vrea să se chinuiască cu ceea ce urmează când perioada de miere se încheie, cu situația în care ajung toate căsniciile în cele din urmă, cu epoca… de aluminiu?

— Dar… Damon Blundy te jignea întruna, în fiecare săptămână, în editoriale. Asta nu te rănea?

— Ah, a răspuns Paula închizând ochii o clipă. Ba da, mă rănea. Însă, vedeți dumneavoastră, cu Damon lucrurile mergeau întotdeauna în direcția opusă, în direcția cea bună. El m-a rănit înainte de a mă cunoaște. Apoi, după ce ne-am cunoscut, s-a îndrăgostit de mine și… în fine, ca să continuăm metaforele cu metale, am trecut de la cositor la un aur strălucitor. Și pentru el a fost la fel – îl uram și pe urmă l-am iertat: de la cositor la aur. Iar apoi… am făcut asta întruna: ne distrugeam unul pe altul în public, ne aruncam cât mai multe jigniri oribile, ca apoi să ne revanșăm în particular. Când persoana dragă repară răul pe care ți l-a provocat iubindu-te cu aceeași intensitate cu care te-a rănit, ai o senzații fantastică. Iubirea n-ar fi nici pe departe la fel de puternică dacă nu ar constitui mult așteptatul antidot pentru o ură la fel de intensă. E ca atunci când bei o cola rece după ce te-ai încins

jucând un meci de tenis și ești groaznic de însetat. Are un gust mai bun decât orice altă cola băută vreodată. Căsnicia, pe de altă parte, e ca și cum ai începe să bei o cola acidulată, ca apoi să aștepți și să tot aștepți, până când își pierde și ultima bulă de acid.

Simon a dat din cap. Sadism romantic. O agonie teribilă, intimă, căreia doar persoana iubită îi putea pune capăt. Oare ar fi trebuit să îl îngrijoreze faptul că înțelesese atât de repede și de bine, că explicațiile Paulei nu îl uluiseră?

— Și atunci care au fost criteriile? a întrebat-o el. Pentru… alegerea partenerilor de viață.

— Ah, da, partea cu fapta bună.

Cu fapta bună? Simon aștepta răbdător. Nu prea vedea cum ar fi putut planul Paulei și al lui Damon Blundy să aibă o latură altruistă, dar hotărâse să aibă mintea deschisă.

— Pentru mine a fost foarte important să nu-i folosim pe oamenii ăștia ca pe niște marionete. Damon, evident, a zis: „Perfect, o să agăț o chelneriță și o cer în căsătorie”, a povestit Paula dând ochii peste cap a exasperare. I-am zis: „Nu. Ai să găsești o femeie inteligentă, *deloc atrăgătoare,* pe care s-o poți iubi și respecta la nivel platonic. Și chiar o vei iubi și respecta – nu ca pe mine, ci așa cum se iubesc cuplurile căsătorite. Vreau să îi oferi femeii pe care o alegi cea mai bună și mai armonioasă căsnicie cu putință, așa că ai face bine să alegi o tipă care să merite lucrul ăsta”. O să sune ciudat și spiritual – adevărul este că sunt un pic spirituală, cu toate că nu vorbesc despre asta și uneori chiar fac mișto de lucruri de genul ăsta –, dar… dragostea e un lucru la care te pricepi cu atât mai bine cu cât exersezi mai mult. Faptul că o iubea pe Hannah în fiecare zi, că se purta iubitor față de ea… ăsta era exercițiul spiritual al lui Damon.

Dintr-odată, Paula a izbucnit în râs.

— Sigur că nu așa i-am prezentat lui situația, mi-ar fi zis să-mi bag mințile în cap, dar am reușit să-l fac să înțeleagă ideea. Bărbații care se poartă urât cu soțiile se poartă la fel de urât și cu amantele, întotdeauna, absolut întotdeauna – poate nu de la început, dar la un moment dat ajung să se poarte la fel de urât cu amândouă. Și viceversa: dacă te porți frumos cu soția, ai să îți tratezi minunat și amanta. Prin urmare, dacă îți cauți o amantă, nu alege niciodată o femeie care-și vorbește soțul de rău. Eu, de exemplu, îl ador pe Fergus: nu în sensul romantic și cu totul diferit față de felul în care îl adoram pe Damon, dar tot iubire este. Și îl iubesc mult. Exersând această iubire în fiecare zi, mă pricep tot mai bine să fiu o persoană iubitoare, iar de pe urma acestui lucru beneficiază…

S-a oprit cu o tresărire dureroasă.

— De pe urma acestui lucru beneficia Damon, a continuat ea.

— Înțeleg de ce nu voiai să afle Hannah. E mai rău decât dacă pur și simplu ar fi înșelat-o.

— E mai supărător, l-a corectat Paula. Nu sunt sigură dacă e neapărat *mai rău.*

Simon era sigur.

— Nu am să îi spun lui Hannah, dar… atât cât contează, nu mi se pare în regulă ceea ce ați făcut tu și Damon. Ați făcut un lucru oribil. Iar faptul că i-ai spus lui Damon că trebuia ca femeia aleasă să nu fie atrăgătoare… pun pariu că ai zis că și tu faci la fel, nu? Că ai să cauți un bărbat urât?

— Și ce e în neregulă cu asta? Ce rost ar fi avut să ne stârnim unul altuia gelozia din punct de vedere sexual? Știam că urma să fim oricum suficient de geloși – am stabilit de la bun început că urma să ne culcăm cu persoanele alese. Ar fi fost nedrept să nu o facem.

Simon nu a mai spus nimic. A fixat-o cu privirea atât cât i s-a părut că o poate face fără să devină ciudat. Apoi a întrebat-o:

— Nu te simți vinovată?

— Nu. Asta nu înseamnă că sunt de părere că ceea ce am făcut este cu totul în regulă, dar… am făcut și un lucru bun. Destul de bun, având în vedere care era scopul nostru. Dacă voiam ca iubirea noastră să dăinuiască – și așa a fost, va dăinui și de acum înainte –, trebuia să facem ce am făcut, exact așa cum am făcut-o. Nicio altă variantă n-ar fi funcționat. Toți oamenii îi folosesc pe cei din jur drept instrumente pentru a obține fericirea, poate cu excepția câtorva pustnici pătrunși de valoarea sacrificiului personal. Dar cei mai mulți oameni se folosesc unii pe alții.

Simon a pus pe masă o bancnotă de cinci lire și s-a ridicat să plece.

I se făcuse sete – ceaiul avea întotdeauna efectul ăsta asupra lui.

— Mulțumesc că mi-ai spus adevărul.

— Să știți că-l fac pe Fergus extrem de fericit! a strigat Paula după el.

Trecând prin holul hotelului Sofitel, Simon și-a imaginat cum ar fi fost să-i spună lui Hannah Blundy ceea ce aflase. Oare ar fi trebuit să-i spună? Era răspunsul pe care și-l dorea cu atâta ardoare, însă ar fi fost mai fericită după aflarea lui? Și oare fericirea era lucrul cel mai important? Cu ce ar fi ajutat-o să știe acest adevăr?

Ajuns în fața hotelului, Simon a clipit des în lumina soarelui și a tras în piept cu poftă aerul proaspăt.

Știa că nu avea niciun rost să se mai gândească. Oricât ar fi dezbătut cu el însuși chestiunea asta, până la urma avea să-i spună lui Hannah. Adevărul era important. Dacă ar fi fost în locul ei, ar fi vrut să știe adevărul.

Era momentul s-o sune pe Charlie, care nu avea să fie de acord cu el, încercând să-l convingă să se răzgândească.

Mulțumiri

Le sunt profund recunoscătoare celor din echipa de la Hodder pentru atenția și talentul cu care s-au ocupat de cartea mea, ca întotdeauna, precum și fantasticului meu agent, Peter Straus. Multe mulțumiri lui Emily Winslow, care a citit o ciornă a romanului și mi-a oferit o mulțime de sugestii incredibil de folositoare, ca și lui Dominic Gregory și Rosannei Keefe, pentru discuția legată de Superman și de Clark Kent. Le mulțumesc din suflet lui Chris Gribble, pentru *Biograful cartografului,* care pur și simplu a trebuit să fie inclus în carte, precum și lui Dan, Phoebe și Guy Jones, care au suportat încă un an de lipsă de atenție și de haos din partea mea. Le mulțumesc tuturor celor care au participat la dezbaterea „De ce este mai rău să te dopezi ca sportiv decât să te droghezi ca scriitor?", Morgan și Klair White, Mic Wright fiind doar trei dintre aceștia. Îi mulțumesc în mod deosebit soțului meu, Dan, care mi-a atras atenția asupra acestui subiect și care este întotdeauna dispus să gândească lucruri de neconceput și să rostească lucruri imposibil de rostit.

Extrem de recunoscătoare îi sunt și lui Naomi Alderman, care a folosit expresia „telling error" într-o discuție pe Twitter și astfel mi-a dat ideea unui titlu care îmi place enorm; totodată, Naomi a contribuit cu o serie de informații prețioase din domeniul psihologiei.

Aș dori să le mulțumesc tuturor editorialiștilor și bloggerilor controversați, ale căror scrieri îmi place atât de mult să le citesc, și care – laolaltă – au constituit inspirația pentru personajul Damon Blundy; sunt prea mulți pentru a-i enumera (și, sincer vorbind, pe unii dintre ei nu îi poți admira fără să fii criticat pe Twitter pentru gusturile tale). Și dacă tot a venit vorba, un rol important în

scrierea acestei cărți l-a avut Twitter-ul, locul în care se găsește atâta bunătate și, în același timp, atâta cruzime, precum și nesfârșite rezerve de afirmații absurde. Twitter-ul îmi amintește zilnic de faptul că și cele mai descreierate personaje cărora le dau viață în paginile cărților sunt neverosimil de echilibrate, în comparație cu mulți oameni din viața reală, de zi cu zi.

Le mulțumesc minunaților mei cititori, care îmi trimit tweet-uri, e-mailuri și scrisori despre romanele mele – sper din toată inima să vă placă și cel de față! Totodată, trebuie să le mulțumesc și editorilor mei din alte țări, care au făcut ca parteneriatul straniu dintre Simon Waterhouse și Charlie Zailer să ajungă în toate colțurile lumii (ca să nu mai spun și despre relația ciudată dintre Liv și Gibbs).

Le mulțumesc celor de la Carcanet că mi-au acordat permisiunea de a publica un fragment din „Temerile adânc înrădăcinate", de C.H. Sisson. Poemul apare în volumul său, *Antidotes,* publicat la Editura Carcanet.

Nu în ultimul rând, aș vrea să îi mulțumesc unicului și grozavului Dan Mallory, ale cărui prietenie și entuziasm fără margini în ceea ce privește dezbaterea pe subiectul cărților și al oamenilor au creat o nouă – și pasionantă – latură a vieții mele.

Un nou roman palpitant
de la regina thrillerului psihologic
GREȘEALA FATALĂ
SOPHIE HANNAH
Crezi că vrei să știi secretul?
Mai gândește-te...
Greșeala fatală

virtual-project.eu

{1} Serviciu de webmail criptat (n.tr.).

{2} Serie de povestiri semnate de P.G. Wodehouse, avându-i ca personaje centrale pe Bertie Wooster, un tânăr londonez leneș și bogat, și pe Reginald Jeeves, valetul acestuia (n.tr.).

{3} Piers Morgan, jurnalist britanic faimos în special ca moderator al emisiunii *Good morning, Britain!* dar și ca editor-corespondent în SUA al publicației *Mail Online* (n.tr.).

{4} Éric Rohmer, regizor, critic de film, jurnalist și scriitor francez; unul dintre primii reprezentanți ai Noului Val în cinematografia din Franța (n.tr.).

{5} Iasomie (n.tr.).

{6} Nume de flori: poppy – mac, daisy – margaretă (n.tr.).

{7} National Health Service – programul britanic de stat pentru oferirea de servicii în domeniul sănătății (n.tr.).

{8} Maurits Cornelis Escher, artist grafic de origine olandeză. Lucrările sale sunt cunoscute pentru caracterul abstract, complicat, fiind asemănate cu ecuații matematice imposibil de rezolvat (n.tr.).

{9} Jocuri de cuvinte: Ed Cel Roșu, Tony Mincinosul (n.tr.).

{10} Joc de cuvinte în limba englezi „BBC 4 lovers” poate fi citit ca „fani ai postului BBC4”, dar are și sensul argotic de „organ sexual mare și negru, pentru fani” (n.tr.).

{11} George Osborne, politician britanic, membru al Partidului Conservator (n.tr.).

{12} „Hushmail” poate fi tradus „corespondență secretă” (n.tr.).

{13} „Alleviate suffering” – alinarea suferinței (lb. engleză în original) (n.tr.).

{14} *Nastier* (lb. engleză în original) (n.tr.).

{15} Referire la regele Eduard al VIII-lea, care a domnit mai puțin de un an, abdicând în 1936, pentru a se putea căsători cu o americancă divorțată, Wallis Simpson (n.tr.).

Table of Contents

BĂRBAȚI ÎN CĂUTARE DE FEMEI
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
FEMEI ÎN CĂUTARE DE BĂRBAȚI
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16

Table of Contents

BĂRBAȚI ÎN CĂUTARE DE FEMEI	3
Capitolul 1	9
Capitolul 2	50
Capitolul 3	87
Capitolul 4	137
FEMEI ÎN CĂUTARE DE BĂRBAȚI	177
Capitolul 5	179
Capitolul 6	215
Capitolul 7	249
Capitolul 8	282
Capitolul 9	317
Capitolul 10	341
Capitolul 11	358
Capitolul 12	366
Capitolul 13	386
Capitolul 14	392
Capitolul 15	414
Capitolul 16	428